

Thế Giới Đen Trắng, Sắc Màu Của Anh

Contents

Thế Giới Đen Trắng, Sắc Màu Của Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10	44
11. Chương 11	49
12. Chương 12	53
13. Chương 13	57
14. Chương 14	62
15. Chương 15	66
16. Chương 16	71
17. Chương 17	75
18. Chương 18	79
19. Chương 19	83
20. Chương 20	88
21. Chương 21	93
22. Chương 22	97
23. Chương 23	102
24. Chương 24	107
25. Chương 25	112
26. Chương 26	118
27. Chương 27	124
28. Chương 28	128
29. Chương 29	132
30. Chương 30	138
31. Chương 31	144
32. Chương 32	149
33. Chương 33	154
34. Chương 34	158
35. Chương 35	164
36. Chương 36	169
37. Chương 37	174
38. Chương 38	179
39. Chương 39	185
40. Chương 40	191
41. Chương 41	197

42. Chương 42	202
43. Chương 43	206
44. Chương 44	212
45. Chương 45	217
46. Chương 46	223
47. Chương 47	227
48. Chương 48	230
49. Chương 49	238
50. Chương 50	246

Thế Giới Đen Trắng, Sắc Màu Của Anh

Giới thiệu

Edit: Sam Thể loại: hiện đại, ngọt, sạch, sủng Độ dài: 92 chương Poster: Jas Văn án 1 Bản Nhan Hàm: M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-den-trang-sac-mau-cua-anh>

1. Chương 1

Gần cuối hè, thành phố vẫn giống như một cái lồng hấp to lớn đang nấu sôi vào buổi trưa, oi bức khiến người ta khó thở.

Sau khi Nhan Hàm tắt lửa, nước sôi ùng ục trong nồi, cô không lập tức mở nắp nồi ra, mà tiếp tục đun thêm năm phút. Chờ bột báng xuất hiện, trực tiếp súc dưới vòi nước.

Nhan Hàm hài lòng nhìn trong lưới lọc, viên bột báng chắc nịch lại trong suốt.

Hôm nay đặc biệt oi bức, Nhan Hàm hiếm khi rảnh rỗi, không làm gì cả, cô đặc biệt làm chè xoài bột báng mình thích nhất, coi như món tráng miệng buổi trưa. Cô múc ra chè xoài bột báng đã làm xong vào trong bát thủy tinh trong suốt, đặt trong tủ lạnh, định ướp lạnh một tiếng rồi ăn.

Sau khi đóng cửa tủ lạnh, Nhan Hàm nghe được tiếng rung của di động trên bàn trà.

Chờ cô đi qua, trông thấy người đại diện Khu Quia của cô mở cuộc họp nói trong nhóm sắp xếp chuyện hợp hành tối nay, cô bấm mở, tham gia cuộc họp.

Khu Quia nói: “Chủ đề mùa khai giảng lần này rất quan trọng, dựa theo kế hoạch theo biểu hiện, nhóm fan của Nhan Hàm ba mươi bảy phần trăm là học sinh. Tỷ lệ này rất lớn, bởi vậy chúng ta phải coi trọng chủ đề mỹ thực mùa khai giảng.”

Nhan Hàm là blogger mỹ thực trên weibo, về phần cô là một blogger mỹ thực, tại sao lại có người đại diện thì càng bình thường hơn.

Hiện giờ là thời đại internet, người nổi tiếng trên mạng nhiều vô kể, quản lý người nổi tiếng trên mạng tự nhiên đúng dịp sinh ra. Nhiều người nổi tiếng đều tự mang lưu lượng, vì thế có người muốn đem phần lưu lượng này biến thành tiền.

Khuru Qua chính là người quảng bá trong truyền thuyết, đương nhiên Nhan Hàm không phải do anh ta quảng bá.

Lúc trước Nhan Hàm chỉ chia sẻ món ăn ngon mình làm trên weibo thôi, sau khi thi đại học cô nghỉ hè ở nhà nhàn chán, thế là đi theo ông cụ học nấu nướng.

Hồi trẻ ông nội Nhan Hàm là một đầu bếp, chỉ tiếc trù nghệ không người thừa kế.

Để đỡ dành ông cụ vui vẻ, Nhan Hàm theo ông học nấu ăn, không ngờ ông cụ thẳng thắn khen cô có thiên phú nấu ăn.

Cũng không biết là ông cụ cố ý dụ cô học nấu nướng, hay là Nhan Hàm thật sự có thiên phú về phương diện này, cứ tiếp tục kiên trì như vậy. Ban đầu quay lại video, là muốn ghi nhớ phương thức nấu ăn của ông cụ, sau đó quay lại bản thân cô.

Mỗi ngày đều đăng trên weibo, lúc bắt đầu không có fan, đương nhiên cô cũng không phải vì nổi tiếng.

Nhưng sau đó dần dần có người thích quá trình nấu nướng của cô.

.....

“Nhan Hàm, em cảm thấy thế nào?”

Vẫn chưa nghe được câu trả lời, Khuru Qua nhin không được nâng cao giọng lại hô lên lần nữa: “Nhan Hàm?”

Ánh nắng buổi trưa đang chói chan, cô gái làm tổ trong sofa, điều chỉnh tư thế để nằm thoải mái hơn, cô hơi kéo giọng nói: “Đều được.”

Khuru Qua vừa nghe lời này, bực bội nhưng chẳng biết làm sao.

Nhớ lại hồi ấy, Nhan Hàm nổi tiếng thật là một điều bất ngờ.

Khi đó Nhan Hàm và ông cụ dùng hoa quế trên cây quế trong sân nhà mình ủ rượu, khoảnh sân tĩnh xảo mang phong cách cổ xưa, hoa quế mọc đầy trên nhánh cây, dường như cách màn hình cũng có thể ngửi được mùi hoa quế.

Đó cũng là lần duy nhất Nhan Hàm xuất hiện trong video.

Cô gái hơi ngửa đầu dưới tàng cây hoa quế, mặc bộ đồ trắng, gió mát thổi qua, mang theo một đóa hoa bay ra, còn có góc áo hơi rộng của cô.

Gió mát, hoa quế, cô gái là điểm mạnh nhất trong cảnh tượng kia.

Lộ ra một dòng tiên khí.

Lúc Khuru Qua nhìn thấy video này liền cảm thấy ngạc nhiên, anh ta cảm thấy cô gái này thực sự là thần tiên, là loại thần tiên không ăn khói lửa nhân gian. Lúc ấy anh ta đã muốn liên hệ với Nhan Hàm. Ai ngờ cô gái này thật sự không giống như người bình thường, sau khi đoạn video này của cô nổi lên, cô lại thẳng thừng xóa bỏ.

Thật là hợp với cảm giác của anh ta, không ăn khói lửa nhân gian.

Cho dù Khuru Qua gọi điện bao nhiêu lần, câu trả lời nhận được đều là, không có hứng thú, không cần, cô không cần nhắc.

Cô không cần người khác theo đuổi tăng bốc, bàn chuyện tiền bạc với cô thì càng vô dụng hơn.

Lúc đó Khuru Qua vừa đáng tiếc lại bất đắc dĩ, ai ngờ ba tháng sau, tình thế thay đổi, Nhan Hàm chủ động quay lại tìm anh ta ký kết, cơ mà có điều kiện.

Yêu cầu của cô là chỉ đăng video làm ra món ăn ngon, cô không xuất hiện trước ống kính, không phát sóng trực tiếp, lại càng không tham gia bất cứ hoạt động offline nào.

Vì để mau chóng ký kết với Nhan Hàm, lúc ấy đầu óc Khuru Qua cũng nóng lên, mặc kệ điều kiện gì ký kết coi như là định rồi.

Nhưng bây giờ ngẫm lại, anh ta cũng không biết nên mắng mình đầu óc không tốt, hay là mắng Nhan Hàm. Lúc này, anh ta hình như cảm thấy bàn luận qua nhóm vẫn chưa hết giận, thế là trực tiếp gọi điện thoại qua.

Anh ta nói một hơi: “Nhan Hàm, tôi nói với em này, đừng thấy video chủ đề lần trước của em hưởng ứng tốt như vậy, chuyển đi mấy vạn, nhưng nếu có một kỳ làm không tốt thì sẽ bị mắng. Em có biết blogger mỹ thực bây giờ, cạnh tranh quyết liệt bao nhiêu không?”

Khu Quia luôn buồn lo vô cớ, thực ra Nhan Hàm chính là blogger mỹ thực nổi tiếng nhất, không ai vượt qua.

Nhan Hàm ừ nhẹ một tiếng: “Em biết rồi.”

Khu Quia thấy giọng điệu thần nhiên này của cô, anh ta đang muốn dẫn dò, ai ngờ Nhan Hàm đột nhiên nói: “Em có điện thoại khác gọi vào, cúp trước nhé.”

Sau khi chờ cô ngắt máy, Khu Quia sững sốt, mặc dù có điện thoại gọi vào, dựa vào gì ngắt cuộc gọi của anh ta trước?

Người gọi tới là bạn cùng phòng ký túc của cô Ngải Nhã Nhã, bảo Nhan Hàm giúp đỡ đến tòa lầu hành chính lấy một phần tài liệu, mặt khác hai người bạn cùng phòng ở trường vắng mặt, Ngải Nhã Nhã phải cầu xin cô tới giúp.

*

Khu chung cư Nhan Hàm đang ở cách trường học chỉ mười phút, lúc cô đến trường, gần cổng trường toàn là người.

Sinh viên mới nhập học, luôn luôn rất náo nhiệt.

Nhóm đàn anh đàn chị mặc áo thun màu sắc khác nhau của từng khoa, đang nhiệt tình chỉ dẫn phương hướng cho sinh viên mới, còn có không ít đàn anh ân cần chuyển dời hành lý.

Về phần sinh viên mới, thực ra rất dễ phân biệt, cách ăn mặc gần giống như học sinh cao trung.

Trên khuôn mặt mỗi người còn mang theo vẻ ngây ngô non nớt, giống như trái cây chưa chín, cũng khỏi cần nếm thử, vừa thấy đã biết còn chất.

Nhan Hàm mở ô che nắng, đi trên con đường chính của trường. Chiếc ô che khuất khuôn mặt cô, nhưng một đôi chân dài trắng ngần không thể nào che được.

Người đi ngang qua cô thỉnh thoảng sẽ quay đầu nhìn cô.

Thậm chí còn có nam sinh mặc áo thun khoa máy tính, chủ động đi qua hỏi cô có phải sinh viên mới không.

Tới tòa lầu hành chính, Nhan Hàm đóng ô lại, tiến vào. Đúng lúc Trần Thần ở cùng ký túc xá gọi điện tới, cô hỏi: “Nhan Nhan, Ngải Nhã Nhã gọi điện cho cậu chưa?”

Nhan Hàm kẹp di động giữa gò má và bờ vai, hai tay đang xếp lại chiếc ô.

Cô có một thói quen, mỗi lần dùng ô xong, nhất định phải xếp lại theo đường hoa văn.

Thang máy đang biểu thị từ tầng năm đi xuống.

“Gọi rồi.” Nhan Hàm tỏ vẻ hồ hững nói.

Trần Thần cười hì hì nói: “Bây giờ cậu đang ở trường hả? Trong nhóm sinh viên mới có trai đẹp không?”

Nhan Hàm nghe cô bạn hỏi những lời này, cô nhớ lại, vừa rồi cô từ cổng trường đi tới đây, những nam sinh mới nhìn thấy đa số đều đeo mắt kính, áo thun quần soóc, chẳng có chút liên quan tới đẹp đẽ, ngay cả thanh tú cũng không có.

Cô khẽ a một tiếng.

Trần Thần thất vọng nói: “Một người cũng không có ư?”

Đinh, thang máy tới lầu một.

Nhan Hàm cup mắt, dùng sợi dây mỏng trên chiếc ô cột lại chiếc ô, khẽ a một tiếng: “Cậu cảm thấy trường chúng ta tồn tại loại sinh vật đàn em đẹp trai sao?”

Đi cùng câu nói châm biếm này của cô là tiếng thang máy trong trẻo vang lên.

“Em yên tâm, bạn học trường chúng ta rất nhiệt tình, các đàn anh đàn chị cũng rất thân thiện...”

Trong thang máy, ngoài thang máy, xuất hiện sự tĩnh lặng trong chớp mắt.

Nhan Hàm ngẩng đầu, thoáng chạm vào tầm mắt người trong thang máy.

Đó là một đôi mắt hết sức xinh đẹp, đã từng thấy con mắt trẻ sơ sinh rồi chứ, đen láy tỏa sáng, mang theo vẻ thuần túy còn chưa bị thế giới này ô nhiễm, chỉ là con người đen của người này mặc dù sáng ngời, nhưng lại quá lạnh lùng.

Trên mặt anh đeo một chiếc khẩu trang.

Ánh mắt này quá đẹp, thế nên khiến người ta có một loại xung động muốn kéo ra khẩu trang của anh.

Mũi chàng thiếu niên cao thẳng, đem rìa khẩu trang nhắc lên một độ cong, giống như chỉ cần một chút nữa có thể thấy khuôn mặt anh, nhưng khẩu trang thật sự che rất kín.

Lúc này giáo viên đứng bên cạnh chàng thiếu niên hơi xấu hổ, liếc mắt nhìn Nhan Hàm một cái.

Khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, bọn họ đều nghe rõ những lời kia của Nhan Hàm.

Mắt mặt rồi.

Cũng may chàng thiếu niên không để ý, khê khàng dời tầm mắt của mình, làm động tác tay mời, để giáo viên bước ra thang máy trước. Bọn họ vừa ra thang máy, đi thẳng về phía cửa chính.

Nhan Hàm chậm rãi quay đầu lại.

Chàng thiếu niên này thật là hết sức nổi bật, vóc dáng rất cao, từ sau lưng nhìn qua, áo sơ mi trắng và quần đen đơn giản nhất quần quanh thân hình mảnh khảnh, áo sơ mi trắng nhét trong lưng quần, một đôi chân dài quả thực rất bắt mắt.

Giờ phút này anh đang bước đi, lộ ra một đoạn mắt cá chân giữa ống quần và chiếc giày đen.

Trắng trẻo, thon gầy.

Chắc.

Xương mắt cá chân này, có thể giấu hàng năm.

Lúc này người đã đi ra cửa chính, không nhìn thấy bóng dáng nữa. Nhan Hàm chậm rãi quay đầu lại, lúc này thang máy lại đi lên lần nữa.

Cô yên lặng đứng tại đó.

Trong đầu hiện lên khoảnh khắc tầm mắt họ đối diện lần nữa.

Giờ phút này có một loại cảm giác như bị điện giật, đột nhiên hậu tri hậu giác nảy sinh cảm giác tê dại chạm tới đáy lòng, như là uống vào rượu đế mạnh nhất.

Tác dụng chậm lập tức dâng trào.

Mẹ nó, ai nói trường các cô không có đàn em đẹp trai.

Tới trên lầu, Nhan Hàm gõ cửa tiến vào, nói với giáo viên hành chính, mình tới lấy tài liệu.

“Em và Ngải Nhã Nhã quan hệ không tệ, tôi tưởng rằng em ấy khẳng định không tìm được người.” Nhân viên hành chính trong khoa Tăng Di lớn tuổi hơn các cô, cơ mà coi như tuổi tác xấp xỉ, quan hệ tốt với Ngải Nhã Nhã.

Ngải Nhã Nhã là người giúp đỡ lớp sinh viên mới, lần này nhờ Nhan Hàm giúp đi lấy tài liệu sinh viên mới. Lúc này, Nhan Hàm chỉ cho rằng, ý Tăng Di nói là cô bằng lòng qua đây giúp Ngải Nhã Nhã lấy đồ đạc. Thế nên cô cũng không nghĩ nhiều, cẩn thận cùng Tăng Di kiểm tra thứ cần lấy.

Cô lấy xong tài liệu, Tăng Di gọi cô lại.

Tăng Di nói: “Đúng rồi, lớp này có một sinh viên bị bỏng nặng hồi cao trung. Trước đó có rất nhiều truyền thông đưa tin về câu chuyện thân tàn chí kiên của cậu ấy, lãnh đạo trong khoa nghe xong đều rất cảm động, cho nên chủ nhiệm khoa đặc biệt dặn dò, bảo chúng ta làm cho tốt, phải giúp đỡ vị bạn học này mau chóng hòa nhập với đoàn thể.”

Nhan Hàm tưởng rằng Tăng Di muốn mình dặn lại cho Ngải Nhã Nhã, thế là cúi đầu nhìn thoáng qua danh sách sinh viên trong tay: “Tên là gì?”

Tăng Di suy nghĩ, đột nhiên bất đắc dĩ nói: “Coi trí nhớ của tôi này, chuyện nói mấy hôm trước giờ quên mất rồi.”

Nói xong, Tăng Di định lục tìm lịch sử trò chuyện trước đó, nhưng tìm thế nào cũng không tìm ra.

Bởi vì có sinh viên khác tới tìm, Tăng Di đành phải nói: “Đợi sau khi tìm được rồi tôi sẽ cho em biết.”

Nhan Hàm gật đầu, đáy lòng suy nghĩ chuyện này phải nhớ nói với Ngải Nhã Nhã.

Lúc cô đi đến cửa chính tòa lầu hành chính, lấy ô đang muốn mở ra, ai ngờ vừa ngước mắt lên, thấy một chiếc xe có rèm che màu đen đỗ ở ven đường.

Dưới ánh mặt trời, dáng người thiếu niên mảnh khảnh cao ngất, so sánh với nam sinh lui tới xung quanh, quả thực giống như một dòng nước trong suốt.

Giáo viên trước đó ở bên cạnh anh hình như còn nói thêm hai câu.

Sau đó, anh vươn tay mở cửa xe.

Người ta đều nói xe sang xứng người đẹp, giờ phút này cảnh tượng xe sang xứng thiếu niên đẹp, vẫn đẹp tựa bức tranh.

Rốt cuộc, giáo viên vẫy tay, thiếu niên xoay người tiến vào trong xe.

Chưa đến một lúc, chiếc xe quá đắt đỏ kia biến mất dưới tầm mắt, Nhan Hàm thu hồi tầm mắt.

Cô vươn đầu lưỡi, khẽ liếm cánh môi dưới.

Nhất định là vì hôm nay quá nóng.

*

Xa xa, trong chiếc xe đang chạy đi.

Tái xế nhìn phía sau qua kính chiếu hậu, cười nói: “Nóng không, nếu nóng thì tháo mũ và khẩu trang ra đi.”

Chàng thiếu niên ngồi phía sau không nói gì, nhưng vươn tay tháo mũ và khẩu trang ra, lộ ra gương mặt tựa bức tranh, anh có mái tóc ngắn đen nhánh, mũi cao thẳng, cánh môi trơn bóng mang theo chút ửng đỏ.

Từ lúc lên xe tới giờ, anh chưa nói lời nào.

Giờ phút này anh nghiêng đầu nhìn ngoài xe, tuy rằng bên ngoài nóng bức, nhưng sân trường nổi tiếng lâu năm này càng nhiệt tình hơn, nó đang nghênh đón một nhóm sinh viên mới lần nữa.

“Tôi thấy giáo viên và bạn học trong trường đều rất thân thiện, sau khi trở về phụ nhân cũng có thể yên tâm.”

Tái xế tiếp tục cười nói một câu, sau đó im lặng, chuyển tâm lái xe.

Trong đầu chàng thiếu niên đột nhiên vang lên câu kia, âm thanh kia có chút châm biếm.

“Cậu cảm thấy trường chúng ta tồn tại loại sinh vật đàn em đẹp trai sao?”

Thân thiện?

A, rốt cuộc, trong cổ họng anh tràn ra một tiếng cười lạnh hết sức khê khàng.

Lời tác giả:

Bùi thiếu gia: trong trường có đàn em đẹp trai không?

Nhan tiên nữ: có.

2. Chương 2

Cậu, đừng, nằm, mơ.”

Nhan Hàm nói từng chữ một trong điện thoại, khóe miệng kéo ra một nụ cười lạnh, cô xem như hiểu biết chân chính rồi, cái gì gọi là được voi đòi tiên.

Vốn tưởng rằng cô chỉ giúp Ngải Nhã Nhã đến văn phòng lấy tài liệu, nhưng không ngờ bây giờ người này lại dám nói, muốn bảo cô giúp mình kèm cặp lớp sinh viên năm nhất một tháng.

Ngải Nhã Nhã: “Hàm nhi, nếu cậu không giúp tớ, thầy sẽ thật sự giết tớ đó.”

“Không làm.” Nhan Hàm lấy ngón tay gỡ ra sợi tóc dài bị rối dính tại mép tóc mai, cô nói thẳng.

Giọng Nhan Hàm thản nhiên, toàn thân lộ ra vẻ lười nhác.

Dù sao người thầy muốn giết là Ngải Nhã Nhã, cũng không phải mình.

Giúp đỡ lớp sinh viên mới đại học A sắp đặt hai sinh viên năm hai, một sinh viên năm ba, Ngải Nhã Nhã chính là sinh viên năm ba. Về phần Nhan Hàm, cô luôn không có hứng thú với những điều này. Kết quả ngay bây giờ Ngải Nhã Nhã nói với cô, cô ta đăng ký tham gia hoạt động du học một tháng tại Cambridge, lịch trình mâu thuẫn.

Bên phía giáo sư cho phép Ngải Nhã Nhã nghỉ, nhưng với điều kiện phải tìm được người thay thế cho mình.

Ngải Nhã Nhã nghĩ tới Nhan Hàm trước tiên.

“Không làm.”

Vẫn là hai chữ, rõ ràng dứt khoát.

Ngải Nhã Nhã không nghĩ tới mình đã nói đến đây, Nhan Hàm vẫn từ chối cô ta, lúc này thật sự muốn rơi xuống vài giọt nước mắt cá sấu, cô ta nói: “Nhan Hàm, hiện tại tớ thật sự chỉ có thể cầu xin cậu. Hai người họ còn chưa trở về trường.”

Ngải Nhã Nhã nói tới hai nữ sinh khác trong ký túc xá, hỏi Nhan Hàm học năm nhất cô vẫn ở phòng ký túc, sau đó dọn ra ngoài, tự mình thuê phòng. Cơ mà người trong phòng ký túc thường xuyên đến chỗ cô ăn cơm chùa.

Thế nhưng bọn họ chỉ biết Nhan Hàm nấu ăn rất ngon, không hề biết cô chính là blogger mỹ thực rất nổi tiếng trên weibo kia.

“Nhan Hàm, bây giờ tớ nói với thầy không tìm được người thay tớ, tớ thật sự sẽ bị đánh chết đó.” Ngải Nhã Nhã bi oán nói.

Nhan Hàm thật sự bị tức đến mức cười, lúc này cô lấy lại tinh thần, chẳng trách hỏi trưa lúc ở tòa lầu hành chính, Tăng Di nói chuyện với cô như vậy, đây là Ngải Nhã Nhã định giở trò làm trước báo sau.

Nhan Hàm còn muốn nói chuyện, đột nhiên trong di động truyền đến một đoạn phát thanh nhắc nhở hành khách mau chóng đăng ký.

Người này đã ở sân bay rồi...

Nhan Hàm kinh ngạc nhìn di động, bên trong truyền đến tiếng bắt càn của Ngải Nhã Nhã: “Kèm sinh viên mới năm nhất có gì không tốt chứ. Nếu cậu giúp tớ, nói không chừng còn có thể gặp được đàn em trẻ trung non nớt đẹp trai, chân dài, còn nghe lời.”

“Ha ha.” Nhan Hàm thật sự bị sự không biết xấu hổ của Ngải Nhã Nhã chọc cười.

“Không nghe cậu nói nữa, tớ phải lên máy bay.”

Hình như sợ nghe Nhan Hàm nói ra hai chữ “không làm” nữa, đối phương đã tắt máy.

Lúc này trong phòng khách, gió lạnh điều hòa phả vào mặt, cũng thổi đi ngọn lửa bất diệt trong lòng Nhan Hàm. Cô suy nghĩ, chờ người này trở về, rốt cuộc là nên kho thịt hay chưng thịt đây.

*

Sau khi màn đêm buông xuống, toàn trường được ngọn đèn xung quanh tỏa sáng tô điểm, trước đó khi nghỉ hè tòa nhà vẫn u ám, lúc này tựa như rót vào sinh mệnh mới, chào đón sinh viên mới khóa này.

Quả nhiên là tòa lầu kiên cố, sinh viên mới thay đổi từng năm tựa như nước chảy.

[Đàn chị, bảy rưỡi tối nay, lầu ba phòng 306, bọn em muốn mở buổi họp lớp, mời chị đúng giờ tham dự.]

Tin nhắn này là của nữ sinh năm hai Văn Mộng Thanh gửi tới, hai sinh viên năm hai kéo cô vào một nhóm nhỏ.

Nửa tiếng sau Nhan Hàm mới nhận được tin nhắn này, cô vốn đã hẹn với Khuê Qua, mở cuộc họp nhóm, thảo luận chủ đề mỹ thực cho video kỳ sau, bây giờ phải tạm hoãn.

Cô vội vã từ ngoài trường chạy tới, nhìn thấy không ít sinh viên mới đi dạo xung quanh dưới tòa lầu.

Quả nhiên vừa mới khai giảng, sinh viên mới không tìm được chỗ không chỉ một hai người.

Lúc này, trong cả hành lang không một bóng người, nhưng trong phòng học hai bên truyền đến tiếng ồn ào.

Xem ra hôm nay mở họp lớp, không chỉ có một lớp.

Nhan Hàm đến phòng 306, lúc cô đi vào, trên bục giảng không có ai, chỗ ngồi phía dưới ngược lại ngồi đầy người.

Phòng học vốn rộn ràng nhốn nháo, trong nháy mắt Nhan Hàm bước vào liền trở nên im lặng.

Hơn nữa là loại im lặng mà một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Nhan Hàm hơi nhíu mày, quay đầu nhìn thoáng qua số hiệu trên cánh cửa, là phòng 306.

Cô hẳn là không đi nhầm chứ?

Lúc Nhan Hàm quay đầu lại nhìn cánh cửa, trong phòng học lại vang lên tiếng xì xào.

“Đây là nữ sinh lớp chúng ta sao? Sao tôi ở ký túc xá không phát hiện?”

“Không biết.” Hơi khựng lại, tiếng thán phục của nữ sinh lại âm vang, “Cô ấy rất đẹp.”

Đúng vậy, chính là rất đẹp, lộ ra vẻ xinh đẹp của tiên khí.

Khoảnh khắc phòng học lặng im ban nãy, có thể khiến mọi người cảm giác được.

Lúc này cô đứng ở cửa, mặc một chiếc áo voan xanh lá mạ, kết hợp với váy ngắn eo cao màu đen, xanh lá vốn là một màu sắc rất kén làn da, nhưng Nhan Hàm là loại người làn da dưới ánh mặt trời có thể có cảm giác trắng đến trong suốt. Người khác mặc màu này khẳng định là tai họa, nhưng cô mặc vào chính là mặc ra tiên khí.

Càng khỏi cần nói tới chiếc váy ngắn màu đen kia, quần quanh vòng eo nhỏ, đôi chân dưới làn váy vừa mảnh lại dài.

So với nữ sinh đang ngồi vừa thi đại học xong, còn có vẻ hơi quê mùa, Nhan Hàm đột nhiên xuất hiện tại phòng học, khiến tất cả mọi người có chút nín thở.

Lúc này Nhan Hàm không xác định quay đầu lại hỏi một câu: “Các bạn đều là lớp báo chí năm nhất ư?”

Phòng học vẫn rất im lặng, cũng may một nữ sinh ngồi hàng ghế trước cất tiếng nho nhỏ nói: “Phải, lớp báo chí năm nhất.”

Nhan Hàm yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc cô muốn nói, một người tiến vào từ cửa sau, tầm mắt của cô bị thu hút.

Cô vừa nhìn qua, rất nhiều người trong phòng học cũng quay đầu lại nhìn.

Người vào là một nam sinh, vóc dáng rất cao, mặc áo sơ mi trắng, một mình ngồi xuống dãy ghế cuối cùng trong phòng học.

Lúc này người trong cả phòng cũng dời ánh mắt từ Nhan Hàm chuyển sang anh. Bởi vì so với cách ăn mặc áo ngắn tay quần short, mũ lưỡi trai và khẩu trang trên người chàng thiếu niên này, có vẻ bắt mắt như vậy.

“Cậu ta không nóng sao?”

“Cơ mà cậu ta rất đẹp trai.”

“Quần thành như vậy cũng có thể nhìn ra đẹp trai, cậu không mê trai chứ.”

Tiếng động trong phòng dần nổi lên, Nhan Hàm hơi kinh ngạc nhìn chàng thiếu niên ngồi hàng cuối cùng.

Lại là cậu ta.

—

Chưa đến một lúc hai sinh viên trợ giúp năm hai tới nơi, thực ra khai giảng một tháng nay, chủ yếu là do hai người họ phụ trách, Nhan Hàm chỉ đến để hướng dẫn.

Nói đơn giản, Nhan Hàm phụ trách làm biểu tượng, thỉnh thoảng lộ diện là tốt rồi.

Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh là sinh viên lớp báo chí năm hai, là đàn anh đàn chị trực hệ của sinh viên mới lớp này.

Khi hai người họ đến, sắc mặt mỗi sinh viên đều sáng sủa, giống như nhìn thấy người thân.

Văn Mộng Thanh vừa nhìn thấy Nhan Hàm, đặc biệt ngưỡng ngùng nói: “Xin lỗi đàn chị, bọn em đến muộn.”

Nhan Hàm lắc đầu: “Là tôi đến sớm mấy phút.”

Lúc hai người nói chuyện, người trong phòng học nhin không được đánh giá Nhan Hàm. Hóa ra là đàn chị năm ba à.

Ngay sau đó, Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh bắt đầu chủ trì buổi họp lớp, có thể được chọn làm người trợ giúp, đều là sinh viên tích cực, quả nhiên lúc hai người tự giới thiệu, Văn Mộng Thanh là hội trưởng hội sinh viên toàn khoa, Hà Dương Danh là chủ nhiệm đảng viên trong khoa.

Nhan Hàm không tìm chỗ ngồi xuống, cô đứng tại vị trí sát cửa sổ tại một bên bục giảng.

Chờ hai người tự giới thiệu xong, Văn Mộng Thanh nhìn về phía Nhan Hàm, làm động tác tay mời, cười nói: “Vây tiếp theo mời đàn chị của chúng ta tự giới thiệu một chút nhé.”

Nhan Hàm luôn không thích trường hợp như thế này, hồi cô mới vào đại học, chưa bao giờ thích dính vào việc này.

Nhưng lúc này, mọi người nhìn cô chằm chằm, cô chỉ có thể chậm rãi đi qua.

Chàng thiếu niên ngồi ở hàng ghế cuối cùng, rút cuộc ngẩng đầu lên.

Tầm mắt Bùi Di Hằng nằm tại người cô gái đứng trên bục giảng.

Ánh sáng đèn chân không trong phòng học lồng vào cơ thể cô, làn da cô trắng hơn một mức so với người khác. Tuy rằng cách rất xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt cô, chiếc mũi xinh xắn lại cao thẳng, độ cong hai má mượt mà lại dịu dàng, chẳng hề có góc cạnh dư thừa, là kiểu khuôn mặt hoàn mỹ trời sinh.

Lúc này cô còn chưa nói, cánh môi khẽ mím.

Đợi sau khi Nhan Hàm đứng vững, cô nhìn ánh mắt mong chờ lại nhiệt liệt của sinh viên mới phía dưới, cất tiếng: “Chào mọi người, tôi tên là Nhan Hàm.”

Cô tự cảm thấy không có gì đáng nói, sau khi nói tên mình thì nhất thời dừng lại.

Vẫn là Văn Mộng Thanh bên cạnh cười thay cô giải vây nói: “Mọi người có cái gì muốn hỏi đàn chị Nhan không, bây giờ có thể hỏi đó.”

Nam sinh khoa báo chí dường như hoạt bát hơn khoa kỹ thuật một chút, lời này vừa thốt ra ngay lập tức có người giơ tay, hô lên hỏi: “Đàn chị, nếu tôi có vấn đề về việc học, có thể hỏi riêng chị không?”

Giọng cậu ta chứa vẻ hài hước, nam sinh ngồi cạnh cậu ta còn phối hợp huýt sáo.

Trong đại học vừa khai giảng đàn anh thích đàn em thiếu nữ xinh xắn không ít, mà nam sinh mơ ước đàn chị xinh đẹp cũng không thua bao nhiêu.

Đó là một anh chàng có gan lớn, ngày đầu tiên khai giảng dám cứng đầu trêu ghẹo đàn chị.

Lúc này ở phía sau cùng phòng học, có tiếng rung nhẹ nhẹ.

Bùi Dĩ Hằng cúi đầu, nhìn màn hình di động, xuất hiện tin nhắn.

Trình Tân Nam: [Mẹ nó hợp lớp thật nhảm chán, nói toàn thứ vô dụng.]

Trình Tân Nam: [Nhưng mà tôi muốn biết, có nhân sĩ hỏa nhãn kim tinh nào nhận ra A Hằng của chúng ta không.]

Cao Nghiêu: [Tôi cảm thấy ý kiến kia của cậu thật thối nát, trời nóng thế bảo cậu ấy quần thành như vậy, cậu ghen ghét A Hằng của chúng ta phải không?]

Trình Tân Nam: [Cút đi, tôi là loại người này sao?]

Cao Nghiêu: [Phải phải phải chính cậu!!!!!!!!!!]

Bùi Dĩ Hằng khẽ nhún mày, không định phản ứng với đề tài nhảm chán của bọn họ.

Lúc này sắc mặt của Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh cũng không thoải mái, dù sao nam sinh này hỏi đề tài đứng đắn, nhưng giọng điệu lại không nghiêm túc.

Ngược lại Nhan Hàm đứng ở bục giảng liền nở nụ cười.

Ngũ quan của cô thật sự rất đẹp, có vẻ dịu dàng người vật vô hại, thoát nhìn chẳng hề tức giận. Đặc biệt là ánh mắt đen láy kia, đột nhiên chớp nháy, hơi khẽ cười, càng khiến người ta thả lỏng tinh thần, lòng đầy chờ mong câu tiếp theo của cô.

Nhan Hàm ung dung xoay người bấm chuột mấy cái, trên hình chiếu trước bục giảng xuất hiện một danh sách: “Đây là danh sách liên lạc của tất cả giáo viên.”

Lúc này nam sinh đưa ra câu hỏi còn chưa lấy lại tinh thần, Nhan Hàm hất cằm rồi hạ xuống: “Bây giờ cậu ghi lại đi.”

Sắc mặt nam sinh xấu hổ, nhưng vẫn lấy ra di động, ghi lại từng cái.

Chờ động tác nam sinh dừng lại, Nhan Hàm lại hỏi: “Ghi xong chưa?”

Nam sinh gật đầu.

Nhan Hàm hài lòng gật đầu, ngay khi mọi người nghĩ chuyện này xong rồi thì cô nói: “Thấy cậu chăm chỉ ham học như vậy, tôi sẽ báo với giáo viên chuyên ngành, để bọn họ nhất định chú ý tới cậu.”

Phụt.

Như là một giọt nước rơi vào trong nồi cháo còn nóng, ầm lên một tiếng, trong phòng học vang lên tiếng cười.

Ngoại trừ Bùi Dĩ Hằng, mọi người không hẹn cùng nhìn anh chàng nam sinh đưa ra câu hỏi kia.

Mẹ nó đáng thương quá.

Con người lạnh lùng của Bùi Dĩ Hằng cũng hiện lên một tia bất ngờ. Theo tiếng cười của cả phòng học, bờ môi che đầy dưới lớp khẩu trang của anh khẽ nhếch lên.

Lúc này nam sinh ngồi đằng trước Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói với người bên cạnh: “Đàn chị này theo tôi thấy hơi khác biệt, cô ấy vừa tiến vào tôi cảm thấy đặc biệt thần tiên, hơn nữa trông yếu đuối lại khôn khéo.”

Nam sinh bên cạnh liếc xéo cậu ta một cái: “Bây giờ không phải thần tiên ư?”

“Thần tiên vẫn là thần tiên, chỉ là không dám trêu ghẹo, không dám chọc tới.” Nam sinh tỏ vẻ cầu xin nói, “Cảm thấy từ một con thỏ ngoan ngoãn dễ thương, thoáng cái...”

Nam sinh này nhất thời không tìm ra từ hình dung đã chuẩn bị, tuy nhiên Bùi Dĩ Hằng ở phía sau đang nhìn Nhan Hàm.

Bấy giờ Nhan Hàm đang khẽ cười nhìn cậu nam sinh đặt câu hỏi ngồi run lấy bầy.

Tiểu hồ ly.

Thoáng cái biến thành tiểu hồ ly xảo quyệt, lúc không đắc tội cô, cô cười tủm tỉm. Đắc tội cô rồi, cô vẫn cười tủm tỉm, cơ mà sẽ giết bạn ngay không hề thương lượng.

Đột nhiên, di động trong tay Bùi Dĩ Hằng lại rung lên.

Trình Tân Nam: [Tại sao A Hằng vẫn chưa trả lời, chẳng lẽ buổi họp lớp của bọn họ rất thú vị ư?]

Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy tin nhắn này, lần này anh trả lời.

“Ừm, rất thú vị.”

—

Lời tác giả:

Nhan Hàm: là buổi họp lớp thú vị hay là đàn chị thú vị?

Bùi thái tử: ừm.

Thái tử vì sao gọi là thái tử, sau này các bạn sẽ biết, về phần Nhan tiểu tiên nữ, cô ấy thật sự sẽ xử người trêu chọc cô ấy.

Nói thêm về tác phẩm này, không phải tình yêu chị em, không phải!!!

3. Chương 3

Vết xe đổ vẫn còn, sau đó không ai dám lỗ mãng nữa.

Tiếp theo là phần tự giới thiệu của sinh viên mới, bởi vì không ai muốn làm người đầu tiên, cuối cùng dựa theo số thứ tự sinh viên.

Nhan Hàm đứng bên cửa sổ cạnh bục giảng, cô hơi dựa vào vách tường phía sau, im lặng lắng nghe từng người tự giới thiệu trên bục. Lớp đại học khác với lớp cao trung thường bốn mươi năm mươi người, cả lớp này tổng cộng hai mươi một người.

Số thứ tự trong lớp dựa theo phân số nam và nữ, xếp hạng thành tích nhập học trước thì đứng trước, nhưng chờ tất cả nam sinh đều tự giới thiệu xong, Nhan Hàm vẫn chưa nghe được chàng thiếu niên ngồi ở dãy ghế cuối cùng trong lớp.

Lúc này anh ngồi ở chỗ kia, im lặng nhưng có cảm giác tồn tại.

Rốt cuộc, đợi mọi người tự giới thiệu xong, Văn Mộng Thanh đứng trên bục, hắng giọng cười nói: “Hiện tại, chúng ta chào đón bạn học cuối cùng lên bục.”

Bùi Dĩ Hằng ngồi sau cùng chậm rãi đứng lên, ánh mắt mọi người rốt cuộc có thể quang minh chính đại nhìn anh chằm chằm lần này.

Anh vốn đã cao, lúc này đứng trên bục giảng cao hơn mặt đất một đoạn, mọi người phía dưới phải nhìn lên anh.

“Chào mọi người, tôi tên là Bùi Dĩ Hằng.”

Vẫn là âm thanh nhẹ nhàng rành mạch như trước, mặc dù không nhìn thấy mặt anh, lắng nghe giọng anh đã đủ có thể khiến lòng người ta sinh ra thiện cảm.

Hà Dương Danh đứng bên cạnh có chút không vui, trước đó cậu ta và Văn Mộng Thanh đã nói, nam sinh để cậu ta lo, nữ sinh để Văn Mộng Thanh phụ trách. Kết quả vừa rồi có một nam sinh ngang nhiên trêu ghẹo Nhan Hàm không nói, lúc này lại tới một tên đội mũ đeo khẩu trang.

Cậu ta vốn là người có tính cách nghiêm túc, thế là lập tức mở miệng nói: “Bạn học này, sau này cậu và mọi người đều cùng một lớp, dù sao cũng không thể đeo khẩu trang và đội mũ mãi chứ.”

Nghe đàn anh nói như vậy, các bạn học khác ngồi phía dưới đều rất kích động.

Đặc biệt có vài nữ sinh, vừa rồi nói thầm rốt cuộc cậu ta có đẹp trai không, chỉ nhìn thấy dáng người thân cao eo nhỏ, một đôi chân thẳng tắp mảnh khảnh trong chiếc quần dài màu đen.

Thân hình anh mặc dù gầy, nhưng là vẻ cao gầy thẳng tắp đẹp mắt.

“Xin lỗi.” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng cất tiếng.

Hà Dương Danh hài lòng gật đầu, đang chuẩn bị khích lệ một câu.

Ai ngờ, anh nghiêng mặt qua, đôi mắt dưới chiếc mũ lưỡi trai bình thản nhìn Hà Dương Danh: “Tôi không muốn tháo ra.”

.....

Phòng học rơi vào sự tĩnh lặng.

Hà Dương Danh có lẽ không ngờ tới sẽ có sinh viên hồ đồ không khéo léo như vậy, cậu ta tức giận vươn ra ngón tay, chỉ vào anh tức giận đến đỏ mặt: “Cậu, cậu quả thực là...”

Nhan Hàm vốn đầy hứng thú nhìn anh chằm chằm, còn tưởng anh sẽ tìm lý do gì.

Không ngờ thẳng thắn lỗ mãng như vậy.

Đột nhiên trong chớp mắt, trong đầu Nhan Hàm hiện lên lời nói của Tăng Di tại văn phòng hành chính.

—— lớp này có một sinh viên bị bóng nặng hồi cao trung.

Giọng Hà Dương Danh ở bên cạnh tức giận đến phát run, nói: “Nhiều người như vậy, chỉ một mình cậu đeo khẩu trang...”

“Thôi đi.” Nhan Hàm nhìn Hà Dương Danh, mau chóng ngắt lời cậu ta, ngăn cản cậu ta nói tiếp. Cô quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, nhẹ giọng nói, “Cậu ấy đeo khẩu trang khẳng định là có lý do của mình, chúng ta nên tôn trọng ý muốn riêng của mỗi bạn học.”

Hà Dương Danh vẫn không phục, cứng rắn nói: “Nhưng mà...”

Nhan Hàm nhìn thẳng cậu ta, thấp giọng nói: “Đàn em Hà, trường học cũng không có nội quy nào, lúc mở họp lớp không thể mang khẩu trang.”

Giọng cô tuy thấp, nhưng Bùi Dĩ Hằng đứng trên bục giảng lại nghe rất rõ ràng.

Rốt cuộc Hà Dương Danh im tiếng.

Đợi khi Bùi Dĩ Hằng ngồi về vị trí lần nữa, phần tự giới thiệu cuối cùng kết thúc.

Tiếp theo Văn Mộng Thanh giới thiệu đơn giản về chương trình học chuyên ngành, chuyện này vốn để chủ nhiệm lớp làm, tiếc là chủ nhiệm của lớp báo chí năm nhất có hội nghị ở nước ngoài, tạm thời vẫn chưa về.

Nhan Hàm cảm thấy sinh viên lớp này dừng đi chơi xổ số.

Từ chủ nhiệm lớp đến người trợ giúp, lại chẳng có ai đáng tin cậy, coi như xác suất cực thấp.

Sau đó là bầu cử ủy ban lớp tạm thời, bởi vì sắp tới có huấn luyện quân sự, đoán chừng sẽ có hoạt động các khoa, thế nên phải tìm trước vài sinh viên phụ trách về lớp học.

Chờ khi mọi việc xong xuôi, buổi họp lớp cuối cùng chấm dứt.

Người trong phòng học nhanh chóng tản ra như thủy triều.

Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh ở lại cuối cùng, Hà Dương Danh nói: “Không được, tôi phải tìm cậu ta nói chuyện, ngày mai huấn luyện quân sự rồi, cậu ta cũng không thể đeo khẩu trang huấn luyện chứ?”

Lời cậu ta nói, Nhan Hàm đều nghe hết.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng còn chưa đi, Hà Dương Danh đang định đi qua, Nhan Hàm lên tiếng nói: “Để tôi nói chuyện với cậu ấy.”

Hà Dương Danh còn muốn nói, cũng may Văn Mộng Thanh kéo cậu ta đi.

Cả phòng học chỉ còn lại hai người.

Lúc này, người ngồi hàng ghế cuối cũng đứng lên, chuẩn bị rời khỏi.

“Bạn học Bùi.” Nhan Hàm đi qua.

Bùi Dĩ Hằng đứng lại, Nhan Hàm đứng trước mặt anh.

Vóc dáng anh rất cao, cô hơi ngẩng đầu nhìn người trước mặt, thật lâu sau dưới đáy lòng yên lặng thở ra một hơi.

Trên người chàng thiếu niên có loại chín chắn ung dung điềm tĩnh, tựa như ngọc thạch, ôn hòa lạnh lạnh. Anh hoàn toàn không có vẻ rụt rè của một sinh viên mới, mặc dù đối mặt nói chuyện riêng với Nhan Hàm, vẻ mặt vẫn bình thản hờ hững như trước.

Ngũ quan duy nhất lộ ra bên ngoài là đôi mắt của anh, loại mắt hẹp dài, đồng tử rõ rệt, lông mi rất dài lại rậm, nhưng trong con ngươi lộ ra vẻ lạnh giá như băng như sương.

Nhan Hàm suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghiêm túc mở miệng nói: “Cậu có gì cần giúp đỡ, cứ việc tìm tôi.”

Cô sợ mình nói nhiều, đâm trúng chuyện đau lòng của nhà người ta, dù sao đang lúc thanh xuân bị một trận lửa lớn phá hủy dung mạo, hiện giờ chỉ có thể đeo khẩu trang, đáy lòng anh cũng nhất định rất khó chịu.

Thật khiến người ta thương xót.

Nghĩ đến đây, Nhan Hàm nhón chân, vươn tay vỗ nhẹ hai cái trên vai anh.

Cô nghiêm túc nói: “Cố lên.”

Thực ra Nhan Hàm cũng không phải người thích xen vào việc của người khác, cơ mà Tăng Di từng đặc biệt nhắc qua, hơn nữa lần đầu gặp mặt cảm giác quá hoảng loạn, chàng trai như vậy, số phận quả thật quá dày vò anh.

Nếu anh không bị hủy dung, khuôn mặt dưới lớp khẩu trang này, còn không biết gây họa cho bao nhiêu cô nàng đấy.

Thế là cô hơi mím cánh môi, nghiêm túc suy nghĩ, rồi thấp giọng nói: “Nếu không cậu cho tôi WeChat của cậu đi.”

Chàng thiếu niên nhìn cô, ánh mắt rớt cuộc nổi lên chút biến hóa.

Nhan Hàm ngược lại thấy anh không có hành động, giọng cô lại mềm xuống thêm mấy phần: “Cậu lấy đi động ra đi.”

Dưới ánh mắt của cô, Bùi Dĩ Hằng lấy ra đi động từ trong túi áo, khi anh vươn tay đưa qua, Nhan Hàm hơi cụp mắt xuống, nhìn bàn tay trước mặt cô.

Một đôi tay đẹp tới cực điểm trông như thế nào?

Nhan Hàm chớp mắt, hình như không nỡ bỏ qua bất cứ chi tiết nào của bàn tay này, có lẽ chính là vậy.

Ngón tay mảnh khảnh, khớp xương rõ ràng, bàn tay dày rộng thuộc về đàn ông, nhưng mỗi một tác làn da trên bàn tay đều rất trắng nõn, chẳng hề thiếu sót.

Tâm trạng Nhan Hàm hơi lay động.

Cũng may cô kịp thời khắc chế hỗn loạn trong đáy lòng, thêm WeChat xong, cô mau chóng trả lại cho chàng thiếu niên, rồi tìm có vội vàng trốn đi.

Chờ cô đi nhanh một đoạn, lúc tới dưới tòa lầu, cô mới đứng lại bình phục tâm tình một chút.

Nhưng đủ loại ý tưởng trong đầu vẫn không thể dừng được.

Nhan Hàm cảm thấy cô chính là đàn chị, sao có thể buổi trưa vừa mơ ước xương mất cá chân của người ta, bây giờ lại muốn nhìn tay cậu ấy chứ.

Mặc dù thật sự rất đẹp, nhưng không thể nghĩ tới.

Rất kỳ cục, rất kỳ cục!!

Hôm sau, huấn luyện quân sự chính thức bắt đầu.

Bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên, tất cả mọi người dựa theo thứ tự trong lớp sắp xếp hàng ngũ trước, sau đó nhất trí đưa tới sân thể dục. Tới qua lớp trưởng được lâm thời chọn ra, nhìn thấy người đứng cuối hàng, cái người thân hình gầy gò cao ngất kia, cậu ta khẽ cắn môi chuẩn bị đi qua.

Nhưng lớp trưởng còn chưa đi qua, trái lại một bóng dáng mặc váy trắng đến gần.

“Bùi Dĩ Hằng.” Khi Nhan Hàm đi qua, cô trực tiếp hô lên.

Mọi người lớp báo chí năm nhất đều nhìn về phía cô, thấy Nhan Hàm nghiêm túc nói: “Chuyện tôi nói tới qua, cậu không quên chứ.”

Không đợi anh có phản ứng, Nhan Hàm đã nói với lớp trưởng: “Giáo viên trong khoa sắp xếp công việc cho tôi, đúng lúc Bùi Dĩ Hằng có thể giúp đỡ, hôm nay tôi mượn cậu ấy trước, xin phép nghỉ buổi chiều tôi trả người cho cậu.”

Lớp trưởng đương nhiên chẳng hề nghi ngờ lời nói của cô, gật đầu nói: “Vâng, đàn chị.”

Lúc này Nhan Hàm trực tiếp vươn ngón tay, ngoắc hai cái về phía Bùi Dĩ Hằng, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Cậu theo tôi qua đây.”

Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ không nhúc nhích, người xung quanh đều đang nhìn hai người họ.

Nhan Hàm đi tới, thấp giọng nói: “Cậu không phải muốn tôi dắt cậu đi chứ?”

.....

Chờ hai người đi rồi, tiếng xì xào trong hàng ngũ bắt đầu nổi lên.

“Hừ, cậu ta không cần huấn luyện quân sự sướng quá đi.”

“Tôi vốn muốn nhìn bộ dạng cậu ta tháo khẩu trang, khẳng định đẹp lắm.”

“Cậu ta rất thần bí, số thứ tự không dựa theo phân biệt nam nữ, nhưng cậu ta là người cuối cùng, hẳn là người cuối cùng chuyển tới.”

“Cái này cậu cũng biết, vậy cậu ta được đặc biệt tuyển sao?”

Trong phòng sinh hoạt, điều hòa vừa bật lên, nhưng nhiệt độ bên trong đã mát hơn bên ngoài không ít. Mặc dù hiện tại là cuối hè, hàng năm huấn luyện quân sự lúc này không ít người bị cảm nắng.

Nhan Hàm cầm lấy quyển sách nằm trên bàn phía sau, quạt gió cho mình.

Tối qua cô sức nhớ, hôm nay huấn luyện quân sự chính thức bắt đầu. Cô biết nếu Bùi Dĩ Hằng tham gia huấn luyện, phải tháo khẩu trang ra. Thế là cô đặt chuông báo thức sáu giờ sáng, dự định chạy tới giúp anh giải vây.

Hiện tại xem ra, ban này cô tới kịp lúc

Nhan Hàm quay đầu, chàng thiếu niên vẫn đứng tại chỗ, cô cười nói: “Cậu ngồi đi.”

Trên người Bùi Dĩ Hằng mặc đồng phục huấn luyện quân sự, trên đầu là mũ ngụy trang, chẳng qua trên mặt vẫn đeo khẩu trang. Anh quay đầu nhìn căn phòng sinh hoạt này, mang mấy phần phong cách cổ xưa.

Nơi này lại là phòng sinh hoạt cờ vậy.

Cách đó không xa đặt bàn đánh cờ, còn có hai hộp đựng cờ đập kín.

Nhan Hàm thấy anh nhìn chằm chằm bàn cờ, cô nở nụ cười, giải thích nói: “Phòng cờ vậy cách sân thể dục gần nhất, hơn nữa tôi chỉ có chìa khóa cửa nơi này, cậu có thể ở đây.”

Tầm mắt anh nhìn sang Nhan Hàm, con người lạnh lạnh hơi co lại, chẳng lẽ cô biết gì rồi?

“Cậu đeo khẩu trang huấn luyện cũng không tiện lắm.” Nhan Hàm chưa từng thân thiết như vậy với người đàn ông nào, chủ động giúp anh che giấu miệng vết thương.

Cô không muốn anh sinh ra tâm tính tự ti nào, cô sẽ cố gắng giúp anh hòa nhập vào tập thể lớp.

Nhan Hàm cũng không để ý đến sự bất thường trong ánh mắt anh, mà là đi đến cạnh bàn cờ, sau khi nhìn thoáng qua, cô đột nhiên ngẩng đầu, đầy hứng thú hỏi: “Đúng rồi, cậu biết đánh cờ không?”

Trên ánh mắt đen láy sáng ngời của cô, lông mi dày cong cong, ánh mắt đầy mong chờ nhìn anh.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng có phản ứng, mặc dù trước mắt có vành mũ che khuất, anh vẫn nhìn thấy rõ ràng biểu cảm trên mặt Nhan Hàm. Cô đang nghiêm túc hỏi anh, có biết chơi cờ không.

Lúc này đây, Bùi Dĩ Hằng cười tươi.

Chàng thiếu niên lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn đàn chị thoát nhìn rất uy phong trước mặt người khác, lúc này đang mở to mắt nhìn anh.

Thật sự hơi ngốc nghếch.

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng thần nhiên gật đầu: “Tôi biết.”

.....

Khi Nhan Hàm đặt xuống một quân cờ tại chính giữa bàn cờ, Bùi Dĩ Hằng ở đối diện ánh mắt hơi cup xuống, nhìn quân cờ kia nằm giữa bàn cờ vậy.

Hồi lâu sau, anh vẫn không động đậy.

Nhan Hàm thấy anh bất động, đặc biệt giải thích nói: “Vị trí này, trong cờ vậy gọi là Thiên nguyên.”

Bùi Dĩ Hằng ngẩng đầu, con người của anh dưới vành mũ nhẹ nhàng dừng trên người Nhan Hàm.

Rốt cuộc, anh chậm rãi mở miệng nói: “Thiên nguyên, đây là vị trí thuộc về bậc thầy.”

Năm đó, khi thần cờ vây Ngô Thanh Nguyên còn trẻ, di cư đến Nhật, một tay Thiên nguyên, long trời lở đất, phá vỡ quy tắc chơi cờ truyền thống trăm ngàn năm của Nhật Bản, gần như đi nghịch lý. Nhưng sự sáng tạo của ông tạo ra một quy tắc khác trong cờ vây.

Chuyện xưa này, tất cả những người học cờ vây đều nghe từ nhỏ đến lớn.

Bùi Dĩ Hằng đương nhiên không ngoại lệ.

“Cậu nói tôi có tiềm chất trở thành bậc thầy sao?” Nhan Hàm khẽ chớp mắt, hàng lông mi vừa dài vừa dày chớp mấy cái, rốt cuộc cất tiếng.

Trong giọng nói đều là sự mừng thầm nhỏ bé.

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Lời tác giả:

Tác giả: Nhan tiểu tiên nhân, mẹ nó cô tỉnh táo lại cho tôi, vị đối diện cô, cậu ấy cũng không dám nói mình có tiềm chất của bậc thầy...

Bùi thái tử: câm miệng.

Ok, cậu che chở cô ấy, để cô ấy tự tin mù quáng, tự bành trướng đi.

4. Chương 4

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ kính, chiếu rọi cả bên trong phòng.

Bên ngoài cách đó không xa, từng đợt âm thanh khẩu hiệu trong treo vang dội truyền đến, cả phòng sinh hoạt ngoại trừ tiếng điều hòa, im lặng, dường như chỉ còn lại tiếng hít thở.

Nhan Hàm lén nhấc lên mí mắt, nhìn chàng trai đối diện.

Giờ phút này gọi anh là thiếu niên hình như có phần không thỏa đáng, bởi vì trên người anh có loại khí thể chân thật khiến bạn phải thán phục.

Lúc này, anh gơ tay vói vào trong hộp đựng cờ, ngón giữa khẽ khàng đặt trên ngón trỏ, nhẹ nhàng cầm lên một quân cờ trắng, đây là phương pháp cầm cờ tiêu chuẩn. Ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng của anh giờ đây, gơ tay, cầm cờ, dáng dấp tự nhiên tao nhã. Đợi khi quân cờ trắng này được đặt trên bàn cờ, động tác từ đầu đến cuối trôi chảy lưu loát.

Dáng dấp đánh cờ của anh, khắp nơi đều lộ ra vẻ cao quý.

Nhan Hàm nhìn tới mức hơi ngớ ra, cô không phải chưa từng thấy người khác chơi cờ, thắng thì không giấu được vẻ tự đắc, thua thì hoàn toàn bất mãn. Nhưng anh từ đầu đến cuối đều bình tĩnh lạnh lùng như vậy.

Lúc này Nhan Hàm cụp mắt nhìn bàn cờ chằm chằm hồi lâu, đột nhiên cô khẽ cười nói: “Cậu có cảm thấy chúng ta bây giờ rất hợp với một câu không?”

Mí mắt anh hơi nhấc lên, một cặp mắt trong treo, thản nhiên thuần chất như vậy.

Nhan Hàm thở dài một hơi: “Giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu.”

Cô, chính là con gà kia.

Bùi Dĩ Hằng cụp mắt, người trước mặt cúi đầu nhìn bàn cờ lần nữa, khuỷu tay vẫn chống trên bàn, chỉ là đổi sang lòng bàn tay khẽ đặt trên cánh môi. Hôm nay cô không buộc lại mái tóc dài, xoa ra trên bờ vai,

lúc này mái tóc xõa xuống, che khuất đôi má vốn đẹp dễ xinh xắn. Ánh nắng vừa đúng chiều trên mái tóc dài của cô, đỉnh đầu mềm mại, mang theo cảm giác êm ái.

Bùi Dĩ Hằng hơi ngẩn ngơ: “Ừm...”

Nhan Hàm không ngờ anh chẳng khách khí như vậy, cô bỗng ngẩng đầu: “Cậu có biết đắc tội với đàn chị trực hệ chính là kết cục gì không?”

Nhưng lúc này, câu uy hiếp này của cô không chỉ chẳng có sức đe dọa, trái lại bởi vì giọng điệu chột dạ của cô mà trở nên yếu ớt. Giống như một bé mèo con, muốn giơ lên móng vuốt nhỏ bé mềm mềm của mình hù dọa người khác mà nói, cậu cẩn thận chút đi, coi chừng tôi cào cậu đấy.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Cờ vậy, chỉ có thắng thua.”

Giọng anh kiên định, không cho phản đối.

Nhan Hàm sững sốt, nhưng chẳng cảm thấy bất ngờ. Ban nãy ngay từ đầu, cô đã cảm nhận được khí thế nhất định phải thắng của anh. Mong muốn chiến thắng mãnh liệt như vậy.

Thế mà...rất ngẫu.

Cô bèn nói thẳng: “Tôi thua rồi.”

Giọng điệu chẳng có gì là không tình nguyện, bởi vì thực lực quá chênh lệch, cô không có sức đánh trả.

Chờ khi thu dọn xong bàn cờ, Nhan Hàm mở to đôi mắt tròn xoe nhìn anh, thầm nói: “Tuy rằng cậu rất lợi hại, nhưng cậu cũng chỉ có thể thắng tôi một lần.”

Bùi Dĩ Hằng ngược mắt thoáng liếc nhìn cô một cái.

Nghe được cô nghiêm túc nói: “Bởi vì tôi không bao giờ đánh cờ với cậu nữa.”

.....

Nói xong, Nhan Hàm đột nhiên muốn che mặt mình, cô là học trò sao? Bởi vì đánh cờ không lại người khác liền tức giận. Giây phút này, Nhan Hàm chợt cảm thấy cô thật là cháu gái ruột của ông cụ nhà cô.

Ông cụ cũng như vậy.

Cô lại di truyền thói xấu.

Cũng may di động cô đặt trên bàn vang lên, Nhan Hàm giống như gặp được cứu tinh, nhanh chóng cầm lấy tránh sang một bên nhận điện thoại.

Điện thoại là do trợ lý gọi tới, Khưu Qua hết sức nổi giận bởi hành vi hoãn cuộc họp cho leo cây của cô, anh ta bảo trợ lý tới bắt cô.

Trợ lý Mẫn Tịnh khóc than nói: “Sếp, thần tiên các người đánh nhau, có thể buông tha cho tiểu nhân bọn em không?”

Nhan Hàm thấy điệu bộ này của cô, không nói gì cả, trực tiếp bảo cô đến trường đón mình.

Sau khi Nhan Hàm nói chuyện điện thoại xong, cô quay đầu lại nhìn chàng trai ở một bên, anh đang chuyên tâm xem một bản kỳ phổ*, rõ ràng là vật nhảm chán như vậy, anh nhìn rất say mê mà chuyên chú, giống như trên đời này chẳng có thứ gì thú vị bằng thứ này.

(*) kỳ phổ: biên bản trận đấu

Nhan Hàm lên tiếng nói: “Bên giáo viên, tôi sẽ xin phép giúp cậu. Còn chiếc chìa khóa này để lại cho cậu dùng, huấn luyện chấm dứt rồi thì trả lại cho tôi cũng được.”

Anh đứng tại chỗ ngược chiều ánh sáng, vành mũ che khuất ánh mắt anh, Nhan Hàm thấy anh không có động tác.

Cô trực tiếp đi qua, vươn tay mở ra bàn tay anh, nhét chìa khóa vào lòng bàn tay anh.

“Đây là chìa cuối cùng, nhất thiết đừng làm mất đó.”

Cô khẽ chun mũi, giọng nói dằn dò êm ái.

*

Nhan Hàm lên xe, trợ lý Mẫn Tịnh đưa cho cô một chai nước, chỉ là tầm mắt của Mẫn Tịnh đang nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, nhìn bóng người cách đó không xa dần dần rời đi: “Ồ kìa, ơ kìa, ơ kìa...”

“Em là máy lập lại sao?” Nhan Hàm hô lên một cách bất đắc dĩ bởi tiếng ơ liên tục của cô bé trợ lý.

Mẫn Tịnh kích động chỉ cách đó không xa: “Sếp, anh chàng em mới thấy cùng chị đi xuống, đó là đàn em của chị hả?”

Ngày hôm qua Khuu Qua suýt nữa phát điên, Mẫn Tịnh đương nhiên biết chuyện Nhan Hàm bận tới lớp giúp đỡ sinh viên mới.

Vừa rồi Mẫn Tịnh qua đây, trông thấy Nhan Hàm theo anh chàng kia đi ra, chỉ là trên đầu anh đội mũ, Mẫn Tịnh không thể thấy rõ dáng vẻ. Nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm trèo tường của mình, đây nhất định là một anh chàng điển trai.

Mẫn Tịnh cảm khái: “Sếp, trường các chị cũng tốt quá đi, không chỉ có thánh học, còn có loại trai đẹp chất lượng này.”

Nhan Hàm buồn cười nhìn trợ lý, Bùi Dĩ Hằng đội mũ đeo khẩu trang, có thể thấy được dáng vẻ điển trai của anh sao?

Cơ mà cô không lên tiếng, Mẫn Tịnh lộ ra vẻ bất cần: “Sếp, miếng thịt tươi thế này chị có thể gần quan được ban lộc đó.”

Nhan Hàm sửng sốt, thuận miệng nói: “Cậu ấy là đàn em của chị.”

Cô không thích loại người không chín chắn, đương nhiên, Nhan Hàm cũng không biết rốt cuộc mình thích loại nào.

Bởi vì cô chưa từng yêu đương.

“Đàn em thì làm sao?” Mẫn Tịnh lập tức nói ngay thẳng, “Sếp ơi chị đi học sớm, bây giờ cũng mới mười chín thôi, nếu anh chàng này đi học muộn, nói không chừng hai người còn bằng tuổi đấy.”

“Sếp à, huống hồ đàn em này của chị thật sự hơi đẹp trai đó.”

Nhan Hàm nhướn mày, con nhóc này ngược lại rất tinh mắt.

*

Giữa trưa trong căn tin giống như hổ dữ phóng hàng rào, sinh viên mới mặc đồng phục huấn luyện quân sự, một đám xếp thành hình vuông ngay ngắn, tập hợp ở cửa căn tin, cùng với từng đợt tiếng quân ca to rõ, sinh viên được thả vào căn tin ăn cơm.

Bóng dáng xanh biếc qua lại không ngớt trong căn tin, ngoại trừ nam nữ thì thật không dễ dàng phân rõ ai là ai.

Lúc này người có vóc dáng và mặt mũi ưu thế sẽ hết sức nổi bật.

Giờ đây Bùi Dĩ Hằng đang đứng trong đám đông ở cửa căn tin, hễ là nữ sinh đi ngang qua anh thì sẽ quay đầu lại nhìn anh.

Cùng là đồng phục huấn luyện quân sự, người khác mặc lụng thụng, vừa què mùa lại khó coi.

Nhưng anh mặc vào, lại trông vừa vặn dường như đo lường người anh mà may ra, đôi chân dài đặc biệt thu hút ánh mắt người khác.

Anh đợi một lúc, vừa mới chuẩn bị lấy ra di động, sau lưng liền lao tới một người ôm lấy cổ anh, cười hì hì nói: “Thái tử điện hạ, tiểu nhân đến hộ giá.”

Bùi Dĩ Hằng nhíu mày, vừa định quay đầu gỡ ra cánh tay của cậu ta.

Ai ngờ Trình Tân Nam nói thẳng: “Đừng nhìn ra sau, phía sau có một nữ sinh nhìn cậu chăm chăm một lúc rồi, đoán chừng đang định đi lên xin WeChat của cậu đó.”

Cao Nghiêu bên cạnh thấp giọng nói: “Mau đi thôi.”

Ba người không đến căn tin lớn, mà tới nhà ăn lầu ba, có thể gọi món, còn đắt hơn căn tin. Thế nên lầu ba không có bao nhiêu người mặc quần áo ngủ trang, bọn họ ngồi ở chỗ trong góc.

Bùi Dĩ Hằng tháo mũ và khẩu trang, một khuôn mặt tinh xảo không hề có chút đáng vẻ tàn phá của huấn luyện quân sự.

Hai người bên cạnh đã giống như hổ dữ chộp mồi, uống một hơi nửa chai nước trong tay.

Trình Tân Nam oán thán: “Huấn luyện trong thời tiết thế này, mẹ nó phản nhân loại quá mà.”

Cao Nghiêu đang muốn lên tiếng trả lời, ai ngờ tivi treo ở vách tường đối diện đột nhiên bị đổi kênh, chuyển sang kênh thể thao CCTV. Lúc này là buổi trưa, đang phát tin tức thể thao.

“Giải đấu cờ vây hiện nay ‘Cúp Thiên Tinh’ lần thứ tám đã làm lễ khai mạc tại Bắc Kinh, các tuyển thủ dự thi đều tham dự. Mà trong đó hấp dẫn sự chú ý của mọi người chính là, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng từ sau tháng tám vẫn chưa tuyên bố kế hoạch lần này có tham gia cúp Thiên Tinh hay không. Nhưng hiện nay chúng tôi đã nhận được tin từ ban tổ chức, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng sẽ không tham gia giải đấu lần này.”

“Đây cũng là lần đầu tiên từ khi ‘Cúp Thiên Tinh’ tổ chức đến nay, xuất hiện tình huống vắng mặt của đương kim vô địch.”

“Hiện nay Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng đứng hạng nhất thế giới, vẫn chưa tham gia thi đấu, nếu tình hình thế này cứ tiếp tục, e rằng thứ hạng của anh ta sẽ bị thách thức, rơi vào tay Lý Tuấn Trị cửu đẳng đến từ Hàn Quốc.”

.....

Trình Tân Nam nhìn thấy tin tức trên tivi, cậu ta thấp giọng mắng một câu: “Mẹ nó, tin tức gì đây hả.”

Cao Nghiêu khó chịu nói: “Lão đại, xem ra giới cờ vây cần cậu trở về tiến hành cải cách tận gốc rồi, bằng không cái người Hàn Quốc này bắt đầu kiêu ngạo cho coi.”

Bùi Dĩ Hằng ngồi bên cạnh, đang rửa bộ đồ ăn của mình, hoàn toàn chẳng nhìn tới màn hình tivi.

“Nếu không ngài nói dự định cho chúng tôi nghe đi, ngài không thực sự định làm một sinh viên bình thường giống như chúng tôi chứ?”

Trình Tân Nam rốt cuộc đợi được cơ hội hỏi ra.

Thực ra đừng thấy cậu ta hi hi ha ha với Bùi Dĩ Hằng, nhưng đáy lòng hết sức sốt ruột. Tuổi tác kỳ thủ chuyên nghiệp tuy rằng rất dài, nhưng ai cũng biết rằng, độ chừng hai mươi tuổi là thời điểm vàng của bọn họ, sức cờ, sức tính toán, sức chuyên tâm, thậm chí ham muốn chiến thắng liên tục đều là mạnh nhất.

Cao Nghiêu cũng không nhịn được nữa, nói sâu xa: “Điện hạ, giang sơn cờ vây Trung Quốc, thật sự hướng về cậu đấy.”

Nói đến cùng, Cao Nghiêu và Trình Tân Nam đều rất bảo vệ anh.

Hai người họ và Bùi Dĩ Hằng là bạn nối khố, bắt đầu quen biết từ khi nào nhỉ, phải bắt đầu từ trong bụng mẹ rồi. Bọn họ ra đời cùng một bệnh viện, hồi bé sống trong một đại viện, sau đó cùng lên nhà trẻ.

Bọn họ xấp xỉ tuổi nhau, nhưng trải nghiệm của Bùi Dĩ Hằng khác với bọn họ.

Bùi Dĩ Hằng sáu tuổi bắt đầu học cờ, bắt đầu thật không phải học chuyên môn, chỉ là trong đại viện có phòng sinh hoạt dành cho cán bộ kỹ cựu, đám nhóc bọn họ thường xuyên đi qua chơi, ở đó không ít người chơi cờ, cờ vây hay cờ vua đều có hết.

Mỗi lần có người đánh cờ vây, Bùi Dĩ Hằng sẽ ở bên cạnh đứng nhìn.

Quân cờ đen trắng nằm trên bàn cờ, đối với những đứa trẻ hoạt bát hiếu động, thật sự quá nhàm chán, nhưng Bùi Dĩ Hằng lại thích, cậu có thể xem cả trận cờ từ đầu đến cuối.

Cho đến khi có người hỏi cậu, nhìn lâu vậy, nhìn có hiểu không?

Đứa trẻ nhỏ bé như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm vẻ nghiêm túc hết lòng, chậm rãi gật đầu. Thế là người lớn kia thấy cậu rất thú vị, mời cậu chơi trận tiếp theo.

Khi tay cậu cầm lên quân cờ đen, nhẹ nhàng đặt trên bàn cờ, tựa như là sự sắp đặt của số phận.

Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, câu chuyện về Bùi Dĩ Hằng và cờ vây được bắt đầu.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu chính là loại đứa trẻ điển hình trong đại viện, hoạt bát hiếu động, hồi trẻ hận không thể đâm thủng bầu trời. Bùi Dĩ Hằng thì lại điềm tĩnh chín chắn, sáu tuổi bắt đầu chính thức học cờ, năm mười một tuổi chính thức nhận được cấp bậc, trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp trẻ nhất trong nước lúc ấy.

Cho đến sau đó, anh trở thành nhà vô địch ba giải liên tiếp trẻ nhất thế giới.

Có lẽ do ba mẹ cứ mãi nhắc tới, hơn nữa bọn họ cùng nhau trưởng thành, cùng với quan hệ rất thân thiết với Bùi Dĩ Hằng, thế nên hai người luôn mang tâm tính gà mẹ đối với anh. Hai chàng thiếu niên tốt, ngoài miệng không nói, nhưng đáy lòng đã có ý nghĩ chúng tôi nhất định phải bảo vệ A Hằng thật tốt.

Trên mạng có tí xú phê bình Bùi Dĩ Hằng, hai người cuồng cuồng hơn những người khác nhiều.

Kỳ thủ chuyên nghiệp như Bùi Dĩ Hằng, vào thời điểm mười chín tuổi khi đang ở đỉnh cao sự nghiệp, không ai vứt bỏ thi đấu để đến trường. Thế nên anh luôn đeo khẩu trang, chỉ là không muốn bị người ta nhận ra. Cũng may cờ vây coi như không phổ biến lắm, fan của anh tuy nhiều, nhưng thật sự không ai nghĩ đến anh sẽ đến trường.

Về phần hai người kia thì đừng nói, quả thực là một đôi anh em Thủy Hử, Trình Tân Nam chạy tới Tân Tạng chơi, chạy xe máy bị ngã, nửa năm không đi học. Cao Nghiêu vì có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu với cậu ta, dám học lại một năm chờ cậu ta.

Suýt nữa khiến ba Cao Nghiêu đánh gãy chân chó của cậu ta.

Vì thế ba người đều học năm nhất đại học vào năm mười chín tuổi.

Lúc này trên tin tức đang chiếu hình ảnh Bùi Dĩ Hằng thi đấu, anh mặc trang phục chính thức màu đen, sắc mặt lạnh nhạt nhìn chăm chăm bàn cờ trước mặt, mặc dù chỉ là một bên mặt nhưng vẫn đẹp sáng chói như vậy.

Đúng lúc, bên cạnh có mấy nữ sinh đi ngang qua, có một người hình như nhìn chăm chăm Bùi Dĩ Hằng đang ngồi đấy.

Trình Tân Nam vươn tay cầm lấy mũ của anh, trực tiếp đội lên đầu anh, thấp giọng nói: “Cậu vẫn đội lên đi, rất dễ nhận ra.”

Cơ mà sau khi đội xong, Trình Tân Nam thấy anh không nói lời nào, cậu ta thở dài một hơi nói sang chuyện khác: “Sao tôi cảm thấy cậu chẳng bị phơi nắng chút nào hết vậy?”

Bùi Dĩ Hằng lắc đầu, thản nhiên nói: “Tôi không huấn luyện quân sự.”

Cao Nghiêu lập tức giật mình, hỏi: “Ông thầy nào miễn huấn luyện cho cậu hả?”

Bùi Dĩ Hằng chợt nhớ tới cảnh hồi sáng, cô tới nơi, tìm một lý do vụng về, lôi anh đi.

Chàng thiếu niên khẽ nhắc mắt lên, đứng đưng nhìn nói: “Không phải thầy giáo.”

Hai người kia lập tức trao đổi một ánh mắt, cho đến khi Trình Tân Nam cười toe toét nói: “Không phải thầy, lẽ nào là đàn chị?”

Bùi Dĩ Hằng quay đầu qua, nhìn ngoài cửa sổ.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đồng thanh: “Mợ nó.”

Hai người bắt đầu hỏi tới cùng, đàn chị xinh đẹp không.

Cứ hỏi mãi không nhận được câu trả lời, Trình Tân Nam tỏ vẻ thông cảm nhìn về phía Bùi Dĩ Hằng: “A Hằng của chúng ta ấy, trong cuộc sống chỉ có cờ vây, cậu ấy đoán chừng không phân biệt được con gái có xinh đẹp hay không.”

Bùi Dĩ Hằng chẳng nói gì, anh cầm lên tách trà trước mặt, uống một ngụm, ngay tại khoảnh khắc này, dáng vẻ Nhan Hàm cúi đầu nhìn chăm chăm bàn cờ xuất hiện trong đầu anh.

Chắc là...

Anh đang phân vân.

Là xinh đẹp.

Lời tác giả:

Bùi lão đại nhíu mày: ai nói tôi không phân biệt được...

Ok, lão đại lời ngài nói đều đúng.

Đột nhiên cảm thấy, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu chính là trung thần tri kỷ bên cạnh lão đại, sợ nhất nghiệp lớn thái tử chưa ổn định, bị tiểu nhân mưu quyền soán vị, có giống không, có không.

5. Chương 5

Lúc Nhan Hàm tiến vào văn phòng của Khuru Qua, người đàn ông đang gọi điện thoại, anh ta giật mình nhìn về phía cô, mau chóng cúp máy.

Mẫn Tĩnh ở đằng sau đóng cửa văn phòng, Khuru Qua quan sát Nhan Hàm, cảm khái nói: “Em thế mà biết đến công ty à?”

Nhan Hàm bị lời này của anh ta chọc cười: “Không phải anh bảo em tới sao?”

Khuru Qua quả thật bảo Mẫn Tĩnh đi tìm Nhan Hàm, cơ mà anh ta không nghĩ tới, lần này cô lại dễ nói chuyện như vậy.

Nói thật, đừng nhìn Nhan Hàm có khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sáng sủa, trông rất giống nàng tiên nhỏ, nhưng nếu cô tức giận lên thì không ai dám ngăn cản cô.

Hồi trước khi mới vừa hợp tác, Khuru Qua làm trái ý cô, lên nhận hoạt động offline cho cô.

Lần đó Nhan Hàm nổi nóng, giờ nhớ lại Khuru Qua vẫn run rẩy.

Anh ta một người đàn ông ba mươi tuổi lại bị một cô gái mười mấy tuổi hù dọa, thật sự là muốn tiểu ra quần.

Lúc này Khuru Qua ngơ vờ nhìn về phía Nhan Hàm, anh ta càng nghĩ càng thấy đáng nghi, vẫn là Nhan Hàm nói thẳng: “Nói chuyện nghiêm chỉnh đi, em còn rất nhiều việc ở trường.”

Vừa nói tới đây, Khuru Qua liền tức giận.

Anh ta chống nạnh trừng mắt nhìn Nhan Hàm, nói: “Em còn không biết ngược nói chuyện trường học, em có biết em đột nhiên nhận việc kia, làm rối bao nhiêu việc sắp đặt sau này không?”

Nhan Hàm ngồi trên sofa, khuỷu tay chống tay vịn, bờ má khẽ dựa vào lòng bàn tay, tư thế toàn thân hờ hững thoải mái. Đợi Khuru Qua nổi nóng xong, cô khẽ cười một tiếng, hỏi: “Nếu anh tìm em đến đây chỉ là vì nổi nóng, bây giờ em nghe xong rồi, có thể đi được chứ?”

Được, bạn nghe kìa, cô ấy còn không nhẫn nại.

Khuru Qua nói: “Tôi tìm em đến là vì video kỳ này. Tôi thấy hiện nay đề tài cổ phong rất được giới sinh viên đón nhận, huống hồ cái video hồi trước của em rất đẹp.”

Khuru Qua nói tới video làm cho Nhan Hàm nổi tiếng.

Nhan Hàm nhú mày: “Em không xuất hiện trước ống kính.”

Khuru Qua có thể không biết điều này sao, anh ta lập tức nói: “Không xuất hiện trước ống kính, không xuất hiện trước ống kính, tôi đặc biệt mượn một sơn trang, nơi đó được trang hoàng theo phong cách cổ xưa, tôi đã thấy rồi đẹp lắm. Lần này chúng ta dùng cảnh ngoài trời, qua bên đó quay video.”

Nhan Hàm liếc nhìn anh ta một cái.

Khuru Qua đưa ra tư thế nhắc tay đầu hàng: “Tôi đã nhận quảng cáo này.”

Hình như sợ cô không đồng ý, Khuru Qua nói: “Đây là một nhuận ngữ*, em quay video trong sơn trang, việc phát triển tiếp theo là chuyện bên bọn họ.”

(*) không phải loại quảng cáo nhìn ra một cách rõ ràng, mà là dùng lời văn tương đối cẩn thận để đạt tới mục đích mở rộng.

“Khi nào thì đi?” Nhan Hàm hỏi.

Khuru Qua vừa nghe nghĩ tới có hy vọng, mau chóng nói: “Ngày mai, không ở lâu đâu, chừng hai ba ngày thôi.”

“Được rồi.”

Khuru Qua vốn đang vắt hết óc suy nghĩ nên nói thế nào thuyết phục cô, kết quả một câu “được rồi” trái lại làm anh ta sưng sốt.

Nói xong, Nhan Hàm đứng dậy, Khuru Qua còn ngơ ra đó, em ấy đồng ý với mình, lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Sau khi Nhan Hàm trở về, buổi tối Mẫn Tịnh gửi sang hành trình, ngày mai sẽ đi, đoán chừng đi mấy hôm.

Nhìn thấy tin nhắn trên màn hình, Nhan Hàm ngây ra trong chốc lát.

Lúc này trong đầu cô chợt xuất hiện bóng dáng của Bùi Dĩ Hằng, nếu cô đi rồi, cậu ấy sẽ làm sao đây?

Thế là cô nghĩ nghĩ, rồi mở chat riêng với Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh trong nhóm WeChat.

Chờ hai người nghe cô nói xong, Văn Mộng Thanh cảm khái nói: “Hóa ra Bùi Dĩ Hằng là vì nguyên nhân này mới luôn đeo khẩu trang. Bọn em không biết, còn hiểu lầm cậu ấy.”

Nhan Hàm nói lại lời của Tăng Di cho bọn họ nghe, nếu người sinh viên bị bóng ở lớp bọn họ, là ai đương nhiên rất rõ ràng rồi.

Hà Dương Danh phàn nàn riêng với Văn Mộng Thanh rất nhiều lần. Không nghĩ tới lại là nguyên nhân này.

Thế là, Hà Dương Danh thấp giọng nói: “Đàn chị, chị yên tâm, bọn em nhất định giải thích rõ với các bạn học khác, tranh thủ giúp cậu ấy có thể hòa nhập với đoàn thể.”

Nhan Hàm rời khỏi mấy hôm, vốn muốn liên lạc đàng hoàng, ai ngờ tín hiệu trên núi quá kém. Hơn nữa mấy hôm nay cô bận rộn quay video, thế nên vẫn chưa liên lạc với bọn họ.

Cô cũng không biết rằng, mấy ngày nay Bùi Dĩ Hằng cảm thấy hơi phiền hà.

Tính tình Bùi Dĩ Hằng thật không phải lạnh lùng, anh chỉ là thích yên lặng, anh có thể ngồi cạnh bàn cờ cả ngày, cũng có thể ôm một bản kỷ phổ xem cả ngày. Thế nên anh hình thành tính cách không thích nói chuyện, thích một mình.

Nhưng mấy hôm nay, những bạn học trước đó rõ ràng đối xử hơi hờ hợt với anh, như là đột nhiên đổi tính, từng người đều nhiệt tình với anh không thôi.

Cái này thôi đi, huấn luyện viên vừa nói nghỉ ngơi. Trong hàng ngũ lập tức có nam sinh muốn đến máy bán tự động, Bùi Dĩ Hằng không nói gì, nhưng mà nam sinh kia đã chủ động hỏi: “Cậu muốn uống gì? Bọn tôi mua giúp cậu.”

Nữ sinh bên cạnh lại trực tiếp lấy ra nước khoáng, đưa qua: “Đúng lúc mình mua dư một chai nước, cậu uống cái này đi.”

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng khẽ nhú mồm.

Thật không phải bởi vì hành động nhiệt tình của bạn học, mà bởi vì trong mắt bọn họ đều không giấu được vẻ thông cảm.

Mỗi người đều đang thông cảm với anh.

Anh cũng không biết đã xảy ra cái gì, chỉ biết mấy hôm trước Hà Dương Danh đến tìm anh, nói với anh một tràng, cuối cùng còn khuyên anh tới tham gia huấn luyện quân sự, nói như vậy có thể giúp anh hòa nhập với đoàn thể. Thậm chí Hà Dương Danh còn thuyết phục huấn luyện viên, có thể cho anh đeo khẩu trang tham gia toàn bộ quá trình huấn luyện.

Cùng lắm là đến lúc sau cùng biểu diễn đội hình quân sự, anh không tham gia là được.

Dù sao hằng năm vì để sắp xếp đội hình hoàn chỉnh, sẽ có vài sinh viên không tham gia.

Mà tình trạng thế này, từ khi anh bắt đầu trở về tham gia huấn luyện thì cứ tiếp tục mãi.

Bùi Dĩ Hằng cup mắt, thấp giọng nói: “Cám ơn, không cần.”

Nói xong, anh im lặng bỏ đi.

Anh vừa đi, mấy nữ sinh tụ tập lại líu ríu với nhau.

Cô gái cầm chai nước khoáng tiếc hận nói: “Nói thật, nếu cậu ấy không bị trận lửa lớn làm bị thương, khẳng định rất đẹp trai đó.”

“Đương nhiên, hôm qua còn có nữ sinh của khoa khác qua đây hỏi thăm về cậu ấy.”

Lúc này, một loạt nữ sinh ngồi đó nhìn về bóng dáng cao gầy ở phía xa, nói thật, đồng phục huấn luyện khó coi như vậy, mặc trên người anh lại toát ra cảm giác anh tuấn thư thái.

Một đám nữ sinh lại than tiếc một trận.

Trước đó Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh phân công việc cho nam sinh nữ sinh trong lớp, chủ đề chính là nên làm sao thân thiện lại tự nhiên để Bùi Dĩ Hằng hòa nhập với đoàn thể lớp báo chí này. Hai người còn đặc biệt nhắc tới Nhan Hàm, nói đàn chị Nhan mặc dù có việc bận, cũng không quên quan tâm đến chuyện của đàn em, hy vọng bọn họ có thể phát huy tinh thần và phong cách của sinh viên đại học A.

Bao dung, thân thiện.

Vì thế, một màn hài hòa như vậy luôn trình diễn tại lớp báo chí năm nhất.

Về phần người duy nhất chẳng biết gì, có lẽ chỉ có bản thân đương sự.

Lúc này đang là hoàng hôn, nắng chiều nhuộm đỏ nửa không trung, cả sân trường đắm chìm trong ánh nắng màu đỏ.

Tuy rằng lúc này mặt trời đã không còn nóng rực như buổi trưa, cơ mà luyện tập lâu như vậy, mọi người thà ngồi dưới đất nghỉ ngơi, cũng không muốn đi thêm bước nào. Chẳng ai muốn đi siêu thị, cùng lắm đến máy bán tự động.

Nhan Hàm trở về hồi sáng, cô rất ngại đi qua tay không, dù sao đã mấy ngày không lộ diện.

Bấy giờ, cô đang xách giỏ mua sắm của siêu thị, bỏ vào trong đó đồ uống nằm trong tủ lạnh.

Tuy rằng trong lớp chỉ có hai mươi một người, nhưng mua nhiều đồ uống như vậy cũng rất nặng.

Nhan Hàm vốn còn muốn lấy một cái cho mình, ánh mắt lướt qua, đúng lúc thấy tủ lạnh kế bên.

Bên trong xếp một dãy kem Cornetto, vị vani, caramel muối biển, sữa chua xoài, anh đào cà phê sữa, đủ mọi khẩu vị.

Ánh mắt Nhan Hàm sáng rực nhìn tủ lạnh, thế nên bên cạnh có người thấp giọng nói một câu, nhường một chút.

Cô cũng không phản ứng lại.

Chờ cô ý thức được mình đang đứng trước tủ đông lạnh, ngăn cản người phía sau lấy nước, cô mau chóng tránh đi. Ai ngờ vừa xoay đầu, trông thấy một chàng thiếu niên đeo khẩu trang.

Tóc anh đen nhánh, cũng không tính là ngắn.

Có lẽ vì trước đó đội mũ, trên trán ứa ra rất nhiều mồ hôi, mái tóc đen bị mồ hôi thấm ướt. Đoán chừng bởi vì vừa mới huấn luyện, làn da vốn trắng sáng của anh lúc này ửng đỏ, chỉ là con người vẫn lành lạnh như trước.

Dáng vẻ sạch sẽ ngạo mạn, khi xuất hiện cùng nam sinh mặc đồng phục giống nhau, anh lại càng đặc biệt hơn.

Nhan Hàm hơi bất ngờ, hỏi: “Hiện tại các người đang trong giờ nghỉ ngơi sao?”

Đồ uống Nhan Hàm mua, không phải dùng đúng lúc sao.

Bùi Dĩ Hằng ừ nhẹ một tiếng, kéo ra tủ đông lạnh kế bên cô, Nhan Hàm mau chóng nói: “Không cần mua nước, tôi đã mua cho mọi người rồi.”

Cô chỉ vào cái giỏ mua sắm mình đang xách, đựng một mớ đồ uống bên trong.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng đã lấy ra một chai nước khoáng: “Xin lỗi, tôi không uống đồ uống.”

Anh rõ ràng ngoài miệng nói xin lỗi, bộ dạng tự phụ kia lại chẳng hề thấy có lỗi.

Nhan Hàm nhìn nước khoáng trong tay anh.

Đắt nhất trong cả siêu thị, rất biết mua.

Cũng may dù sao cô cũng là đàn chị, thế là hào phóng nói: “Không sao, tôi trả tiền chai nước này cho cậu. Hôm nay tôi ra ngoài không thể đến đây, hôm nay đúng lúc mời mọi người uống nước.”

Nhan Hàm đang nói, đột nhiên bàn tay thả lỏng, hóa ra chàng thiếu niên không nói chuyện đã vươn tay cầm lấy giỏ mua sắm của cô.

Anh xoay người đi về phía quầy thu ngân.

Nhan Hàm đứng tại chỗ nhìn bóng lưng anh, nhớ lại mấy lần trước tiếp xúc với anh, tuy rằng nhìn rất xa cách, nhưng rất có lễ độ, có cảm giác quý ông cổ hủ.

Song nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng sắp tới quầy thu ngân, Nhan Hàm kéo ra tủ lạnh bên cạnh, nhanh chóng lấy ra một cây kem vị caramel muối biển.

Lúc cô đi đến quầy thu ngân, thấy nhân viên đang quét mã cho một chai trong đó, sau đó hỏi: “Thẻ trường hay quét mã?”

Nhan Hàm lấy ra di động, lúc chuẩn bị trả tiền, chàng thiếu niên đằng trước lấy ra một tấm thẻ trong túi, hai ngón tay anh khê khàng kẹp tấm thẻ mỏng kia, đưa qua.

“Quẹt thẻ.”

Hồi trước khi bạn cùng phòng ký túc xem phim Hàn, đã nói đáng đáp nam chính quẹt thẻ cho nữ chính thật đẹp trai biết bao.

Nhan Hàm cũng chẳng quan tâm, thậm chí buồn cười, cô rất có tiền, muốn mua gì thì mua nấy, hoàn toàn không cần người khác quẹt thẻ cho cô. Thế nên cô căn bản không nhận thức được cảm giác người khác tiêu tiền cho cô là gì, cũng không cảm thấy hành động này có gì rất đẹp trai.

Giờ phút này, cô nhìn một bên mặt chàng thiếu niên đứng cạnh quầy thu ngân, mái tóc đen che khuất lông mày rậm, một cặp mắt chỉ nhìn được đuôi mắt dài mảnh, rõ ràng nhất chính là cái mũi cao thẳng.

Theo góc độ của cô nhìn qua, ánh sáng đang nhảy nhót trên khuôn mặt anh.

Sau hành vi diên rồ trong nháy mắt, Nhan Hàm mau chóng ngăn cản nói: “Để tôi thanh toán, đã nói tôi mời khách mà.”

Nhan Hàm cũng lấy ra thẻ trường của mình, đưa qua.

Ai ngờ anh chàng tại quầy thu ngân đột nhiên cười hì hì nói: “Người đẹp, chỗ thu ngân chúng tôi cũng có quy tắc, nam nữ đến cùng nhau, nhất định chỉ lấy thẻ nam sinh. Bằng không để anh trai đẹp nhà cô mất mặt lắm.”

Anh, nhà, cô...

Nhan Hàm lập tức nói: “Tôi là đàn chị của cậu ấy.”

“Ồ, còn là tình chị em ha.” Anh chàng thu ngân rất khéo nói.

Nhan Hàm: “...” Mọi nó giải thích này vẫn chưa rõ ràng sao.

Bùi Dĩ Hằng bên cạnh ngược lại hình như bình tĩnh hơn cô, anh cầm về thẻ trường từ nhân viên, chẳng hề có ý định lên tiếng, dường như hoàn toàn không đặt trong lòng.

Vì thế đến cuối cùng Nhan Hàm dứt khoát từ bỏ, nhưng mà cô lấy hóa đơn, chuẩn bị lát nữa trả tiền cho Bùi Dĩ Hằng.

Bởi vì sợ một cái túi đựng không nổi, nhân viên đặc biệt chia ra làm hai túi, Nhan Hàm vốn muốn giành xách một túi. Ai ngờ chàng thiếu niên gầy gò trước mắt thoải mái xách hai gói to hai tay, trực tiếp đi mất.

Nhan Hàm cầm cây kem của mình đi theo, hai người theo con đường nhỏ chầm chậm đi về phía sân thể dục.

Bởi vì sợ kem tan chảy, Nhan Hàm lột giấy gói bắt đầu ăn. Không biết có phải vì sự hiểu lầm của nhân viên thu ngân kia hay không, điều đó rất khiến người ta xấu hổ, chẳng ai nói gì.

Nhan Hàm vừa ăn kem, vừa đi tới bên cạnh Bùi Dĩ Hằng.

Thế nhưng, mới vừa đi được một nửa, đột nhiên Nhan Hàm hô nhẹ một tiếng “a”.

Bùi Dĩ Hằng dừng bước, vừa mới xoay người liền cảm giác được một bàn tay nhỏ bé bắt lấy ống tay áo của anh, giọng nói mang theo chút cấp bách, sốt ruột nói: “Mau, mau, một con bọ nhỏ bay vào mắt tôi.”

Cô gái hơi ngửa đầu, mắt chớp liên tục.

Mặc dù là vậy, Bùi Dĩ Hằng vẫn thấy một điểm đen nhỏ trong mắt cô, quả thật một con bọ nhỏ bay vào.

Anh không nhúc nhích, cô gái trước mặt hình như càng sốt ruột hơn, bàn tay nắm lấy cánh tay anh, hốc mắt đỏ lên, cô cảm thấy rất khó chịu, thế mà bắt đầu chu miệng thổi không khí.

Cô tự thổi hơi cho mình sao?

Bùi Dĩ Hằng thấy động tác nhỏ của cô, sắc mặt vốn hờ hững, lại xảy ra chút biến hóa.

Có chút bất đắc dĩ.

Lại hơi buồn cười.

Nhan Hàm vẫn sốt ruột, cô ra sức chớp mắt, nhưng cảm giác khó chịu trong mắt vẫn mãnh liệt như vậy. Cô lại không dám vươn tay chạm vào, sợ bóp nát con bọ trong mắt.

Mãi đến khi cậu thiếu niên trước mặt thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Lúc này tầm mắt cô mơ hồ, trong mắt đầy lệ, chỉ lảng máng cảm thấy tay anh đặt tại mép khẩu trang, hình như đã tháo khẩu trang xuống.

Cô cảm giác được anh gần kề, càng ngày càng gần, cho đến khi một hơi khẽ khàng thổi qua.

Theo bản năng, cô nhắm chặt mắt.

Anh đeo lại khẩu trang của mình.

Cô gái trước mặt, hai mắt nhắm chặt, lông mi dày đặc tựa hai cánh bướm, vẫn run nhè nhẹ. Cho đến khi cô dần dần mở mắt ra, có lẽ cảm giác được thứ trong mắt đã bị thổi đi.

Anh cup mắt nhìn cô, con ngươi đen láy trong veo kia hơi ửng đỏ.

Nhưng đuôi mắt cô hơi vểnh lên, cả con ngươi càng tỏa ra vẻ sinh động trong veo.

Nụ cười này, đột ngột tiến vào đôi mắt anh không kịp đề phòng.

Thoáng chốc, anh quay đầu đi.

Cô cười, hơi đẹp một chút.

Lời tác giả:

Nhan Hàm: quái, đáng dập cậu ấy quẹt thẻ cho tôi hơi đẹp trai đó

Thái tử gia: ừ, đẹp (trừ lần này)

Tĩnh táo một chút đi thái tử, chính là người này, chính là người này khiến cậu trở nên được cưng chiều trong lớp đấy, còn thổi mất dựa sát thế, làm tròn là hôn, các người vui chưa?

6. Chương 6

Lúc Nhan Hàm mang theo đồ uống xuất hiện tại sân trường, nhất thời trở thành một tiêu điểm của đám người. Bởi vì hiện tại cả đội đều đang nghỉ ngơi, mọi người ngồi dưới bóng cây che nắng.

Thế nên cô vừa đi tới, tất cả mọi người đều đang nhìn cô.

Sinh viên năm nhất đều đứng dậy, chào hỏi cô.

Nhan Hàm xua tay: “Mọi người đừng đứng lên, ngồi tiếp đi.”

Cô cũng từng huấn luyện quân sự, đương nhiên biết huấn luyện tại đại học A rất mệt nhọc, cơ mà nhìn đám người trước mặt, ngược lại rất có tinh thần, tốt hơn hồi trước nhiều. Ít nhất lúc ngồi xuống, sống lưng vẫn thẳng tắp.

Nhan Hàm bảo lớp trưởng chia đồ uống cho mọi người, nữ sinh khéo nói hoạt bát gọi cô cùng ngồi.

Cũng may hôm nay Nhan Hàm mặc quần short jean, thế là cô cũng ngồi xuống đất giống người khác.

Đề tài nói chuyện của nữ sinh khá tùy ý.

Trò chuyện chưa được một lúc, có một cô gái tò mò hỏi: “Đàn chị Nhan, em nghe đàn chị Văn nói, năm nay chị mới mười chín thôi ư?”

Đối với sinh viên mới vừa nhập học, sự tồn tại của đàn anh đàn chị giống như là gà mẹ, nhóm sinh viên mới bọn họ là những chú gà con đầy tò mò và ngưỡng mộ. Dù sao nhận thức ban đầu của họ về ngôi trường này đều đến từ chính đàn anh đàn chị.

Huống hồ nhóm đàn anh đàn chị lớp này, rất có trách nhiệm nghiêm túc.

Nhan Hàm không nghĩ tới cô gái này sẽ hỏi điều này, cô cười gật đầu. Cô đi học sớm một năm, nhỏ tuổi nhất trong lớp mình.

Xung quanh ồ lên sự kinh ngạc nho nhỏ.

Có một nữ sinh ngưỡng ngừng nói: “Mình học lại cao trung một năm, năm nay cũng mới mười chín.”

Một tràng cười vang lên, Nhan Hàm cũng cười theo.

Có lẽ đại học chính là như vậy, mặc dù lúc huấn luyện quân sự mệt đến kêu bố gọi mẹ dưới đáy lòng, nhưng tới khi nghỉ ngơi, mọi người tùy tiện nói đến một đề tài, cũng có thể phát ra một tràng cười.

Ngay cả bầu không khí cũng nhuộm thêm mấy phần sống động.

Bùi Dĩ Hằng ngồi cách đó không xa, lạnh nhạt nhìn lướt qua hướng này, trông thấy cô được rất nhiều nữ sinh vây quanh.

Hôm nay Nhan Hàm búi lên nửa phần tóc, mái tóc cô đặc biệt đen nhánh dày đặc, là loại mặc dù có nửa phần tóc buộc lên, phần tóc dài còn lại xõa trên bờ vai, hơi khê cười một tí lại đặc biệt xinh đẹp.

Đặc biệt là huấn luyện quân sự đã hơn một tuần, cả ngày phơi nắng như vậy, mọi người rõ ràng đều đen cả.

Chỉ có cô trắng sáng bắt mắt nhất trong đám người.

Đúng lúc Nhan Hàm nhìn qua bên đây, tầm mắt hai người chạm vào nhau.

Nhan Hàm nhìn thấy người kia liền vội vàng xoay mặt qua một bên, nhớ tới khi này, anh kéo khẩu trang xuống thổi mắt cho cô.

Rõ ràng là không thấy rõ mặt anh, nhưng cô cảm giác được chắc là đẹp lắm.

Thật là đáng tiếc, Nhan Hàm lại tiếc hận lần nữa.

Bởi vì nghỉ ngơi lâu rồi, chưa đến một lúc sau thì huấn luyện viên thổi còi. Mọi người mau chóng đứng dậy chuẩn bị tập hợp, có một số cô gái đặc biệt luyến tiếc nói tạm biệt với cô.

Nhan Hàm vừa đứng lên, đúng lúc đám người đã rời xa, chàng thiếu niên im lặng ngồi đó, đi qua bên người cô.

Bùi Dĩ Hằng cảm giác được ống tay áo mình bị người ta nhẹ nhàng túm lấy, đợi anh quay đầu lại, quả nhiên một bàn tay trắng nõn khê khàng túm lấy phần vải ở chỗ khuỷu tay anh.

Nhan Hàm nhìn anh, thấp giọng nói: “Nếu có gì không thích ứng, có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.”

Chàng thiếu niên im lặng, như là đang suy nghĩ gì đó.

Con người Bùi Dĩ Hằng quả thật rất lạnh lùng, nhưng anh được giáo dục rất tốt, không tùy tiện khiến người ta khó xử. Hồi nhỏ anh một lòng tiến vào giới cờ vây, cô gái thích anh nhiều lắm, thậm chí còn có một số người thông qua mối quan hệ trong nhà để tiếp xúc với anh. Anh không có tính cách nói nặng, nhưng thái độ đặc biệt kiên quyết.

Lúc này anh hơi nhắc lên mí mắt, thấp giọng nói: “Cô đừng đối tốt với tôi như vậy, vô dụng thôi.”

Bởi vì Nhan Hàm là đàn chị của anh, nhiều người đang ở đây, anh không muốn nói ra quá rõ ràng, nhưng anh cũng không muốn để cô lãng phí thời gian trên người mình.

Lúc này Nhan Hàm lắng nghe giọng nói thản nhiên của anh, tuy rằng chỉ có một câu, lại đặc biệt thoải mái êm tai.

Trợ lý của Nhan Hàm rất thích nghe kịch truyền thanh, mỗi ngày đều ồn ào bên tai cô nào là giọng nam thần này bụi tai, giọng nam thần kia gợi cảm, nhưng Nhan Hàm cảm thấy cũng không bằng giọng nói của chàng thiếu niên trước mặt này.

Giọng anh tựa như ánh mắt anh, rất trong trẻo.

Là loại trong trẻo của ngày hè, lộ ra vẻ khoan khoái nhẹ nhàng.

Chẳng qua câu vô dụng thôi là có ý gì?

Nhan Hàm bỗng nghĩ tới chuyện xưa bị bỏng của anh, đáy lòng đột ngột xuất hiện cảm giác nói không nên lời, hình như là có chút đau lòng.

Nhìn cậu ấy kia, độc lập kiên cường biết bao.

Thế là cô lại kéo tay áo anh lần nữa, giọng nói cũng dịu dàng hơn, như là tận tình dỗ dành anh.

“Không sao, đàn chị rất có kiên nhẫn.”

*

Huấn luyện quân sự chớp mắt sắp kết thúc, kết quả hai ngày này gặp trời mưa, sinh viên đương nhiên khóc mừng. Ai ngờ nhà trường lại nói nào là huấn luyện chính là muốn phát huy tinh thần không sợ khổ, không sợ mệt, mặc dù trời mưa cũng phải huấn luyện.

Sinh viên vốn đang ngại huấn luyện quá nóng, lúc này một trận mưa đổ xuống, lạnh đến run cầm cập.

Thấy mưa càng lúc càng lớn, lãnh đạo nhà trường sợ một đám sinh viên đổ bệnh, thế là mau chóng thả bọn họ về.

Bốn giờ chiều hơn, buổi huấn luyện chấm dứt.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu biết căn hộ của Bùi Dĩ Hằng tại chung cư cạnh trường đã thu dọn xong xuôi ngày hôm qua, thế là vừa được giải tán, họ dứt khoát qua đây tìm Bùi Dĩ Hằng.

Trình Tân Nam khoanh tay, nổi nóng nói: “Tôi nói lãnh đạo nhà trường đầu óc bị úng rồi, lại để chúng ta mắc mưa như vậy.”

“Đâu chỉ có úng, hẳn là có rãnh Mariana.” Cao Nghiêu cũng nhú mày nói.

Trình Tân Nam cố ý chà xát cánh tay mình, tiếp tục than phiền nói: “Thời tiết thế này nên tắm nước nóng, máy nước nóng của phòng ký túc bọn tôi bị hư rồi.”

Cao Nghiêu gật đầu: “Hóa ra không phải chỉ mình tôi cảm thấy vậy.”

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu học cùng chuyên ngành, còn cùng một phòng ngủ ký túc xá.

Lúc này bên xưởng bên họa, hận không thể nói ký túc xá đại học A thành hang động trú đông khôn khéo.

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên liếc nhìn hai người họ một cái.

Rốt cuộc Trình Tân Nam không giả vờ nữa, cậu ta nói: “A Hằng, nghe nói căn hộ của cậu trang hoàng xong rồi, đưa bọn tôi tới chơi đi, dù sao hôm nay cũng kết thúc sớm.”

Bùi Dĩ Hằng hơi nhú mày, anh nhìn hai người ướm sững một cái.

“Không được.”

Anh ghét nhà mình bị bẩn.

Nhưng mà hai người bị ghét bỏ kia, hiển nhiên rất hiểu tính tình của anh từ lâu, Trình Tân Nam trực tiếp ôm bờ vai anh: “Đi thôi, đi thôi, xe của Cao Nghiêu ở trường đó. Thái tử gia một mình ngài trở về cô đơn biết bao, chúng tôi ở cùng cậu.”

Mi tâm Bùi Dĩ Hằng nhú lại, giọng nói hơi lạnh nhạt: “Không được gọi tôi như vậy.”

Thực ra danh hiệu thái tử gia này là khi Bùi Dĩ Hằng tiến vào giới cờ vây, lúc ấy anh là ngôi sao mới rất được mong đợi. Không ai nghi ngờ thiên phú của anh, tất cả mọi người đều chờ anh trưởng thành.

Nhưng có một số người không nghĩ vậy, tại một trận đấu hồi trước, có một vài kỳ thủ Hàn Quốc ngạo mạn công khai phát biểu, cờ vây hiện tại là thiên hạ của người Hàn Quốc, Bùi Dĩ Hằng muốn trèo lên đỉnh chỉ là mơ mộng hão huyền, vẫn làm hoàng thái tử thêm mấy năm nữa đi.

Khi đó dấy lên náo động, thế nên lúc Bùi Dĩ Hằng tham gia thi đấu, đều có phóng viên không ngừng hỏi anh muốn đáp lại phần đánh giá này thế nào.

Nhưng anh vẫn im lặng.

Cho đến khi anh giành được ba giải quán quân liên tiếp, trở thành nhà vô địch ba giải liên tiếp trẻ tuổi nhất, lời phát biểu kia xuất hiện trở lại.

Dân mạng Trung Quốc cười nhạo ngược về đối phương, thái tử gia chúng tôi không muốn đợi, bây giờ sẽ đăng cơ.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu tính tình hai người này không thể đứng yên, ban đầu khi đối phương nói ra lời này, bọn họ đã muốn đặt vé máy bay, chuẩn bị bay sang Hàn Quốc đánh đối phương một trận.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng đã cho đối phương màn đánh trả hùng hồn nhất tại trận thi đấu.

Thiên hạ của ai, không phải dựa vào cái miệng, là dựa vào thực lực.

Cơ mà về sau hai người này không có việc gì liền thích gọi anh là thái tử gia.

Hai người trái phải bá vai anh, ba chàng thiếu niên cao lớn, trong màn mưa mờ mờ, hình ảnh khí thế tuổi trẻ như vậy quả thật là đáng chú ý.

Tới căn hộ chung cư, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu vừa vào cửa, nhìn xung quanh căn hộ một vòng, phòng khách to như vậy, hai bên tường đều là cửa sổ kính, màn mưa bên ngoài đánh xéo vào cửa sổ, căn phòng yên tĩnh biết bao.

Phòng khách trông rộng rãi, đáng chú ý nhất đương nhiên là bàn cờ đặt sát cửa sổ, trên đó đã đặt xuống không ít quân cờ đen trắng, tựa như một ván cờ chưa đánh xong.

Bởi vì có hai toilet nên hai người đều tắm rửa nhanh chóng.

Chờ Trình Tân Nam bật tivi lên tìm máy chơi game thì Cao Nghiêu đã ngồi xuống, xắn tay áo chuẩn bị dạy bảo cậu ta. Hai người hô to gọi nhỏ chơi xong một trận, Trình Tân Nam nhìn thoáng qua toilet, hỏi: “A Hằng vào trong đó lâu vậy làm gì hả?”

Cao Nghiêu lắc đầu.

Trình Tân Nam đặt máy chơi game trên bàn trà, trực tiếp đứng dậy, đi vào toilet, trông thấy Bùi Dĩ Hằng đứng bên cạnh máy giặt quần áo, cầm một quyển sách hướng dẫn, xem rất nghiêm túc.

“Cậu làm gì đó?” Trình Tân Nam hỏi.

Bùi Dĩ Hằng ngược mắt lên, nhìn thoáng qua bên cạnh: “Máy giặt đồ hình như hỏng rồi.”

Ánh sáng màu vàng ấm áp trong toilet lồng trên người anh, một bên mặt anh biến mất dưới ánh sáng, phần tóc con rũ trên trán, toàn thân tựa như chìm trong quyển sách hướng dẫn, mặt mày nghiêm nghị, nếu có fan của anh ở đây, khẳng định sẽ phát ra tiếng hét chói tai với decibel cao nhất.

Nhưng mà Trình Tân Nam thở dài một hơi.

Cậu ta trực tiếp lấy đi quyển sách hướng dẫn trong tay Bùi Dĩ Hằng, Bùi Dĩ Hằng ngược mắt nhìn cậu ta, Trình Tân Nam lại thở dài.

Trình Tân Nam đến bên cạnh máy giặt, kéo máy giặt ra bên ngoài một chút, chỉ vào ổ điện đằng sau: “Nếu muốn dùng máy giặt, bước đầu tiên là phải cắm điện.”

Cậu ta khom lưng cắm phích vào ổ điện, nhanh chóng ấn mấy cái nút, chưa đến chốc lát máy giặt bắt đầu chuyển động.

Trên mặt Bùi Dĩ Hằng chẳng có biểu cảm gì nhìn một màn này, rốt cuộc anh chậm rãi mở miệng: “À.”

Chờ hai người ra ngoài, Trình Tân Nam chẳng hề do dự kể lại chuyện này cho Cao Nghiêu.

Cao Nghiêu quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng ngồi trên sofa, quan sát hồi lâu, chàng thiếu niên mặt mày tuấn tú tinh xảo, bởi vì không có biểu cảm gì, mang theo mấy phần tự phụ lạnh lùng.

Cao Nghiêu thở dài theo: “Ai có thể ngờ, người có khuôn mặt như vậy, lại là một tên ngốc chứ.”

Bùi Dĩ Hằng chẳng thèm nhấc lên mí mắt.

Cao Nghiêu vừa cầm lại máy chơi game, Trình Tân Nam ngồi xuống đất lần nữa, hai người họ vì tiện chơi game đều ngồi trên tấm thảm trước tivi.

Trình Tân Nam ôm cổ nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, hỏi: “Đúng rồi, A Hằng, đàn chị kia của cậu sao rồi?”

Lúc này Cao Nghiêu hứng thú với đề tài này, tiếp lời hỏi: “Đúng rồi, đúng rồi. Đàn chị nhiệt tình như vậy xin phép cho cậu.”

Thấy Bùi Dĩ Hằng không nói gì, Trình Tân Nam nhịn không được sốt ruột thay anh, nói: “Cho nên nói mà, tỏa sáng tại giới cờ vây thì sao chứ, tâm tư con gái cũng không hiểu. Vậy tôi hỏi cậu mấy câu.”

“Cô ấy có xin riêng cách thức liên lạc với cậu không? Không phải cái loại trong nhóm của lớp, là riêng tư ấy.”

— ừm.

“Mỗi lần cô ấy thấy cậu, có đặc biệt nhiệt tình không?”

— ừm.

“Ồ trong lớp các cậu, có phải cô ấy quan tâm cậu nhất không? Đối với cậu đặc biệt nhất.”

— ừm.

“Nếu đều có hết mấy loại hành vi kể trên, thế thì không hề nghi ngờ, cô ấy khẳng định thích cậu.” Trình Tân Nam nói như đinh đóng cột.

Bùi Dĩ Hằng vẫn không nói chuyện, nhưng lúc này anh rút cuộc hơi nhấc lên mí mắt, nhìn Trình Tân Nam đối diện.

Vậy hình như cô thích anh rồi.

Bùi Dĩ Hằng cup mắt lần nữa, khước miệng hơi mím lại.

Cũng may hai người kia thấy Bùi Dĩ Hằng vẫn không nói gì, cũng sợ thật sự chọc giận anh, thế là mở game chơi tiếp.

Bùi Dĩ Hằng tiếp tục xem kỳ phổ trong tay, lần này là lần đầu tiên anh không đọc vào.

Hồi lâu sau, anh cầm lấy di động đặt bên cạnh, mở ra trang web trong di động.

Suy nghĩ một lát, anh bấm xuống từng chữ trong cột tìm kiếm.

“Làm thế nào khéo léo từ chối một cô gái?”

—

Lời tác giả:

Lão đại nhú mày: có người, vừa vào trường đã thích tôi.

Nhan tiểu tiên nữ tỏ vẻ kinh ngạc, từ chối liên tục: tôi không có, tôi không phải, tôi thật sự không...

7. Chương 7

Tối giờ ăn bữa tối, mưa bên ngoài còn chưa dứt.

Thế nhưng Trình Tân Nam nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên nói: “Thời tiết thế này rất thích hợp đi ăn lẩu.”

Ba người không đi xa, chọn một quán lẩu nằm cạnh trường học.

Vừa vào cửa, chỗ bàn dưới lầu đều ngồi đầy, nhân viên quán đưa bọn họ lên lầu hai. Lúc này không có bàn nhỏ, dứt khoát sắp xếp bàn lớn cho họ. Quán này không có gian phòng riêng, cơ mà chính giữa từng bàn lớn đều đặt tấm bình phong che chắn, trở nên rất có không khí.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu tán gẫu, Bùi Dĩ Hằng thì vẫn cúi đầu.

Anh đang chơi cờ trên mạng trong di động.

Hai người kia liếc nhìn nhau một cái, người này sao có thể tách rời cờ vây, thế lúc trước tại sao lại muốn đến trường học lại chứ.

Bọn họ còn gọi bia, Bùi Dĩ Hằng không uống, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu uống không ít. Thế nên nửa phần sau, Trình Tân Nam đi toilet hai lần, lúc trở về, Cao Nghiêu đá cậu ta một cước, cười mắng: “Mẹ nó cậu đi tiểu hoài vậy.”

“Suyt.” Trình Tân Nam làm ra động tác dừng lên tiếng.

Sau đó bọn họ nghe được có người ngồi xuống ở bàn sát vách. Ảnh ngược trên bình phong là bóng dáng mảnh khảnh cao gầy.

Trình Tân Nam thấp giọng nói: “Tôi vừa mới trở ra thì thấy có hai cô gái đi qua đây, một cô trong đó mẹ nó đáng vẻ rất xinh, chính là cái loại tiên khí bay bổng đẹp lắm.”

Cao Nghiêu hoài nghi nhìn cậu ta: “Cậu bớt khoác lác đi, tiên nữ trong quán lẩu? Uống nhiều rồi hoa mắt đó.”

Trình Tân Nam thấy cậu ta không tin, rất nóng nảy: “Không tin tự cậu đi xem.”

Bị cậu bạn kích thích như vậy, Cao Nghiêu mượn cớ đi toilet, thật sự liếc nhìn một cái.

Ai ngờ vừa trở về, câu đầu tiên thốt ra chính là: “Shit, quả thật rất đẹp. Ông đây thật không phải đàn ông thô tục, chỉ liếc một cái thôi, nhưng mà căng chân kia đẹp thật.”

Khi Cao Nghiêu vừa đi cũng không nhận ra Trình Tân Nam nói là người nào, chỉ liếc nhìn một cái đã khẳng định, là cái cô búi lên nửa phần tóc, tóc con rữ bên tai, cô đang nói chuyện với cô gái ngồi bên trong, tuy rằng chỉ thấy một bên mặt, nhưng mà chiếc mũi cao thẳng, hiện ra một bên mặt đặc biệt tinh xảo lập thể.

Quán lẩu mẹ nó thật đúng là có tiên nữ mà.

“Tôi đã nói không lừa cậu rồi mà.” Trình Tân Nam nói rất chắc chắn.

Bùi Dĩ Hằng ở một bên vẫn không tham gia vào đề tài này, anh ngồi tại chỗ sát bình phong, cách bàn bên cạnh rất gần, nhưng mắt anh từ đầu đến cuối vẫn nhìn chằm chằm ván cờ trên di động.

Lúc này Nhan Hàm hoàn toàn không biết, sát vách có hai nam sinh đang thảo luận về cô.

Bạn cùng phòng Trần Thần hôm nay trở về, kéo cô đến ăn lẩu. Lúc này, Trần Thần cúi đầu lướt di động, đột nhiên vỗ bàn một cái: “Mợ nó, ai đây hả.”

Nhan Hàm đã quen với cô bạn như vậy từ lâu, cho đến khi Trần Thần đưa di động tới trước mặt cô, nói: “Cậu xem anh chàng này, có phải rất có khí chất, rất đẹp trai không?”

Lúc này tấm ảnh trên màn hình hiển nhiên là chụp lén.

Dưới nắng chiều, bóng dáng thiếu niên cao gầy đứng cách đó không xa, người chụp lén đứng bên cạnh anh, khoảnh khắc nắng chiều và khuôn mặt anh lồng vào nhau mà chụp được tấm ảnh này.

Trần Thần tiếc hận nói: “Nhưng mà đeo khẩu trang, không có chính diện.”

Nhan Hàm hơi ngơ ngác nhìn tấm ảnh này, thấp giọng nói: “Ai chụp thế?”

“Một bài viết trên diễn đàn trong trường, có một nữ sinh đăng lên diễn đàn, nói vừa gặp đã yêu nam sinh này, muốn tìm cậu ta. Phía dưới trả lời rất nhiều, sinh viên mới khóa này rất sinh động, mới nhập học đã muốn làm đại sự.”

Trần Thần cảm khái, nói tiếp: “Sinh viên mới khóa này thật có phúc, không như bọn mình hồi ấy, ngay cả một người cũng không có. Nếu không tớ chẳng đến nổi tới giờ còn độc thân sao?”

Đại học, là nơi diễn ra mối tình đầu của rất nhiều người. Dù sao đã trải qua ba năm cao trung buồn tẻ, tiến vào đây ai cũng hướng tới cảnh tượng mộng ảo, luôn mong chờ có thể gặp được một câu chuyện lãng mạn.

Nhan Hàm thờ ơ: “Nhàm chán.”

Nói xong, cô lấy ra di động của mình, Trần Thần thấy cô mở ra WeChat, cười nói: “Cậu làm gì đó?”

Nhan Hàm cúi đầu: “Tớ có quen một người quản lý diễn đàn, nhờ cô ấy giúp xóa bỏ bài viết kia.”

Trần Thần liền cười hỏi: “Đến mức thế sao, cái này cũng không phải chuyện gì xấu, không như đồ ngốc đáng yêu ca hát dưới lầu ký túc xá.”

Nhan Hàm bất đắc dĩ nói: “Tớ biết người này.”

Giọng cô không lớn không nhỏ, vừa vặn để chàng thiếu niên bên kia tấm bình phong nghe được, Bùi Dĩ Hằng rút cuộc ngẩng đầu lên từ di động.

Cô gái bên kia vẫn nói chuyện.

Nhan Hàm nói: “Đây là một nam sinh trong lớp sinh viên mới do tớ kèm cặp, nhưng mà người ta đeo khẩu trang là bởi vì hồi trước bị bỏng nặng, hủy dung đó.”

Nghe giọng điệu này, rất tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn mang theo chút thịnh nộ.

Thật là có chút đáng về đàn chị che chở đàn em nhà mình.

“Tớ cũng không muốn đám người này chú ý tới cậu ấy, cuối cùng phát hiện nam thần trong ảo tưởng của mình tan biến, cuối cùng còn khiến tâm lý cậu ấy bị tổn thương.”

Bùi Dĩ Hằng siết chặt di động, nam sinh trong lớp sinh viên mới do cô kèm cặp, đeo khẩu trang.

Nếu anh không nghe nhầm đây là giọng nói của Nhan Hàm, thế thì người bị bỏng nghiêm trọng hủy dung từ miệng cô...

Cho nên là anh sao?

Trong đầu Bùi Dĩ Hằng đột nhiên xuất hiện mấy hình ảnh.

Trong phòng học, chỉ còn lại hai người họ.

Cô nghiêm túc nói: “Cậu có gì cần giúp đỡ, cứ việc tìm tôi.”

Còn nữa, lúc gần đi cô nhón chân lên, vỗ vai mình, một tiếng “cố lên” rõ ràng.

.....

Tại sân thể dục bao phủ trong nắng chiều.

Cô khẽ khàng túm ống tay áo anh: “Nếu có gì không thích ứng, có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.”

Thậm chí còn tươi cười ngọt ngào nói với anh, đàn chị rất có kiên nhẫn.

Vậy nên sự kiên nhẫn của cô, là bởi vì cho rằng anh bị bỏng nặng, hủy dung sao?

Bỗng nhiên nghĩ tới một sự kiện khác, lông mày Bùi Dĩ Hằng nhíu lại, trên mặt không có biểu cảm gì, cả người thoát nhìn rất lạnh lùng.

Thế nên mọi người trong lớp anh, kể cả hai đàn anh đàn chị khác, thành linh đối tốt với anh là bởi vì cô?

Nghĩ đến đây, Bùi Dĩ Hằng đã không còn nghi ngờ.

Lúc này Nhan Hàm chẳng hề biết, mỗi một từ trong lời nói của mình đều bị chàng thiếu niên sau tấm bình phong nghe được.

Trần Thần không ngờ lại có chuyện như vậy, cô tiếc hận theo nói: “Thật là đáng tiếc, cậu xem tấm ảnh này của cậu ta, thật sự rất đẹp trai rất có cảm giác, nếu không bị hủy dung, còn không biết nghiêng nước nghiêng thành bao nhiêu.”

Nhan Hàm đang gửi WeChat, người phụ trách diễn đàn trả lời cô.

Thái độ đối phương rất tốt, song tỏ vẻ khó xử, bài viết này không trái nội quy, hướng hồ người trả lời bên dưới rất nhiều, tùy tiện xóa bỏ, e rằng sẽ khiến sinh viên bất mãn.

Thấy đối phương nói vậy, Nhan Hàm sợ đánh chữ không nói rõ, dứt khoát gửi tin nhắn thoại giao tiếp với đối phương.

Âm thanh trong quán lẩu hơi ồn ào, nhưng giọng cô cách tấm bình phong rơi rõ ràng vào trong lỗ tai Bùi Dĩ Hằng.

“Phiền cậu giúp cho, đây là sinh viên mới của lớp tôi, có điều cậu ấy đeo khẩu trang không phải vì tỏ ra đẹp trai.” Ban nãy Nhan Hàm thấy trên di động của Trần Thần có người nói Bùi Dĩ Hằng cố ý đeo khẩu trang tỏ ra đẹp trai, cô thấy vậy quả thực rất tức giận.

Nhan Hàm nhẹ giọng nói: “Cậu ấy bởi vì bị bỏng mới phải đeo khẩu trang. Thế nên nhờ cậu giúp xóa bỏ bài viết.”

Giọng điệu cô thương lượng nghe ra còn rất chân thành.

Chờ cô buông ra ngón tay, gửi tin nhắn thoại qua, Trần Thần bên cạnh cười nói: “Tớ tưởng rằng Ngải Nhã Nhã nhất thời vứt chuyện này cho cậu, cậu ấy khẳng định chết chắc rồi. Không ngờ cậu còn rất để tâm.”

Ngón tay Nhan Hàm khựng lại, nghiêng đầu suy nghĩ: “Cậu chưa nhìn thấy bản thân cậu ấy.”

Trần Thần nhìn cô, Nhan Hàm nghĩ kỹ càng.

“Cảm giác rất đặc biệt, thoát nhìn rất xa cách, nhưng rất có lễ độ.”

Rốt cuộc cô nghĩ tới một từ hình dung.

“Chính là cảm giác mặt tàn chí kiên.”

Sau tấm bình phong, Bùi Dĩ Hằng bỗng nhiên siết chặt di động trong lòng bàn tay.

Đột nhiên, anh nở nụ cười, trong cổ họng tràn ra một tiếng cười lạnh, bởi vì giọng anh quá êm tai, ngay cả tiếng cười lạnh này hình như cũng nghe hay hơn người khác, đương nhiên cũng lạnh lùng hơn.

Khi hai người đối diện đang tán dóc thì nghe được tiếng cười này, bọn họ chợt ngẩng đầu nhìn anh.

Bọn họ đương nhiên sẽ không cho rằng Bùi Dĩ Hằng nở nụ cười bởi vì đề tài nói chuyện của họ, hai người đều nhìn sang di động trong lòng bàn tay anh, biết anh ban nãy cứ chơi cờ thôi.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu thu hồi tầm mắt, nhìn nhau một cái, hai người thấy được ý tưởng tương đồng trong mắt lẫn nhau.

Rốt cuộc, thái tử gia bởi vì chơi cờ mà nổi điên rồi sao?

Cũng may sau đó Trần Thần chuyển đề tài, Nhan Hàm cũng không tiếp tục nói tới Bùi Dĩ Hằng.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đều nhìn ra Bùi Dĩ Hằng không vui lắm, cơ mà không ai dám làm trái sỷ phá nổ lô-cốt, hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra cái gì. Thế là bọn họ mau chóng ăn xong, chuẩn bị trở về.

Lúc ba người đứng dậy, Bùi Dĩ Hằng vừa đứng lên đã nhấc lên cái mũ của chiếc áo hoodie, đội trên đầu mình.

Anh đi theo cuối cùng, khi rời khỏi đi ngang qua sát vách.

Bùi Dĩ Hằng cụp mắt, vốn trực tiếp rời khỏi, nhưng khóe mắt thoáng thấy cẳng chân hơi duỗi ra dưới bàn. Chắc là đồ đạc của cô rơi xuống, cô khom người nhặt lên, cẳng chân dịch sang bên cạnh một chút.

Cẳng chân trắng nõn mảnh khảnh, bắp thịt đều đặn, tầm mắt hướng lên trên một chút, chính là một đôi chân dài bao bọc dưới quần short.

Rõ ràng cô chẳng làm gì cả, lại vẫn giống như hấp dẫn người khác.

Bùi Dĩ Hằng dời tầm mắt, cái mũ đã che khuất biểu cảm của anh.

Bọn họ thanh toán xong đi thẳng xuống lầu, vậy nên Bùi Dĩ Hằng đến tiệm tiện lợi bên cạnh, lấy ra một chai nước khoáng trong tủ đông lạnh, trả tiền xong thì đứng trước cửa tiệm uống nước, hầu kết trượt lên trượt xuống.

Trình Tân Nam bên cạnh khó hiểu hỏi: “A Hằng, cậu rất khát hả?”

Bùi Dĩ Hằng không trả lời cậu ta, đợi sau khi uống nước xong, khuôn mặt lạnh như băng nhìn về phía xa.

Không phải khát, là nóng.

*

Ngày hôm sau, mưa đã ngừng, huấn luyện quân sự tiếp tục. Vào buổi chiều, nhà trường phát thông báo, bảo lớp trưởng các lớp đi lấy một thứ đồ.

Kết quả lớp trưởng trực tiếp bảo Bùi Dĩ Hằng đi lấy giúp, khi lớp trưởng nhiệt tình bảo anh đi, thuận tiện nghỉ ngơi một chút, Bùi Dĩ Hằng cụp mắt, nhưng trong đầu nghĩ tới Nhan Hàm.

Quả nhiên, anh đoán không sai.

Những sự nhiệt tình thành linh xảy ra này đều là bởi vì cô.

Bên này Nhan Hàm cũng được nhà trường thông báo, phải tới tòa lầu hành chính họp. Chủ đề là, làm thế nào giúp sinh viên mới thích ứng với cuộc sống đại học càng nhanh càng tốt. Sau khi Nhan Hàm họp xong, đúng lúc gặp được cô nữ sinh quản lý diễn đàn.

Cô đi qua nói cảm ơn với đối phương, bởi vì sáng nay cô lên diễn đàn trường phát hiện bài viết tìm người kia đã không còn.

“Không có gì, ảnh chụp lên đăng trên diễn đàn vốn đã không tốt rồi.”

Hai người cùng vào thang máy, không ngờ vừa xoay đầu, Nhan Hàm thấy Bùi Dĩ Hằng từ góc bên kia đi tới.

Nữ sinh bên cạnh cô đương nhiên cũng thấy, nhìn một cái là nhận ra ngay, nhin không được nói: “Đây không phải là...”

Nhan Hàm sợ cô ta nói ra ngay trước mặt, mau chóng nói: “Cậu đi trước nhé, tôi nói mấy câu với cậu ấy.”

Nữ sinh kia rất hiếu kỳ, nhìn Bùi Dĩ Hằng thêm mấy lần, vào thang máy rồi vẫn còn nhìn anh chăm chăm. Nhan Hàm mau chóng chắn trước mặt cô ta.

Bùi Dĩ Hằng thấy hết động tác nhỏ của hai người kia, đặc biệt là Nhan Hàm giờ phút này đứng trước mặt anh, cười rất dịu dàng.

Anh khỏi cần suy nghĩ, cũng có thể đoán được cô lại nói gì với người ta.

Chàng thiếu niên mất kiên nhẫn, hình như đã kéo căng một sợi dây nào đó dưới đáy lòng, nhưng không biết là phiền chán sự hiếu lâm của người khác, hay là cái khác.

Nhan Hàm thấy đồ vật trong tay anh, cười hỏi: “Cậu cũng tới lấy đồ hả?”

Bùi Dĩ Hằng lạnh lùng nhìn cô một cái.

Nhan Hàm tiếp tục ôn hòa nói: “Huấn luyện quân sự sắp kết thúc rồi, kiên trì chút nữa nhé.”

Bùi Dĩ Hằng liếc nhìn cô một cái, cô có phải vừa muốn làm động tác tay cổ lên kia không?

Cũng may lần này Nhan Hàm không làm, bởi vì thang máy tới rồi.

Hai người một trước một sau đi vào thang máy, Nhan Hàm hình như còn muốn dặn dò anh thêm mấy câu. “Nếu sinh hoạt có gì khó khăn, cứ việc gọi điện cho tôi, nếu không tiện, gọi điện cho đàn anh Hà Dương Danh cũng được.”

“Còn nữa...”

Sợi dây dưới đáy lòng Bùi Dĩ Hằng càng không ngừng bị kéo căng, kéo căng.

Cô gái đứng một bên thang máy đương nhiên không biết, cô vẫn còn cảm thấy làm đàn chị nên chăm sóc đặc biệt cho đàn em đặc biệt. Thấy Bùi Dĩ Hằng vẫn đứng đó, Nhan Hàm rót cuộc hít một hơi, vươn tay kéo ống tay áo của anh.

“Bùi Dĩ Hằng, cậu...”

Giọng cô vừa êm vừa bực gọi tên anh.

“Phập”, sợi dây kia dưới đáy lòng Bùi Dĩ Hằng bị đứt đoạn.

Anh quay đầu lại, con người tựa thanh kiếm, nhìn cô thẳng tắp. Nhan Hàm sửng sốt, tưởng rằng mình nói quá nhiều, có lẽ bất cẩn chạm vào chỗ đau lòng của anh, cô đang muốn ngửa mặt cười một cái, làm dịu đi bầu không khí.

Nhưng chàng thiếu niên đột nhiên tới gần cô, cô sợ tới mức lui ra sau một bước.

Cơ thể cô dính sát góc thang máy, trước mắt vẫn là chàng thiếu niên lạnh lùng ngạo mạn, anh chậm rãi vươn tay, đầu tiên trực tiếp cởi ra mũ trên đầu, sau đó bàn tay anh dừng ở bên tai mình.

Ánh mắt Nhan Hàm hơi mở to, thấy anh kéo thẳng khẩu trang xuống.

Một khuôn mặt hiện ra trước mắt.

Bùi Dĩ Hằng thấy cô gái hình như lâm vào lặng im suy nghĩ, giọng anh rất thấp nói: “Không cần tôi giải thích thêm chứ.”

Cô lâm rôi.

Khuôn mặt anh lần đầu tiên không hề che đậy xuất hiện trước mắt cô, cách gần như vậy, gần đến mức Nhan Hàm nín thở. Trên đời này, sao lại có người trưởng thành như vậy chứ, khoảnh khắc để cô nhìn thấy anh, đầu ngón tay đều run rẩy.

Đỉnh, thang máy tới lầu một.

Rốt cuộc, mạch suy nghĩ của Nhan Hàm khởi động lần nữa, trong đầu dần dần nổi lên một âm thanh.

Khuôn mặt của cậu ấy, là diện mạo thần tiên gì đây.

Lời tác giả:

Nhan tiểu tiên nữ: tôi thấy có thể nhìn cả đời.

Thái tử: nằm mơ.

Tác giả nhỏ giọng thăm thì: vậy vừa rồi là ai thấy một đoạn cẳng chân của người ta liền ực một chai nước khoáng hả?

8. Chương 8

Tới ngày hội diễn huấn luyện quân sự, Nhan Hàm đều chưa từng xuất hiện trước mắt bất cứ người nào của lớp báo chí năm nhất.

Một màn trong thang máy hôm đó, cho đến giờ phút này, mỗi một hình ảnh đều quanh quẩn trong đầu cô. Lúc anh tháo mũ xuống trước, ngón tay thon dài hết sức đẹp dễ đặt bên tai rồi kéo thẳng khẩu trang ra. Còn có sau cùng, khuôn mặt không hề che đậy kia, toàn bộ hiện ra trước mắt cô.

Nói lời không biết xấu hổ, Nhan Hàm biết mình xinh đẹp, thế nên ánh mắt nhìn rất cao. Dù sao mỗi ngày soi gương nhìn dáng vẻ của mình, sao có thể hạ thấp tiêu chuẩn đối với dáng dấp đàn ông chứ.

Tuy rằng hiện tại tiểu thịt tươi lưu lượng gì đó cực kỳ nổi tiếng, thường thấy trên mạng nào là người này người kia nhan sắc thần tiên. Nhưng Nhan Hàm chỉ muốn nói, những người kia tính là nhan sắc thần tiên gì chứ.

Anh thật sự khác biệt, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh đeo khẩu trang trong thang máy, chỉ con người trầm tĩnh lạnh nhạt tựa như vực sâu kia cũng đủ khiến cô kinh ngạc.

Khi cô tưởng rằng anh là sinh viên bị bỏng kia, quả thật thương xót thay anh.

Con người anh như vậy, nên sáng chói rực rỡ, nên vừa xuất hiện lập tức có thể thu hút tầm mắt của mọi người.

Cho đến khi anh kéo khẩu trang xuống trước mặt cô.

Khoảnh khắc cô nhìn thấy gương mặt anh, đáy lòng dường như còn có một âm thanh nho nhỏ đang nói, hóa ra cậu ấy trông thế này à, ừm, cậu ấy nên trông như vậy.

Một khuôn mặt như vậy chỉ cần lộ ra thôi, nhất định khiến người ta để ý, trái tim run rẩy, kinh ngạc bởi sắc đẹp ấy.

Tiếng nước kêu tành tạch, Nhan Hàm cúi đầu nhìn tôm đang rửa sạch, đột nhiên a một tiếng.

Bê mặt, mẹ nó bê mặt quá đi.

Cô lại cho rằng anh bởi vì bị bỏng mà hủy dung, mới phải đeo khẩu trang. Hơn nữa cô không chỉ hiểu lầm một mình, còn nói với nhiều người như vậy.

Để cô nghĩ lại xem, Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh hai sinh viên năm hai là người đầu tiên biết được.

Sau đó thông qua bọn họ, cả lớp hẳn là đều biết rồi.

Tiếp đó nữa còn có Trần Thần và nữ sinh quản lý diễn đàn, đúng rồi cô còn nói với nữ sinh quản lý diễn đàn kia, sở dĩ muốn xóa bỏ bài đăng ấy là sợ sau khi người khác tìm được anh rồi, sẽ tạo thành áp lực đối với tâm lý của anh, khiến anh trở nên tự ti.

Ha ha, nếu nữ sinh đăng bài thật sự tìm được anh, đoán chừng còn không biết là ai tự ti đâu.

Nghĩ tới đây, Nhan Hàm chẳng có tâm tình nấu nướng, cô trực tiếp lặn vào sofa phòng khách, lật qua lật lại mấy vòng trên đó, khuôn mặt hận không thể vùi sâu trong tấm đệm.

Chờ thêm một hồi lâu, cô rốt cuộc lặn đủ trên sofa rồi, lại trở người đứng lên.

Hôm nay Trần Thần muốn tới, mấy ngày trước Trần Thần về trường, hai người tùy tiện đi ăn lẩu. Cô bạn vẫn luôn nhớ tới bữa cơm do Nhan Hàm nấu cho mình.

Nhan Hàm rạch lưng từng con tôm, lấy ra chỉ tôm trong từng con.

Sau đó bỏ thêm gừng và rượu gia vị, bắt đầu ướp chế biến.

Một bên khác, cô vớt sò đã ngâm trong nước từ sáng sớm ra. Cách xử lý sò rất phiền toái, phải ngâm trong nước muối loãng trước để làm sạch bùn cát, sau đó lại đun trong nước hành gừng một chút để sò mở miệng ra.

Lúc Nhan Hàm nấu ăn, cô thích chuẩn bị sẵn sàng đồ gia vị trước.

Ớt đỏ, hành lá, tiêu, xì dầu, đường, tỏi, tiêu trắng, tinh bột, rượu gia vị, còn có sốt đậu đen quan trọng nhất. Loại sốt đậu đen này là Nhan Hàm mua từ chỗ của một nghệ nhân lão luyện, mùi vị quả thật khác với loại được bày bán trên phố.

Mỗi lần Nhan Hàm nấu nướng, cô không chỉ bật máy hút khói dầu, cũng sẽ mở ra cửa sổ phòng khách.

Lúc này dầu đổ vào nồi, khi dầu nóng được bầy phần thì cho sốt đậu đen và tỏi vào, loại mùi hương xào rắng xông vào mũi bùng nổ.

Mùi khói lửa lập tức tràn ngập cả phòng bếp.

Đặc biệt là phòng bếp nhà Nhan Hàm kiểu mở rộng, quả thực không thể ngăn cản mùi hương lan tỏa ra ngoài, cô vừa đổ sò vào trong nồi liền không ngừng xào qua xào lại, nỗi phiền muộn ở đáy lòng dường như theo động tác lặp đi lặp lại trên tay, dần dần tiêu tán.

Lúc này, Bùi Dĩ Hằng đang ngồi bên cửa sổ, bởi vì trận mưa sáng nay nên thời tiết cũng không oi bức.

Vậy nên anh không bật điều hòa, mà mở ra cửa sổ kính.

Anh ngồi trước bàn cờ, quân cờ đen trắng lần lượt đánh xuống.

Hiện giờ internet phát triển nhanh chóng, ngay cả giới cờ vây cũng bước vào thời đại internet, trang web cờ vây lớn nhất trong nước “Mạng cờ vây”, trên đó không chỉ có người chơi nghiệp dư, gần như tất cả tuyển thủ chuyên nghiệp đều đăng ký ID tại trang web này, thậm chí ngay cả tuyển thủ Hàn Quốc nổi tiếng cũng có ID.

“Heng”, đây là ID chuyên dụng thuộc về Bùi Dĩ Hằng tại mạng cờ vây.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng vẫn thích đánh kỳ phổ, đem ván cờ xuất hiện mấy tháng nay, trình diễn từng quân một trên bàn cờ lần nữa.

Lúc anh tập trung tinh thần nhìn bàn cờ, đột nhiên một mùi hương ngào ngạt ập tới.

Ngón tay anh kẹp quân cờ hơi khựng lại, theo bản năng ngẩng đầu lên.

Chờ thêm một lúc, anh rốt cuộc hiểu được.

Nhà đối diện có người đang nấu ăn.

Bùi Dĩ Hằng tiếp tục cúi đầu, thế nhưng một khi nghĩ tới mùi hương này lại có trạng thái kéo dài không dứt, bởi vì nhà hàng xóm vẫn chưa dừng lại.

Nửa tiếng sau, chàng trai luôn chuyên tâm với kỳ phổ.

Thế mà bị mùi hương liên tục này làm trở nên có chút đáng trí.

Thơm quá...

*

Khi Trần Thần đến nhà Nhan Hàm, trên bàn ăn màu trắng đã dọn ra mấy món.

Tôm chiên giòn, sò sốt cay, bò xào gừng, còn có một nồi canh cá trích đậu hũ đang hầm trên bếp. Trần Thần nhìn bàn mỹ thực tươi ngon này, cô trực tiếp vươn tay bóc lên một con tôm chiên giòn.

Cô vừa ăn vừa hỏi: “Tâm trạng cậu không tốt hả?”

Nhan Hàm quay đầu nhìn cô bạn: “Sao cậu biết?”

“Bởi vì mỗi lần tâm trạng cậu không tốt, đều sẽ làm các món xào rắng.” Trần Thần cười nói.

Nhan Hàm hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, là vậy sao? Hình như là thế.

Trần Thần tiếc nuối nói: “May mà Ngải Nhã Nhã không ở đây, bằng không tớ thật muốn xem cậu xào thịt người.”

Cơ mà nói giỡn thì nói giỡn, Trần Thần vẫn nói: “Thực ra cậu cũng đừng trách cậu ấy, trách tớ đi, cậu ấy vốn tìm tớ, tớ cũng hứa rồi, kết quả mấy hôm trước mẹ tớ bị viêm dạ dày phải nằm viện, tớ cũng hết cách giúp cậu ấy.”

Nhan Hàm đương nhiên biết, bằng không cô không thể nào dễ dàng đồng ý với Ngải Nhã Nhã.

“Đúng rồi, ngày mai lớp chúng ta mở họp, cậu đừng quên.” Trần Thần báo cô hay.

Nhan Hàm đỡ trán mình, bất đắc dĩ nói: “Bây giờ nghe được hai chữ mở họp này tớ liền thấy phiền.”

Cô đặc biệt nghĩ tới mình ở buổi họp lớp sinh viên mới nhận nhằm Bùi Dĩ Hằng thành bạn học bị bỏ qua, đối với hai chữ mở họp cô càng phản ứng lớn hơn nữa.

Nhưng dù vậy, lớp mình mở họp khẳng định không thể nào vắng mặt.

Cũng may chủ nhiệm lớp rất suy nghĩ cho sinh viên, đặc biệt chọn ba rưỡi chiều. Buổi họp lần này là về chuyện lựa chọn phương hướng của sinh viên năm ba, các cô là ngành báo chí, cơ mà tới năm ba sẽ chia ra thêm mấy phương hướng trong ngành.

Bởi vì trước khi học kỳ chấm dứt mọi người đã làm khảo sát mục đích sơ bộ, bởi vậy lần này họp chính là nộp lên bảng biểu.

Đều là sinh viên năm ba, cũng không cần chủ nhiệm lớp nhấn mạnh nguy cơ của việc trượt môn, một tiếng chấm dứt buổi họp.

Lúc này bên ngoài tà dương lặn về phía Tây, cả sân trường đắm chìm trong ánh sáng màu vàng, các cô từ tòa lầu đi ra, chưa tới một lúc đi đến mảnh sân rộng cạnh căn tin lớn.

Từ rất xa trông thấy rất nhiều lều vải màu vàng, cái này nối liền cái kia, trông rất đồ sộ.

Hơn nữa từng lều vải còn có cách trang trí thuộc về chính mình, tổ chức hội sinh viên thế này khá đơn giản, trong lều vải có một đám nữ sinh nam sinh mặc trang phục chính thức đứng đó, nói tới danh hiệu đoàn chừng đều rất hùng vĩ, không phải bộ trưởng thì là thứ trưởng.

Về phần đoàn thể nạp mới thì sẽ cải cách, phía trước lều vải dựng đủ loại áp phích lớn, nhiều màu sắc, rất đẹp đẽ.

Trần Thần tới tìm đồng hương của mình, bố cô nhờ người ta mang theo chút đồ qua đây. Vị đồng hương này là phó chủ tịch hội sinh viên, hôm nay tuyển người mới, anh ta cũng ở đây.

Hội sinh viên trường quả thật khác biệt, không chỉ chiếm giữ địa phương nổi bật, mà còn rất lớn.

Ngay cả sinh viên tới đăng ký cũng nhiều hơn so với các lều vải khác.

Cơ mà khiến Nhan Hàm kinh ngạc chính là nằm bên cạnh lều hội sinh viên, lại là lều của nhóm cờ vây. Lúc này người đăng trước nhóm cờ vây thật đúng là không ít, đương nhiên điều này cũng có liên quan với người đàn ông đứng tại cửa lều.

Người đàn ông có một đôi mắt hoa đào đa tình, rõ ràng thoát nhìn diện mạo phong lưu, nhưng trong mắt đều là vẻ mặt kiên nhẫn.

Nhan Hàm nhìn thấy nở nụ cười, cảm thấy nhóm trưởng Thẩm Tinh Hải rất lợi hại, lại có thể bảo người này đứng ở đây tuyển mộ lính mới.

Cái này không tính, khuôn mặt vẫn có ích hơn, người rất nhiều.

Trần Thần cũng phát hiện nhóm cờ vây, hỏi: “Đúng rồi, bây giờ cậu vẫn ở nhóm cờ vây hả?”

“Chúng ta đi đăng ký nhóm cờ vây đi, tớ thấy anh nhóm phó kia rất đẹp trai.” Hai nữ sinh bên cạnh khẽ thì thầm.

Một nữ sinh trong đó nói: “Lần này tớ nghe lớp giúp đỡ nói, nhóm cờ vây rất khó tiến vào, năm ngoái anh nhóm phó kia còn giành được giải đấu toàn quốc nào đó. Sau đó có một nữ sinh vì anh nhóm phó này, nghe nói dám quyên góp hai mươi bộ cờ vây cho nhóm cờ vây, cuối cùng mới được vào nhóm đó. Nhưng nhóm phó người ta cũng chẳng để ý cô ta đâu.”

“Không biết xấu hổ vậy à.” Nữ sinh tóc ngắn còn lại khẽ hô lên.

Đúng vậy, không biết xấu hổ thế đó.

Hai người cười hì hì bắt đầu thảo luận.

“Nghe nói nữ sinh này trông xấu xí, nên mới có thể dựa vào vậy để đi cửa sau tiến vào nhóm cò vậy thì phải?”

“Tôi cảm thấy anh nhóm phó càng đáng thương hơn, mỗi ngày bị con cóc ghẻ nhìn chăm chăm.”

Hai người đồng thời làm ra bộ dạng hít một hơi thật sâu, giống như trước mắt thật sự xuất hiện một con cóc ghẻ nhìn chăm chăm con thiên nga trắng không buông tha. Sau đó bọn họ phá cười một trận, càng nói càng vui vẻ.

Trần Thần bên cạnh nghe nói thế liền trợn mắt há mồm, hồi lâu mới xoay cổ qua, nhìn người bên cạnh.

Nhan Hàm ngược lại tươi cười, sau đó cô vươn tay xoa ra mái tóc dài đã buộc lên, đưa tay hất ra sau, nhất thời mái tóc dài trở nên hơi hỗn độn còn mang theo mấy phần cường thế.

Tiếp theo cô cúi đầu lục lọi trong túi, lấy ra một cây son môi. Nhan Hàm có nhiều son môi lắm, gần như trong mỗi túi đều có.

Chính màu đỏ, đúng lúc thích hợp.

Cô gái soi màn hình di động, thoa son đỏ trên cánh môi, màu đỏ quá thuần khiết, có cảm giác đặc biệt mạnh mẽ xinh đẹp. Đặc biệt là làn da cô trắng, thanh cao thoát tục xứng với màu đỏ rực rỡ như vậy.

Đợi cô vén mái tóc dài lần nữa, đi thẳng tới hai nữ sinh vẫn còn thì thào.

Nhan Hàm nhìn các cô, trên mặt là ý cười thản nhiên: “Bạn học, hai bạn muốn gia nhập nhóm cò vậy ư?”

Lúc hai nữ sinh kia nhìn thấy Nhan Hàm, cả hai đồng thời hơi ngớ ra.

Cũng may bọn họ đưa mắt nhìn nhau một cái, nhanh chóng phản ứng lại, Nhan Hàm hẳn là đàn chị, vì thế nữ sinh tóc ngắn hơi nịnh nọt cất tiếng: “Đàn chị, chị cũng thuộc nhóm cò vậy ạ?”

Ý cười trên mặt Nhan Hàm càng sâu hơn, ngay cả âm thanh phát ra cũng êm dịu xuôi tai, cô nói: “Đúng rồi.”

Lúc này chàng trai đứng dưới tàng cây bên cạnh nhìn thấy ý cười trên mặt Nhan Hàm.

Nụ cười này của cô, khiến anh nhớ lại tình huống tại buổi họp lớp hôm đó.

Tiểu hồ ly này, muốn làm chuyện đây mà.

“Tôi à,” Nhan Hàm cố ý khựng lại, giọng điệu mang ý cười, “Chính là đàn chị không biết xấu hổ mà các cô nói đó.”

.....

Bầu không khí chuyển động, hình như hoàn toàn đình trệ tại giây phút này, ồn ào xung quanh dường như hình thành một kết giới với nơi này.

Nhan Hàm nhìn hai nữ sinh kia, bờ môi đỏ mọng khẽ nhếch, vươn tay vén mái tóc dài, nói thật đáng cô đã cao, lúc này đứng trước mặt đối phương đã đủ tạo thành áp lực đè nén.

Nhưng cô hơi nghiêng về phía trước, nhìn hai người: “Cô nói xem bây giờ tôi đánh hai người một trận.”

Ý cười trên mặt cô hóa thành lạnh lùng.

“Hay là đánh hai người mỗi người một trận đây?”

Lời tác giả:

Nhan tiểu tiên nữ: nói đi, tôi đánh hai người một lượt, hai là chia ra đánh?

Thái tử ở một bên lẳng lẳng nhìn thấy, ha ha ha, chương sau Nhan tiểu hồ ly sẽ hoàn toàn hiện nguyên hình trước mặt thái tử.

9. Chương 9

“Phụt”, Trần Thần bên cạnh mẹ nó sắp cười điên rồi.

Về phần hai nữ sinh kia thì sắc mặt trắng bệch trong chớp mắt, trợn mắt há mồm nhìn người trước mặt, hóa ra người mà bọn họ đang thì thầm thảo luận lại trông như vậy.

Vừa rồi bọn họ ở bên này ngồi lê đôi mách, còn nhớ đã nói gì, nào là nữ sinh kia xấu xí nên vì tiến vào nhóm cờ vây mà quên góp hai mươi bộ cờ vây cho nhóm cờ vây.

Đúng, các cô còn nói nên bảo cô ta đi soi gương đi.

Nhưng hiện tại, hai người trong lòng không hện mà cùng xuất hiện một ý nghĩ trong đầu, người nên soi gương hình như là bọn họ.

Lời nói Nhan Hàm rất hung hãn, nhưng hai người này không biết bị dọa ngu người rồi, hay là cảm thấy mồm miệng mình quả thật hèn mọn, bị nói vậy cũng không dám cãi lại.

Nữ sinh tóc dài lập tức cúi đầu xin lỗi: “Em xin lỗi đàn chị.”

Nữ sinh tóc ngắn không tình nguyện nói theo: “Đúng vậy, đàn chị, bọn em cũng chỉ nghe người khác nói thôi, cũng không phải cố ý...”

“Nghe nói thôi?” Cô híp mắt, nụ cười trên mặt dần thu lại, cô rút cuộc nhìn họ bằng đôi mắt lạnh lùng, trong âm thanh lộ ra vẻ lạnh nhạt, “Nếu đã thi đậu đại học A thì đầu óc nên rất tốt nhỉ, chẳng lẽ bố mẹ các cô chưa từng dạy các cô, vụng trộm nói chuyện thị phi, ban ngày cũng sẽ gặp được quỷ.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn dáng vẻ hơi kiêu ngạo của cô, đặc biệt khi bờ môi đỏ mọng khê nhếch, lộ ra một nụ cười lạnh.

Rất hung thần.

Bùi Dĩ Hằng đứng đây vốn là chờ Trình Tân Nam và Cao Nghiêu, bọn họ không cùng một khoa, thế nên trực tiếp hẹn nhau gặp ở mảnh sân bên này. Anh vốn đứng dưới tàng cây xem di động, kết quả nghe được tiếng nói chuyện đằng sau.

Lúc này anh đã quay đầu, cũng không muốn nghe lén các cô nói chuyện, dù sao đây là chuyện giữa các nữ sinh.

Ái ngờ anh vừa xoay người, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đều tới rồi.

Lúc này hai người kia cởi bỏ quần trang, trông càng trẻ trung tươi tắn. Đặc biệt Trình Tân Nam mặc áo thun đỏ ngắn tay, trên áo in đầy logo, chỉ thiếu bốn chữ “tôi rất có tiền” in trên người.

“Đi thôi.” Bùi Dĩ Hằng thấy bọn họ tới, cắt di động vào túi, chuẩn bị rời khỏi.

Ái ngờ Trình Tân Nam đột nhiên híp mắt, nhìn sang bên cạnh: “Khoan đã.”

Đội cậu ta nhìn kỹ càng nửa phút, rút cuộc xác định: “Shit, là nàng tiên nhỏ.”

Giọng cậu ta hơi cao, khiến sắc mặt Cao Nghiêu trở nên bó tay nhìn cậu ta: “Cái đồ mê gái, mấy hôm nay thấy ai cũng gọi là tiên nữ, tiên nữ nhà cậu đi bộ đầy đường à.”

“Cậu đừng nói nhảm, đó không phải là cô gái chúng ta gặp tại quán lẩu lần trước à.” Trình Tân Nam hưng phấn hơn chút, lấy khuỷu tay chọc cậu bạn mấy cái, đau đến mức Cao Nghiêu lại muốn mắng cậu ta.

Kết quả Cao Nghiêu nhìn qua, sau đó sững sờ.

Quả thật nên sững sờ, bởi vì cô gái đã gặp lần trước, làn da đặc biệt trắng, hơn nữa có thể nhìn ra được hoàn toàn không trang điểm, thế nên cậu ta mới đồng ý với lời nói của Trình Tân Nam, cảm thấy cô rất xinh đẹp.

Dù sao xinh đẹp bởi trang điểm, cùng với vẻ xinh đẹp trời sinh, hai thứ này không cùng một cấp bậc.

Lúc này Trình Tân Nam chẳng hề để ý tình hình ở đối diện, lòng tràn đầy vui mừng, cậu ta nhìn không được hỏi: “Haiz, các cậu nói xem nếu lần này tôi xin WeChat của cô ấy, cô ấy có cho không?”

Lần trước ở quán lẩu, cậu ta ngượng ngùng không ra tay.

Nhưng giờ được gặp lại cô gái này, cậu ta thật sự cảm thấy đây là vận mệnh, là duyên phận đã định rồi. Dù sao trường học lớn như vậy, có thể gặp lại lần nữa là chuyện không dễ dàng cỡ nào.

Đây nhất định là ý định của ông trời, là ông trời thấy được sự lúng túng lần trước của cậu ta, cho cậu ta một cơ hội khác.

Cao Nghiêu nhìn nàng tiên nhỏ ở phía xa, lại nhìn cậu bạn thân một cái, nói: “Cậu thấy người trông như vậy không có bạn trai sao?”

Trình Tân Nam ngó ra.

Cao Nghiêu tiếp tục cảm dao: “Huống hồ cho dù cô ấy không có bạn trai, cậu cảm thấy người ta trông như vậy sẽ thích cậu ư?”

Trình Tân Nam lại chờ ra lần nữa.

Rốt cuộc cậu ta tỏ vẻ xót xa nhìn Cao Nghiêu: “Có tin hôm nay tôi trình diễn một màn nhận anh em không.”

Cao Nghiêu rốt cuộc im bật, Trình Tân Nam đứng cạnh thân cây, nhìn một lúc, đột nhiên thấp giọng hỏi: “Các cô ấy đang làm gì đấy?”

Ban nãy khi hai nữ sinh khi nói xấu Nhan Hàm, cậu ta còn chưa đến, lúc này chỉ bắt kịp nửa màn sau.

*

Lúc này nữ sinh tóc dài gần như cúi gằm mặt xuống đất, bình thường đều là đứa trẻ thành thật, đoán chừng cũng chỉ có chút tật nhiều chuyện của con gái, thích nói chuyện sau lưng người khác. Nhưng bị người ta bắt được, thật đúng là không ngẩng mặt lên nổi, cảm thấy rất dọa người.

Về phần nữ sinh tóc ngắn bên cạnh, hình như rất không phục, vẻ mặt bướng bỉnh, có vẻ như còn là một cái gai nhỏ.

Nhan Hàm nhìn cô ta, đột nhiên nở nụ cười: “Có phải rất không phục không.”

Nữ sinh tóc ngắn nén giận, cho đến khi Nhan Hàm khoanh tay trước ngực, khế hất cằm, tầm mắt quan sát hai người từ trên xuống dưới, đến lúc cô khế mở cánh môi, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Cô thế này, có phải nên về soi gương không?”

Trên mặt cô không có biểu cảm gì, chỉ là trong ánh mắt mang theo vẻ giễu cợt nhàn nhạt, ngay cả khóe miệng hơi nhếch lên cũng lộ ra vẻ khinh thường.

Lực sát thương quá lớn, nữ sinh tóc ngắn liền nổi giận, khuôn mặt đỏ lên trong nháy mắt: “Chị dựa vào gì mà nói tôi như vậy?”

Kỳ thật bộ dạng nữ sinh tóc ngắn coi như không tệ, người đẹp thanh tú, tóc mái gọn gàng hiện ra vẻ thanh xuân dào dạt. Nhưng hôm nay cô ta đối mặt với Nhan Hàm, bàn về diện mạo, nói thật, Nhan Hàm từ nhỏ đến lớn thật chưa từng thua cho ai.

Cô nói những lời này, rất có sức thuyết phục.

Nhan Hàm thấy cô ta tức giận, rốt cuộc không nhẹ không nhạt nói: “Vậy nên cô dựa vào gì nói tôi? Điểm ấy trong đạo lý con người còn cần tôi dạy cho cô sao?”

Sắc mặt cô gái tóc ngắn thoáng đỏ lên rồi trở nên tái nhợt.

Cũng không phải đồ ngốc, bản thân vốn đã thua lý lẽ, lúc này tranh cãi nữa thì càng bẽ mặt thôi.

Nữ sinh tóc dài vốn đã muốn nhận sai, lúc này mau chóng giữ chặt tay cô bạn, thấp giọng: “Xin lỗi đàn chị, bọn em sai rồi, không nên nói sau lưng chị.”

Nhan Hàm ban đầu cũng chẳng thấy có vấn đề gì, thực ra làm blogger mỹ thực, cô cũng bị người khác mắng chửi. Hồi trước không biết từ lúc nào, từng lan truyền một vụ scandal về cô, nói cô hẹn hò với một ngôi sao nam có chút danh tiếng.

Hồi đó, weibo của cô tối tăm rối loạn, bình luận đã đủ khó coi, tin nhắn riêng càng tệ hơn.

Mặc dù vậy, cô cũng không phản kháng lại, dù sao cô cũng không thể kéo thấp chỉ số thông minh của mình tới tiêu chuẩn của đối phương chứ.

Tính khí Nhan Hàm vốn vẫn ổn, vừa rồi nghe được, đầu tiên cảm thấy buồn cười, thứ hai mẹ nó vẫn buồn cười. Cô quả thật có tặng hai mươi bộ cờ vây hồi mới gia nhập, đó là vì thời gian cô gia nhập không phải lúc tuyển người mới, hơn nữa lúc đó cô đã là sinh viên năm hai, không phù hợp tư cách đăng ký.

Về phần bây giờ tại sao cô không nhẫn nhịn?

Bởi, vì, bọn, họ, nói, cô là vì Chung Tấn mới gia nhập nhóm cờ vây.

Cô mù sao? Lại đi thích Chung Tấn, hướng hồ cho dù Chung Tấn trong mắt người khác là một anh chàng đẹp trai, nhưng đối với cô về diện mạo của anh ta rất xa tập không đến mức độ khiến người khác kinh ngạc. Muốn nói thật sự khiến cô cảm giác đó, vậy cũng phải là...

Giờ phút này, trong đầu Nhan Hàm dần dần hiện lên hình ảnh chàng trai kéo ra khẩu trang trong thang máy.

Tối thiểu phải giống như cậu ấy vậy.

Chờ khi lấy lại tinh thần, nữ sinh tóc dài lại xin lỗi lần nữa.

Nhan Hàm vốn không định làm gì bọn họ, giờ thấy hai người trước mặt quá sợ hãi rồi, cô hất cằm về phía lều vải tuyên truyền nhóm cờ vây, hờ hững nói: “Không phải muốn đăng ký sao? Đi đi.”

Đăng ký...

Thực ra ý của cô là, đi đi, tôi không gây phiền phức cho các cô.

Hai cô gái giống như nhận được đại xá rồi đi, nhưng lại không dám đi thẳng tới, thật sự chỉ tới bên nhóm cờ vây xin hai tờ đăng ký. Cơ mà giấy đăng ký của hai người này, chắc là đời này cũng không xuất hiện ở nhóm cờ vây.

Trần Thần nhìn hai sinh viên mới giống như chim cú bé nhỏ hoảng sợ từ xa, rồi liếc nhìn Nhan Hàm một cái, nhin không được cười nói: “Lúc này tớ thật sự tưởng rằng cậu muốn đánh bọn họ.”

Nhan Hàm hơi ngơ ngác, sau đó hít sâu một hơi, lại yếu ớt thở dài một hơi: “Không được, lớn tuổi rồi, không còn oai phong như hồi ấy nữa.”

Trần Thần hoài nghi nhìn cô: “Chẳng lẽ hồi cao trung cậu là một kẻ bắt nạt?”

“Hồi sơ trung.” Nhan Hàm thần nhiên nói, sau đó cô dùng góc bốn lăm độ nhìn lên không trung, làm như thật sự nhớ lại thời điểm náo nhiệt hồi ấy.

Trần Thần cho rằng cô nói đùa, cũng không đáp lại.

Đúng lúc đồng hương của Trần Thần gọi điện tới, Trần Thần đi tìm anh ta. Nhan Hàm thì sực nhớ ra, đi thẳng về phía nhóm cờ vây.

Nhóm cờ vây luôn vắng lặng, dù sao môn này rất cần sự kiên nhẫn, hiện tại có rất nhiều sự hấp dẫn, di động và game đều tốt như vậy, ai muốn đánh cờ chứ. Nhưng bởi vì nhóm phó là Chung Tấn, một phần mẫu đăng ký được nhận vào, có loại cảm giác thu hoạch trọn vẹn.

Lúc Nhan Hàm đi qua, Chung Tấn đúng lúc bị mấy nữ sinh quần lấy nói chuyện.

Cô đến chỉ là muốn hỏi Chung Tấn một chút, lời đồn điên cuồng này rốt cuộc làm thế nào truyền ra. Lúc ấy chuyện cô quỳ tặng hai mươi bộ cờ vây, chỉ có anh ta và nhóm trưởng Thẩm Tinh Hải, còn có mấy người trong phòng ký túc của cô biết thôi.

Cô tựa vào mép bàn, đến khi bên cạnh có người hô lên: “Bên kia có thể đưa qua mấy mẫu đăng ký sang đây không?”

Người bên bàn chỗ Nhan Hàm mới vừa đi nhà vệ sinh, nghe nói thế, Nhan Hàm thấy trên bàn đặt một chồng mẫu đăng ký trống không, cô tiện tay cầm mấy xấp giúp đưa sang bên cạnh.

“Là các bạn muốn đăng ký sao?” Nhan Hàm nhìn hai người trước mặt, có một người đứng đằng sau, nhưng hình như đang cúi đầu xem di động, thế nên bị hai người trước che chắn.

Nhan Hàm đưa mẫu đăng ký tới tay hai nam sinh phía trước, lộ ra nụ cười hiền hòa: “Nhóm cờ vây đang chiêu hiền nạp tân, nếu các bạn có hứng thú, có thể tới đăng ký.”

Nhan Hàm đưa cho hai người trước rồi, còn đặc biệt sai một bước, đi tới phía sau hai người họ, cô đưa qua một tờ đăng ký khác.

Nhưng khi thấy cách ăn mặc của người nọ, đầu tiên cô sửng sốt, sau đó toàn thân cứng đờ, cuối cùng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi ửng đỏ.

Đầu óc lơ mơ, hình như bản năng muốn sống của cơ thể tỉnh thức một chút, cô theo bản năng thu tờ giấy trở về.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chàng thiếu niên đội mũ vươn tay nắm tờ giấy.

Một tờ giấy mỏng manh như vậy bị ngón tay anh nắm chặt.

Nhan Hàm không thể rút về.

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng cup mắt nhìn cô, giọng rất thờ ơ hỏi: “Không phải nói, nhóm cờ vây đang chiêu hiền nạp tân sao?”

Chính xác, chiêu hiền nạp tân.

Đột nhiên, Nhan Hàm hoảng sợ ngẩng đầu nhìn anh, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ.

Chẳng lẽ cậu ấy cũng muốn gia nhập nhóm cờ vây?

Nhớ lại chuyện mình đã làm, Nhan Hàm cảm thấy mất mặt, rất mất mặt, nếu được có lẽ cô muốn cả đời đừng xuất hiện trước mặt Bùi Dĩ Hằng.

Vậy nên cô mím môi, nghiêm túc hỏi: “Bạn học này, bạn thật sự muốn gia nhập nhóm cờ vây sao? Cờ vây là một môn rất vất vả, hơn nữa đặc biệt buồn tẻ, tôi thấy không thích hợp với người trẻ tuổi như cậu.”

Trình Tân Nam vốn ở bên cạnh nhìn cô, mới nghĩ ra ý kiến thối tha này. Cô là người của nhóm cờ vây, vậy cậu ta gia nhập nhóm cờ vây là được rồi, còn có thể tới gần quan được ban lộc.

Lúc này lắng nghe lời nói giữa cô và Bùi Dĩ Hằng, Trình Tân Nam thật sự muốn cười.

Nếu trên thế giới này, người cảm thấy cờ vây là thú vị nhất, thế thì người này nhất định không ai khác ngoài Bùi Dĩ Hằng.

Bùi Dĩ Hằng cup mắt nhìn cô.

Lúc cô nói chuyện, lông mi khẽ run, hình như thật lòng lo cho cuộc sống đại học của anh. Nhưng Bùi Dĩ Hằng đã đoán được tâm tư của cô.

Không muốn cho anh gia nhập à.

Có lẽ vì quá rõ ràng tâm tư của cô, đột nhiên đáy lòng anh có cảm giác không muốn để cô thành công.

Ai cũng nói tác phong đánh cờ như con người, Bùi Dĩ Hằng đánh cờ điềm tĩnh vững vàng, bố trí khéo léo cẩn thận, mỗi một bước đều vững chắc, như là người của vài thập kỷ trước. Trong cuộc sống của anh, hình như không hề tồn tại hai chữ nghịch phản này.

Nhưng giờ phút này, chính là hiện tại.

Anh rất không muốn để cô toại nguyện.

Ngón tay Bùi Dĩ Hằng nhẹ nhàng dùng sức, đoạt lấy mẫu đăng ký kia, khẽ cười một tiếng: “Tôi suy nghĩ một chút.”

*

Sau khi Nhan Hàm rời khỏi, Trình Tân Nam còn đắm chìm trong nỗi vui sướng gặp được cô lần nữa, cậu ta nói: “Tôi cảm thấy nàng tiên nhỏ nhà tôi rất có tố chất, hai cô vừa rồi miệng mồm đáng ghét vậy, cô ấy còn có thể lấy lý phục người. Haiz, thật sự là một nàng tiên nhỏ nói đạo lý mà.”

Khóe miệng Bùi Dĩ Hằng nhếch lên một độ cong, nói đạo lý...

Đó là bởi vì cậu ta chưa nghe thấy dáng dấp cô dọa dẫm muốn đánh người ta đâu.

Cơ mà sau đó Trình Tân Nam nghi hoặc nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, nói tiếp: “Có điều sao tôi cảm thấy có chút không thích hợp, ban nãy cô ấy nói mấy câu với cậu.”

Rõ ràng cậu ta muốn xin WeChat, kết quả người ta chỉ nói chuyện với A Hằng.

Bùi Dĩ Hằng nhìn hai cậu bạn, giọng điềm tĩnh nói: “Cô ấy là đàn chị của tôi.”

Anh nói xong thì xoay người bỏ đi.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đầu đầy sương mù, đàn chị thì sao?

Cho đến khi hai người linh hoạt nhận ra, đồng thời thấy được thần sắc trong mắt đối phương, bởi vì bọn họ rốt cuộc hiểu được nàng tiên nhỏ này là ai.

Chẳng lẽ, đây là thái tử phi tương lai...

Lời tác giả:

Nhan tiểu tiên nữ: tôi không muốn làm thái tử phi, phiền gọi tôi là lão đại.

Bùi thái tử liếc nhìn hai người kia một cái.

Trình Tân Nam & Cao Nghiêu: thái tử phi lão đại.

10. Chương 10

Khi Trần Thần trở về, thấy Nhan Hàm đứng ở đó, cả người có cảm giác mòng du.

“Cậu sao vậy?” Cô từ phía sau vươn tay vỗ Nhan Hàm một cái.

Cái vỗ này dường như thức tỉnh Nhan Hàm, cô quay đầu nhìn Trần Thần: “Cậu lấy đồ xong rồi.”

Trần Thần gật đầu.

Nhan Hàm nói thẳng: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Trần Thần sững sốt, chỉ sang bên cạnh nói: “Cậu không phải nói muốn tính sổ à?”

“Hôm nay tớ còn chút việc.” Nhan Hàm hiển nhiên có tâm sự chông chênh.

Hai người chuẩn bị trực tiếp rời khỏi, ai ngờ lúc này mấy nữ sinh vây quanh bên người Chung Tấn đã rời đi, sau khi anh ta thoát thân liền đi về phía bên này, gọi Nhan Hàm lại.

“Cuối tuần này cậu rảnh không?”

Nhan Hàm hơi giật mình: “Có việc gì?”

Chung Tấn không ngờ anh ta có thể nhận được một câu như vậy, vì thế đôi mày rậm của anh ta nhíu chặt, bờ môi mỏng kia thoát nhìn như sắp thốt ra lời nói độc ác.

“Còn không biết ngưng hỏi tôi có việc gì? Đã bao lâu rồi cậu không đến đánh cờ, vốn đã kém người khác một bậc, còn không cố gắng.”

Lời này rất khó nghe.

Nhưng có chút cảm giác nghiêm khắc là vì mong muốn cô được tốt hơn.

Nhan Hàm vốn đã tâm thần không yên bởi vì Bùi Dĩ Hằng, lúc này nghe câu như vậy, đáy lòng dường như nổi lên trận lửa kỳ quái, vô cùng mất kiên nhẫn nói: “Ai nói tôi thua kém người khác, cậu đã thấy ván cờ tôi chơi gần đây chưa?”

Chung Tấn không nghĩ tới cô còn rất bạo dạn, thế là anh ta liếc cô một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nếu không chúng ta đánh một ván?”

Nhan Hàm nhìn biểu cảm trên mặt anh ta, cười lạnh một tiếng, cô lộ ra ánh mắt ngạo mạn lạnh lùng nhìn người khác bằng nửa con mắt, chẳng hề nghĩ ngợi nói ngay: “Đánh thì đánh, tôi còn sợ cậu sao.”

Chung Tấn nở nụ cười, anh ta gật đầu: “Được, cuối tuần chúng ta hẹn một thời gian. Cậu đừng có đổi ý đó.”

Lúc này khí thế toàn thân Nhan Hàm rộng mở, cả người tràn ngập loại khí thế cậu cứ tới đi.

“Ai đổi ý là chó con.”

Chờ sau khi Chung Tấn rời khỏi, Trần Thần nhìn Nhan Hàm, trợn mắt há mồm, cho đến khi cô giơ ngón cái lên hướng về Nhan Hàm: “Nhan Hàm, cậu lợi hại, cậu lợi hại lắm. Thật đó, sự tự tin trên người cậu, tớ phục rồi.”

Nhan Hàm vẫn còn đắm chìm trong tác dụng chậm của dòng nhiệt huyết hướng lên đầu óc.

Cho đến khi Trần Thần nói tiếp: “Cậu có biết không, Chung Tấn là quán quân của giải cờ vây sinh viên toàn quốc năm ngoái, người ta là nghiệp dư lực cấp đó.”

Hồi ấy chuyện này rất chấn động tại trường, bởi vì hiệu trưởng đại học A là một người mê cờ vây. Thế nên giải cờ vây sinh viên toàn quốc năm ngoái được tổ chức tại đại học A. Ban đầu mọi người không mong mỗi điều gì, dù sao trong nhóm cờ vây trường hồi ấy người có cấp bậc cao nhất chính là Thẩm Tinh Hải nghiệp dư tứ cấp.

Nhưng không ngờ Chung Tấn là chú ngựa ô của giải, không chỉ tiến vào trận chung kết, lại cùng sinh viên đại học Q lạng giềng đánh đến bất phân thắng bại. Hai trường đại học vốn bởi vì quá gần, thực lực còn tương đương, tranh giành đến tui bụi.

Hễ là trận đấu có sinh viên hai trường tham gia, sinh viên đại học A còn hô lên khẩu hiệu.

Đại học A có thể thua, đại học Q nhất định chết.

Đương nhiên bên đại học Q cũng không buông tha cho bọn họ, hai trường thậm chí chứng thực, yêu nhau lắm cắn nhau đau, sáu chữ bất tận này.

Nhan Hàm lấy lại tinh thần, rút cuộc hiểu rõ ban nãy mình vừa làm ra chuyện gì.

Quả nhiên, con người một khi xung động liền dễ dàng mất suy nghĩ.

Cô chớp mắt, hỏi lại: “Bây giờ tớ còn có thể đổi ý không?”

Trần Thần không nói gì nhìn cô, cười ha hả hai tiếng: “Cậu thấy sao?”

Ai đổi ý là chó con, trong đầu Nhan Hàm vang lên câu nói đầy khí phách này, đánh thôi, ngộ nhờ cô thắng thì sao.

Lúc này Trần Thần chuẩn bị quay về phòng ký túc, cô hỏi: “Cậu về nhà à?”

“Không, tớ sang tòa lầu hành chính một chuyến.”

Thực ra cô nên đến đó từ lâu, ngày đó khi Bùi Dĩ Hằng tháo ra khẩu trang của mình, cô nên đi rồi. Hôm đó khoảnh khắc cô nhìn thấy khuôn mặt anh, cô đã hiểu được mình nghĩ sai rồi.

Thế nên cô muốn tìm Tăng Di hỏi một chút, bạn học bị bỏng này, mẹ nó rút cuộc đi đâu rồi.

.....

“Không phải sinh viên lớp bọn em sao?” Nhan Hàm tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Tăng Di.

Tăng Di đặc biệt ngưng ngừng nói: “Coi trí nhớ của tôi này, thật là một lần mang thai, ba năm ngốc nghếch. Sinh viên này tuy rằng thuộc học viện truyền thông của chúng ta, cơ mà không phải lớp báo chí của bọn em, là lớp quảng cáo bên cạnh. Việc khai giảng bận rộn, tôi quên nói chuyện này với em. Em cũng không liên lạc với tôi.”

A, ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha ha...

Trong lòng Nhan Hàm thật là ngoài cười lạnh ra thì không tìm được loại cảm xúc thứ hai. Thế nên tới bây giờ, mới nói với cô là nhầm rồi.

Nhưng khi Tăng Di hỏi: “Em đột nhiên tới hỏi chuyện này, là gặp phải vấn đề gì sao?”

“Không có.” Nhan Hàm lập tức lắc đầu, chẳng hề do dự phủ định ngay.

Tuyệt đối không có, cô chưa làm gì cả, cũng chưa gặp vấn đề nào hết.

Nhưng khi cô vào thang máy đi xuống, đột nhiên nhớ tới ngày đó cô ở tòa lầu hành chính học viện truyền thông gặp được anh, khuôn mặt kia của chàng thiếu niên khiến người ta bất ngờ. Thế cho nên cô ở trong phòng học nhìn thấy anh liền chủ quan nhận định rằng, anh chính là sinh viên bị bỏng.

Nếu chỉ là cô hiểu lầm thì tốt rồi, nhưng cô còn nói với Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh.

Bây giờ cả lớp báo chí năm nhất đều biết.

Nếu cô lại đi nói với bọn họ, tất cả đều là hiểu lầm, chỉ là tôi nhận nhầm. Đoán chừng những sinh viên mới này có lẽ sẽ cho rằng, đàn chị này, e là một đồ ngốc rồi.

Nhan Hàm vươn tay che mặt mình.

*

Mấy ngày liên tiếp tâm tình Nhan Hàm vẫn chưa tốt lên, lúc tâm trạng cô không vui, cô luôn thích nấu nướng giết thời gian, dường như trong những vật như dầu muối tương dấm trà này, cô có thể tìm được khoảnh khắc yên tĩnh.

Nhưng bên Bùi Dĩ Hằng lại có chút bất đắc dĩ.

Bởi vì từ bé anh đã chuyên tâm đối với cờ vây, có đôi khi chơi cờ, đặt xuống từng quân cờ, anh sẽ hoàn toàn bỏ đi thời gian ăn cơm. Nhưng mấy ngày nay, mỗi khi anh chơi cờ, tại nhà đối diện sẽ bay tới một mùi hương, nhắc anh nên ăn cơm rồi.

Hôm nay bên hàng xóm hình như làm thịt bò xào họ, mùi hương nồng đậm.

Lúc này trong tay anh cầm một quân cờ trắng, ánh mắt rõ ràng nhìn chăm chăm bàn cờ, nhưng hồi lâu vẫn chưa đặt xuống.

Cho đến khi anh đột nhiên cầm quân cờ trong tay bỏ lại trong hộp đựng cờ lần nữa, đứng dậy, đi tới phòng bếp, từ trong tủ lạnh lấy ra một chai nước đá. Căn hộ này trước đây có người ở, cho nên trang hoàng rất tốt. Sau khi anh dọn vào chỉ thay đổi một số đồ đạc.

Chỉ là căn phòng bếp này, sạch sẽ không dính một hạt bụi.

Giờ đây mùi hương kia như là đặc biệt chui vào trong chóp mũi của anh.

Bùi Dĩ Hằng ngửa đầu uống hết nửa bình nước, sau đó anh cầm di động, chuẩn bị xuống lầu ăn một chút. Chờ lúc đi tới cửa, mùi hương trong hành lang càng đậm đà hơn.

Đột nhiên, Bùi Dĩ Hằng nhớ tới sự mẫu của anh.

Tám tuổi sau khi anh báỉ sư, trong khoảng thời gian dài không sống cùng người nhà, mà ở trong nhà sư phụ anh. Sư mẫu là một người nấu ăn rất ngon, sư phụ luôn nói mình ăn nhiều lắm, lúc đánh cờ sẽ thường xuyên cảm thấy đói bụng.

Ông còn bảo Bùi Dĩ Hằng nhất thiết phải lấy ông làm cảnh cáo, đừng tìm một người phụ nữ biết nấu ăn. Như vậy sẽ giảm bớt ý chí chiến đấu làm kỳ thủ của anh.

Trước kia anh quá chuyên tâm vào cờ vây, chưa bao giờ nghĩ tới, sau này anh sẽ thích người con gái như thế nào.

Nhưng khi anh đứng ở hành lang chờ thang máy, một bên là căn hộ quá im ắng vắng lặng của anh, bên kia là nhà hàng xóm không ngừng truyền đến mùi thức ăn ngon.

Hình như, mùi nấu nướng như vậy cũng rất tốt.

.....

Lúc này Trần Thần đặt đĩa xuống, hạ quyết tâm nói: “Ngày mai cậu đừng gọi điện cho tớ nữa, có gọi tớ cũng không tới.”

Sau khi Nhan Hàm nấu ăn xong, cô luôn gọi người tới ăn. Hai người kia không ở ký túc xá, chỉ có Trần Thần ở trường. Vì thế mỗi ngày Nhan Hàm đều sẽ gọi điện cho Trần Thần, kêu cô bạn thân tới ăn cơm.

Bấy giờ Trần Thần đang rơi vào trong sự thống khổ ngọt ngào, cô véo eo mình một cái, khóc thương nói: “Tối qua tớ cân trong phòng ký túc, năm cân, mấy hôm nay tớ ăn chỗ cậu liền béo lên năm cân.”

Nữ sinh, không phải đang đi trên con đường giảm béo, thì là sắp phải giảm béo.

Mọi người trong phòng ký túc các cô không béo, nhưng có một Nhan Hàm đại gian đại ác ở đây, tất cả mọi người đều phải sống trong vùng vẫy, có nguy cơ béo lên.

Có điều Trần Thần uống một ngụm nước, thật lòng nói: “Nhan Hàm, tớ thật sự rất hâm mộ cậu, biết nấu ăn như vậy.”

Nhan Hàm ngồi đối diện cô bạn, thực ra cô ăn cũng rất ít. Lúc này cô bưng ly lên uống một hớp nước, khi đặt ly xuống, ánh mắt cô dừng trên ngón tay mình.

Bởi vì da cô trắng, thế nên bàn tay cũng rất trắng.

Nhưng mà chẳng hề mịn màng, thậm chí có thể nói không chỉ không mịn màng mềm mại, ngược lại bởi vì nấu nướng quanh năm mà hơi thô ráp.

Cô lắc đầu nói: “Đừng có hâm mộ tớ, không biết nấu ăn thì thôi, biết rồi ngược lại làm bàn tay trở nên thô ráp.”

Trần Thần đương nhiên biết nút thắt trong lòng cô bạn, hồi trước khi các cô ở trong phòng ký túc trò chuyện ban đêm, mọi người đều từng nói tới muốn tìm bạn trai như thế nào. Nhan Hàm trái lại xác định rất rõ ràng, cô nói cô muốn tìm một người có bàn tay đẹp.

Là một người mê tay đẹp, kết quả bản thân cô chẳng có một đôi tay đẹp.

Thật là rất tiếc nuối.

Trần Thần mau chóng nói: “Móng heo của đàn ông có gì đẹp chứ.”

Nhan Hàm nở nụ cười.

*

Hôm sau, Nhan Hàm còn định tiếp tục nấu ăn, buổi sáng thức dậy cô vốn còn nghĩ nên làm món gì, kết quả đột nhiên vang lên câu móng heo đàn ông của Trần Thần hôm qua.

Được, món ăn chính ngày hôm nay, là giò heo rang muối tiêu.

Vì món này, Nhan Hàm còn tự mình đến siêu thị một chuyến, mua giò heo về, còn nhờ nhân viên dùng dao lớn chặt giò heo thành bốn phần, làm vậy gia vị dễ thấm vào hơn.

Làm món này thực ra rất đơn giản, chỉ là phải có đủ kiên nhẫn mà thôi.

Sau khi mua giò heo về, cô lập tức bỏ vào trong nồi nước luộc, sau đó lại đặt trong bát thủy tinh trong suốt lớn đựng đầy nước nóng để rửa sạch.

Lúc giò heo ngâm trong nước nóng, cô tiện thể chuẩn bị gia vị sẵn sàng.

Lá thơm, quế, hồi hương, còn có lát gừng, tép tỏi, đường phèn, xì dầu, nước tương và ớt khô.

Những thứ đó đợi lát nữa ướp lên giò heo, là vì để giò heo càng ngon miệng, cần phải đặt trong nồi đất nấu chừng một tiếng.

Nhan Hàm luôn luôn có nhiều kiên nhẫn khi nấu ăn, cô đặt đồng hồ reo nhắc nhở một giờ cho mình. Đúng lúc Khưu Qua gửi sang video quay lần trước, cô đến phòng khách đặt bên cạnh máy tính, bật lên video.

Hôm đó quay, tại ngọn núi nổi cơn mưa phùn.

Làn gió nhẹ thổi qua, có sự thu hút của màn mưa dày đặc. Đặc biệt hôm đó cô nấu ăn trong một cái đình nghỉ mát, xung quanh còn treo màn trúc.

Gió mát, cơn mưa dày đặc, màn trúc cổ xưa, quả nhiên đẹp tựa bức tranh.

Video lần này quay rất đẹp, Nhan Hàm sơ dĩ kiểm tra mỗi lần đều là vì để xác định khuôn mặt mình không xuất hiện trên màn ảnh. Thế nên sau khi xác nhận thì đăng video lên weibo.

Sau khi làm xong, đồ nấu trong nồi đã tràn ra mùi hương từ lâu.

Đợi tới thời gian, Nhan Hàm vớt ra giò heo từ trong nồi để khô, sau đó cho vào dầu đang sôi rồi chiên giòn. Nhan Hàm động tác linh hoạt, chưa tới một lúc đã đến bước cuối cùng.

Trong nồi rang, bỏ thêm chút dầu, thêm vào hành tây còn có ớt chuông tăng mùi thơm.

Sau đó là rang giò heo trong nồi, cuối cùng rắc lên muối tiêu, không ngừng trở qua trở lại.

Nhan Hàm múc giò heo ra đĩa, vừa mới mang ra phòng bếp, đúng lúc chuông cửa vang lên.

Cô tưởng Trần Thần hôm nay không cần gọi điện tự giác sang đây, cô bưng đĩa giò heo, đi thẳng qua mở cửa.

Mở cửa ra.

Cô nhìn thấy bàn tay giơ lên giữa không trung, hình như còn chuẩn bị bấm chuông lần nữa, ngón tay thon dài trắng nõn, khớp xương thuộc về đàn ông đặc biệt rõ rệt, đẹp đến mức khiến người ta gần như không thể mở mắt ra.

Cô hơi ngớ ra, khi nhìn thấy khuôn mặt Bùi Dĩ Hằng thì hoàn toàn sững sốt.

Cho đến một hồi sau, khi đầu óc phản ứng lại, cô theo bản năng bưng lên đĩa giò heo mới vừa làm xong trong tay.

“Bạn học, muốn ăn không?”

—

Lời tác giả:

Thái tử: không phải đang trốn tôi sao? Bây giờ còn chạy trốn không?

Tác giả nhảy dựng lên tỏ vẻ, thái tử tôi có thể giúp cậu đánh gãy chân cô ấy.

Thái tử: ờ, cô chờ chút, tôi đánh gãy chân cô.

11. Chương 11

Hôm nay bởi vì cuối tuần, bên ngoài thời tiết âm u, Bùi Dĩ Hằng vẫn ở nhà chơi cờ.

Sau đó WeChat trong di động anh vang lên hai tiếng.

Anh không xem, mà tiếp tục chơi cờ, cho đến khi di động vang lên không ngừng, anh rút cuộc cầm lên.

Trước tiên là Trình Tân Nam chuyển một weibo vào trong nhóm.

Cao Nghiêu: [đây là cái gì?]

Trình Tân Nam: [nữ thần của tôi, nấu ăn hạng nhất, đặc biệt video kỳ này đưa tôi trở về thời điểm mới thích cô ấy.]

Cao Nghiêu: [thằng này thay lòng đổi dạ cũng quá nhanh đi, cậu không thích nàng tiên nhỏ của cậu à?]

Cao Nghiêu đặc biệt gõ ra mấy biểu cảm cười xấu xa.

Trình Tân Nam: [mẹ nó cậu cố ý hả, đó là thái tử phi tương lai, cho dù tôi có thích, cũng không thể tranh giành với A Hằng. Đúng không, A Hằng.]

Cao Nghiêu: [coi như cậu còn chút tự mình biết mình, bởi vì cho dù cậu tranh giành với A Hằng, nàng tiên nhỏ người ta cũng không thích cậu.]

Khi Bùi Dĩ Hằng nhìn đến những dòng này, anh đã tắt WeChat.

Cho đến hồi lâu sau, bên nhà đối diện lại truyền đến mùi hương ngào ngạt, lần này hình như đang xào rán gì đó, mang theo mùi muối tiêu thơm ngon.

Bùi Dĩ Hằng im lặng đứng dậy, chuẩn bị vào phòng bếp đun nước sôi, pha một tách cà phê cho mình.

Mấy hôm nay, anh hiếm khi không thể chuyên tâm đánh cờ vậy.

Nhưng tìm tòi hồi lâu, anh vẫn chưa thành công bật gas lên.

Lúc này chớp mũi anh vẫn còn quần quanh mùi hương thơm ngon giòn giã kia, kéo dài không tiêu tan, dù là anh giờ phút này trong đầu cũng không nhận được mà suy nghĩ, bên hàng xóm rốt cuộc đang làm gì đó.

Anh đứng tại chỗ ngơ ngác một lúc lâu, đột nhiên, xoay người đi ra phòng bếp, trực tiếp mở ra cửa nhà mình, đi tới cánh cửa đối diện.

Người sống ở căn hộ đối diện mỗi ngày đều ăn cơm, hẳn là biết dùng gas như thế nào.

Ừ, cho dù hỏi một chút cũng không tính là quá làm phiền nhỉ.

Vì thế, anh vươn tay bấm chuông cửa.

Cho đến khi cánh cửa mở ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bóng tinh xảo, tóc cô buộc ra sau đầu, cặp mắt vốn đã lớn, lúc này mở to tròn xoe, thoát nhìn cô hình như còn ngơ ngác hơn cả anh.

Một lúc sau, cô bưng lên cái đĩa trong tay mình, ngược mặt lên, hỏi: “Bạn học, muốn ăn không?”

Giờ phút này, giò heo vàng óng giòn rụm trên đĩa tỏa ra mùi muối tiêu, cách gần như vậy, mùi hương kia hoàn toàn chui vào trong lòng anh.

Chàng thiếu niên hờ hững trước mặt rốt cuộc khẽ mở ra bờ môi mỏng.

“Được.”

*

Nhan Hàm đứng tại phòng bếp, bật lửa lớn trong nồi, âm thanh sôi sùng sục. Cô bản thân nhìn cái nồi trước mặt, cho đến khi bọt nước dâng lên, lúc này cô mới lấy lại tinh thần.

Đợi khi lửa tắt, cô quay đầu nhìn thoáng qua chàng thiếu niên ngồi trên sofa, hiển nhiên lạnh nhạt điềm tĩnh hơn cô nhiều.

Ngay ban nãy, khi cô mở cửa ra, khoanh khắc nhìn thấy khuôn mặt Bùi Dĩ Hằng, trong đầu cô như có một sợi dây bị đứt, hé miệng ra lại hỏi anh có muốn ăn giò heo không.

Mà khiến cô bó tay nhất là, chàng trai luôn hồ hững này lại đồng ý rồi.

Giờ đây anh ngồi trên sofa bên ngoài, thần thái tự nhiên thoải mái, thoát nhìn chủ nhân là cô ngược lại khấn trương hơn.

Nhan Hàm hít sâu một hơi, có gì phải khấn trương chứ, chẳng phải là nhận nhầm người thôi à.

Huống hồ, cô vẫn có lòng tốt.

Vì thế Nhan Hàm mang ý nghĩ này trong đầu, lại ngẩng đầu ưỡn ngực làm xong ba món còn lại, cơm nấu trong nồi cũng tỏa ra mùi thơm.

Lúc Nhan Hàm bưng đồ ăn lên bàn, cô hô lên: “Bữa cơm thường thôi, cậu đừng chê.”

Khi cô nói chuyện, hơi kéo dài âm cuối một chút, nghe ra có phần giống như làm nũng. Bản thân cô không nhận ra, Bùi Dĩ Hằng đang ở sofa đứng lên, động tác khựng lại.

Giờ phút này anh quay đầu nhìn cô, chỉ thấy Nhan Hàm đã vào phòng bếp lần nữa.

Hôm nay vì ở nhà nên cô ăn mặc rất đơn giản, áo thun trắng rộng thùng thình và quần short. Chỉ là áo thun quá rộng, mặc trên người cô trông có vẻ rất gầy.

Đặc biệt là khuôn mặt nhỏ nhắn kia, rõ ràng mái tóc buộc ra sau khiến khuôn mặt trông to hơn, nhưng cô ngược lại càng phát ra cảm giác gương mặt chỉ to bằng lòng bàn tay.

Bùi Dĩ Hằng đứng cạnh bàn ăn màu trắng, Nhan Hàm lấy đĩa ra, đặt ở hai bên bàn ăn.

Lúc cô cúi đầu xếp xong bộ đồ ăn, đầu hơi gục xuống, tóc mai ở hai bên rũ xuống theo.

Chờ khi cô thu xếp xong xuôi, thấy hai người sắp ngồi xuống, Nhan Hàm bắn khoăn, rồi lấy ra hai chai bia từ trong tủ lạnh. Cái này là hồi cuối học kỳ trước, người trong phòng ký túc cô tới đây ăn lẩu bỏ lại.

Bình thường cô không thích uống bia rượu, cơ mà vào thời điểm này, cô cảm thấy rượu bia vẫn rất cần thiết.

Dù sao cô định cùng Bùi Dĩ Hằng “gặp nhau cười một cái quên hết oán thù”.

Sau khi hai người ngồi xuống, Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn chàng trai đối diện, đôi mắt to chớp chớp, rốt cuộc thốt ra lời hay: “Việc đó, tôi muốn giải thích với cậu.”

Chàng trai đối diện hơi nhướn mày, nhưng vẫn không cất tiếng, dáng vẻ ung dung thoải mái.

Tổ vẽ, cô nói đi.

Tuy rằng Nhan Hàm vẫn cảm thấy rất mất mặt, nhưng quyết định nói rõ sự việc, dù sao nếu cứ mơ hồ nữa thì mọi người đều xấu hổ. Vì thế cô hắng giọng, bắt đầu giải thích.

Sau khi nói rõ chuyện rồi ren này xong, Nhan Hàm thấp giọng bắt đầu nói: “Hai hôm trước tôi đến hỏi giáo viên hành chính lần nữa, cô ấy mới cho tôi biết, cậu sinh viên bị bỏng kia hoàn toàn không ở trong lớp chúng ta. Là cô ấy nhớ nhầm rồi.”

Cô vẫn chưa tìm Bùi Dĩ Hằng nói rõ ràng, chính là vì cảm thấy lần này mình gây ra một việc ngu ngốc.

Có chút mất mặt.

Nghe xong lời này, anh ngẩng đầu: “Là vậy sao?”

Từ khi vào cửa tới giờ, đây là lần đầu anh cất tiếng, vừa mở miệng ra giọng nói vẫn êm tai trong trẻo như vậy.

Nói thật, Nhan Hàm đều cảm thấy có một số người thật không công bằng, bạn nói xem trên đời này làm sao còn có người độc chiếm mọi ưu đãi chứ. Khuôn mặt tựa bức tranh như vậy, Nhan Hàm thật sự không khoa trương, gương mặt anh đẹp đến mức khiến bạn cảm thấy đây là nam chính trong truyện tranh thiếu nữ bước ra.

Còn có bàn tay anh, khi nghĩ đến đây, tầm mắt cô vô tình dừng tại bàn tay anh đang đặt trên bàn ăn. Bàn tay anh thật xinh đẹp, ngón tay thon dài mảnh khảnh, lúc hơi cuộn lại, khớp tay rất rõ ràng, làn da quá trắng ngần lộ ra chút màu sắc của mạch máu.

Nhan Hàm cảm thấy cô dù sao cũng còn có chút khuyết điểm, bởi vì bàn tay nấu ăn không giống như cô gái bình thường mềm mại tinh tế, có hơi thô ráp, cũng to hơn chút.

Người trước mặt này, dường như chiếm giữ mọi thiên vị của ông trời.

Nhan Hàm sức nhớ tới, hồi cấp hai đọc truyện tranh, bên trong có một câu như vậy, cô cảm thấy dùng trên người anh vô cùng thích hợp.

Người đã được chọn.

Ngay khi Nhan Hàm suy nghĩ miên man, chàng trai đối diện lên tiếng ngắt ngang dòng suy nghĩ đang bay cao của cô: “Chỉ thế thôi?”

“Đúng vậy, là như vậy.” Cô gái gật đầu, chớp mắt nhìn anh.

Bùi Dĩ Hằng cup mắt, đợi sau khi ngược lên lần nữa, anh nhìn chằm chằm cô: “Vậy bây giờ có thể ăn cơm chưa?”

Á... Nhan Hàm sửng sốt, sau đó nhận ra mình lẽ mề cả buổi, người ta chờ đến nỗi mất hết kiên nhẫn rồi. Thế là cô đặc biệt ngưng ngưng gật đầu, “Đương nhiên có thể, cậu ăn đi, ăn đi.”

Nhan Hàm vươn tay cầm chai bia, nói: “Muốn uống một ly không, chuyện này coi như chúng ta nói xong rồi, về sau mọi người không còn hiểu lầm nữa.”

Bùi Dĩ Hằng thấy dáng vẻ tràn trề hăng hái của cô, anh im lặng không nói gì.

Cho đến khi Nhan Hàm cười nói: “Bây giờ hiểu lầm được tháo bỏ rồi, tôi cảm thấy thế giới đều trở nên tốt đẹp.”

Giọng nói cô gái trong trẻo, mang theo ba phần ngọt ngào, nghe ra rất giống loại con gái hoạt bát lại hồn nhiên.

Đến khi Bùi Dĩ Hằng thần nhiên nói: “Tôi thấy dáng vẻ nói chuyện của cô ngày hôm đó giống cô hơn.”

Nhan Hàm giật mình, thấy anh không nói tiếp, cô bèn phóng khoáng mở miệng hỏi: “Hôm nào? Tôi nói gì?”

“Cô nói xem bây giờ tôi đánh hai người một trận, hay là đánh hai người mỗi người một trận đây?” Bùi Dĩ Hằng nói xong, khoe miệng cong cong, lộ ra nụ cười nhẹ không tính là tươi cười, hơn nữa thoát nhìn tâm trạng rất tốt.

Nhan Hàm vốn đã dùng ngón trỏ đang bật nắp lon bia, phịch một tiếng, cái vòng nắp bị cô kéo đứt đoạn.

Cô trợn mắt há mồm nhìn Bùi Dĩ Hằng, thế nên lời cô giáo huấn hai nữ sinh kia ngày hôm đó đều bị anh nghe được. Khi đó anh ở bên cạnh à?

Cô nhìn thẳng khuôn mặt trước mắt, rốt cuộc trái tim suy sụp.

Mẹ nó kiếp trước cô nhất định nợ anh, kiếp này anh tới đòi nợ.

*

Ăn xong bữa cơm, Nhan Hàm chỉ cảm thấy nhạt nhẽo, nhưng người đối diện hình như ăn uống rất ngon miệng. Người này, cho dù Nhan Hàm mang tâm trạng suy sụp liên tục nhìn anh, cô cũng không thể không thừa nhận, ăn cơm với anh là một loại hưởng thụ.

Tao nhả, thông thả ung dung.

Khi cô đứng dậy cầm bát đĩa vào phòng bếp, Bùi Dĩ Hằng đi theo vào. Anh nhìn cô gái đưa lưng về phía mình, đã thành thạo mặc tạp dề thu dọn bát đĩa, giọng anh trầm thấp: “Cần giúp đỡ không?”

“Không cần, cậu ra ngoài trước đi. Tôi làm được.”

Nhưng Bùi Dĩ Hằng vẫn không đi, chỉ đứng ở cửa nhìn cô. Chỗ Nhan Hàm có máy rửa bát, thế nên sau khi cầm bát đĩa bỏ vào xong thì không cần dùng tay mình tẩy rửa.

Lúc này cô chợt nhớ ra, hỏi: “Đúng rồi, ban nãy cậu gõ cửa, là biết tôi ở đây sao?”

Đang sau không có âm thanh, cô quay đầu nhìn về phía cửa.

“Tôi không bật gas trong nhà được.”

Chàng trai đứng ở cửa, sắc mặt lạnh lùng, giống như anh đang nói tới chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, cũng chẳng đáng ngạc nhiên.

“Cậu qua đây.” Nhan Hàm nhìn anh, sau khi xác định anh không nói đùa mới nói một câu.

Bùi Dĩ Hằng không nhúc nhích, Nhan Hàm dứt khoát đi tới cửa, trực tiếp vươn ra hai ngón tay túm lấy vạt áo anh: “Cậu qua đây đi.”

Cô làm từ đầu đến đuôi một lần, rồi quay đầu nhìn anh.

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng xuất hiện mấy phần sáng tỏ, hóa ra đơn giản vậy à.

Nhan Hàm vốn mắt mặt mấy lần trước mặt anh, lúc này cuối cùng tìm về chút thể diện, cô cũng không quá đắc ý, lấy ra ấm nước chuẩn bị đun nước nóng.

Cô vừa đặt ấm nước dưới vòi nước, vừa nói: “Muốn uống trà không?”

“Không thì uống trà sữa nhé? Tôi biết làm trà sữa.” Nhắc tới sở trường của mình, mặt mày Nhan Hàm mang theo ý cười.

Bởi vì Nhan Hàm quay đầu nhìn anh, nước trong ấm tràn ra, Bùi Dĩ Hằng hất cằm chỉ bồn nước: “Nước đầy rồi.”

Lúc này Nhan Hàm mới phát giác, mau chóng lấy ấm nước ra, nhưng cô hơi dùng sức, nước trong ấm văng ra mặt đất một tí. Nhan Hàm vươn tay lấy giẻ sạch, chuẩn bị lau bên ngoài cái ấm.

Nhưng dép cô đang mang giẫm trên mặt nền thấm nước, dưới chân liền bị trượt.

Trong tay Nhan Hàm còn ôm cái ấm, cô khẽ hô một tiếng, toàn thân theo tốc độ ánh sáng ngã xuống. Bùi Dĩ Hằng thấy thế, lập tức tiến lên vươn tay ôm lấy cô. Nhưng ấm nước tuột khỏi tay cô, rớt xuống đất.

A, Nhan Hàm không thể đè nén kêu một tiếng đau đớn.

Mặc dù nước trong ấm đổ ra rất nhiều, nhưng cái ấm còn chứa hơn phân nửa phần nước, vật rắn chắc nện trên bàn chân cô.

Bùi Dĩ Hằng cũng có thể cảm giác được, cô gái trong lòng đột nhiên cương cứng cơ thể.

Nhan Hàm giật nảy người, nước mắt cũng rơi xuống, đôi mắt to trở nên rưng rưng trong nháy mắt.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng còn ôm cô, vừa rồi nếu anh không kịp thời bắt lấy cô, chỉ sợ toàn thân ngã xuống đất. Bây giờ cô đau thành như vậy, Bùi Dĩ Hằng nhất thời không buông cô ra.

Cho đến khi anh thấp giọng hỏi: “Chân thế nào rồi?”

“Gãy rồi, gãy rồi, khẳng định gãy rồi.” Trong âm thanh của Nhan Hàm mang theo giọng nghẹn ngào, cô gái có kiên cường nhiều bao nhiêu nữa trong lúc đau đớn thế này đều hoang mang.

Bùi Dĩ Hằng dịu cô tựa vào mép bàn bếp, rồi nhẹ nhàng buông cô ra.

Sau đó anh chậm rãi ngồi xổm xuống, vươn tay nhẹ nhàng lấy bàn chân cô ra khỏi chiếc dép, đợi khi anh cầm lên bàn chân cô, Nhan Hàm theo bản năng rụt về sau.

Chàng trai cúi đầu, vừa lên tiếng nói chuyện, âm thanh không lạnh lùng như bình thường, tựa như dỗ dành một đứa bé.

“Đừng nhúc nhích, tôi sờ thử.”

Lời tác giả:

OS nội tâm tác giả: thái tử, phiên ngài nói ra toàn bộ những lời này, phải là đừng nhúc nhích, tôi sờ thử xem khớp xương có bị gãy không, bằng không rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm cậu.

Thái tử lạnh lùng nhìn tác giả, đồng thời rút ra cây đao to bốn mươi mét của cậu ấy.

12. Chương 12

Nhan Hàm cup mắt xuống, nhìn đỉnh đầu chàng trai đang ngồi xổm trước mặt mình, hai vòng xoáy rõ ràng, tóc ngắn đen nhánh, dưới ngọn đèn phòng bếp loáng thoáng có chút sắc đen phản quang.

Mắt cô rưng rưng nhìn anh chăm chăm, vô cùng đau đớn, đầu óc hỗn loạn.

Cái ấm nặng vậy nên trúng, xương cốt trên chân cô nói không chừng đã bị đập gãy, bằng không sao lại đau như thế.

Đúng, bà nội cô nói đàn ông thông minh trên đỉnh đầu có hai cái xoáy.

Bố cô có hai cái.

Bùi Dĩ Hằng khẳng định cũng rất thông minh, bằng không sao anh có thể đánh cờ vậy giỏi như vậy.

“A” một tiếng hô lên đau đớn lại từ trong cánh môi cô thốt ra, Bùi Dĩ Hằng ngẩng đầu nhìn cô, con người màu đen mang theo vẻ trấn an nhàn nhạt, âm thanh rất dịu dàng nói: “Tôi nắn một chút, xem thử xương chân có vấn đề không.”

Nhan Hàm cúi đầu nhìn, con người đen lầy bị hơi nước che lấp.

Lúc Bùi Dĩ Hằng đang muốn cúi đầu thì đột nhiên một giọt lệ rơi trên gương mặt anh.

Anh ngẩn ra, Nhan Hàm thì hoàn toàn sững sốt.

Bởi vì cô cũng cảm giác được nước mắt mình nhỏ xuống, cô vươn tay dùng mu bàn tay lau ánh mắt, miễn cưỡng lau đi nước mắt trên ánh mắt mình. Sau đó cô cúi đầu liền thấy giọt nước mắt rõ rệt nằm trên khuôn mặt Bùi Dĩ Hằng.

Là nước mắt của cô sao?

Cô lại nhỏ nước mắt của mình trên khuôn mặt anh, Nhan Hàm lập tức khom lưng, theo bản năng lau đi nước mắt trên mặt anh.

Khi bàn tay cô chạm vào bờ má của Bùi Dĩ Hằng, Nhan Hàm bắn khoản nhìn anh.

Quả nhiên làn da anh tốt lắm, sờ vào rất mịn màng.

Bùi Dĩ Hằng vốn thất thần, bởi vì hành động quá đột ngột của Nhan Hàm, cũng tự nhiên quá đi.

Cho đến khi lòng bàn tay cô sờ trên mặt anh, anh rốt cuộc lấy lại tinh thần, mi tâm hơi nhíu lại, thấp giọng nói: “Sờ đủ chưa?”

Nhan Hàm: “...”

Cô lập tức rút tay về, nhưng lúc vừa cúi đầu, ngược lại kéo gần khoảng cách với khuôn mặt anh.

Rốt cuộc Nhan Hàm hô một tiếng ouch: “Đau, đau, đau.”

Cô lấy tay bịt hai mắt mình, bàn tay che khuất biểu cảm trên khuôn mặt, Bùi Dĩ Hằng chỉ có thể nghe được cô mím lại cánh môi, xem ra hình như rất đau.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng đã không muốn đoán là cô đau thật, hay là cố ý.

Nhan Hàm còn đang chờ phản ứng của anh, chuẩn bị đối đáp, kết quả cơ thể cô chợt nhẹ bẫng, toàn thân được bỗng lên. Tay cô còn đặt trên ánh mắt, nhưng giờ phút này lại càng không muốn buông ra.

Bởi vì ngoài bố cô ra, cô chưa từng được người đàn ông nào khác bỗng lên như vậy.

Cánh tay anh rất mạnh mẽ, có thể thoải mái trực tiếp bỗng cô lên. Rõ ràng một người trông lạnh nhạt như vậy, nhưng cái ôm vẫn nóng như ngọn lửa, cách lớp quần áo mỏng manh, vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ kia.

“Trong nhà có thuốc không?” Giọng nói trong trẻo của anh vang lên phía trên.

Nhan Hàm theo bản năng nói: “Trong phòng ngủ của tôi.”

Trong phòng ngủ của cô có một hộp thuốc nhỏ, bên trong có Vân nam bạch được.

Đây là lần đầu tiên Bùi Dĩ Hằng tiến vào phòng ngủ của một cô gái xa lạ, anh đẩy cửa mở ra, mùi hương nhẹ nhàng trong phòng tràn vào chớp mũi. Anh bỗng Nhan Hàm đi thẳng tới bên giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống.

“Hộp thuốc ở bên kia.” Nhan Hàm chỉ về phía ban công phòng ngủ, ở đó có một ngăn tủ nhỏ.

Lúc Bùi Dĩ Hằng đi qua, cách bày biện của căn phòng đã rơi vào tầm mắt anh, giấy dán tường trong phòng màu hồng nhạt, tấm màn hai lớp rất xinh đẹp, lúc này đã được buộc lại. Bởi vì bên ngoài bầu trời u ám, trong phòng chẳng có ánh sáng gì.

Nhưng sắc hồng của phòng con gái, dường như quét đi sự u ám của khoảng không bên ngoài.

Cho đến khi anh lấy ra hộp thuốc màu trắng đáng yêu, tìm thuốc xịt ở bên trong.

Lúc anh đi trở về, Nhan Hàm còn nằm ở trên giường, bàn tay vẫn đè lên ánh mắt, cơ thể run nhẹ.

Nói ra cũng kỳ quái, rõ ràng ở trong nhà, trên chân cô còn mang một đôi tất màu trắng.

Tất hơi dài, vượt qua mắt cá chân, thế mà càng tôn lên căng chân mảnh khảnh đều đặn của cô.

Bùi Dĩ Hằng ngồi xổm bên giường cô, vươn tay muốn nắm chân cô, thấp giọng nói: “Tôi phải cởi tất ra, cô kiên nhẫn một chút.”

Bởi vì ẩm ướt vùng vải, tất cô đều ướt đẫm, dính trên chân không dễ cởi ra.

Ngón tay anh hơi lạnh, nhẹ nhàng đặt lên mắt cá chân cô, rõ ràng chỉ kéo ra một chút tại mép tất, Nhan Hàm thấy hơi ngứa ngáy, là loại ngứa ngáy gãi trong lòng, tựa như lông vũ khẽ khàng gãi liên tục trên trái tim cô.

Nhan Hàm rút cuộc dè dặt dời chuyển bàn tay mình, ánh mắt lên nhìn chàng trai bên giường.

Nhưng cô không ngờ, lúc này Bùi Dĩ Hằng trùng hợp ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người giao nhau, đuôi mắt cô hẹp dài lại hơi nhếch lên, cực kỳ giống một tiểu hồ ly đạt được ý muốn.

Rốt cuộc, cô càng cười càng vui vẻ.

Sau đó cô trở mình lăn một vòng trên giường, đầu gối quỳ trên giường.

Bùi Dĩ Hằng thấy đáng vẻ năng động linh hoạt của cô, lúc này anh thật sự hơi ngớ ra.

Bấy giờ Nhan Hàm quỳ thẳng trên giường, đôi mắt sáng như ánh sao, khẽ cười nhìn anh chăm chăm: “Tôi lừa cậu đấy, khẳng định không gầy, bởi vì bây giờ tôi đâu có đau như vậy.”

Bùi Dĩ Hằng thấy đáng vẻ tinh nghịch của cô, nhất thời tức giận cười khẩy, gần như cắn răng nói: “Cô có biết cô như thế khiến người ta lo lắng không?”

Đặc biệt ban nãy ánh mắt cô rưng rưng, liên tục hô lên gầy rồi, gầy rồi.

Nhan Hàm vẫn còn cười, đặc biệt cô cười hơi ngứa ra sau, uốn ngực lên. Hôm nay cô mặc áo thun màu trắng, vốn đang tốt lành, ban nãy khi bị ẩm ướt nện trúng, hắt nước lên người cô, áo thun màu trắng trở nên trong suốt.

Cô uốn ngực như vậy, trước ngực loáng thoáng ánh ra chút màu hồng.

Hôm nay cô mặc nội y màu hồng.

Khi trong đầu Bùi Dĩ Hằng xuất hiện ý nghĩ này, giống như kêu vù vù một tiếng, đầu óc khơi ra một tiếng súng nổ.

Tất cả bình tĩnh tự kiểm chế đều bị nổ tung, ánh mắt anh quay sang một bên, không nhìn.

Chỉ là lỗ tai đã hơi nóng lên.

Nhan Hàm thấy anh đột ngột quay đầu qua, còn tưởng rằng anh bị mình chọc tức, cô mau chóng tươi cười chấp tay: “Tôi chỉ đùa với cậu chút thôi, đừng giận mà.”

“Cô đã không có gì, tôi đi đây.”

Giọng anh lạnh lùng bỏ lại một câu, rồi xoay người bước đi.

Bước chân anh rời khỏi quá nhanh, giống như đằng sau có gì đó đuổi theo anh, nhưng trong khoảnh khắc anh ra khỏi cửa, Nhan Hàm thấy lỗ tai anh đỏ lên có chút không bình thường.

Người này...

Cơ mà đợi sau khi anh rời khỏi, Nhan Hàm nhẹ nhàng nằm xụi lơ trên giường, lập tức cắn răng chịu đựng.

Bởi vì đau.

Rất đau.

Một cái ầm lớn như vậy nên trúng chân, sao lại không thấy đau chứ, chỉ là vừa rồi khi anh vươn tay nắm lấy mắt cá chân cô, Nhan Hàm có cảm giác nói không nên lời. Rõ ràng tay anh chỉ kéo ra đầu tất của cô, muốn giúp cô cởi tất ra, nhưng cô chỉ cảm thấy ngứa, loại ngứa ngứa dưới đáy lòng, ngay cả bây giờ lông vũ ở đáy lòng kia vẫn không ngừng gãi ngứa cô.

Cũng may lúc này không giả vờ nữa, một mình cô ở trong phòng, hô thể nào cũng chẳng ai nghe thấy.

Chẳng qua khi cô khom lưng cởi tất cho mình, cô vừa nhẹ nhàng cởi ra, vừa mắng mình sĩ diện mang phải vạ dưới đáy lòng.

Có lẽ bị anh thấy được dáng vẻ chật vật ngã xuống, cô không muốn để anh thấy dáng vẻ càng thảm hại hơn của mình.

Cho đến khi cởi tất ra, Nhan Hàm nhìn chân mình, được, đều thành bánh bao rồi.

*

Sau khi Nhan Hàm xịt lên Vân nam bạch được cho mình, nỗi đau trên chân giảm đi không ít. Song, cô nhớ tới dáng dấp bỏ đi của Bùi Dĩ Hằng, nghĩ mình có thật sự hơi quá đáng không, hù dọa anh như vậy.

Thế là cô suy nghĩ vài giây, rồi lập tức đứng dậy.

Khi cô vào phòng bếp lần nữa, phát hiện ấm nước vừa rồi rơi xuống đất, giờ đây nằm ngay ngắn trên bàn bếp.

Cô vươn tay thử hơi nước cái ấm, quả nhiên là nóng.

Mà nước trên mặt đất đã được lau khô từ sớm.

Cô nhớ tới dáng vẻ chàng trai chẳng hề quay đầu mà bỏ đi ban nãy, đột nhiên nhoẻn miệng cười.

Làm sao đây, cậu ấy hơi đáng yêu đó.

Nhan Hàm vốn đến phòng bếp để làm trà sữa, dù sao vừa rồi anh cũng coi như cứu cô một mạng. Lần trước Ngải Nhã Nhã nói muốn tự pha chế trà sữa, kết quả không làm, toàn bộ đồ đạc đều để lại chỗ Nhan Hàm.

Ngay cả trân châu cũng định tự mình làm.

Sau khi đường đồ sôi lên trong nồi nước, cô đổ bột sắn vào, vừa đổ vừa khuấy, cho đến khi thành viên tròn mới thôi.

Tiếp đó Nhan Hàm đeo bao tay dùng một lần, bắt đầu nặn trên châu, con người cô cũng có chút chứng bắt buộc, phải nặn trên châu tròn vo.

Tốn thời gian nhất chính là quá trình làm trên châu.

Chờ tới lúc làm trà sữa chân chính, ngược lại rất đơn giản. Nhan Hàm lấy ra hồng trà thượng đẳng làm ra từ chỗ ông cụ nhà mình, vị giác của ông cụ đặc biệt tốt, thứ ông uống chẳng hề rẻ.

Nếu ông biết, cô lấy hồng trà của ông làm trà sữa, e rằng thế nào cũng phải vung gậy chạy đuổi theo cô.

Nhan Hàm thừa dịp một cái nồi khác đang nấu trên châu, lấy ra sữa nồi rồi đun hồng trà.

Chờ mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, cô tìm hai cái ly thủy tinh trong suốt có tay cầm, lúc đổ trà sữa vào, mùi sữa hòa với mùi trà, ngay cả trong bầu không khí hình như đều tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Nhan Hàm đem trên châu vừa nấu xong bỏ vào trong trà sữa, vừa định bưng lên cái ly sang nhà bên cạnh, cô lại buông xuống.

Cô khập khiễng quay về phòng ngủ, mở ra tủ quần áo, nhìn quần áo treo ngăn nắp bên trong.

Ban này cô hình như đắc tội với Bùi Dĩ Hằng, nếu phải đi xin người ta tha thứ, nếu ăn mặc xinh đẹp một chút, có phải cơ hội lớn hơn tí nữa không.

Nhan Hàm chọn tới chọn lui, chọn một chiếc đầm trắng chữ A. Dáng người cô cao gầy, eo nhỏ chân dài, loại đầm này hiện ra dáng người rõ ràng nhất. Về phần màu trắng, làn da cô trắng, mặc màu trắng càng đẹp mắt, toàn thân dường như đang phản quang.

Đinh đoong.

Chuông cửa vang một tiếng, sau đó một tiếng nữa, cô im lặng đứng chờ ở cửa.

Cho đến không bao lâu, cánh cửa vang lên tiếng lách cách nho nhỏ, là tiếng mở cửa.

Nhan Hàm giơ lên cái ly trong tay: “Tôi nấu trà sữa.”

Nhưng ngay sau đó cô nhìn thấy chàng trai đứng bên trong cánh cửa, bàn tay còn cầm nắm cửa trong tay, tóc anh ướt sũng, mang theo mấy phần hỗn độn, trên cổ còn quàng một chiếc khăn lông màu xanh, hình như vừa mới tắm xong.

Còn hơn sự kinh ngạc của cô, Bùi Dĩ Hằng hơi nhú mi từ khuôn mặt cô lướt xuống, đôi chân dưới làn váy kia, trắng đến chói mắt, nhưng lập tức ánh mắt anh dừng trên chiếc dép màu trắng của cô.

Anh hỏi: “Chân đỡ hơn rồi?”

“Vẫn chưa, thế nên cậu mau mời tôi vào ngồi đi.” Nhan Hàm bĩu môi.

Cô ngẩng đầu cười với anh, vẻ mặt tươi tắn.

Bùi Dĩ Hằng chìa tay nhận cái ly trong tay cô, xoay người đi vào trước, ném ra một câu: “Đóng cửa lại.”

Đây cũng là lần đầu Nhan Hàm đến nhà đối diện, mô hình căn hộ hai bên giống nhau, nhưng phòng khách bên anh hình như lớn hơn một chút, trông rộng rãi sáng sủa. Ngược lại lúc cô quan sát, liếc mắt một cái là thấy được bàn cờ vây đặt bên cửa sổ.

Bên cửa sổ đặt bàn cờ vây màu vàng nhạt, chiếc ghế dựa là loại không chân, hơi giống loại dùng ở tatami.

Cái bàn và ghế đều đặt trên tấm thảm mềm.

Anh đặt cái ly trên bàn ăn, Nhan Hàm lập tức nói: “Thừa dịp còn nóng uống đi, cậu xem, trên châu ở đây đều do tay tôi nặn ra.”

Trong ly thủy tinh trong suốt, có thể thấy rõ trên châu màu nâu đậm.

Thực ra Bùi Dĩ Hằng cũng không thích đồ ngọt, chỉ là nhìn thấy con người sáng ngời mang theo vẻ mong chờ của cô, anh bưng lên, uống một ngụm.

Uống xong, anh có hơi kinh ngạc.

Bởi vì không giống loại ngọt ngấy trong tưởng tượng của anh. Trà sữa mang theo vị trà nồng đậm, có vị chát của trà, cũng có mùi sữa.

Nhan Hàm thấy vẻ mặt của anh, khẽ cười một tiếng, trong giọng nói có chút đặc ý: “Tôi đặc biệt điều chỉnh tỷ lệ của trà và sữa, có phải rất hợp với khẩu vị của cậu không?”

“Ừm.” Anh nhấp một ngụm, nhẹ nhàng thốt ra một chữ.

Nhan Hàm lắng nghe một chữ lạnh nhạt của anh, nhất thời hơi ủ rũ, cô hé miệng cắn ống hút trong ly.

Trà sữa này cô làm mất nửa giờ đấy.

Bởi vì sắc trời u ám, đèn treo nhỏ trên bàn ăn được bật lên, ánh sáng vàng ấm áp rọi trên người cô, đáng vẻ hơi u buồn của cô lúc này có vẻ đặc biệt đầm ấm đáng yêu.

Giống như một bé mèo con rất ngoan ngoãn, rõ ràng yếu đuối, nhưng lại có chút cáu kỉnh.

Rốt cuộc, chàng trai bên cạnh bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng.

Giọng anh vốn đã dễ nghe, cười như vậy, trầm thấp, có chút từ tính, càng hấp dẫn người hơn.

Nhan Hàm nghe tiếng anh khẽ cười, đang cảm thấy lỗ tai ngứa ngáy, khi cô đột nhiên cắn chặt ống hút thì một bàn tay đặt trên đỉnh đầu cô, khẽ khàng xoa nhẹ hai cái.

“Tôi thích.”

—

Lời tác giả:

Thái tử phi lão đại, cô thay đổi rồi, cô từ hồ ly thoái hóa thành mèo con.

Chỉ hỏi các bạn, thái tử có trêu ghẹo hay không, muốn được xoa đầu.

Còn nữa mùa hè ở nhà mang tất không trách được, bởi vì điều hòa làm lạnh chân bé mèo của cậu ấy.

13. Chương 13

Sau khi đại học khai giảng, toàn trường sẽ trở nên đặc biệt náo nhiệt. Sau buổi hội diễn huấn luyện quân sự của năm nhất tuần trước, tất cả sinh viên lần lượt quay về trường, bắt đầu đi học.

Một tuần nói dài cũng không dài lắm, thoát cái tối thứ sáu. Tuy rằng chương trình đại học thoải mái, cơ mà mọi người vẫn thích cuối tuần.

Tối thứ sáu, Trần Thần xoa cổ, đi bên cạnh Nhan Hàm.

Nhan Hàm thấy dáng vẻ suy sụp bất cứ lúc nào của cô bạn, cô nhin không được hỏi: “Cậu còn có thể sống sót đi tới nhà tớ không? Nếu cậu ngã xuống, tớ chỉ có thể vớt bỏ cậu ở đây.”

Trần Thần nhin không được ngáp một cái: “Tối qua ba giờ tớ mới ngủ.”

Nhan Hàm hơi kinh ngạc nhíu mày.

“Xem một bộ phim Mỹ.” Trần Thần lấy tay che miệng, lại ngáp cái nữa.

Lúc chờ xe taxi ở cổng trường, Nhan Hàm đang cúi đầu trả lời WeChat của người đại diện Khuư Qua.

Trần Thần đột nhiên khẽ hô ơ hai tiếng, dùng hơi thở nói: “Cậu xem, đó là Bentley đấy.”

Một chiếc xe màu đen có rèm che đỗ tại ven đường, lúc này người đến người đi tại cổng trường, chiếc xe này hình như đang đợi người.

Nhan Hàm ngẩng đầu tùy ý nhìn thoáng qua.

Nhưng giây tiếp theo cô sững sốt, bởi vì cô thấy một bóng dáng màu đen đi qua.

Trần Thần càng kích động hơn, bởi vì bóng dáng màu đen đã tới bên chiếc xe.

“Mợ nó, có cảm giác giống như một cảnh trong phim Hàn, cậu ta sắp mở cửa xe...”

Trần Thần lập tức thất thanh hét lên, dù sao cảnh tượng này quả thực rất hiếm thấy, chàng thiếu niên đẹp mắt đáng người cao gầy mảnh khảnh, còn có chiếc xe sang bắt mắt.

Nhan Hàm nhìn màn này hình như đã từng quen biết, cô chớp mắt nhìn.

Mà chàng thiếu niên đồ đen bên kia khi vươn tay mở ra cửa xe, anh còn vô thức ngẩng đầu liếc nhìn một cái.

Cho đến khi con người đen lách của anh dừng lại trên người Nhan Hàm.

Trần Thần nhìn qua hai bên, có chút không xác định nói: “Cậu ta đang nhìn ai, là đang nhìn chúng ta hả?”

Nhưng người bên cạnh xe đã dời tầm mắt, cúi đầu, khom lưng, ngồi vào trong xe.

Chưa tới một lúc, ô tô khởi động, nghênh ngang rời khỏi.

“Không ngờ trường chúng ta còn có người như vậy, nếu bình chọn hot boy trường, tớ tuyệt đối bỏ ba phiếu cho cậu ta.” Trần Thần khê thán nói, nhưng vừa nói xong, cô hơi khựng lại, có chút nghi hoặc nói, “Tớ không phải thấy cậu ta ở đâu rồi chứ, sao lại hơi quen mắt nhỉ?”

Bởi vì ban này chàng thiếu niên đội mũ trên đầu.

Trong nháy mắt, Trần Thần nhìn sang Nhan Hàm: “Cậu ta không phải là cái người mặt tàn chí kiên kia chứ?”

Nhan Hàm hoàn toàn gục đầu, đáy lòng mang theo áy náy, được rồi, chuyện này phải nói rõ ràng.

Chờ khi lên xe taxi, Nhan Hàm giải thích chuyện hiểu lầm kia, Trần Thần hơi trầm lặng.

Qua hồi lâu, cô bạn tốt cuộc không nhịn được nói: “Cậu hãy nói thật cho tớ nghe, cậu không phải ngay từ đầu đã biết cậu ta không hủy dung chứ?”

Nhan Hàm: “...” Cô không có.

Trần Thần nói: “Cậu không phải ngay từ đầu đã hạ quyết tâm, muốn hủy hoại thanh danh của người, để tiện độc chiếm cậu ta.”

Nhan Hàm: “...” Mẹ nó mình thật không có.

Trần Thần lại nói: “Cậu dám nói cậu thấy cậu ta không đẹp trai.”

Rốt cuộc Nhan Hàm không nói.

*

Lúc Bùi Dĩ Hằng về đến nhà, nhà lớn nhà họ Bùi không có chủ nhân nào khác, dì giúp việc thấy anh trở về, nhiệt tình xắt trái cây và rót nước cho anh, nhưng anh khoát tay, đi thẳng lên lầu.

Dì giúp việc đã làm việc lâu tại nhà họ Bùi, dường như đã quen với anh thế này, dì ta im lặng nhìn anh đi lên.

Cho đến khi bầu trời bên ngoài tối đen, bên ngoài lại có động tĩnh.

Trình Di vào cửa, vừa nhìn thấy dì giúp việc, bà hỏi ngay: “A Hằng về rồi sao?”

Dì ta gật đầu: “Cậu ấy về hồi trưa.”

“Đã ăn cơm chưa?”

Sau khi thấy dì giúp việc lắc đầu, bà lập tức sốt ruột nói: “Sao chị không gọi nó ăn cơm.”

Dì ta bất đắc dĩ cười nói: “Phòng cậu ấy tôi đâu dám tùy tiện gõ cửa.”

“Thôi, tôi đi lên gọi nó.” Trình Di vui vẻ, người bình thường hiếm khi nhìn thấy, hiện giờ dường như hiện ra.

Bà lên lầu gõ cửa, lầu ba là tầng lầu Bùi Dĩ Hằng một mình ở, anh thích một mình im lặng nhất.

Đợi hồi lâu bên trong mới mở cửa ra.

Trình Di nhìn anh, lập tức xin lỗi nói: “Có phải mẹ làm phiền con không? Con đang đánh cờ sao?”

“Không có.” Bùi Dĩ Hằng lắc đầu.

Lúc này Trình Di mới cười nói: “Vậy xuống ăn cơm trước, được không?”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu.

Chờ anh xuống dưới lầu, Bùi Khắc Minh đã thay một bộ quần áo thoải mái, nhìn thấy dáng vẻ của vợ mình, ông lập tức nói: “A Hằng cũng không phải con nít, sao em chăm sóc giống như đứa bé vậy?”

“Anh cũng không phải không biết thằng bé.” Trình Di trừng mắt nhìn chồng.

Bùi Khắc Minh biết bà lại có một đồng lý do, dù sao chính là luyến tiếc, vì thế ông dứt khoát không nói nữa.

Lúc ăn bữa tối, một nhà ba người cùng nhau dùng cơm, Trình Di hăng hái gấp thức ăn cho Bùi Dĩ Hằng.

Bùi Khắc Minh mới vừa liếc nhìn bà một cái, thấy bà buông xuống bát đũa, nhẹ giọng than phiền: “So với hồi trước thi đấu, cả ngày không gặp mặt, bây giờ nếu muốn đến trường vậy sao không ở tại nhà.”

“Anh cũng không nói gì sao?” Thấy Bùi Khắc Minh cúi đầu, làm như không nghe thấy, Trình Di oán trách nói.

Ngược lại Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Con muốn thử cuộc sống độc lập.”

Lúc này Trình Di mới không nói.

Đợi khi ăn xong bữa tối, Bùi Khắc Minh nhìn anh: “Thầy Bùi, muốn đánh một ván không?”

Lời này là trêu chọc.

Cũng may Bùi Dĩ Hằng gật đầu, Trình Di cũng không nhiều lời, cười nói đi xắt trái cây cho bọn họ.

Lúc hai người ngồi ở hai bên bàn cờ, Bùi Khắc Minh vừa mở ra nắp hộp đựng cờ, chợt nghe được người đối diện không nhanh không chậm nói: “Con nhường bố bốn quân cờ.”

Bùi Khắc Minh là nhân vật ra sao, khi nào thì bị tiểu bối nhìn xuống.

Nhưng con trai nhà mình thốt ra lời này, ông thật sự không thể phản bác, bởi vì bắt đầu từ năm Bùi Dĩ Hằng bảy tuổi, ông hoàn toàn không đánh lại anh. Huống chi hiện tại Bùi Dĩ Hằng là kỳ thủ cửu đẳng.

Cả Trung Quốc, từ khi lập nước đến giờ, chỉ có tổng cộng bốn mươi hai tuyển thủ chuyên nghiệp cửu đẳng.

Huống hồ con trai ông không chỉ là kỳ thủ cửu đẳng.

Anh còn đứng nhất thế giới.

Hai người bắt đầu chơi cờ, chưa được một lúc, Bùi Khắc Minh nói: “Lãnh đạo viện cờ vậy lại gọi điện cho bố, bọn họ vẫn hy vọng con quý trọng thời điểm sự nghiệp kỳ thủ đang ở đỉnh cao, đừng lãng phí thời gian.”

“Bố cảm thấy con vào đại học là lãng phí thời gian ư?” Bùi Dĩ Hằng không hề phản bác, thản nhiên hỏi.

Bùi Khắc Minh cười, thằng nhóc này còn vút vấn đề cho ông.

“Chuyện này phải xem bản thân con, dù sao, cờ vây từng là tất cả của con.” Bùi Khắc Minh nhìn con trai.

Nói không tự hào là giả, cho dù ở phương diện nào, có thể đứng đầu thế giới, đều là một chuyện làm cho bất cứ bậc cha mẹ nào cũng tự hào. Nhưng chính vì sự mong đợi và tự hào này, đã phá hủy rất nhiều thứ.

Thế nên không chỉ có Bùi Dĩ Hằng đang suy nghĩ lại.

Ngay cả Bùi Khắc Minh cũng suy nghĩ, bọn họ làm cha mẹ, đã thật sự làm đủ tốt hay chưa.

Cũng may Bùi Khắc Minh không tiếp tục vấn đề này, ngược lại nhìn anh, ông cười nói: “Trường học thế nào? Con thấy sao, thích không?”

Bùi Dĩ Hằng vươn tay đặt xuống một quân cờ, rút cuộc gật đầu.

Ai ngờ Bùi Khắc Minh lại lên tiếng hỏi một câu: “Có cô gái nào xinh đẹp không?”

.....

Thấy đứa con trai ở đối diện thành lĩnh im lặng, Bùi Khắc Minh ngược lại nở nụ cười, thằng nhóc này thật đúng là không có phong độ hồi trẻ của bố nó.

Ông nói thẳng: “Bố và mẹ con quen nhau hồi đại học, bà ấy là nữ sinh đẹp nhất trường.”

“Cho nên, thằng nhóc con đừng làm bố mất mặt, muốn yêu đương thì phải tìm một cô xinh đẹp nhất trường.”

Ngón tay kẹp quân cờ trắng của Bùi Dĩ Hằng đột nhiên hơi khựng lại.

Đợi khi anh chậm chạp đặt xuống quân cờ, khoe miệng khe nhếch lên nụ cười rất nhẹ, bởi vì trong đầu anh đột nhiên hiện lên dáng vẻ cô gái cần ông hút nhìn anh với vẻ mong đợi.

*

Bùi Dĩ Hằng ở lại hai ngày, cho đến tối cuối tuần mới quay về căn hộ của mình.

Trình Di sắp xếp tài xế đưa anh về căn hộ, trước khi đi Trình Di chỉnh lại cổ áo sơ mi của anh, nói muốn đến căn hộ của anh xem thử. Bùi Dĩ Hằng không từ chối, khiến Trình Di vui vẻ không thôi.

Tài xế đã làm việc lái xe trong nhà mười mấy năm, ông ta biết anh thích im lặng, dọc đường đi không nói gì.

Không ngờ lúc sắp tới dưới lầu căn hộ, tài xế không nhịn được nói: “Phu nhân thích các cậu về nhà.”

Bùi Dĩ Hằng hơi giật mình, lúc này tài xế lái xe đằng trước còn nói thêm: “Hồi trước khi cậu Lễ học ở đại học A, cuối tuần cậu ấy trở về cũng là tôi đi đón. Mỗi lần trước khi tôi đi, phu nhân luôn sẽ gọi điện dặn dò tôi.”

“Thực ra, cậu Hằng cậu cũng vậy, cậu thi đấu xong trở về, lúc tôi đến sân bay đón cậu, phu nhân cũng sẽ tỏ ra đặc biệt vui vẻ.”

“Làm cha mẹ, sao lại không thương đứa con của mình chứ. Haiz, cậu Lễ cậu ấy...”

Bùi Dĩ Hằng vẫn im lặng không lên tiếng, đột nhiên anh cất tiếng nói: “Chú Trương, cháu tới rồi.”

Quả nhiên tới cửa tiểu khu căn hộ.

Bùi Dĩ Hằng không để xe tiếp tục chạy vào, anh bảo lão Trương dừng lại, tự anh đi vào.

Tài xế nhìn thoáng qua sắc mặt anh trong kính, cũng không dám nói gì nữa, dừng xe để anh đi xuống.

Lúc này tiểu khu trông hơi vắng vẻ, đèn đường hai bên nhu hòa chiếu trên mặt đất, bóng cây ngô đồng cành lá vẫn sum xuê, gió nhẹ lướt qua, truyền ra tiếng xoàn xoạt nho nhỏ.

Bùi Dĩ Hằng thông thả đi qua vườn hoa tiểu khu, vào dãy lầu nơi mình ở.

Vừa ra thang máy, anh thấy cửa phòng đối diện mở ra, cô gái mặc bộ đồ thể thao màu hồng nhạt, đang tựa vào cửa nhà cô, rất nghiêm túc nhìn sang đối diện.

Động tĩnh của cửa thang máy kinh động tới cô.

Nhan Hàm không nghĩ tới, lúc cô đang do dự có nên đi làm phiền người ta không thì anh lại từ trong thang máy đi ra.

Bùi Dĩ Hằng chậm rãi đi tới cửa, trước khi vươn tay bấm mật mã, anh xoay người nhìn đối diện, người kia đang nhìn chăm chăm ngón tay anh đang chuẩn bị bấm mật mã, giọng anh điềm tĩnh hỏi: “Có việc gì sao?”

Lông mi Nhan Hàm khẽ run, con người đen trong suốt, nhìn anh hết sức nghiêm túc hỏi: “Có phải cậu đánh cờ rất lợi hại không?”

Vấn đề này...

Chàng trai thực sự nghiêm túc suy nghĩ, nếu anh muốn, anh có thể đánh thắng bất cứ người nào trên thế giới này.

Tuy rằng anh không nói, nhưng Nhan Hàm nhìn thấy sắc mặt anh hình như bằng lòng nghe tiếp, cô nhẹ giọng nói: “Có người hẹn tôi đánh cờ trên mạng, có điều người ta giỏi hơn tôi một chút, tôi có phần không nắm chắc.”

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nhìn cô, tuy rằng ánh mắt và biểu cảm chưa có biến hóa gì, nhưng Nhan Hàm hình như nhìn hiểu ý tứ tiềm ẩn của anh.

Nhan Hàm cũng biết tìm người đánh thay rất không tốt, tầm mắt cô dời sang bên cạnh, nhỏ giọng nói thềm một câu.

“Nếu không phải tôi không muốn nấu ăn cho anh ta, thực ra có thua cũng chẳng sao cả.”

Những lời này thành công lấy được sự chú ý của chàng trai trước mặt.

Bùi Dĩ Hằng khẽ nhíu mày, gương mặt điềm tĩnh dừng dừng vô tình mang theo vẻ không vui, giọng anh hơi trầm xuống vang lên: “Đây là đánh cuộc giữa hai người sao?”

Nhan Hàm mở to mắt, sững sốt một giây nhìn anh.

Cho đến khi anh cúi người tới gần cô, ngọn đèn ấm áp trên đầu hành lang hơi mỏng manh nhuộm lên khuôn mặt lạnh nhạt tuấn tú của anh, ngay cả mái tóc đen nhánh cũng lan tràn một lớp ánh sáng vàng ấm áp.

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng nhìn cô chăm chăm, mang theo giọng từ tính hỏi lại: “Cô thua, phải nấu cơm cho anh ta ăn?”

“Đúng rồi, anh ta có cấp bậc nghiệp dư,” Nhan Hàm hơi bực bội, “Cố ý nhử tôi, bảo tôi cược với anh ta, chính là muốn thấy tôi bị chê cười.”

Phái nam.

Thái tử gia tuy rằng không hỏi, nhưng dường như quả quyết, đáy lòng nhất thời dâng lên một cảm giác nhỏ bé.

Chàng trai rốt cuộc có động tác, anh đứng thẳng lưng, ánh mắt vẫn nhìn Nhan Hàm chăm chăm: “Cô về nhà hẹn thời gian đi.”

Nhan Hàm chớp mắt, theo bản năng hỏi: “Cậu thì sao?”

Bùi Dĩ Hằng đã xoay người bấm khóa mật mã trên cửa, rắc một tiếng cánh cửa mở ra, anh quay đầu nhìn Nhan Hàm: “Tôi về trước thay quần áo.”

Nhan Hàm nhịn không được hỏi: “Sau đó thì sao?”

Chàng trai quay đầu nhìn rồi đi qua, cô gái mang theo vẻ mặt “cậu nói rõ ràng đi”, anh rốt cuộc cúi người xuống, tại khoảng cách rất gần nhìn cô, gần đến nỗi Nhan Hàm có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của anh.

Cho đến khi khoe miệng anh nhếch lên một độ cong.

“Sau đó, tôi quay lại giúp cô dạy dỗ anh ta.”

—

Lời tác giả:

Thái tử hôm nay cao chới với, dám bảo cô nấu cơm, ha ha...

14. Chương 14

Buổi tối Nhan Hàm nhận được điện thoại của Chung Tấn, người này tuần trước nói cuối tuần đánh cờ, kết quả biến mất. Nhan Hàm tự nhiên không để trong lòng, không nghĩ tới lúc này anh ta gọi điện cho mình.

Cô vốn làm tổ trên sofa xem bản đề xuất.

Đề tài cổ phong lần trước gây tiếng vang rất tốt, không ít người đều hỏi tới sơn trang kia. Sơn trang nhân cơ hội tuyên truyền một đợt, nghe nói rất nhiều cô gái thích trang phục Hán và cổ phong đều chạy tới bên đó chụp ảnh.

Đình nghỉ chân nơi Nhan Hàm nấu ăn thậm chí trở thành một điểm chụp ảnh cố định.

Khuu Qua cảm thấy đề tài này rất hay, muốn bảo Nhan Hàm nhân cơ hội còn nóng lại quay thêm một kỳ video nữa.

Bên công ty gửi bản kế hoạch cho cô.

Thế nên khi nhận được điện thoại của Chung Tấn, cô còn hơi lơ mờ, cho đến khi đối phương hỏi cô: “Tối nay cậu có thời gian không?”

“Thế nào?” Nhan Hàm điều chỉnh di động sang chế độ rảnh tay, vừa xem kế hoạch vừa trả lời.

Giọng Chung Tấn rất bình tĩnh, hỏi: “Không phải nói hẹn thời gian đánh cờ à, cậu quên rồi sao?”

Tâm tư Nhan Hàm đều đặt vào bản kế hoạch, cô thuận miệng nói: “Ai quên chứ, tôi còn chưa hỏi cậu, tôi tưởng cậu không rảnh.”

Đối phương truyền đến tiếng hừ nhẹ, hiển nhiên hơi bất mãn.

Chung Tấn nói: “Tôi còn tưởng cậu sợ tôi đấy.”

Bàn tay đang lướt di động của Nhan Hàm hơi khựng lại, con người cô tuy rằng không thuộc tính thích tranh luận, nhưng cũng chẳng thích người khác quá kiêu ngạo trước mặt cô.

Đặc biệt lúc trước cô muốn gia nhập nhóm cờ vây, nhóm trưởng Thẩm Tinh Hải không có ý kiến, Chung Tấn ngược lại rất phản đối.

Nói gì cô là sinh viên năm hai, cũng không phải thời điểm nhận người mới, nhóm cờ vây không phải là nơi cô muốn vào là vào, muốn tới thì tới. Tuy rằng sau đó Thẩm Tinh Hải bị thuyết phục bởi hai mươi bộ cờ vây của Nhan Hàm, nhưng Chung Tấn vẫn tỏ ra đáng vẻ rất có ý kiến đối với Nhan Hàm.

Về phần hai mươi bộ cờ vây này, Thẩm Tinh Hải cũng không phải vì bản thân anh ta.

Đoàn thể trong trường nhiều như vậy, có một số nhóm nổi tiếng, số khác thì thê thảm. Cờ vây vốn thuộc loại ít được chú ý, còn vì tính chuyên nghiệp quá mạnh, hiệu quả giải trí không cao, vì thế không nhận được nhiều sự chú ý như trong các đoàn thể khác trong trường.

Bởi vậy nhóm cờ vây luôn nằm trong giai đoạn gượng gượng duy trì.

Rất nhiều đồ vật trong nhóm quá cũ kỹ, có vài bàn cờ sắp hỏng vẫn còn dùng.

Thế nên sau khi Nhan Hàm tìm Thẩm Tinh Hải đề nghị gia nhập nhóm, tài trợ hai mươi bộ cờ vây cho nhóm, Thẩm Tinh Hải lập tức đồng ý.

Giờ đây cô nghe Chung Tấn nói vậy, cười nhạt một tiếng, hờ hững nói: “Cậu không phải kiêu ngạo quá chứ, tôi sợ cậu làm gì hả?”

“Vậy được, buổi tối chúng ta đánh một ván ở mạng cờ vây.” Giọng Chung Tấn rất chắc chắn.

Nhan Hàm: “Ồ.”

Bấy giờ Chung Tấn đang ngồi trên ghế trong ký túc trường, nhìn ngoài cửa sổ, rõ ràng giọng cô xuyên qua sóng điện từ truyền đến, nhưng vẫn khiến anh ta liếm môi dưới.

Rốt cuộc Chung Tấn dường như hạ quyết tâm nói: “Có điều nếu lần này thua, cậu nấu một bữa cơm cho tôi ăn.”

Nhan Hàm trừng to mắt: “Dựa vào gì hả?”

“Nếu tôi thua, tôi đồng ý với một yêu cầu của cậu, bất cứ yêu cầu gì.” Chung Tấn dường như đặc biệt khiêu khích cô mà tự đắc, “Không phải cậu mạnh miệng nói rất lợi hại à, lúc này lại đầu hàng.”

Nhan Hàm cười lạnh một tiếng, khiêu khích tôi à, tôi không thêm hơn thua với cậu.

Nhưng cô chưa đáp lại, Chung Tấn bên kia lại nói: “Thôi đi, với trình độ của cậu, có vẻ tôi đang bắt nạt cậu.”

Nhan Hàm: “...”

Được lắm.

Biết rõ người này đang khiêu khích cô, nhưng Nhan Hàm không muốn thấy có một số người quá kiêu ngạo, cô từ sofa trở người dậy, không chút do dự nói: “Đánh thì đánh, để tôi làm xong việc đã, chúng ta muộn chút hẵng đánh cờ.”

Đợi hai bên đều cúp máy, Thẩm Tinh Hải bên này phơi quần áo ở ban công trở vào, thấy Chung Tấn cầm di động, anh ta nhin không được ghé sát hỏi: “Cậu rốt cuộc hạ quyết tâm rồi ư?”

Chung Tấn nhấc mí mắt nhìn anh ta: “Hạ quyết tâm cái gì?”

“Thổ lộ ấy,” Thẩm Tinh Hải thực sự rất vất vả mới nhin xuống, không ra sức lắc vai Chung Tấn, “Nếu cậu không thổ lộ, nói không chừng ngày nào đó người ta có bạn trai rồi. Đến lúc đó có cậu khóc thôi.”

“Thối lắm.” Chung Tấn xoa nhẹ dưới mi mắt, nổi giận nói.

Những lời này không biết là mắng Thẩm Tinh Hải bảo anh ta thổ lộ, hay là đang mắng Thẩm Tinh Hải miệng quạ đen nói Nhan Hàm sắp có bạn trai.

Nhưng sau khi đặt di động xuống, Chung Tấn xoa cằm.

Cuối cùng, cũng bước tới một bước có phải không.

*

Khoảnh khắc chuông cửa vang lên, Nhan Hàm chạy tới mở cửa, cô không ngờ Bùi Dĩ Hằng lại tốt vậy, giúp cô đánh ván cờ này.

Thực ra đánh thua cũng chẳng sao, chỉ là trước đó sau khi cúp điện thoại của Chung Tấn, cô càng nghĩ càng thấy không vui cho lắm. Dựa vào gì cô thua phải chấp nhận sự trừng phạt nấu ăn cho anh ta.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô nghĩ tới nhờ Bùi Dĩ Hằng đánh thay cô.

Ban đầu cô cũng muốn chút thể diện, đứng ở cửa suy nghĩ hồi lâu, chưa đi qua gõ cửa.

Không ngờ người ta ngược lại từ thang máy đi ra.

Giờ đây cô mở cửa ra, chàng trai đứng ở cửa quả thật thay một bộ quần áo khác, áo thun trắng rộng rãi còn có quần thể thao màu đen, đáng vẻ thoải mái lại nhàn hạ.

Bùi Dĩ Hằng đứng ở cửa, khoảnh khắc cánh cửa mở ra, khi anh nhìn thấy cô gái đứng bên trong, cô ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh cười.

Anh ngẩn ra, nụ cười rạng rỡ này, thoáng cái chạm tới đây.

Có cảm giác đánh thẳng vào trái tim.

“Mau vào.” Cô gái mặc đồ thể thao màu hồng nhạt mau chóng mở rộng cánh cửa.

Bùi Dĩ Hằng một tay dứt trong túi quần, tay kia bắt giắc sờ chớp mũi của mình.

Nhan Hàm đã đặt máy tính trên bàn ăn, vừa rồi cô gửi tin nhắn cho Chung Tấn, hẹn mười lăm phút sau bắt đầu.

Vì để Bùi Dĩ Hằng tập trung, sau khi anh ngồi xuống, Nhan Hàm ngồi xổm trên ghế đối diện anh, hai tay nắm thành quyền tì cằm, nghiêm túc nói: “Người này là nhóm phó của nhóm cờ vây, tuy rằng anh ta là nhóm phó nhưng sức cờ còn mạnh hơn cả nhóm trưởng. Năm ngoái anh ta là quán quân của giải sinh viên cờ vây toàn quốc.”

“Đúng rồi, anh ta còn là nghiệp dư lực cấp, rất mạnh đấy.”

Thực ra nói đến điểm này, Nhan Hàm vẫn rất hâm mộ, bởi vì hiện tại ngay cả cấp bậc nghiệp dư cô cũng không có.

Bùi Dĩ Hằng ngược mắt lên, nhìn dáng vẻ thán phục của cô, hóa ra ở trong mắt cô nghiệp dư lực cấp đã rất mạnh rồi.

À, vậy chuyên nghiệp cỡ đẳng thì sao?

Chưa đến một lúc, di động của Nhan Hàm vang lên, là Chung Tấn gửi tới, anh ta ở trên mạng cờ vây gửi đề nghị mời thi đấu, bảo Nhan Hàm chấp nhận.

Nhan Hàm liền nói với Bùi Dĩ Hằng: “Anh ta mời thi đấu rồi, cậu thấy chưa?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn người ở đối diện, lắc đầu: “Không có, cô qua đây xem đi.”

Nhan Hàm thấy hơi lạ, nhưng vẫn đứng dậy đi qua, ngồi trên ghế bên cạnh Bùi Dĩ Hằng. Cô vươn tay cầm chuột, tìm lời mời thi đấu, quả nhiên Chung Tấn đã gửi qua ban này.

Cô cười an ủi Bùi Dĩ Hằng nói: “Không có gì, khẳng định ban này cậu không để ý. Để tôi mời thi đấu được rồi.”

Ngay sau đó, ván cờ được bắt đầu.

Nhan Hàm thấy chàng trai mau chóng tiến vào trạng thái, ánh mắt anh nhìn chăm chăm màn hình máy tính, trên màn hình to như vậy, quân cờ đen trắng lần lượt lấp trên bàn cờ.

Cô vốn muốn hỏi Bùi Dĩ Hằng muốn uống nước hay không, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh, cô đột nhiên không muốn quấy rầy bức tranh tĩnh lặng này.

Chẳng qua người chơi cờ, đặc biệt là người có sức cờ không tính quá cao, nhưng lại cảm thấy rằng mình cũng không tệ cho lắm, dường như luôn thích chỉ điểm này nọ.

Mà không may, Nhan Hàm chính là người như vậy.

Cô ở bên cạnh im lặng nhìn một lát, thật sự không nhịn được, cô bèn nhích ghế sang bên cạnh một tí, chỉ trên màn hình: “Tôi thấy nước này nên đặt ở vị trí này.”

Bùi Dĩ Hằng ngược mắt nhìn thoáng qua, vị trí cô chỉ vào.

Ặc...

Nhan Hàm không nghĩ nhiều lắm, cô chỉ cảm thấy chuyện này đáng lẽ là của mình, cô mời người ta đến giúp, cũng không thể cuối cùng giao hết cho người ta, bản thân chẳng đưa ra chút sức nào.

Nhưng sau khi cô nói xong, trong bầu không khí xuất hiện một mảnh yên lặng.

Lúc này dưới ngọn đèn, cô quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, giọng điệu trở nên hơi do dự hỏi: “Đánh ở đây không được sao?”

Khi nói xong câu này, đôi mắt kia của cô dường như trời sinh mang theo một lớp hơi nước, vô thức chớp chớp nhìn về phía anh.

Bùi Dĩ Hằng trầm ngâm, rồi cuộc nhẹ giọng nói: “Đánh chỗ này, cũng có thể.”

“Đúng không, không tệ ha.” Nhan Hàm hiển nhiên đã đem từ “có thể” của anh coi là lời tán thưởng đối với mình, thực ra cô học cờ vây lâu như vậy, ít nhiều vẫn có chút tiến bộ.

Nhưng khi Bùi Dĩ Hằng đánh xuống nước cờ đó, Chung Tấn ở bên kia rốt cuộc lấy lại tinh thần.

Bởi vì từ lúc khai cuộc, anh ta liền cảm thấy người bên kia khác biệt. Tuy rằng một ván cờ vây cần rất nhiều thời gian, nhưng từ khi khai cuộc, có thể nhận ra được sức cờ của một người.

Người bên kia cho anh ta cảm giác sâu không lường được.

Càng đánh càng có loại cảm giác này, anh ta thậm chí đã nghi ngờ, người đánh cờ với anh ta căn bản không phải Nhan Hàm.

Nhưng khi nước cờ kia xuất hiện, đáy lòng Chung Tấn ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, anh ta đã nói Nhan Hàm không có khả năng có sức cờ như vậy, mấy nước cờ trước, anh ta đoán là Nhan Hàm xem trận thi đấu của danh nhân nào đó bắt chước đánh ra.

Mà nước cờ kia lại phơi bày trình độ của cô.

Nước cờ tệ hại.

Nhan Hàm tựa như được cổ vũ, lại kéo ghế sang bên này thêm tí nữa, cô hơi cận thị, không tính quá nghiêm trọng, nhưng cách khá xa cũng có chút không thấy rõ lắm.

Cô chuyên tâm nhìn màn hình, chẳng hề nhận ra mình đã dựa quá gần.

Mùa hè, bọn họ đều mặc áo ngắn tay.

Bùi Dĩ Hằng nhẹ nhàng nhấp chuột, lúc này mới cảm thấy sự ấm áp ở khuỷu tay, đợi khi anh cụp mắt xuống, cánh tay trắng nõn mảnh khảnh kia đang dính sát cánh tay anh.

“Lần này đánh ở đây, cậu thấy được không?”

Giọng nói êm dịu của cô gái vang lên, bởi vì ngữ khí không xác định, mang theo vẻ rụt rè.

Như là đang trưng cầu sự đồng ý của anh.

“Được.” Bùi Dĩ Hằng quay đầu, chẳng hề do dự đánh vào chỗ Nhan Hàm chỉ.

Mà ở bên kia, Chung Tấn ngồi trong phòng ký túc, khi nhìn thấy nước cờ kia, anh ta tức giận đến suýt nữa giẫm chân, chỉ vào máy tính hung hăng mắng: “Đánh nước này đùa giỡn gì hả, cô ấy cứ như vậy, đi được mấy nước cờ tốt, rồi bị một nước cờ phá hoại.”

Thẩm Tinh Hải bên cạnh biết anh ta đang đánh cờ với Nhan Hàm, còn khuyên nhủ: “Cậu cũng không mong chờ tìm một nữ kỳ thủ làm vợ, cho dù cô ấy chơi tệ, cậu nhẫn nhịn là được rồi.”

“Nếu như là cái khác thì không tính, cậu xem bố cục của cô ấy, trước đó luôn dồn ép tôi, rồi lâu lâu đánh ra một nước tệ hại, phá hủy thế cục tốt trước đó.”

Thẩm Tinh Hải nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh ta, nhịn không được thở dài một hơi.

Nhưng khiến Chung Tấn không thể ngờ là, phía bên kia tuy rằng ngẫu nhiên thật sự đánh xuống một nước cờ tệ, nhưng tình hình vẫn tốt hơn anh ta.

Một tiếng sau, anh ta nhận thua.

Nhan Hàm vẫn nhìn chăm chăm màn hình, nhìn dấu hiệu thắng lợi trên đó.

Cô như là muốn xác nhận thêm lần nữa, lại tiến gần về phía trước, cho đến khi thấy được mình thực sự chiến thắng rồi.

Thế là cô hưng phấn quay đầu lại, giương lên cánh môi mịn màng, nhin không được nói: “Chúng ta thắng rồi đó.”

Từ “chúng ta” này dùng rất tài tình.

Giống như góp phần vào chiến thắng này còn có một nửa kia của cô.

Bùi Dĩ Hằng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rạng rỡ tựa như đóa hoa hướng dương, rầu rĩ gom góp dưới đáy lòng anh trước đó trở thành hư không, tâm tình cũng thoải mái theo.

Anh thấp giọng nói: “Vui như vậy sao?”

“Đương nhiên,” Nhan Hàm gạt đầu thật mạnh, nghiêm túc nói, “Thua rồi tôi phải nấu ăn cho anh ta, tôi không muốn đầu.”

Bùi Dĩ Hằng ngồi trên ghế, dằng dấp thanh thoi tựa vào lưng ghế, khuôn mặt anh tuần hơi lạnh lùng, nhìn thẳng sang đây, ánh mắt như khóa chặt Nhan Hàm.

Bởi vì anh nhớ tới món giò heo tẩm hương khắp phía kia, còn có cô bưng lên hỏi anh có muốn ăn không.

Chàng trai đột nhiên trầm lặng, sau một lúc lâu, cổ họng anh phát ra tiếng cười trầm lặng.

“Vậy nên, cô sẵn lòng nấu ăn cho tôi à.”

Lời tác giả:

Nhan lão đại: đánh ở đây được chứ?

Thái tử: được.

Nhan lão đại tiếp tục: vậy chỗ này, chỗ kia còn ở đây thì sao?

Thái tử: đều được, chỗ vợ chỉ đều là nước cờ hay.

Chung Tấn rốt cuộc không nhin được nữa, cút, tôi không đánh nữa.

Thật vất vả viết ra một nam hai, anh ta còn bị người ta khoe khoang, thậm chí mức mẹ ruột của thái tử là tôi đây cũng đau lòng cho anh ta.

Thái tử chương này tiếp tục ngẫu, bây giờ đã bắt đầu biết cưng chiều vợ rồi, nhưng mà nguyên tắc đạo đức của kỳ thủ chuyên nghiệp của cậu đâu rồi.

15. Chương 15

Khuôn mặt chàng trai được chiếu rọi dưới ngọn đèn có vẻ tĩnh lặng kỳ lạ, tựa như anh trời sinh nên điềm tĩnh như vậy.

Nhưng bây giờ anh nói những lời này khiến cho Nhan Hàm sửng sốt.

Nhan Hàm nhìn anh, bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, cô thậm chí có thể thấy rõ bóng dáng mờ hồ trong con ngươi đen láy của anh.

Đó là cô.

Vì thế trong lúc cô sửng sốt liền suy nghĩ một lúc, đến khi lên tiếng lại khựng lại suy nghĩ lần nữa, cho đến cuối cùng mới chớp mắt nói: “Nấu ăn cho cậu?”

Giọng nghi hoặc cuối cùng của cô hơi nhẹ, có vẻ như không đủ hơi khí.

Bùi Dĩ Hằng khẽ nhú đầu lông mày, thoát nhìn tựa như bất mãn đối với thái độ này của cô, cũng may tính cách của anh là vậy, mặc dù đáy lòng có chút nghi hoặc, nói tiếp vẫn thông thả, có vẻ chắc chắn điềm tĩnh.

Trên đời này, không có bữa cơm nào miễn phí.

Một giây này, Nhan Hàm rút cuộc hiểu được một câu mà ông cụ nhà cô thường xuyên ân cần dạy bảo cô.

Cô không muốn nấu ăn cho tên Chung Tấn kia, vì thế tìm Bùi Dĩ Hằng giúp đỡ, nhưng người này bây giờ cũng yêu cầu như vậy. Nghĩ tới nghĩ lui, cô chỉ thay đổi một đối tượng nấu ăn thôi.

“Không muốn sao?” Lúc này anh lại cất tiếng.

Nhan Hàm lập tức lắc đầu, nhưng sau khi chạm vào ánh mắt chàng trai đối diện, cô lập tức gạt đầu: “Đương nhiên muốn rồi.”

Bởi vì cô phát hiện sức cờ của Bùi Dĩ Hằng lại mạnh hơn bất cứ người nào cô đã từng gặp. Hồi trước cô đi cửa sau muốn gia nhập nhóm cờ vậy, không phải vì nâng cao sức cờ của chính mình, mà là để đánh bại ông cụ nhà cô thôi.

Bây giờ anh sống ở đối diện nhà mình, rất tiện.

Còn không bằng ôm chặt cái đùi này.

Thế nên cô lại dùng sức gạt đầu, đôi mắt to cong lên ý cười tựa như ánh trăng, thật sự giống như tiểu hồ ly vừa mới ăn vụng thịt còn chưa lau sạch miệng.

Vì thể hiện lòng chân thành của mình, Nhan Hàm nghiêm túc nói: “Cậu muốn ăn gì thì cứ nói với tôi.”

“Tôi đều biết làm hết.” Như sợ anh không tin, Nhan Hàm còn đặc biệt nhấn mạnh.

Bùi Dĩ Hằng lắng nghe giọng nói êm dịu của cô bên tai, quay đầu lại trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lóe lên tia sáng tự tin.

Anh không nhịn được vươn tay sờ mũi mình.

Hơi đáng yêu đó.

*

Buổi sáng đại học luôn bận rộn lại vội vàng, cũng may Nhan Hàm không có lớp vào hai tiết đầu, thế nên cô thông thả tới trường, đúng lúc bắt kịp lớp tiết thứ ba.

Cô vừa tiến vào phòng học, thấy Trần Thần ngồi tại chỗ bên trái, tại vị trí sát tường là một người mặc áo gió màu đen trắng đội mũ nằm úp sấp.

Nhan Hàm đi qua, Trần Thần đang uống sữa đậu nành, vừa uống vừa hỏi: “Ăn sáng chưa?”

“Nghe đại nhân về hồi nào thế?” Nhan Hàm thấp giọng hỏi.

Trần Thần nhìn thẳng về phía người nằm úp sấp, hạ giọng nói: “Về hồi chín giờ, tớ vốn bảo cậu ấy ngủ một giấc ở ký túc xá, cơ mà cậu cũng biết Nghe đại nhân của chúng ta, toàn tâm toàn ý dốc lòng học hành, lòng thành cảm động trời đất.”

Kết quả cô vừa nói xong thì tiếng chuông vào học vang lên.

Mà người nằm úp sấp bên cạnh cô đột nhiên dựng thẳng sống lưng, cô vươn tay mở ra quyển sách ban đầu bị nằm đè lên, hỏi: “Bây giờ tới chương mấy rồi?”

Trần Thần nuốt xuống sữa đậu nành trong miệng, nhỏ giọng nói: “Nghe đại nhân, mới khai giảng thôi mà, cậu yên tâm, tuyệt đối không có ai dám cướp đi học bổng trong tay cậu đâu.”

Nghe Cảnh Hề, một báu vật khác của phòng ký túc 620.

Từ khi nhập học tới nay, cô là người đầu tiên trong khoa báo chí không bao giờ thua ai khác, các loại học bổng đều nắm trong tay, lần này khai giảng cô xin nghỉ một tuần, quả thật khiến mọi người bất ngờ. Dù sao hồi trước có một lần cô sốt cao 39 độ vẫn kiên trì đến trường, chính là vì duy trì sự chuyên cần, không ảnh hưởng đến học bổng.

Cuối cùng vẫn là giáo viên kiên quyết xin phép cho cô, lúc này mới đưa người đến phòng y tế trường.

Kết thúc hai tiết học, mọi người rời khỏi phòng, lần lượt đi về phía căn tin. Dòng người trong các tòa lầu không ngừng tụ tập tới căn tin, rốt cuộc chờ đến khi các cô đến nơi thì bên trong đã là biển người mênh mông.

Trần Thần thấy đông như vậy, nhất thời bất đắc dĩ nói: “Sớm biết vậy ra ngoài ăn.”

Có điều ba người ai cũng lười chạy nữa, thế là đi qua đứng xếp hàng tại cửa sổ món hầm bên cạnh. May mà các bác trong căn tin đã quen với dòng người đông đúc này, tay chân lanh lẹ kẹp một nồi món hầm tới cửa sổ, đặt trên cái đĩa.

Các cô đợi mười phút liền mua được, ba người dùng khay bưng nồi đất nóng hổi, đi qua vị trí bên cạnh.

Bây giờ đúng vào lúc tan lớp, trong căn tin ồn ào, khắp nơi đều là người.

Nồi đất trước mặt hơi nóng, Nhan Hàm lấy thìa khuấy hai cái, một dòng hơi nóng bốc lên.

“Đúng rồi, lớp sinh viên do cậu kèm cặp sao hả?” Nghe Cảnh Hề ngẩng đầu nhìn Nhan Hàm ở kế bên, hỏi.

Nhan Hàm đang dùng thìa gắp lên miếng trong nồi, hử, lớp sinh viên mới à.

Cô hơi khựng lại: “Thì, rất tốt.”

Trần Thần nhớ lại, đặc biệt hưng phấn nói với Nghe Cảnh Hề: “Nghe đại nhân, cậu không biết đâu, trong lớp sinh viên mới do Nhan Hàm kèm cặp, có một nam sinh khí chất cực ngầu, đáng người cực đẹp...”

“Mặt mũi thì sao?” Nghe Cảnh Hề thản nhiên hỏi.

Trần Thần đáp: “Nghe nói đặc biệt đẹp, tớ chỉ thấy đáng vẻ đội mũ của cậu ta, chỉ có Nhan Nhan đã thấy khuôn mặt cậu ta. Hơn nữa, cậu ấy lại gạt tớ ngay từ đầu, nói rằng người ta bị hủy dung.”

Nhan Hàm không ngờ cô bạn lại nhắc tới đề tài này, bất đắc dĩ nói: “Tớ đã giải thích rồi mà.”

“Tớ mặc kệ, cậu khẳng định cố ý.” Trần Thần không khỏi phân trần nói.

Nhan Hàm: “...”

Các cô vừa ăn vừa tán gẫu, tới lúc sắp ăn xong Nghe Cảnh Hề đột nhiên nhìn thoáng qua góc xéo đằng sau: “Mấy người đằng sau kia, các cậu biết không?”

Trần Thần ngồi đối diện cô, chỉ có thể quay đầu nhìn, ngược lại Nhan Hàm thuận hướng nhìn qua, là mấy nữ sinh trông như sinh viên năm nhất.

Chờ Trần Thần nhìn xong, cô lắc đầu.

Nhan Hàm ngược lại trầm ngâm, thấp giọng nói: “Tớ thấy rất quen mắt.”

Chưa tới một lúc, cô nghĩ ra: “Là mấy nữ sinh năm nhất của lớp hai báo chí thì phải.”

Nữ sinh tóc ngắn kia rất quen, có lần huấn luyện vào buổi tối, cô ta đi lên nhảy một đoạn nhạc, khiến cho một đám nam sinh hò hét, khỏi phải nói tới kích động bao nhiêu.

Nghe Cảnh Hề suy nghĩ: “Giúp đỡ lớp hai năm nay là ai?”

Lúc này Nhan Hàm lại nhìn thoáng qua bên kia, lần này chạm vào tầm mắt nhìn sang đây, quả thật đang nhìn các cô.

Trần Thần nói: “Lam Tư Gia đó, nói thật kỳ nghỉ hè này cô ta thật không tốn ít nước bọt.”

Lam Tư Gia là nữ sinh khoa báo chí cùng khóa với các cô, chẳng qua cô ta ở lớp hai bên cạnh. Vào lúc nghỉ hè năm nay cô ta đi tham gia một chương trình của đài vệ tinh, được gọi là nhân tài thông minh nhất toàn quốc có thể tham gia. Tuy rằng biểu hiện của cô ta bình thường, nhưng mà trong các thí sinh nữ nhan sắc cô ta không tệ, lại lấy danh hiệu nữ thần đại học A, fan weibo tăng tới mấy chục vạn.

Nghe Cảnh Hề khẽ cười một tiếng, Nhan Hàm thì phớt lờ tiếp tục ăn.

Trần Thần thấy hai người họ như vậy, hết sức bó tay nói: “Lam Tư Gia tính là nữ thần đại học A gì hả, hai người các cậu bất cứ ai cũng có thể đánh bại cô ta.”

Trần Thần thật không phải mang kính lọc đối với người của ký túc xá mình.

Diện mạo Nhan Hàm thì không cần nói tới, đó chính là diện mạo tiên nữ, đi tới đâu đều là tiêu điểm của đám đông. Về phần Nghê Cảnh Hề, khí chất cô càng đặc biệt, diện mạo là loại xinh đẹp, đặc biệt chói mắt.

Hai người này lúc trước từng nói tới khoa báo chí, vừa vào trường đã rất nổi tiếng rồi.

Có một lần thậm chí có người rảnh rỗi, đăng lên hạng mục tuyển chọn trên diễn đàn, cảm thấy Nhan Hàm hấp dẫn hơn hay là Nghê Cảnh Hề càng đặc biệt hơn.

Lúc ấy số người bỏ phiếu vượt quá hàng ngàn, ngay cả cái tên Lam Tư Gia cũng chẳng có.

Nhan Hàm thật không để ý tới điều này, nhưng nữ sinh tóc ngắn kia cũng lộ liễu quá đi, vừa rồi sau khi nhìn nhau một cái, cô ta liên tục nhìn về bên này, hơn nữa vừa nhìn vừa nói, vừa nói vừa cười.

Nghê Cảnh Hề bên cạnh nhìn cô một cái, hỏi: “Cậu thấy cô ta đang nói tới chúng ta sao?”

“Nếu không tới hỏi thử?” Nhan Hàm nói thẳng.

Hai người liếc nhau, chống bàn, trực tiếp chuẩn bị đứng lên. Trần Thần ở đối diện đột ngột dè lại bàn tay của hai cô bạn, hô lên: “Hai người các cậu muốn làm gì hả?”

Sắc mặt Trần Thần hoảng loạn.

Nhan Hàm và Nghê Cảnh Hề trái lại đều rất hồ hững, Nghê Cảnh Hề nói: “Chỉ muốn đi hỏi chút thôi.”

Nhan Hàm cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Hai người bọn tớ đẹp không? Nhìn chăm chăm hồi lâu như vậy, cười đến vui về vậy.”

Thực ra nếu là cái khác thì không tính, nhưng hai cô thấy mấy nữ sinh này quá kiêu ngạo, thật sự nhìn các cô vừa nói vừa cười, thậm chí khi biết Nhan Hàm đã phát hiện bọn họ nhìn lén, vẫn còn không chịu biết điều.

Hiển nhiên, bọn họ quả thật đang nói về mình, thật không phải Nhan Hàm tự mình đa tình.

Trần Thần sợ hãi, thật sự rất sợ.

Còn nhớ hồi năm nhất Nhan Hàm còn chưa dọn ra khỏi phòng ký túc, có nam sinh thăm dò được cô sống tại tòa lầu nào, thế là đột nhiên thổ lộ dưới lầu phòng ký túc các cô, quả thực kém thông minh không nhìn nổi.

Nhan Hàm vừa lúc từ bên ngoài trở về phòng ký túc bị chạm mặt, nam sinh kia quán quýt lấy cô không cho đi.

Lúc ấy Nhan Hàm cười lạnh một tiếng, hướng trên lầu gọi Nghê Cảnh Hề.

Kết quả ở lầu sáu phát ra một tiếng gầm, mẹ nó tránh ra, bị hất nước không liên quan tới tôi.

Thế là một chậu nước đổ xuống, ngọn nến và đóa hoa mất đi hình dáng.

Lúc sắc mặt nam sinh kia đỏ ra, Nhan Hàm cười lạnh một tiếng, ném ra một câu, ngu ngốc.

Hai người họ là đánh một trận mà thành danh, đương nhiên sau đó điều tra cũng viết lại không ít, lý do là chậu nước từ lầu sáu đổ xuống.

Về phần hai người họ cùng làm việc, Trần Thần thật sự không muốn nghĩ nữa, cô sợ mình không giữ chặt được, mấy nữ sinh không biết sống chết kia hôm nay thật sự không ra khỏi căn tin này.

Thế là Trần Thần kiên quyết tỏ vẻ cô ăn no rồi, cô không đói bụng, cô thật sự không ăn vô miếng nào.

Lúc này mới kéo hai người kia ra khỏi căn tin.

“Nếu không bọn mình đi siêu thị, tuy rằng tớ rất không đồng ý với tiêu chuẩn đàn anh đàn chị kia, cơ mà đám sinh viên mới khóa này cũng thật sự kiêu ngạo quá đi.” Trần Thần cũng cảm thấy rất tức giận.

Ai ngờ cô vừa nói xong, liền chỉ vào dưới tầng cây đối diện căn tin, hô lên: “Nhan Hàm, đó không phải là cậu trai đẹp trong lớp sinh viên mới của cậu à?”

Đừng trách Trần Thần liếc mắt một cái là nhận ra ngay Bùi Dĩ Hằng, dáng người cao gầy như vậy, lại đeo khẩu trang, quả thực rất dễ nhận ra.

Cô còn đặc biệt kích động nói với Nghê Cảnh Hề: “Nghê đại nhân, kia là cậu trai đẹp của Nhan Hàm, có phải khí chất và dáng người đều chuẩn không?”

Nhan Hàm nhìn qua, trông thấy người dưới tàng cây mặc áo sơ mi trắng, loáng thoáng mang chút đường kẻ thẳng màu nhạt, màu sắc rất nhạt, cổ áo không cài kín, hơi mở ra, cách rất xa cũng có thể nhìn thấy một đoạn cổ thon dài trắng nõn lộ ra bên ngoài.

Hôm nay anh không đội mũ, chỉ đeo khẩu trang, mái tóc đen nhánh được vàng sáng cây ngô đồng cắt thành từng đoạn.

Mặc dù không nhìn thấy gương mặt anh, chỉ là thấy được bóng dáng của anh từ xa, cũng cảm thấy anh đủ xứng với vẻ anh tuấn sáng chói.

Nhưng giây tiếp theo, Trần Thần thất thanh nói: “Mợ nó, sao cậu ấy lại ở cùng Lam Tư Gia.”

Cô hô lên như vậy, chàng trai vốn nghiêng đầu đột nhiên quay qua.

Nhan Hàm thấy được liền lôi kéo các cô bỏ đi.

Mãi đến khi tới siêu thị, Trần Thần cất tiếng: “Cậu trốn làm gì hả, cậu chính là đàn chị trực hệ của cậu ấy. Tổ thấy Lam Tư Gia thật sự rất đáng sợ, đàn em năm nhất cũng không buông tha.”

Lam Tư Gia quả thật xinh đẹp, dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt xuất chúng, làm nữ thần trong trường không thành vấn đề. Hơn nữa từ sau khi cô ta vào trường, vẫn chưa nói chuyện yêu đương.

Nhưng Trần Thần không thích con người Lam Tư Gia.

Bởi vì cô cảm thấy, dùng một từ hình dung Lam Tư Gia chính xác nhất là, điều thần*.

(*) chỉ người bề ngoài ngay thẳng thật thà nhưng bên trong rắp tâm hại người.

“Nhan Nhan, cậu cũng luống cuống quá đi.”

Trần Thần nói dong dài hồi lâu, Nhan Hàm thật sự mất kiên nhẫn, cô nhìn Trần Thần nói thẳng: “Tổ luống cuống gì chứ?”

“Vậy cậu chạy làm gì, đó là đàn em của cậu, cậu chào một tiếng thì có sao đâu.”

“Tổ không gọi cậu ấy thì tổ luống cuống à,” Nhan Hàm cười khẩy một tiếng, nhìn Trần Thần nói, “Được thôi, bây giờ tổ gọi cho cậu nghe.”

“Bùi Dĩ Hằng, Bùi Dĩ Hằng, Bùi Dĩ Hằng...”

Cô nghiêng đầu nhìn Trần Thần, vừa nhìn vừa hô lên.

Sắc mặt Trần Thần ngớ ra, cuối cùng hồi phục bộ não của mình, hai tay ôm quyền nói: “Cậu lợi hại, tổ đi mua nước.”

Nghê Cảnh Hề đã tới tủ lạnh chọn nước từ trước.

Nhan Hàm đắc ý khẽ cười, nhìn bóng lưng Trần Thần đã rời khỏi, cô còn hô một câu: “Bùi Dĩ Hằng.”

Nhưng lúc này, phía sau truyền đến một âm thanh trầm thấp mà mang theo từ tính: “Gọi tôi?”

Lời tác giả:

Thái tử: nào, kêu một tiếng nữa xem.

Tác giả: là muốn kêu ở trên giường sao?

Sau đó tác giả đập thẳng khăn cấp, tiếp theo các bạn thuyết phục bởi đầu óc của tiểu tiên nữ sao?

Bạn cho rằng tôi không dám gọi cậu ấy là vì hoảng loạn? Ok, bây giờ tôi gọi một trăm lần cho bạn nghe, sau đó gặp quý...

16. Chương 16

Buổi trưa trong siêu thị có rất nhiều sinh viên, siêu thị này lại là cái lớn nhất trường, vừa to lại rộng rãi, lúc này còn mở điều hòa, gió lạnh từ từ thổi tới rất thoải mái.

Nhan Hàm đứng phía dưới nguồn gió điều hòa.

Ngay khoảnh khắc này, toàn thân cô tựa như chỉ có đôi mắt hoạt động, sống lưng thì cứng đờ, ngón tay cũng cứng ngắc.

Thấy cô đứng bất động, phía sau lại truyền đến một tiếng cười cực thấp, là nụ cười vừa nghe liền mang theo vẻ sung sướng.

Nhan Hàm cảm thấy mình bị chê cười, hai má cô ửng đỏ, hơi nóng.

Rốt cuộc cô hạ quyết tâm xoay người qua, nhìn chàng nam sinh đằng sau, kết quả cô không ngờ người này cách cô gần quá, cô xoay người không để ý kỹ khoảng cách, gương mặt chạm thẳng vào lồng ngực người ta.

Cô hô lên một tiếng nhỏ bé, khuôn mặt cô thật sự đụng vào người ta.

Cũng không đau.

Chỉ là cảm thấy hơi mất mặt.

Nhan Hàm lập tức lùi ra sau, mau chóng vẫy tay với người trước mặt, thấp giọng nói: “Đàn em Bùi, cậu cũng ở đây à?”

Đàn em Bùi...

Đây là lần đầu tiên Bùi Dĩ Hằng nghe cô gọi mình như vậy.

Rất mới mẻ.

Nhưng anh cụp mắt xuống, lông mi dài dày đặc che khuất ý sâu xa trong đáy mắt anh, giọng anh thản nhiên nói: “Sao không tiếp tục gọi tôi nữa?”

Ặc.

Cậu có thể làm bộ không nghe được không?

Nhan Hàm ngẩng đầu, nửa thật nửa giả nói: “Ban này tôi đang, tôi đang...”

Cô thật sự không bịa ra được, sau đó khước mắt cô liếc qua, phát hiện mình đứng lúc đứng ở giá hàng bày bán kẹo. Trên hai cái giá nằm hai bên bày đặt đủ loại túi đầy màu sắc, kẹo cao su trong suốt, kẹo bông mềm mềm đáng yêu, còn có đủ loại kẹo cứng đóng gói dễ thương.

Thế là cô vươn tay chỉ bên cạnh: “Muốn ăn kẹo không?”

.....

Hai người đứng trước giá hàng, sắc mặt Bùi Dĩ Hằng dừng dừng, từ khi anh có thể ghi nhớ, đối với loại đồ vật gọi là kẹo này anh dường như chẳng có hứng thú cho lắm. Thế nên anh cũng không biết, hóa ra kẹo còn phân loại nhiều như vậy.

Nhan Hàm vẫn còn hơi đau đầu, cô thật sự không nên cùng Trần Thần nghịch ngợm như vậy.

Cô bèn nhìn chằm chằm hàng kẹo trước mặt, thực sự nghiêm túc lựa chọn.

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nhìn bịch kẹo trong tay, đóng gói màu hồng nhạt, trên đó có in hình một cô bé để mái bằng, đầu lười khẽ cười lộ ra bên ngoài, quả thật rất có khả năng thu hút con nít.

“Cô thích thứ này?” Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô.

Nhan Hàm ực một tiếng, không đợi cô mở miệng, chàng trai bên cạnh nói: “Cô nhìn chăm chăm rất lâu rồi.”

Nhan Hàm: “...” Cô không có.

Được rồi, ánh mắt ban nãy của cô quả thật nhìn sang bên cạnh vài lần, chẳng qua cô cảm thấy mua kẹo trước mặt Bùi Dĩ Hằng có chút không tốt.

Dù sao không giống phong phạm đàn chị.

Mềm mại yếu đuối gì đó, cô nên cứng rắn lên.

Nhan Hàm thề thốt phủ nhận: “Tôi chỉ nhìn xem thôi.”

Nhưng chàng trai bên cạnh đã vươn tay tới trước giá hàng, cầm lấy kẹo bông phía trước nhất, Nhan Hàm nhìn cái tay kia, trắng trẻo thon dài, ngay cả móng tay cũng được cắt gọn gàng đẹp đẽ.

Cô vốn cho rằng lúc anh cầm lấy quân cờ, bàn tay sẽ trông đặc biệt xinh đẹp.

Hiện giờ cô phát hiện, bàn tay anh cầm gì cũng đẹp hết.

Tầm mắt Nhan Hàm không nhịn được theo sát bàn tay anh, rốt cuộc khi anh lật qua túi kẹo bông, lộ ra cổ tay xinh đẹp, cô không nhịn được thở dài một câu: “Đẹp thật.”

Tiếng cảm thán này của cô tuy nhẹ, nhưng Bùi Dĩ Hằng đứng bên cạnh quay đầu nhìn cô.

Đáy mắt đen láy của anh hình như hơi khó hiểu.

Sau khi Nhan Hàm chờ ra một giây, cô chớp đôi mắt to, nhìn sang kẹo bông trên tay anh nói: “Ý tôi là cái bịch đựng kẹo bông này.”

Sau đó cô lập tức chỉ vào giá hàng, làm như tán thưởng nói: “Cậu xem những cái bịch kẹo bông của người ta, mùi vị khác nhau màu sắc khác nhau, mấy người thương gia này thật thông minh.”

Bịch hồng nhạt là dâu tây, bịch màu tím là việt quất, còn có bịch màu vàng là vị xoài, thật là túi bao bọc từng mùi vị màu sắc không hề giống nhau, quả thực khiến người ta có cảm giác muốn mua đủ toàn bộ.

Bùi Dĩ Hằng lắng nghe lời tán thưởng của cô, anh nhướn mày: “Cô thấy đẹp?”

Nhan Hàm nghiêm túc gật đầu: “Tư duy khéo léo, ý sáng tạo vô hạn.”

“Vậy mua hết đi.”

Chàng trai nhẹ nhàng tự nhiên ném ra một câu.

*

Nghê Cảnh Hề và Trần Thần đều mua nước, khi hai người trở về, trông thấy Nhan Hàm đã ở bên cạnh quầy thu ngân chờ các cô, còn có một người đàn ông đeo khẩu trang bên cạnh cô.

Trần Thần trừng to mắt, nếu không phải vì đương sự còn ở trước mặt, e rằng cô sẽ hỏi ra tiếng.

Chẳng qua tuy rằng cô không lên tiếng, Nhan Hàm cũng đã biết cô đang muốn nói gì.

Nhan Hàm nói ngay: “Đây là bạn học cùng lớp với tôi, Nghê Cảnh Hề, còn có Trần Thần.”

Trần Thần dường như tìm được cơ hội mở miệng nói chuyện, cô cười hì hì nói: “Bạn học Bùi, thật là nghe tiếng không bằng gặp mặt đó.”

Trước đó Trần Thần đều nhìn thấy anh từ xa, không thì chỉ là một tấm ảnh chụp, đây vẫn là lần đầu ở khoảng cách gần như vậy. Hôm nay anh chỉ đeo khẩu trang, con mắt đen láy sâu sắc lại mê người, rõ ràng đáy mắt chẳng có nhiều cảm xúc cho lắm, nhưng thần nhiên liếc nhìn một cái như vậy, tựa như đang quyến rũ linh hồn.

Mẹ nó, bạn học Bùi này của nhà Nhan Hàm cũng đẹp quá đi.

Nghê Cảnh Hề rốt cuộc không nhìn được nữa, cô chìa tay kéo cánh tay cô bạn, nói thẳng: “Lau nước miếng đi.”

Trần Thần lấy lại tinh thần, vừa muốn nói không có, kết quả Nghê Cảnh Hề không nhanh không chậm nói: “Nhìn chằm chằm đàn ông của người khác chảy nước miếng, không lễ phép.”

Nói xong, ánh mắt cô khẽ lướt qua giữa Bùi Dĩ Hằng và Nhan Hàm.

Nhan Hàm: “...” Không phải, cái này không phải.

Hai gò má của cô gái chột đỏ lên, cô trừng to mắt nhìn Nghê Cảnh Hề, tuy rằng im lặng, nhưng lại còn hơn cả âm thanh.

Cô hơi buồn bực, mũi chân không ngừng cọ trên mặt đất.

Nghê đại nhân cũng thật là, nói đùa thế này, nếu để anh hiểu lầm đàn chị cô đây già không nên nét, ham muốn sắc đẹp của anh, nên làm sao đây.

Thế là cô hắng giọng, đang muốn lên tiếng.

Chàng trai bên cạnh quay đầu nhìn cô nói: “Đưa đồ cho tôi.”

Trong tay Nhan Hàm còn ôm một đồng kẹo bông, lúc này Trần Thần cũng thấy được, liền hỏi: “Nhiều kẹo bông như vậy, cậu định dọn sạch siêu thị à?”

“Là cậu ấy mua.” Nhan Hàm thấp giọng nói.

Lúc này, khi các cô đang nói chuyện thì có một nữ sinh từ bên ngoài tiến vào.

Lam Tư Gia ở bên ngoài đợi hồi lâu, cũng không thấy Bùi Dĩ Hằng đi ra, cô ta đành đi vào. Kết quả cô ta nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng đang nhận đồ đặc từ trong tay Nhan Hàm, sau đó xếp hàng ở quầy thu ngân bên kia chuẩn bị trả tiền.

Lam Tư Gia nhìn thấy cảnh này, trong lòng suýt nữa tắc nghẽn.

Kết quả khi cô ta vừa đi qua, Nghê Cảnh Hề và Trần Thần cũng đi đến quầy thu ngân bên kia, chuẩn bị thanh toán nước do mình mua.

Trần Thần thấy Lam Tư Gia, chột nhốt tới ban nãy cô ta đứng cùng Bùi Dĩ Hằng, giờ qua đây không phải muốn quần lấy trai đẹp người ta chứ.

Trần Thần cảm thấy rất thú vị, cô cố ý chào hỏi: “Cậu mua đồ à?”

Lam Tư Gia cười dịu dàng với Trần Thần, thấy Bùi Dĩ Hằng chẳng hề nhìn mình, cô ta hết cách, đành phải thuận tay lấy một chai nước khoáng trong tủ ướp lạnh bên cạnh.

Lúc này nhân viên thu ngân đã bỏ hết kẹo bông vào túi, Bùi Dĩ Hằng chỉ vào hai cô gái đằng sau: “Còn nước nữa, tính chung luôn.”

Nhân viên thu ngân cười cười, quét mã vạch trên chai nước của hai cô, phía sau trùng hợp là Lam Tư Gia, nhân viên tưởng rằng cô ta cũng đi chung, đang muốn quét mã vạch.

Kết quả Bùi Dĩ Hằng lạnh nhạt nói: “Không phải vị này.”

Giọng anh rất hồ hững, cũng không cố ý khiến người ta khó xử, chỉ đơn giản tuyên bố một sự thật.

Nhưng Lam Tư Gia không ngờ Bùi Dĩ Hằng sẽ nói vậy, khuôn mặt chột trắng bệch, cũng may cô ta phản ứng nhanh, khuôn mặt lập tức tươi tắn: “Tôi tự trả được rồi.”

“Ồ, ngại quá, tôi tưởng các bạn đi cùng nhau.” Nhân viên thu ngân lập tức xin lỗi.

Dọc đường đi, bởi vì có Bùi Dĩ Hằng ở đây, Trần Thần kiềm nén muốn chết.

Đợi đến khi vào phòng học lên lớp, cô hận không thể cười đến trước sau nghiêng ngả.

Cô ôm vai Nhan Hàm nói: “Nàng tiên nhỏ, anh chàng nhà các cậu là một nhân vật dữ dần, tớ phục rồi.”

Cô đã nhìn quen cảnh một đám con trai vây quanh Lam Tư Gia nịnh bợ, tuyệt đối không ngờ có người có thể thờ ơ với cô ta như vậy.

“Ngay cả một chai nước cũng không mua cho cô ta.” Trần Thần cười sắp muốn chết rồi.

Nhưng cô vừa nói xong, một đoàn người tiến vào trước cửa, là Lam Tư Gia và người của phòng ký túc cô ta.

Khi Lam Tư Gia vừa vào cửa, chợt nghe được tiếng cười trong phòng, cô ta ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên là nhóm Nhan Hàm. Cô ta khẽ cắn môi, đáy lòng cười lạnh một tiếng.

Hôm nay là hai tiết học liên tục, lúc tan lớp tất cả mọi người đều đi toilet.

Nhan Hàm ngại lúc này nhiều người, chờ tới khi sắp vào học mới đi. Không ngờ lúc cô đi ra rửa tay, trông thấy Lam Tư Gia đứng cạnh bồn nước, soi gương vén tóc.

Đội Nhan Hàm rửa tay xong, dùng khăn giấy mang theo bên người lau khô tay, khi chuẩn bị rời đi, Lam Tư Gia rốt cuộc cất tiếng.

Cô ta hô lên: “Nhan Hàm.”

Nhan Hàm quay đầu nhìn cô ta, không đáp lời, chờ cô ta nói tiếp.

“Chúng ta nói chuyện đi.” Cô ta đi lên ngược lại rất có khí thế.

Nhan Hàm ngược lại nể mặt không bỏ đi, mà tiếp tục đứng tại chỗ, chờ cô ta nói ra.

Lam Tư Gia không nghĩ tới Nhan Hàm điềm tĩnh như vậy, hồi trưa ở căn tin, cô ta khẳng định Nhan Hàm thấy cô ta và Bùi Dĩ Hằng đứng chung, thế nên cô ta ho nhẹ một tiếng, nói: “Tôi chỉ muốn nói với cậu, cảm ơn cậu làm đàn chị chiếu cố A Hằng. Nhưng A Hằng từ bé đã rất đơn thuần, không hiểu rõ tâm tư riêng.”

Từ bé...

Nhan Hàm nhảy bén nghe ra ý tứ trong lời nói của cô ta, ý cô ta là bọn họ đã quen biết từ lâu, thậm chí còn có giao tình từ hồi bé.

Nhưng nghĩ đến đây, Nhan Hàm cười khẩy một tiếng.

Lam Tư Gia nghe tiếng cười này của cô, lại nghĩ tới chuyện ở siêu thị, đáy lòng vừa bực vừa giận, rốt cuộc thốt ra: “Người thích cậu ấy cũng rất nhiều, cậu đừng tưởng rằng chút ân huệ nhỏ bé thì có thể lấy lòng cậu ấy. Người như cậu ấy, không giống nam sinh trường chúng ta, thế nên cậu đừng mơ mộng hão huyền.”

“Cậu là vợ cậu ấy sao?”

Giọng cô hết sức lạnh nhạt, hiển nhiên cô có phần không hiểu mình lãng phí thời gian làm gì, đi nghe những lời vớ vẩn này.

“Ồ, đúng rồi, cậu khẳng định không phải vợ cậu ấy.” Cô nửa híp mắt nhìn chằm chằm Lam Tư Gia.

Cho đến khi cô đột nhiên nhếch môi, đuôi mắt hơi cong lên, lộ ra nụ cười khê khàng xảo quyệt lại có chút đắc ý.

Thật là đáng vẽ của tiểu hồ ly linh hoạt.

“Tôi và cậu ấy hằng ngày ở cùng nhau, nhưng từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy cậu.”

Lời tác giả:

Nhan tiểu hồ ly: tôi là đàn chị, tôi phải cứng rắn.

Tác giả: cô không cần, cô chỉ cần mềm là được rồi.

17. Chương 17

“Cậu nói bậy bạ.”

Lúc này cô ta cất cao giọng, có vẻ quá chói tai.

Lam Tư Gia trừng mắt nhìn Nhan Hàm, lồng ngực hơi phập phồng, hiển nhiên là có chút khó thở. Thân phận hoa khôi đại học Lam bình thường dịu dàng như nước không quá tương xứng với lúc này.

Mọi người đều nói cùng tính đẫy nhau, huống chi còn là cùng tính xinh đẹp.

Lam Tư Gia luôn tự cho mình rất cao, cơ mà cô ta càng giỏi giả tạo hơn, bình thường đối với ai cũng hòa nhã. Nhưng cô ta không thích Nhan Hàm, nói chính xác hơn là chán ghét.

Cô ta ghét mặt mũi của Nhan Hàm, càng ghét dáng vẻ phớt lờ của cô hơn.

Về phớt lờ của Nhan Hàm, là loại thứ gì cũng có nên đều vô tư với mọi thứ.

Bây giờ Lam Tư Gia nhìn chăm chăm Nhan Hàm.

Khuôn mặt này, cô ta càng nhìn càng thấy đáng ghét, nhưng cho dù cô ta ghét vẫn không thể không thừa nhận vẻ đẹp của cô.

Nhan Hàm thản nhiên nhìn cặp mắt quả thực như muốn ăn thịt người của Lam Tư Gia, lúc này tiếng chuông vào học vang lên, thế nên cô nói: “Nếu cậu không còn việc gì, tôi đi về học đây.”

Cô còn rất có lễ độ.

Nhưng khi cô muốn xoay người, Lam Tư Gia ở đằng sau cười lạnh một tiếng.

“Ngay cả cậu ấy là ai cậu cũng không biết đâu nhỉ.” Nghĩ đến đây, Lam Tư Gia đột nhiên nở nụ cười, bởi vì cô ta nhớ rõ, hồi trưa trong căn tin, cô ta đã kinh ngạc khi nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng.

Bởi vì nếu cô ta không tình cờ gặp anh ở căn tin, cô ta cũng không biết Bùi Dĩ Hằng lại đi học ở đại học A.

Dù sao anh là người có tiếng tăm như vậy, nếu thật sự đi học, truyền thông cũng sẽ đưa tin.

Lúc ấy cô ta hỏi anh sao lại ở đây, anh đã nói rõ ràng, mình đi học tại đây, chỉ có giáo viên trong khoa biết, ngay cả sinh viên lớp họ cũng không biết.

Lam Tư Gia nhìn khẩu trang trên mặt anh, lại nhớ tới lúc trước khi họp với hai người giúp đỡ của lớp hai, bọn họ hình như có nhắc qua.

Bởi vì Lam Tư Gia ghét trời nóng, lúc huấn luyện quân sự cô ta chưa xuất hiện lần nào.

Thế nên hoàn toàn không biết hóa ra người đeo khẩu trang này chính là Bùi Dĩ Hằng.

Bây giờ cô ta nhìn dáng vẻ Nhan Hàm, liền đoán được Nhan Hàm còn chưa biết anh là ai.

Bước chân Nhan Hàm dừng lại, quay đầu nhìn cô ta.

Cô thấy trong giọng nói Lam Tư Gia loáng thoáng mang theo vẻ đắc ý: “Hai nhà chúng tôi thân nhau nhiều năm, tôi đã biết cậu ấy từ bé.”

Thực ra Lam Tư Gia không nói dối, cái gọi là thân nhau nhiều năm của cô ta, thực ra là mẹ cô ta và mẹ Bùi Dĩ Hằng là bạn học cao trung. Nhưng gia đình cô ta không hiển hách như nhà họ Bùi, ba mẹ cô ta chỉ là tầng lớp tiền lương bình thường.

Lam Tư Gia từ nhỏ đã rất thông minh lanh lợi, hồi đi học thành tích cũng tốt, sau đó thi đậu thẳng đại học A nổi tiếng toàn quốc.

Cô ta biết ba mẹ tốn tâm huyết bồi dưỡng cô ta, thế nên Lam Tư Gia yêu cầu bản thân rất cao.

Mặc dù ở đại học, nữ sinh xung quanh đều nói chuyện yêu đương, nhưng cô ta từ trước đến giờ đều dè dặt. Theo cô ta thấy, cái gọi là ngọt ngào này chẳng qua đều là nhất thời, tình yêu mà cô ta muốn phải là tốt nhất.

Người đàn ông kia phải xuất chúng nhất.

Bùi Dĩ Hằng chính là một người như vậy.

Lam Tư Gia biết Bùi Dĩ Hằng là một người rất chuyên tâm đối với cờ vây, nhiều năm qua một lòng chỉ có cờ vây, thế nên cô ta cũng không sốt ruột, cô ta chỉ cần ở bên cạnh anh là được rồi, ở nơi anh vừa ngừng đầu là nhìn thấy được.

Thậm chí lúc trước cô ta chọn khoa báo chí, cũng là vì anh, dù sao anh là người nổi tiếng, sau này cô ta có thể giúp anh chuẩn bị mọi thứ.

Phu xướng phụ tùy, trời đất tác thành.

Thế nên cô ta sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào phá vỡ giấc mộng của cô ta.

“Mẹ cậu ấy luôn rất thích tôi.” Lam Tư Gia thấy Nhan Hàm chẳng nói gì, tưởng rằng cô bị mình dọa rồi, cô ta cố tình bổ sung một câu.

Trong bầu không khí xuất hiện sự đình trệ giây lát.

Lam Tư Gia nhìn Nhan Hàm, vẻ thất thố trong dự đoán chẳng hề xuất hiện trên người cô, ngược lại cô im lặng nhìn cô ta, sắc mặt lạnh nhạt, chỉ có khóe miệng hơi cong lên, mang theo ý cười như có như không.

Rốt cuộc, Nhan Hàm có hành động.

Cô hoàn toàn quay đầu, đối diện Lam Tư Gia.

“Chờ tới lúc cậu ấy thích cậu, cậu lại đến nói những lời này với tôi.”

Nói xong, Nhan Hàm ném khăn giấy vào trong lòng bàn tay vào thùng rác bên cạnh.

Sau đó cô xoay người bỏ đi.

Người đằng sau còn đứng tại chỗ, toàn thân cứng đờ.

*

Nhan Hàm luôn cảm thấy chuyện cãi nhau này rất nhàm chán, nhưng khi cô về phòng học ngồi xuống chỗ, giáo viên trên bục đang giảng bài chậm rãi.

Cô một tay nâng má, hiển nhiên đang thất thần.

Trần Thần ở bên cạnh vốn đang lướt di động, vươn tay khẽ đẩy cô: “Cậu suy nghĩ gì đó? Nghiêm túc thế.”

“Bùi Dĩ Hằng.” Ánh mắt Nhan Hàm nhìn chằm chằm bục giảng, theo bản năng nói.

Chờ cô nói xong, mới phát hiện lời mình nói quá mơ hồ, nhưng Trần Thần bên cạnh đã ồ ra một tiếng, may mà lúc nào giáo viên rất chú tâm giảng bài, không để ý tới bên này.

Hai mắt Trần Thần sáng lên nhìn chằm chằm Nhan Hàm, vẻ mặt hưng phấn: “Nhan Nhan chúng ta, đây là tình yêu đích thực đến rồi.”

“Lẽ nào ký túc xá chúng ta rốt cuộc sắp khai trương rồi. Đầu là năm ba hết, vẫn là bốn đứa con gái còn zin, là cách nói vậy sao?”

Lúc này, Nhan Hàm và Nghê Cảnh Hề ngồi hai bên trái phải Trần Thần, đồng thời quay đầu nhìn cô bạn.

Nghê Cảnh Hề cười lạnh một tiếng, lại cúi đầu nghiêm túc ghi chép.

Về phần Nhan Hàm thì không nhanh không chậm nói: “Tớ chỉ đang suy nghĩ cậu ấy là ai thôi?”

Sắc mặt Trần Thần lơ mơ, hỏi ngược lại: “Cậu ấy không phải người của cậu sao? Cậu hỏi tớ làm chi.”

Nhan Hàm nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Không phải ý này, là...”

Cô có phần không biết nói thế nào, bởi vì vừa rồi đi toilet, Lam Tư Gia có nói một câu kích động tới cô. Cô ta nói với cô, bản thân cô hoàn toàn không biết Bùi Dĩ Hằng là ai.

Vậy nên cậu ấy là ai?

“Gặp chuyện không biết thì hỏi baidu là được, tớ giúp cậu tìm kiếm.”

Trần Thần thấy dáng vẻ này của cô, cầm lấy di động đặt trên bàn, mới vừa mở ra màn hình, chuẩn bị mở trang web, ai ngờ giáo viên trên bục giảng mang theo ý cười rõ ràng nói: “Tôi thấy bạn học mặc bộ quần áo màu đỏ rất bày tỏ sự mong muốn, vậy để bạn ấy trả lời câu hỏi đi.”

Trần Thần bị chỉ đích danh, toàn thân trở nên cứng ngắc.

Nhan Hàm mau chóng cúi đầu nhìn sách giáo khoa trước mặt, sợ bị giáo viên đặc biệt chú ý.

Nhưng khi Trần Thần ngồi xuống, thấp giọng phàn nàn sao thầy cố tình chọn trúng cô, ánh mắt Nhan Hàm dừng tại chỗ trống ở đằng trước, Lam Tư Gia vẫn chưa trở về.

*

Hành lang bên ngoài phòng học, bởi vì đang trong lúc vào học, rất ít sinh viên qua lại, trông hơi tĩnh lặng.

Lam Tư Gia băn khoăn bất an đứng bên cửa sổ, tòa lầu này nằm rất gần sân bóng rổ trong trường, gần đến mức đứng bên cửa sổ có thể nghe được tiếng bóng rổ nện trên mặt đất.

Hiện giờ trái tim cô ta đang đập mạnh.

Hoàn toàn bởi vì người trước mắt.

Anh mặc áo sơ mi trắng, ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào, rọi trên người anh, khuôn mặt nghiêng lạnh nhạt của anh được lồng trong ánh sáng, thân hình cao gầy kéo ra một cái bóng thật dài trên vách tường đối diện.

Rốt cuộc Lam Tư Gia cố lấy dũng khí ngẩng đầu.

Cô ta vừa ngẩng đầu, chàng trai bên cạnh vốn ngẩng nhìn bên cửa sổ cũng quay đầu.

Con người đen láy của anh xinh đẹp tựa ngọc lưu ly, sâu sắc lại mê người, Lam Tư Gia bị anh nhìn như vậy, hai má lại đỏ lên.

“Cô...” Chàng trai đối diện rốt cuộc chậm rãi lên tiếng, ngữ khí rất lạnh nhạt, sau khi hơi dừng một giây, anh điềm tĩnh hồ hững nói, “Có tư cách gì nói vậy với cô ấy?”

Tuy rằng đáy lòng mang một phần vạn sự mong đợi, đợi anh có thể thấy được điểm tốt của cô ta, nhưng khi nghe được những lời này, bờ môi Lam Tư Gia vẫn run lên một chút.

Cô ta bỗng nắm chặt bàn tay, móng tay mới được sơn đẹp để đâm thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng đau như vậy mới khiến cô ta khắc chế nổi xung động muốn hét lên.

Lam Tư Gia cố gắng bình phục cảm xúc: “Tớ lo cho cậu mà, cậu đột nhiên đến trường học, nếu để truyền thông biết được, khẳng định sẽ đưa tin khắp nơi. Tớ không muốn cậu bị quấy nhiễu.”

“Tuy rằng tớ không biết tại sao cậu không tiếp tục thi đấu, mà lựa chọn đi học, nhưng chỉ cần là sự lựa chọn của cậu, tớ đều sẽ ủng hộ. Dù sao chúng ta quen nhau từ bé, là bạn bè, ở trong trường có bất cứ chuyện gì tớ đều có thể giúp cậu.”

Giọng nói Lam Tư Gia dịu dàng, hình như thật sự có thể khiến người ta cảm giác tựa như gió xuân.

Bùi Dĩ Hằng rốt cuộc hồ hững cất tiếng: “Cô cảm thấy chúng ta là bạn sao?”

Lam Tư Gia rốt cuộc vẫn là một nữ sinh, tuy rằng Bùi Dĩ Hằng nói không nhiều lắm, nhưng mỗi câu đều đẩy cô ta tới vách núi.

Rõ ràng chỉ có hai câu, lại khiến cô ta thành trò cười.

“A Hằng, tớ biết ban nãy lời nói của tớ đối với Nhan Hàm có hơi quá đáng, nhưng tớ cũng là vì tốt cho cậu, dù sao mẹ tớ và mẹ cậu là bạn thân nhiều năm, tớ sẽ không hại cậu.” Khóe mắt Lam Tư Gia hơi ửng đỏ.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô ta, thờ ơ nói: “Kết giao giữa người lớn là chuyện của người lớn, bọn họ là bạn, cũng không đại diện chúng ta cũng vậy. Thế nên chuyện của tôi xin cô sau này đừng nhúng tay vào nữa.”

Nói xong, anh không định nói thêm nữa, xoay người bỏ đi.

Lam Tư Gia nhìn bóng lưng anh rời khỏi, nắm chặt bàn tay mình, nếu không liều mạng nhịn xuống, cảm xúc của cô ta quả thật tan vỡ.

Cô ta quen anh nhiều năm như vậy, ngay cả bạn bè cũng không tính, anh và Nhan Hàm kia lại mới quen bao nhiêu ngày chứ.

Rốt cuộc, Lam Tư Gia vẫn không nhịn được.

Nước mắt thoáng cái tuôn trào.

*

Tiếng chuông tan học vang lên, giáo viên vung tay ý bảo tan học, cả phòng thoáng cái trống một nửa.

Lúc Nhan Hàm đeo túi đi ra, trông thấy người đứng bên ngoài phòng học, vóc dáng cao ngất, cao mà gầy, khiến không ít nữ sinh qua lại nhìn về phía anh.

Trần Thần lập tức đặt tay lên vai cô, nở nụ cười rõ rệt về phía cô.

Cô hạ giọng nói: “Bọn tớ đi trước nhé.”

Cô và Nghê Cảnh Hề hai người đều gật đầu với Bùi Dĩ Hằng, xem như chào hỏi, rồi mau chóng mất hút.

Nhan Hàm không nghĩ tới anh sẽ ở cửa phòng chờ mình, suy nghĩ rồi hỏi: “Các cậu cũng tan học rồi?”

“Ừm.” Bùi Dĩ Hằng nhẹ nhàng đáp lại một câu.

Nhan Hàm tưởng anh xuất hiện ở đây khẳng định chắc là có chuyện gì đó, cô liền hỏi: “Cậu qua đây tìm tôi có việc sao?”

“Cùng nhau về nhà.” Anh nhắc mí mắt, sắc mặt tỉnh bơ.

Nhan Hàm hơi giật mình.

Cho đến khi anh lại thông thả nói: “Chúng ta không phải ở cùng nhau mỗi ngày à.”

Ừ, Nhan Hàm gật đầu, nhưng cô vừa mới gật đầu thì tiếng hô khê khàng theo cánh môi tràn ra: “Ồ...?”

Nhan Hàm ngược mặt lên, ánh mắt còn bối vì quá kinh ngạc mà vẫn duy trì dáng vẻ trờn mắt nhìn anh.

Cuối cùng cô phồng má, âm thanh hơi cao nói: “Cậu lại nghe lén chúng tôi nói chuyện. Cậu...”

Cô có phần khó tin nhìn anh.

Bùi Dĩ Hằng thấy biểu cảm của cô, anh ho nhẹ một tiếng, xem như thay mình giải thích nói: “Tiếng hai người lớn quá.”

Toilet trong trường dựng kiểu nam nữ dùng chung một bồn rửa tay, sau đó hai bên chia ra toilet nam nữ. Lúc ấy các cô đứng ở bồn rửa tay nói chuyện, Bùi Dĩ Hằng thật là trùng hợp nghe được.

Lúc này hai người chậm rãi đi xuống lầu.

Bởi vì bỏ lỡ đám đông lúc tan học, giờ đây xung quanh hơi lặng im.

Nhan Hàm có chút xấu hổ, dù sao mình là vì cố ý chọc giận Lam Tư Gia mới nói mập mờ như vậy, thế nên cô chầm chầm cất tiếng: “Cậu đừng để ý, thanh mai kia của cậu nói chuyện hơi đáng ghét, nên tôi mới nói vậy.”

Ai ngờ người bên cạnh, giọng nói cũng thông thả: “Cô lại chẳng nói sai.”

Nhan Hàm hơi nhướn mày, giọng nói trầm ấm bùi tai bên cạnh cất lên: “Chúng ta vốn ở cùng một chỗ.”

Lúc này mặt trời lặn về phía Tây, cả sân trường đắm chìm trong ánh sáng màu vàng kim, nhiệt độ không quá nóng, rơi trên người trông rất dịu nhẹ.

Thật đúng là rất khoan khoái.

Những lời này của anh khiến bắn khoản trong đáy lòng Nhan Hàm đều tan biến, cô đã nói mà, vốn không phải lỗi của cô.

Cô chính là sau khi bị khiêu khích mà đưa ra phản ứng hợp lý thôi.

Lúc này nét mặt cô gái lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhuộm ý cười, ngay cả tiếng nói chuyện cũng cao giọng: “Thực ra nếu không phải nể mặt cậu, tôi...”

“Không cần nể mặt tôi.” Đột nhiên lời cô bị chàng trai bên cạnh ngắt ngang.

Anh dừng bước đứng tại chỗ, ánh sáng ấm áp của nắng chiều rơi trên mặt anh, có vẻ trắng mềm tựa lông cừu. Nhan Hàm dừng bước theo, hơi ngửa đầu nhìn anh, giờ phút này lông mi anh rũ xuống, tựa như che khuất cảm xúc tại đáy mắt.

Nhưng bên môi anh nhẹ nhàng cười ra một tiếng.

“Tôi đứng về phía cô.”

Lời tác giả:

Lập trường của thái tử cố định, hôm nay vẫn như trước.

Còn nữa tôi xin hai người các vị, phiền nói rõ ràng, hai người chính là nhà đối diện, đối diện đó, còn chưa sống cùng nhau đâu.

18. Chương 18

Màng nhĩ tựa như đang nhảy thành thạch, loại cảm giác nhịp tim tăng nhanh một chút, khiến Nhan Hàm phải xoay đầu về một phía khác. Nhưng mặc dù cô quay đầu, vẫn không nén được bờ môi vểnh lên.

Anh nói anh đứng về phía cô.

Khóe miệng Nhan Hàm hơi mím lại, đợi khi cô cẩn nhẹ cánh môi sắp không nhận được ý cười, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên.

Nhan Hàm cầm di động đưa tới trước mặt nhìn thoáng qua, tên ghi chú biểu hiện trên màn hình khiến bờ môi cô rũ xuống, rốt cuộc không còn đáng vẻ nhún nhún ban này.

Cô dùng tay ra hiệu nhận điện thoại với Bùi Dĩ Hằng, đi sang bên cạnh bắt máy.

Khi Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ chờ cô, anh thấy cô gái dán điện thoại bên tai, gục đầu nhìn xuống đất, mũi chân đá nhẹ bậc thềm ven đường.

Tuy rằng không nghe rõ lời cô nói, nhưng cô lúc thì nhíu mày, lúc thì vươn ngón tay không ngừng quăn tóc mai.

Rốt cuộc đợi khi cô cúp máy, cả người không hề vui vẻ như ban nãy, trông có chút ủ rũ.

Cô gục đầu, buồn bã ỉu xiu đi tới, thấp giọng nói: “Tôi phải về nhà một chuyến, hôm nay không thể nào cùng cậu đi về.”

“Trong nhà có việc sao?” Bùi Dĩ Hằng nhìn dáng vẻ ủ rũ của cô.

Nhan Hàm lắc đầu, nhưng toàn thân truyền ra một thông tin, tôi, không, muốn, quay, về.

Trong nhà phái xe tới đón cô, thế nên khi đợi được xe thì Bùi Dĩ Hằng đã đi từ lâu rồi.

Tài xế vừa nhìn thấy Nhan Hàm thì rất nhiệt tình, đích thân đi xuống giúp cô mở ra cửa xe hàng ghế sau, cười hì hì nói: “Cô Nhan Nhan, lão tiên sinh bảo tôi đón cô về nhà.”

Nhan Hàm thật ra là một cô gái rất có lễ độ, cô thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Ông cụ nhà họ Nhan bình thường sống tại vùng ngoại thành, bầu không khí trong lành còn đặc biệt yên tĩnh, xung quanh có không ít ông cụ xấp xỉ tuổi với ông, thường xuyên tụ tập cùng nhau đánh cờ luyện Thái Cực, cuộc sống khỏi phải nói tự do bao nhiêu.

Trường đại học A nằm ở trung tâm thành phố, thế nên trên đường chạy sang đây thì trời chiều đã sắp xuống núi.

Lúc cô xuống xe đã thấy ông cụ đứng trong vườn hoa trước nhà mình, đang xách bình tưới cây tưới cây cỏ, bên cạnh có một chú chó corgi nhỏ đang đi lòng vòng bên chân ông.

“Nhị cầu tử.” Nhan Hàm đi vào, hô một tiếng.

Chú chó corgi vốn đang đi vòng quanh bên chân ông cụ, bốn cái chân ngắn ngủn sải tới, chưa tới một lúc thì đã chạy đến bên chân Nhan Hàm. Nhan Hàm nửa ngồi xổm, sờ đầu nó, bộ lông nhẵn bóng trơn trượt, một đôi mắt to ngập nước nhìn cô, còn thỉnh thoảng vươn ra đầu lưỡi hồng nhạt liếm lòng bàn tay cô.

Cô dứt khoát bồng chú chó con vào trong lòng, đi tới bên cạnh ông cụ vẫn còn đang tưới nước.

“Ông nội, con về rồi.” Nhan Hàm mặt mày hớn hờ nói.

Cô cười vui vẻ đến vậy, vốn chuẩn bị sẵn sàng bị ông cụ giáo huấn, lúc này ông cụ cũng có chút luyến tiếc, chỉ tức giận nói: “Nếu ông không gọi điện bảo con về, con định cả đời này cũng không trở về phải không?”

Nhan Hàm mở to hai mắt, sau đó chớp mắt nhìn ông: “Sao thế được, sao con nỡ bỏ ông chứ.”

“Chỉ biết nói xuôi tai, một chút hành động cũng không có.” Ông cụ hừ một tiếng, lúc này thoạt nhìn hạ quyết tâm, quyết định không dễ dàng buông tha cô.

Nhan Hàm mau chóng đặt Nhị cầu tử xuống, vươn tay kéo cánh tay ông cụ, làm nũng yếu ớt nói: “Ông nội, nếu không hôm nay con thể hiện tài năng với ông, ông không phải thích nhất món gạch cua đậu hũ do con nấu sao, nói có phong phạm hồi ấy của ông đó.”

Hồi còn trẻ ông cụ là một đầu bếp, sau khi già rồi, lúc có tiền tài công ty ông ngược lại không muốn nhắc tới.

Hồi ức yêu thích nhất chính là lúc ông mở quán ăn đầu tiên, món ăn làm ra thật sự mùi hương bay xa mười dặm, hễ là nếm qua một lần thì tuyệt đối sẽ đến lần thứ hai.

Trong chuyện dở dành ông cụ, Nhan Hàm có một chiêu đặc biệt độc nhất vô nhị, thế nên lúc này hai ông cháu đã vừa nói vừa cười tiến vào trong biệt thự.

Có điều ông cụ cũng không thật sự bảo cô đi nấu cơm: “Hiếm khi trở về một lần, cùng ông nội trò chuyện đi, chuyện nấu nướng để bọn họ làm là được.”

Lúc này một dì giúp việc chừng ba mươi tuổi bưng trà sang đây.

Nhan Hàm nhìn thoáng qua, thuận miệng hỏi một câu: “Dì này mới tới ạ?”

“Dì giúp việc trước ở quê nhà có việc đi rồi.” Ông cụ thần nhiên nói.

Nhan Hàm à một tiếng, vươn tay nhận lấy ly nước dì ta bưng tới, cô nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Dì giúp việc rõ ràng sững sốt một cái, mau chóng lắc đầu nói: “Nên mà, nên mà.”

“Hiếm khi người trở về, cùng ông nội đánh một ván.” Ông cụ thích chơi cờ, đã thích hồi còn trẻ, câu đầu tiên thường nhắc tới bên miệng ông nào là điều kiện không tốt, hoàn toàn chẳng có điều kiện học cờ. Nếu ông thật sự học đánh cờ, thì còn có Nhiếp Vệ Bình, Thường Hạo gì chứ.

Nhan Hàm mỗi lần nghe tới đây, ông cụ nhà cô không biết ngượng gì cả, ông nội đẳng cấp thua kém người ta thì so đo gì hử.

Sau đó hai người tới phòng sách của ông cụ đánh cờ, không thể không nói, tuy rằng sức cờ của ông cụ thua kém kỳ thủ chuyên nghiệp, nhưng dù sao cũng đã chơi mấy chục năm, Nhan Hàm hoàn toàn không phải đối thủ của ông.

Nhan Hàm sở dĩ muốn gia nhập nhóm cờ vây trong trường, chính là muốn luyện tập nhiều chút, sau này có thể đánh bại ông cụ.

Thực ra cô cũng không thích cờ vây, mục tiêu của cô mạnh mẽ vậy chính là vì ông cụ nhà cô.

Bởi vì ông cụ Nhan từng hứa với cô, chỉ cần ngày nào đó cô đánh thắng ông một ván cờ, ông đồng ý với cô một chuyện.

Kết quả đánh được nửa ván, Nhan Hàm phát giác nhận ra mình rơi vào thế bất lợi, cô bèn mau chóng kiểm soát đi toilet.

Nhưng cô không nghĩ tới khi mình đi ngang qua phòng bếp, chợt nghe được hai người giúp việc vừa bận rộn vừa tán gẫu bên trong.

“Tôi thấy vị tiểu thư này tính tình thật tốt, tôi bưng trà cho cô ấy, cô ấy còn cảm ơn tôi đấy.” Âm thanh rất xa lạ còn trẻ tuổi, hẳn là dì Bành vừa tới làm.

Một âm thanh khác nghe ra lớn hơn vài tuổi vang lên: “Tính cách tốt quả thật là tốt, thấy ai cũng tươi cười, cũng được ông cụ yêu mến.”

Vị này chính là dì Hứa, đã làm chừng mười năm rồi.

Kết quả dì Hứa nói xong những lời này liền nặng nề thở dài một hơi.

“Cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cô, bớt tiếp xúc với vị tiểu thư này đi, không có lợi cho cô đâu.” Dì Hứa tỏ vẻ người từng trải, chỉ điểm sai cho dì Bành là người mới.

Dì Bành lập tức khó hiểu hỏi: “Vì sao hả?”

“Lúc trước tôi không phải đã nói với cô rồi à, bố cô ấy hồi đó bị mẹ cô ấy dụ dỗ, ngay cả nhà cũng không cần mà bỏ đi. Cô nói phu nhân chúng ta có thể thích cô ấy sao? Thế nên trước đó phu nhân cứ nhắc mãi với tôi, chỉ sợ cô ấy cũng giống bố mình, bị một thằng nhóc nghèo túng đẹp mã lừa gạt.”

Nói xong dì Hứa chắc một tiếng nặng nề.

Dì Bành vừa tới làm, đoán chừng tính tình cũng thành thật, thấp giọng nói: “Tôi thấy tiền bạc cũng không quan trọng, quan trọng nhất là tính tình hai người hợp nhau, thích lẫn nhau mới tốt chứ.”

“Hầy, thế nên tôi nói cô ngây ngô mà, nhà họ Nhan có công ty trăm triệu, nhiều tiền như vậy, cô cho là gia đình nghèo khó như chúng ta sao, người ta rất coi trọng môn đăng hộ đối đấy.”

Nói tới đây, dì Hứa còn nói: “Ồ, đúng rồi, tôi phải gọi điện thoại báo phu nhân một tiếng tiểu thư đã trở về. Bằng không bà ấy lại giận tôi không báo ngay cho bà ấy biết.”

Nhan Hàm đứng ở cửa, mặt không biểu cảm nhìn toilet ở đằng trước.

Cuối cùng cô xoay người lên lầu, dùng toilet trong phòng mình.

Thực lực cô vốn kém, hơn nữa có chút tâm sự, rất nhanh thua ván cờ này.

Khi hai người đang chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, di động của ông cụ vang lên, ông than thở nói: “Ông không thích dùng điện thoại này.”

Nhưng nói xong rồi, ông vẫn bắt máy.

Ông nói hai câu với đối phương, rồi đưa điện thoại tới, nói: “Nào, con cũng nói hai câu đi.”

Nhan Hàm cầm điện thoại, giọng nữ bên kia vang lên, hỏi cô: “Hôm nay về ở sao?”

“Vâng, ông nội gọi điện cho cháu, ngày mai cháu trở về trường.” Nhan Hàm ngoan ngoãn trả lời, trên mặt không nhìn ra chút bất thường nào.

Đối phương hình như rất hài lòng với câu trả lời của cô, nói: “Thứ bảy này cùng nhau ăn một bữa cơm đi.” Nhan Hàm sững sốt, hoàn toàn không nghĩ tới chính là một câu như vậy, thế là cô rầu rĩ lên tiếng: “Vâng, được ạ.”

Cô nói xong đưa điện thoại cho ông cụ, cũng may lần này ông nội nói hai câu liền ngại đối phương dong dài, trực tiếp cúp máy.

Bữa cơm này Nhan Hàm chẳng có khẩu vị gì cả.

*

Tối thứ bảy, bởi vì nghĩ hiếm khi cùng bà ấy ăn cơm, thế là Nhan Hàm đặc biệt chọn một bộ đồ nên hợp với thẩm mỹ của bà ấy, một chiếc đầm ren màu trắng, làn váy trên đầu gối một chút, không quá bảo thủ cũng không quá hở hang.

Cô lại mang đôi giày cao gót màu sáng, vóc dáng cô vốn cao gầy, sau khi mang vào, toàn thân trông uyển chuyển duyên dáng.

Nhưng Nhan Hàm tới chỗ đã đặt tại nhà hàng, đợi hồi lâu cũng không thấy ai đến.

Cô nghĩ người ta là người bận rộn nhiều việc, thế là không gọi điện thoại tiếp tục ngoan ngoãn chờ đợi.

Cho đến nửa tiếng sau, cô thấy một người đàn ông ngồi xuống chỗ đối diện, dáng vẻ cọt nhả, cô lập tức lạnh lùng nói: “Chỗ này đã đặt trước, phiền anh đến chỗ khác ngồi đi.”

“Cô là Nhan Hàm đúng không,” người đàn ông trẻ tuổi quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, cười nhạt nói, “Không tệ đó.”

Người đàn ông trẻ tuổi lại mở miệng: “Tối nay hai chúng ta ăn cơm, cô không biết sao?”

Nhan Hàm đang muốn tức giận, đột nhiên sững sốt.

Cô kinh ngạc nhìn đối phương: “Tôi ăn cơm với anh?”

“Đúng rồi, hai người chúng ta coi mắt mà.” Người đàn ông có vẻ rất hứng thú nhìn Nhan Hàm, gã vốn không nghĩ tới mẹ nó cô gái này không tệ, gã chỉ tùy tiện xem thử thôi, thật đúng là xinh đẹp, tuyệt đối không phải khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ, giống với những cô nổi tiếng trên mạng mà gã từng tiếp xúc, hoàn toàn khác biệt.

Mẹ nó đây chính là tiên nữ mà.

“Tôi tên là Dư Hạo.” Người đối diện cười hì hì tự giới thiệu.

Nhan Hàm vốn muốn trực tiếp bỏ đi, nhưng cô suy nghĩ, cuối cùng vẫn cố nhịn ngồi xuống. Không phải ăn một bữa cơm ư, chỉ cần coi đối diện là một con chó, cô ăn phần cô.

Cô thật sự không muốn bởi vì loại chuyện này mà lại âm ỉ nữa.

Vì thế cô lập tức bảo nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên, cô gọi món rất nhanh, Dư Hạo ở đối diện thì thông thả, dáng vẻ nhàn nhã tự tại. Thừa dịp gã gọi món, Nhan Hàm cúi đầu nhìn di động một lúc.

Không ngờ gọi xong đồ ăn, khi cô ngẩng đầu lên liền trông thấy Bùi Dĩ Hằng từ cửa tiến vào.

Bên cạnh anh còn đi theo một người phụ nữ, tóc ngắn bờ môi đỏ mọng, mặc một chiếc áo khoác âu phục dài kẻ sọc màu xám nhạt, bên trong phối hợp áo thun trắng váy da màu đen, lộ ra một cặp chân trắng tấp lại trắng nõn, tỏa sáng xinh đẹp dưới ánh đèn nhà hàng.

Nhan Hàm nhìn thấy hơi ngớ ra, cho đến khi bọn họ ngồi xuống chỗ cách cô rất xa.

Bùi Dĩ Hằng ngồi tại vị trí đưa lưng về phía cô, thế nên anh không nhìn thấy Nhan Hàm.

Bữa ăn này, mặc kệ Dư Hạo ở đối diện nói gì, Nhan Hàm đều chỉ ừ có lệ hai tiếng, cô thỉnh thoảng ngẩng đầu quan sát cô gái tóc ngắn đi cùng Bùi Dĩ Hằng.

Xem tuổi tác, chắc là chị cậu ấy nhỉ.

Đáy lòng Nhan Hàm nghĩ, ừ, nhất định là chị gái.

Kết quả giây tiếp theo, cô trông thấy cô gái tóc ngắn đột nhiên cầm lấy khăn ăn, đứng dậy lau miệng giúp Bùi Dĩ Hằng ở đối diện.

Nhan Hàm: “...”

Bên này, Bùi Dĩ Hằng mặt không biểu cảm nhìn người phụ nữ đối diện, bình tĩnh hỏi: “Chị điên rồi à?”

“Không biết lớn nhỏ,” Giản Cận Huyền khẽ cười, trực tiếp thu lại khăn ăn của mình, đầu cô hơi nghiêng qua, quả nhiên cô gái ngồi bên kia mau chóng rời khỏi, thoát nhìn muốn đi toilet.

Giản Cận Huyền dứt khoát buông xuống dao nĩa trong tay, một tay chống cằm, cực kỳ tao nhã nói: “Tiểu sư đệ thân mến của chị, cậu không phải nợ đào hoa nào đó rồi chứ.”

Sắc mặt Bùi Dĩ Hằng lạnh nhạt cắt miếng thịt trước mặt, chậm rãi dùng nĩa đưa vào miệng.

Đợi anh ăn xong, lúc này mới nhẹ nhàng lau miệng, thản nhiên nói: “Đừng nói lời vô vị như vậy.”

Giản Cận Huyền nhú mày, kinh ngạc nói: “Nhưng chị thấy cô bé bên kia đã lên ngấm cậu nửa tiếng rồi.”

Ánh mắt cô nhìn qua vị trí kia, nhưng lúc này sắc mặt cô hơi thay đổi.

“Mẹ nó,” cô thấp giọng tức giận mắng một câu, “Tên kia không phải bỏ thứ gì vào ly cô gái kia chứ.”

Bùi Dĩ Hằng quay đầu lại nhìn, trông thấy gã đàn ông bên kia lắc ly trong tay hai cái, rồi đặt lại về phía đối diện.

“Hắn làm gì hả? Bỏ thuốc cho cô bé kia sao?” Giản Cận Huyền hơi lơ mơ bởi thao tác của gã kia, ở quán bar bỏ thuốc cho người không quen biết quả thật chẳng ít. Nhưng tới đây hẳn đều là người quen biết nhau, gã này bỏ thuốc cho cô gái mình quen biết.

Lúc Giản Cận Huyền lẩm bẩm, Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy một bóng dáng màu trắng quen thuộc nhanh nhẹn đi tới, lại ngồi xuống vị trí kia.

Anh trực tiếp đứng lên.

“Haiz, A Hằng cậu làm gì hả?” Giản Cận Huyền không ngờ anh đi thẳng qua.

Nhan Hàm vốn vừa ngồi xuống, ai ngờ Dư Hạo ở đối diện đặc biệt nhiệt tình muốn cụng ly với cô, Nhan Hàm đang cảm thấy gã rất phiền, cô định uống một ngụm nước, sau đó chạy lấy người, cạnh bàn ăn đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Khi cô ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa chạm vào ánh mắt chàng trai thì ly nước trước mặt cô đã bị anh với tay qua cầm lên.

Dư Hạo không nghĩ tới đã sắp thành công rồi, đột nhiên chạy ra một người, gã lập tức phần nộ nói: “Mẹ nó mày là ai hả?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn gã, khí thế toàn thân lấn người, sắc mặt đặc biệt lạnh lùng.

“Anh tự mình uống, hay là tôi đổ cho anh uống?”

19. Chương 19

Lúc này Nhan Hàm nhìn chàng trai trước mặt, lại nói tuy rằng cô và anh quen biết chưa lâu lắm, nhưng cô biết anh không phải người cường thế, tương phản anh rất hòa nhã, tuy rằng thoát nhìn đối với ai cũng có khoảng cách, nhưng anh sẽ không khiến người ta khó xử trước mặt mọi người.

Giờ phút này trên người anh tựa như bùng nổ mọi khí thế, toàn thân trông cực kỳ lạnh lùng.

“Sao vậy?” Nhan Hàm vươn tay kéo tay áo anh, thấp giọng hỏi.

Nhưng giây tiếp theo lòng bàn tay cô rơi vào trong lòng bàn tay anh, Bùi Dĩ Hằng nắm cổ tay cô, anh cup mắt nhìn cô một cái, sau đó trực tiếp kéo người che chắn phía sau anh.

Nhan Hàm vẫn còn trong kinh ngạc, nhưng khuôn mặt cô chạm vào cánh tay anh.

Dư Hạo thấy một màn như vậy, gã cũng nổi giận, đứng lên chỉ vào mũi Bùi Dĩ Hằng: “Thằng nhóc mày từ đâu chui ra hả? Chạy tới đây ngang ngược cướp người từ tao, được thôi, tao cho mày biết cái gì gọi là không biết trời cao đất rộng.”

Nhan Hàm kinh ngạc, khi nghe được những lời nóng nảy kia, cô đang muốn lên tiếng.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng càng che cô kín hơn, dường như sợ Dư Hạo nhìn thấy cô, dường như muốn liều mạng che chở cô.

Bùi Dĩ Hằng cất tiếng, âm thanh lạnh như băng vang lên: “Anh bỏ gì vào trong ly của cô ấy?”

Nhan Hàm vốn đang nghi hoặc, nhất thời sững sờ.

Sau đó cô trừng to mắt, nhưng bờ lưng anh che chắn phía trước cô, áo sơ mi màu nhạt trông rất đẹp lại đất đỏ, Nhan Hàm chớp mắt, bàn tay run nhè nhẹ.

Mà lúc này chàng trai nắm bàn tay cô hình như cảm giác được, ngón cái anh nhẹ nhàng xoa lòng bàn tay cô.

Dường như đang trấn an cô.

Đừng sợ, Nhan Hàm, em đừng sợ.

Dư Hạo vốn đang vênh váo hung hăng, lúc này gã ngây người, sau đó lờ lợc ngụy biện: “Mày nói vợ vẫn gì hả? Đừng tưởng rằng bây giờ thuận miệng nói xấu người khác thì không cần chịu trách nhiệm, tao nói cho mày biết, mày còn dám nói bậy, tao chắc chắn tìm luật sư tới.”

“Cứ việc tìm đi, chúng ta xem thử rốt cuộc là luật sư của anh mồm mép lợi hại, hay là chứng cứ của chúng tôi càng chân thật hơn.” Giản Cận Huyền mang theo quản lý nhà hàng đi thẳng tới.

Cô chỉ vào ly của Nhan Hàm nói: “Tôi thấy người này bỏ thứ gì đó vào trong ly cô ấy, cụ thể là gì thì tôi không biết, cơ mà chúng ta có thể báo cảnh sát điều tra.”

“Ồ thần kinh,” Dư Hạo làm ra vẻ dè bủ, hừ một tiếng, “Nhà hàng các người là Michelin ba sao ư, tôi thấy còn không bằng cứt chó, mấy thứ này bỏ vào cái gì hả...”

Gã còn chưa nói xong, cô gái chui ra từ sau lưng Bùi Dĩ Hằng, trực tiếp vươn tay bưng rượu đỏ đặt tại cạnh bàn hất qua người gã.

Dư Hạo không ngờ cô gái này sẽ trực tiếp ra tay, gã chẳng kịp tránh né.

Gã chỉ kịp nhắm mắt lại, nhưng rượu đỏ đã hất qua từ trên đầu gã chảy xuống người, hôm nay gã còn mặc chiếc áo sơ mi màu sáng, vốn rất giống một con chó, kết quả bị rượu đỏ dính trên áo, lập tức nhuộm một mảng lớn.

Đợi khi Dư Hạo mở mắt ra lần nữa, sắc mặt giận dữ: “Mẹ nó cô muốn chết à?”

Kết quả Nhan Hàm chỉ cười lạnh một tiếng, khóe mắt thoáng thấy cái đĩa nằm ở chỗ cô.

Cô gọi một phần thịt bò, nhưng bởi vì người đối diện quá ồn ào, cô vẫn chưa ăn uống gì, gần như chưa động tới. Lúc này cô cầm đĩa lên, hất tất cả lên người Dư Hạo.

Miếng thịt bò đều là dầu mỡ, từ trên đầu Dư Hạo rơi xuống, quần áo không chỉ bị hủy hoại hoàn toàn còn trông rất nhếch nhác.

Thậm chí có một miếng thịt bò nhỏ, lại không giống miếng thịt khác rơi xuống, mà dính chặt trên đầu Dư Hạo.

Đặc biệt hài hước lại buồn cười.

Người xung quanh nhìn đều ngó ra.

Bởi vì chẳng ai nghĩ tới, tiên nữ trông nho nhã xinh đẹp này, sức chiến đấu lại nổ tung một cái lều.

Huống hồ lúc này cô không chỉ ném đồ, còn dùng ngón tay chỉ vào Dư Hạo, cười lạnh nói: “Nếu anh cảm thấy mình oan uổng, thế thì uống hết ly nước này đi.”

Lồng ngực Dư Hạo phập phồng, uống thì khẳng định không thể uống rồi.

Vì thế Nhan Hàm chẳng hề khách khí, trực tiếp quay đầu nói với quản lý nhà hàng: “Chuyện này xảy ra ở nhà hàng các ông, báo cảnh sát đi.”

Nhắc tới báo cảnh sát, Dư Hạo quả nhiên hơi nôn nóng.

Thật không phải gã sợ cảnh sát, mà là dù sao Nhan Hàm cũng là cháu gái của nhà họ Nhan, không tới lúc để gã tâm sự, nhưng trên người gã đúng lúc mang theo một loại thuốc bẻ đưa cho, nghe nói để phụ nữ dùng, có thể khiến phụ nữ...

Gã đã nhìn ra từ trước thái độ không kiên nhẫn của Nhan Hàm đối với mình, con người Dư Hạo bị chiều hư, trước đây luôn sống ở nước ngoài, chơi đùa bừa bãi quen rồi.

Thấy Nhan Hàm đi toilet, gã đột nhiên nổi lên tâm tư không đứng đắn.

Kết quả không nghĩ tới lại đụng phải người lo chuyện bao đồng.

Bây giờ nghe Nhan Hàm nói báo cảnh sát, gã sợ làm ra lộn chuyện, để cha mẹ gã biết gã lại bỏ thuốc cho cháu gái của nhà họ Nhan, chỉ sợ là...

“Đồ khốn nạn.” Giản Cận Huyền nhìn tên cặn bã này với vẻ chán ghét.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô gái bên cạnh, rõ ràng trông rất dũng mãnh, nhưng bàn tay được anh nắm lấy lúc này trong lòng bàn tay đã hơi thấm mồ hôi, cô cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ có thể thấy bờ môi mím chặt.

Rốt cuộc bàn tay anh dùng sức, lại nắm chặt bàn tay cô.

Dư Hạo cũng không hiền gì, trong quá trình chờ cảnh sát, gã muốn chạy hai ba lần, nhưng đều bị quản lý nhà hàng khách khí ngăn cản.

Cho đến khi xuất hiện bóng dáng cảnh sát ở cửa, Bùi Dĩ Hằng chán ghét nhìn gã một cái.

Giản Cận Huyền thì cười hì hì nói: “Bây giờ tốt rồi, chú cảnh sát làm chủ cho chúng ta tới rồi.”

Ai ngờ cô vừa dứt lời, Dư Hạo trực tiếp vươn tay cầm lên ly nước kia trên bàn, ngửa đầu, uống vào bụng.

Cả nửa ly nước, gã một hơi uống hết.

Thế nên người bên cạnh còn muốn ngăn cản, hoàn toàn không kịp rồi.

Nhan Hàm cũng không nghĩ tới gã có thể không biết xấu hổ như vậy, sau khi đè nén một lúc lâu, cô không biết nói gì cho phải.

Kết quả chờ cảnh sát tới rồi, Dư Hạo bắt đầu nói đùa bắt đắc dĩ, lại còn nói ly nước kia là chuẩn bị cho gã, bây giờ ly nước kia ở trước mặt bao người cũng bị chính gã uống hết rồi.

Ngay lúc Dư Hạo ngụy biện đủ kiểu, Nhan Hàm lạnh lùng nói: “Không phải còn có mấy quay à.”

Sắc mặt Dư Hạo nhất thời trắng bệch.

Cuối cùng vẫn phải đến sở cảnh sát một chuyến, ngay cả Nhan Hàm cũng phải đi theo, dù sao cô là người bị hại.

*

Nhan Hàm theo Bùi Dĩ Hằng cùng ngồi trên xe của Giản Cận Huyền.

Chờ sau khi Giản Cận Huyền lái xe, hạ xuống cửa kính xe một chút, gió đêm tiến vào bên trong, cô mất kiên nhẫn than thở một câu: “Mẹ nó chuyện gì đây hả.”

Nhan Hàm cảm thấy rất ngượng ngùng, dù sao người ta đến ăn một bữa cơm, không chỉ dám làm việc nghĩa, giờ còn phải đưa cô tới sở cảnh sát. Thế nên người cô hơi nghiêng về bên cạnh, con người tựa mực đen lấy từ trong kính xe nhìn Giản Cận Huyền, nghiêm túc nói: “Em xin lỗi, thật sự làm phiền chị rồi.”

Giản Cận Huyền sững sốt, giờ mới nhận ra cô bé này hiểu lắm rồi.

Cô mau chóng nói: “Chị không phải đang nói em, chị mắng cái tên khốn nạn kia ấy.”

Cô cũng bị tên súc sinh này làm hết hồn, tại nơi ăn uống như vậy, lại dám bỏ thuốc cho con gái nhà người ta, lá gan chó này cũng lớn quá đi, trước kia không phải trải qua bao nhiêu loại chuyện thế này rồi chứ.

Lúc này bầu không khí trong xe hơi nặng nề, hơn tám giờ tối, trên ngã tư đường vẫn đông nghịt, đèn sau đuôi xe màu đỏ hội tụ cùng nhau, tựa như con rồng đỏ bơi lội, lấp lánh trong bóng đêm của thành phố này.

Cô gái tóc ngắn đằng trước lái xe khẽ cười nói: “Đúng rồi, chị còn chưa tự giới thiệu, chị là Giản Cận Huyền, là sư tỷ của tiểu thái tử chúng ta.”

Nhan Hàm lần đầu nghe được có người gọi Bùi Dĩ Hằng là thái tử, cô hơi ngớ ra, nhưng vẫn ngoan ngoãn chào hỏi: “Em chào chị.”

“Không phải chị,” Giản Cận Huyền khẽ cười một tiếng, “Là sư tỷ.”

Lúc này Nhan Hàm thật sự ngẩn ngơ, xưng hô sư tỷ này có chút quay về quá khứ.

Cô xoay đầu nhìn chàng trai bên cạnh, chỉ thấy anh nghiêng mặt nhìn ngoài xe, ngọn đèn mờ nhạt bên đường rọi trên mặt anh, rõ ràng rồi vụt tắt, lướt qua tựa như nước chảy, cực kỳ giống đoạn chuyển cảnh kinh điển của loại phim điện ảnh nghệ thuật.

Mê người lại có cảm giác.

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Giản Cận Huyền khẽ cười nói: “Ồ sư môn bọn chị, quy củ rất nghiêm khắc, sư đệ phải bưng trà rót nước cho sư tỷ.”

Đột nhiên, chàng trai bên cạnh vốn chống nửa cánh tay tại cửa kính xe, anh vươn tay xoa giữa mi tâm và mũi, sắc mặt hơi uể oải, giọng nói cũng hơi khàn khàn: “Giản Cận Huyền.”

Giọng anh trầm thấp, có chút cảm giác áp bách.

Nhưng anh vừa có hành động như vậy, Nhan Hàm rốt cuộc ý thức được, không hợp chỗ nào, tay anh từ lúc ban đầu vẫn luôn nắm tay cô, dịu dàng lại mạnh mẽ, thế nên khiến cô yên tâm cho tới giờ vẫn chưa buông ra.

Lúc này Nhan Hàm lấy lại tinh thần, lập tức buông tay ra, nhưng lần đầu tiên cô không rút về được bàn tay mình.

Giản Cận Huyền ngồi đằng trước cười hì hì nói: “Xin lỗi, là chị bưng trà rót nước cho cậu.”

“Hai người quen biết thế nào vậy?” Giản Cận Huyền lại tò mò hỏi han.

Nhan Hàm rút cuộc dè dặt rút về bàn tay mình, cô nhẹ giọng nói: “Em là đàn chị của cậu ấy trong trường.”

“Wow, lại là chị à.” Giản Cận Huyền rất vui vẻ, không ngờ cô gái này trông tuổi tác còn nhỏ, lại còn là đàn chị đây.

Nhưng Nhan Hàm vừa nói xong, Bùi Dĩ Hằng bên cạnh thản nhiên cất tiếng: “Chúng tôi bằng tuổi.”

Nhan Hàm chớp mắt, hóa ra anh cũng mười chín à.

Giản Cận Huyền cảm thán nói: “Đàn chị, em đi học sớm rồi.”

“Em tên là Nhan Hàm, chị gọi thẳng Nhan Hàm là được rồi.” Nhan Hàm lắng nghe Giản Cận Huyền cũng gọi mình là đàn chị, cô lập tức nói ra tên mình.

Chờ bọn họ tới sở cảnh sát, Nhan Hàm được đưa vào làm biên bản.

Dư Hạo bên cạnh vẫn còn tranh cãi kịch liệt, cả sở cảnh sát đều có thể nghe được tiếng gào thét của gã.

Nhan Hàm làm xong biên bản đi ra, mới vừa tới bên cạnh Bùi Dĩ Hằng, đúng lúc gặp một chú cảnh sát trung niên bưng ly nước thanh thời đi qua, ông ta nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng, đột ngột trừng to mắt, miệng nói mãi: “Ồ, ơ, vị này không phải, không phải...”

“Em có thể ở bên cạnh chờ tôi một chút không?” Bùi Dĩ Hằng dịu dàng nói với Nhan Hàm.

Nhan Hàm ngoan ngoãn gật đầu, đi tới cửa, vừa lúc Giản Cận Huyền đứng bên kia.

Đợi cô đứng ở cửa, quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, trông thấy chú cảnh sát kia sắc mặt kích động đang bắt tay với anh, rõ ràng đối phương đã lớn tuổi, nhưng lúc nhìn anh sắc mặt kính trọng lại vui vẻ.

Tuy rằng cô không nghe được đối thoại của bọn họ, nhưng sắc mặt Bùi Dĩ Hằng ôn hòa, không giống vẻ hồ hững như thường ngày.

“Cậu ấy chính là thiếu niên xinh đẹp đứng nhất giới cờ vây đấy,” đột nhiên bả vai Nhan Hàm sụp xuống, cô nghiêng đầu nhìn, suýt nữa đụng vào chóp mũi của Giản Cận Huyền.

Cầm của Giản Cận Huyền gác trên vai cô, cô hơi cong ánh mắt, vẻ mặt tươi cười nhìn Nhan Hàm.

“Có cảm tưởng gì không?” Cô cười tủm tỉm nói.

Nhan Hàm sửng sốt, chớp mắt, sau đó lại chớp mắt nữa, rồi mới chậm chạp nói: “Cảm tưởng gì ạ?”

“Yêu đương với thiếu niên xinh đẹp đứng nhất giới cờ vây đó.” Giản Cận Huyền nhìn cô, vẻ mặt dĩ nhiên.

Nhan Hàm lập tức lắc đầu, thấp giọng nói: “Bọn em không phải là loại quan hệ này.”

“Chị hiểu, cậu ấy quả thật không nên công khai chuyện yêu đương, cơ mà hai đứa cứ nói với chị không sao đâu, miệng chị rất kín, hơn nữa chị còn là sư tỷ thân thiết của cậu ấy.” Giản Cận Huyền còn vươn tay giữ eo Nhan Hàm, dường như cảm thấy hai người còn giữ bí mật, thật sự rất khách khí.

Nhan Hàm: “...” Nhưng bọn họ thật sự không có gì mà.

Chưa đến một lúc, Bùi Dĩ Hằng đi tới, Nhan Hàm nhìn anh một cái, khi đang muốn cụp mắt xuống thì cổ tay cô bị nắm đi một cách nhẹ nhàng, toàn thân kéo qua về phía anh.

Giản Cận Huyền vốn đang dựa vào Nhan Hàm, cô bị kéo đi rồi, Giản Cận Huyền suýt nữa bị ngã xuống.

Thế nên cô rất không vui nhìn Bùi Dĩ Hằng, nói: “Cậu sao thế hả, tôi chỉ dựa một chút thôi.”

“Không được.” Giọng nói trầm thấp của Bùi Dĩ Hằng vang trong bóng đêm dường như đem một phần gọi cảm đáng ghét.

Nhan Hàm bị kéo đứng sát anh, cánh tay kề sát cánh tay anh, nhiệt độ cơ thể ấm áp của người đàn ông xuyên qua lớp áo sơ mi hơi mỏng truyền sang đây, ấm áp, đặc biệt xuyên vào người.

“Bên này xong rồi chứ.” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng hỏi cô.

Nhan Hàm gật đầu: “Bọn họ nói làm biên bản xong có thể về trước, có tình hình gì thì sẽ liên lạc trước với tôi.”

“Được, chúng ta về nhà thôi.”

Những lời này khiến Giản Cận Huyền ở bên cạnh đột ngột ngẩng đầu lên, tình huống gì đây? Là tình huống gì đây hả?

Cô một lòng say mê cờ vây, không nghe ngóng được gì từ sư đệ, không chỉ tìm bạn gái, còn sống chung nữa? Tiết tấu nhanh quá đi, mẹ nó cô có chút không thể tiếp nhận được.

Tuy nhiên Giản Cận Huyền nhìn cô gái dịu dàng bên cạnh, lại sợ như hù dọa Nhan Hàm, vì thế cô làm như lơ đãng nói với Bùi Dĩ Hằng: “A Hằng hôm nay thực sự không giống bình thường chút nào, tuy rằng trông cậu ấy lạnh lùng như vậy, nhưng tính khí rất tốt, hôm nay chị suýt nữa tưởng rằng cậu ấy muốn đánh người.”

Nhan Hàm gật đầu, con người đen trong suốt thuần khiết tựa nai con chớp chớp, nhẹ giọng: “Em biết.”

Anh chỉ là trông hơi lạnh lùng, thực ra tính tình rất ôn hòa.

Nhưng lúc này, chàng trai bên cạnh đột nhiên nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Tôi biết đánh người đó.”

Nhan Hàm hơi giật mình, nghiêng đầu nhìn anh, khuôn mặt quá điển trai kia lúc này lộ ra vẻ rất nghiêm túc.

“Hắn muốn ức hiếp em.”

—

Lời tác giả:

Thái tử phi lão đại ra tay nhanh quá, thế nên thái tử cũng chưa ra tay.

Tuy rằng người ta đánh cờ vậy, nhưng người có lịch sự bao nhiêu đi nữa bị ép đến nóng nảy, cũng không chịu đựng được.

Ai bảo hắn ức hiếp vợ người ta.

20. Chương 20

Gió đêm khê khàng lướt qua, giọng nói chàng trai trầm ấm tựa như hóa thành thang âm, nhảy nhót trong trái tim cô.

Khóe miệng Nhan Hàm cong lên, rốt cuộc không đè nén nụ cười của mình nữa.

Cô quay đầu nhìn anh, ý cười đã không giấu được, đang muốn lên tiếng nói chuyện.

Nhưng một âm thanh thịnh nộ ngắt ngang cô, chỉ nghe dưới bậc thang truyền đến một câu: “Nhan Hàm.”

Một tiếng như vậy khiến ba người trên bậc thang đồng thời quay đầu qua nhìn. Cả ba đều thấy ở đó có hai người đang đứng, người đàn bà đứng đằng trước mặc một bộ đồ Chanel, mái tóc đen thui được búi lên đoan trang, ngay cả mép tóc cũng nằm im.

Vóc dáng đoan chính của bà đứng đó, xách túi trong tay, như là bất cứ lúc nào cũng có thể tham dự một buổi tiệc hết sức long trọng.

Bùi Dĩ Hằng nhìn khuôn mặt người đàn bà kia, sau đó ánh mắt hơi nghiêng dừng lại trên người Nhan Hàm.

Biểu cảm của cô dường như đình trệ trong khoảnh khắc ban nãy, ý cười ngưng đọng.

Khuôn mặt anh nhất thời nhả nhứ.

Nhưng người đàn bà dưới bậc thang đã bước lên, bởi vì dáng người cao gầy, trông khí thế cũng đầy tràn. Chẳng qua sắc mặt khó coi của bà, có thể nhìn ra được vì thịnh nộ mà tới đây.

Cho đến khi bà đứng lại trước mặt Nhan Hàm, Nhan Hàm suy nghĩ, lên tiếng trước: “Cháu không sao, chỉ là...”

Nhưng người đàn bà đứng trước mặt cô lại bỗng ngắt lời cô: “Cháu chỉ là như vậy?”

Câu này khiến Nhan Hàm sửng sốt.

“Chỉ vì không thích tôi sắp đặt cho cháu, cháu liền gây phiền toái cho tôi như vậy?”

Người đàn bà nhíu chặt lông mày, sau khi nói xong bờ môi mím thành một đường thẳng.

Nhan Hàm mặt không biểu cảm nhìn bà, chẳng nói gì.

Giản Cận Huyền bên cạnh nhìn mà sốt ruột muốn chết, cô lập tức nói: “Dì là mẹ của Nhan Hàm sao? Người kia lúc ăn cơm, ở trong cái ly của Nhan Hàm...”

“Cháu rút cuộc muốn làm gì?” Người đàn bà lộ ra sắc mặt khó mà nhẫn nhịn, dường như bà đã nhẫn nại lâu rồi.

Rút cuộc Bùi Dĩ Hằng lên tiếng: “Không phải lỗi của cô ấy.”

Người đàn bà rút cuộc đem ánh mắt dừng trên người Bùi Dĩ Hằng, bà quan sát Bùi Dĩ Hằng một lượt, lúc bà muốn nói thì tiếng phanh lại của chiếc ô tô phía sau có vẻ hết sức chói tai trong màn đêm tĩnh lặng.

Chưa tới một lúc, có vài người bước xuống chiếc xe Benz, đi tuốt đằng trước là một người đàn bà ăn mặc rất ra dáng phu nhân, gần như đi nhanh trên đường.

Trên đường đi tới, người đàn bà kia đương nhiên thấy nhóm người của Nhan Hàm.

Nhưng khi bà ta nhìn thấy người đàn bà đứng đối diện Nhan Hàm, sắc mặt không vui nói: “Nhan tổng, chị cũng ở đây à, thật là tốt quá. Chị nói xem đứa nhỏ hai nhà ăn bữa cơm, sao lại ăn tới sở cảnh sát rồi.”

Nhan Minh Chân nhìn đối phương, thản nhiên nói: “Tôi đang hỏi Nhan Hàm đây.”

“Cô Nhan, nếu cô không hài lòng với sự sắp đặt của bác mình, cô có thể từ chối thẳng, cô đưa con trai tôi đến sở cảnh sát làm gì hử. Cô thật là...” Bà ta chỉ suýt nữa thốt ra ba chữ “không gia giáo”.

Nhan Hàm đột nhiên cảm thấy mệt quá, âm ỉ cả buổi, vừa rồi ở trong nhà hàng cố kiên cường, ban này Nhan Minh Chân lại sang đây đổ ập một mớ chất vấn với cô, dường như sức lực của cô rút đi hết rồi.

Dù sao bọn họ không cần biết chân tướng, bọn họ chỉ muốn che chở cho thứ mình muốn che chở.

Chân tướng là cái gì, là đồ bỏ đi.

Thế nên cô im lặng đứng đó, chẳng nói lời nào, để bọn họ nói cho đã ngoài miệng, dù sao cô cũng đã làm nhục đối phương rồi.

Mắng chửi, lại không đau.

Người đàn bà kia thấy cô tỏ vẻ bất cần, bà ta cho rằng cô là lợn chết không sợ nước sôi làm bỏng, nghĩ đến đứa con bảo bối của mình, chỉ ngoan ngoãn nghe lời mình thôi, cùng một đứa nha đầu như vậy ăn cơm, bây giờ lại tới sở cảnh sát.

Tức giận trong lòng không có chỗ trút ra.

Bà ta giơ tay muốn chỉ vào Nhan Hàm, nhưng không ngờ tay bà ta vừa giơ lên thì Bùi Dĩ Hằng đã vươn tay túm Nhan Hàm ra sau lưng mình ở trước mặt mọi người, bờ lưng gầy gò của chàng thiếu niên che chắn trước mặt cô. Khoảnh khắc bị kéo qua Nhan Hàm hơi ngớ ra, nhưng khi bàn tay vô tình chạm sau lưng anh, nhiệt độ cơ thể ấm áp sau lưng anh theo lớp áo sơ mi mỏng của anh xuyên qua.

Con người đen của Nhan Hàm dừng tại sau lưng anh, vừa rồi khi ở nhà hàng, anh cũng che chở cô như vậy.

“Không được đụng vào cô ấy.” Giọng Bùi Dĩ Hằng tựa như kết băng.

Có sự lạnh lùng cứng rắn không được xía vào.

Người đàn bà kia nhìn người trước mặt rõ ràng còn nhỏ hơn con trai mình, bà ta lại có phần không dám đáp lại.

Giản Cận Huyền bên cạnh ngược lại thật sự tức chết rồi, đám người này rút cuộc có hiểu sự việc ra sao không, một đám qua đây mắng người bị hại.

Thế là cô lên tiếng nói thẳng với mẹ Dư Hạo: “Bà bớt giáo huấn người khác ở đây đi, đứa con trai kia của bà làm ra chuyện súc sinh, có máy quay ghi lại rõ ràng đấy.”

Bà Dư không ngờ cô gái này mở miệng ra là trực tiếp mắng con trai bà ta không bằng heo chó.

Lúc này bà ta lại tức giận đến phát run, bà ta đang muốn nói thì ai ngờ bên trong sở cảnh sát loạn lên.

“Đáng kiếp, thật đúng là tự làm tự chịu.”

“Cũng không phải à, bỏ thuốc cho con gái nhà người ta không thành, tự mình uống hết, bây giờ được tính phát tác, lăn lộn lung tung bên trong.”

Hai người này thoát nhìn là cảnh sát chuẩn bị tan tằm, đi ngang qua người bọn họ.

Hai người này đoán chừng cũng không nghĩ tới, nhiều người đứng ở cửa vậy chính là người có liên quan tới chuyện này, họ chỉ coi như là chuyện lạ xảy ra trong sở cảnh sát, cười nói đi xa.

Giản Cận Huyền thấy bà Dư hơi sững sốt, cô có lòng tốt nhắc nhở: “Mau đi xem đi, ai biết trên người đứa con bảo bối của bà mang theo thứ bản thủ gì.”

Lần này không cần cô nói thêm nữa, bà Dư liền chạy vào trong.

Người đi theo bà ta cũng nhanh chóng chạy vào một đám.

Nhan Minh Chân ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên trong, quả thật bên trong truyền ra tiếng lộn xộn. Bà nhin không được nhìn qua Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nhưng Nhan Hàm được Bùi Dĩ Hằng bảo vệ phía sau.

“Vừa rồi tôi đã nói, không phải lỗi của cô ấy.” Bùi Dĩ Hằng tỏ vẻ lạnh lùng nói.

Nhan Minh Chân có phần mất kiên nhẫn, bà không nhìn Bùi Dĩ Hằng, mà nhìn đằng sau anh hỏi: “Nhan Hàm, tôi hỏi cháu đây, tự cháu không biết nói à?”

Rốt cuộc, cô gái đứng phía sau Bùi Dĩ Hằng nhích sang bên cạnh một bước, lộ ra khuôn mặt mình phía sau anh.

Cô khẽ mím môi, vẫn là dáng vẻ kia, không mở miệng nói lời nào.

Thực ra từ giây phút Nhan Minh Chân xuất hiện, đáy lòng cô vui vẻ, cô tưởng rằng Nhan Minh Chân thật sự lo lắng cho mình nên mới tới. Nhan Hàm muốn nói với bà, nói rằng mình không sao, không bị tổn thương. Nhưng Nhan Minh Chân không nghe cô nói, không khỏi phân trần ngắt lời cô.

Nhan Minh Chân thậm chí cho rằng cô không thích sự sắp đặt này, là đang cố ý phá đám.

Bây giờ Nhan Minh Chân hỏi lại cô, rốt cuộc là sao, Nhan Hàm chẳng muốn nói nữa.

Cô không nói, Nhan Minh Chân lại càng mất bình tĩnh, bà phiền lòng bực dọc, nhìn qua Nhan Hàm lại nhìn sang chàng thiếu niên quá xinh đẹp đứng trước cô, bà thấp giọng bất đắc dĩ nói: “Đi thôi, trở về đi, suốt ngày không biết ở cùng loại người nào, cứ khiến người ta không bớt lo.”

Nói xong, Nhan Minh Chân xoay người, chuẩn bị rời khỏi.

Tuy nhiên, những lời này của bà khiến con người Nhan Hàm co rút lại.

Suốt ngày không biết ở cùng loại người nào...

Phu nhân ấy, chỉ sợ cô ấy giống bố mình, bị một thằng nhóc nghèo túng đẹp mã lừa gạt...

Nhan Hàm hít sâu một hơi, lần này hoàn toàn đứng ra khỏi phía sau Bùi Dĩ Hằng. Cô mở miệng hô lên: “Bác.”

Nhan Minh Chân quay đầu nhìn cô.

Nhan Hàm mím môi, ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt nhìn thẳng Nhan Minh Chân: “Làm sao bây giờ đây, bác không phải luôn sợ cháu giống em trai bác, cũng chính là bố cháu, bị loại người nghèo khổ lại xinh đẹp như mẹ cháu lừa gạt.”

Nhan Minh Chân sững sốt, dường như không thể tin, cô dám nói vậy với mình.

Nhưng sau khi Nhan Hàm mở miệng nói câu đầu tiên, thì rốt cuộc không dừng lại được: “Cháu là con gái ruột của bố cháu, cháu hình như ngay cả sở thích của ông ấy cũng thừa kế rồi. Ông ấy thích cô gái nghèo nàn như mẹ cháu vậy, cháu cũng thích một chàng trai nghèo nàn.”

Nhan Minh Chân tỏ vẻ “cháu điên rồi” nhìn Nhan Hàm.

Nhưng cô chẳng hề để ý, ngược lại toàn thân thả lỏng.

Cô tiếp tục nhìn Nhan Minh Chân nói: “Ông nội cháu có bao nhiêu tiền, không có một trăm triệu, cũng phải có tám mươi triệu nhỉ. Ông nội chỉ có hai đứa cháu là cháu và anh Chi Nhuận, cho dù thế nào cháu cũng được chia một nửa chứ. Phải, cháu thích người con trai nghèo khó, ông nội thương cháu, nói không chừng còn có thể cho cháu nhiều hơn nữa.”

“Bác không phải sợ điều này nhất ư? Sợ cháu giành lấy thứ của anh Chi Nhuận, hận không thể lập tức gả cháu ra ngoài, cho dù đối phương là súc sinh, là con chó.”

“Nhưng cháu đột nhiên không muốn để bác như ý.”

“Bởi vì cháu phát hiện, mặc kệ cháu làm thế nào bác không cũng hài lòng.”

“Nếu đã vậy, cháu đành sống thật vui vẻ thôi.” Nói tới đây, Nhan Hàm đột nhiên nghịch ngợm vươn tay về phía Bùi Dĩ Hằng, cô nắm lấy lòng bàn tay anh, tự nhiên lại vui vẻ nói, “Đây là người cháu thích, cũng là loại người mà bác sợ cháu thích nhất, loại đàn ông đẹp mã lại nghèo nàn.”

Nhan Hàm nói xong, ngẩng lên vẻ mặt hạnh phúc nhìn Bùi Dĩ Hằng: “Anh yêu, anh chào hỏi đi, vị này là bác em, quý bà Nhan Minh Chân.”

Giản Cận Huyền bên cạnh trợn mắt há mồm lắng nghe, đáy lòng sớm đã vang lên một ngàn từ f*ck, cô gái này mẹ nó thật dám nói.

Với lại nhìn thấy sắc mặt rất kinh ngạc của Nhan Minh Chân, Giản Cận Huyền rất muốn cười.

Cho đến ngay sau đó, chàng trai vẫn im lặng chột thân nhiên nhìn về phía Nhan Minh Chân.

“Chào bác.”

*

Nhan Minh Chân cuối cùng tức đến mức chẳng nói câu nào mà bỏ đi.

Nhìn bóng lưng bà rời khỏi, Nhan Hàm đứng hồi lâu trong gió đêm, cho đến khi cô lấy lại tinh thần, mới phát hiện lần đầu tiên mình lại thấy thoải mái đến vậy.

Hóa ra nói ra những lời không thể nói, nói ra hết một lần, lại là cảm giác này.

Mẹ nó thích quá.

Lúc này, Nhan Hàm nhớ tới ban nãy cô nhất thời để Bùi Dĩ Hằng làm đạo cụ, còn coi anh là loại người xinh đẹp lại nghèo nàn, lời xinh đẹp coi như khen người, ngược lại chẳng sao. Cơ mà vừa nghèo lại đẹp hiển nhiên không phải.

Cô ngửa mặt, than nhẹ một hơi, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi nhé, ban nãy bảo cậu làm khách mời tạm thời, cậu đừng giận.”

Bùi Dĩ Hằng im lặng nhìn cô mấy giây, đột nhiên anh mỉm cười: “Nếu tôi để ý thì sẽ không phối hợp với em.”

Nhan Hàm: “...”

Cô nhớ lại tiếng bác chân thành ban nãy của anh, diễn xuất quả thật rất tốt.

Tuy rằng anh bị cô lôi làm diễn viên tạm thời, nhưng thời điểm máu chốt không làm hỏng chuyện.

Nghĩ nghĩ, cô lại càng cảm thấy thú vị, thế là phì một tiếng, nở nụ cười ra tiếng. Vừa mới bắt đầu cô còn kiềm nén, nhưng nghĩ đến sắc mặt kinh hoảng lúc gần đi của Nhan Minh Chân, cô rốt cuộc không nhịn được nữa.

Thật sự càng cười càng vui.

Chờ khi cô cười đến mặt mày tươi tắn, lúc nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, anh cup mắt hỏi: “Vui à?”

“Tôi chỉ cảm thấy rất thú vị.” Nhan Hàm xoa nhẹ má mình, thật sự cười đến đau mặt.

Giản Cận Huyền chạy xe qua đây lần nữa, cô vốn định đưa họ trở về, nhưng con người Nhan Hàm đặc biệt không thích làm phiền người khác, vốn đã làm lỡ rất nhiều thời gian của người ta, thế nên lần này cô kiên quyết gọi xe trở về.

Bùi Dĩ Hằng thấy cô không muốn ngồi, xoay người nói với trong xe: “Vậy chị về trước đi, tôi gọi xe đưa cô ấy về.”

Nhan Hàm đứng phía sau, nghe được mỗi một từ của anh, thực ra rõ ràng chỉ là một câu rất bình thường, hơn nữa đặc biệt bình thường. Nhưng khi nghe đến chữ đưa cô về nhà, Nhan Hàm cảm thấy cay mắt.

Cô dốc sức mở to hai mắt, nhìn sao trời trên đầu.

Xe bọn họ gọi mau chóng tới nơi, Nhan Hàm theo lên xe. Nhưng sau khi lên xe, đầu cô vẫn nghiêng về phía cửa sổ xe.

Cho đến khi tiếng đài phát thanh trong xe taxi chậm chậm vang lên.

“Sắp đến lễ Trung thu mỗi năm một lần, lại là một ngày sum vầy...”

Giọng nói người dẫn chương trình êm dịu vang lên trong xe, nhưng Nhan Hàm đột ngột nắm bàn tay, cô lên tiếng: “Dừng xe.”

Tài xế sửng sốt, nói: “Cô à, tiểu khu hai người là đường quẹo sau nữa...”

“Dừng xe.”

Lần này là Bùi Dĩ Hằng nói, anh trực tiếp nói với tài xế: “Phiền anh dừng xe.”

Tài xế đương nhiên không nói thêm nữa, anh ta đỗ xe ở ven đường, Nhan Hàm liền đẩy cửa đi xuống. Bùi Dĩ Hằng bởi vì trả tiền nên chậm hơn cô một bước.

Trên lề đường, bóng dáng cô gái trông đặc biệt thân đơn bóng chiếc.

Bùi Dĩ Hằng bước nhanh qua, anh vừa mới đi tới bên cạnh cô, đang muốn giữ chặt cô hỏi rõ ràng, nhưng Nhan Hàm lại dừng bước.

Cô đứng như vậy, ngửa mặt nhìn anh.

Nhan Hàm mở to mắt nhìn anh, như là đang phân cao thấp, cho đến khi cô chớp mắt, trong ánh mắt có thêm một lớp long lánh.

Sau đó, cô lại chớp mắt lần nữa.

Lần đầu tiên Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy nước mắt của một người lấp đầy hốc mắt rõ ràng như vậy, sau đó từng giọt rơi xuống.

Cô vươn tay lấy mu bàn tay lau đi, nhưng nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn, hoàn toàn lau không hết.

“Bùi Dĩ Hằng.” Giọng cô mang theo tiếng nức nở, khàn khàn.

Anh nghiêm túc nhìn cô, im lặng lại dịu dàng.

“Cậu có tin không, nếu bố mẹ tôi ở đây, khẳng định sẽ không để người ta ức hiếp tôi như vậy.” Giọng cô rất chắc chắn, giống như muốn thuyết phục anh, cũng muốn thuyết phục bản thân cô.

Cuối cùng, cô như là xác nhận lần nữa nói: “Cậu tin không.”

Rốt cuộc anh chậm rãi gật đầu.

Trái tim anh từ trước tới giờ đều được quân cờ đen trắng lấp đầy, bây giờ dường như nó chợt mở ra một lỗ hổng.

Lần đầu tiên anh cảm nhận được rất rõ ràng, hóa ra đau lòng là loại cảm giác này.

Anh nhẹ nhàng giơ tay lên, ngón cái dịu dàng chạm vào khóe mắt cô: “Tôi tin, bọn họ sẽ không nỡ để em khóc.”

Tôi cũng vậy.

Lời tác giả:

Chương này tiểu tiên nữ đáng thương, cần thái tử ôm hôn dỗ dành mới được.

Đương nhiên, bản chất bướng bỉnh của cô ấy có lẽ đánh chết cũng không biết sửa.

21. Chương 21

Có loại khổ sở thể này hay không, mặc dù ra sức kiềm nén, nhưng nước mắt vẫn không thể khống chế cứ vậy tuôn trào, một giọt, hai giọt, tựa như hạt châu lăn xuống, từ viền mắt rơi xuống không thể ngăn chặn.

Nhan Hàm đứng trước mặt anh, vừa mới bắt đầu lặng lẽ rơi lệ, dần dần là tiếng nghẹn ngào nho nhỏ.

Cho đến khi cô khóc đến mức không thể tự kiềm chế.

Sao có thể đau lòng như vậy chứ, sao có thể khổ sở thể chứ.

Nhưng cô chính là khổ sở, đau lòng như vậy.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, người luôn điềm tĩnh tự kiềm chế trên mặt rõ ràng mang theo vẻ hoang mang, ngón cái của anh vẫn nằm tại khóe mắt cô, vốn muốn an ủi cô, nhưng không ngờ cô càng khóc càng dữ hơn.

Lúc cô khóc tiếng cũng không lớn, chỉ là nhỏ giọng nức nở.

Nhưng trái lại trông càng đáng thương hơn.

Từ khi anh quen biết cô tới nay, đều là cô khiến người khác chịu thiệt, lúc họp lớp nam sinh trêu chọc cô, cô quay đầu khiến người ta kinh ngạc. Có nữ sinh nói xấu sau lưng cô, cô đi thẳng qua hù dọa người ta, sông phẳng nhanh nhẹn, chẳng hề dây dưa. Ngay cả ban này, khi cô biết người kia bỏ thuốc cho cô, vừa quay đầu thì rượu đỏ thịt bò đều đưa tới trên người gã kia.

Thậm chí Bùi Dĩ Hằng không hề nghi ngờ chút nào, nếu hôm nay bọn họ ăn lẩu, cô tuyệt đối có thể lấy nước lẩu để hù dọa đối phương.

Cô giống như con tiểu hồ ly, xảo quyệt lại thông minh.

Nhưng khi cô đứng khóc tại nơi này, khóc mà không thể tự kiềm chế, lần đầu tiên anh nếm trải được cái gì gọi là luống cuống.

“Em đừng khóc, đừng khóc.” Lòng bàn tay anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên má cô, nhưng nước mắt lại càng ngày càng nhiều, mau chóng thấm ướt lòng bàn tay anh.

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng như là hạ quyết tâm nói: “Tôi đưa em trở về được không, em lại đánh hấn một trận nữa.”

Nghe vậy, Nhan Hàm rốt cuộc khẽ khàng ngẩng đầu lên, cô nhìn người trước mặt, bởi vì trong viền mắt toàn là nước mắt, gương mặt và bóng dáng anh đều mơ hồ. Cuối cùng cô vươn tay túm lấy tay áo bên phải của anh.

Đầu tiên là kéo nhẹ, sau đó túm thật chặt, tựa như không bao giờ muốn buông tay.

Thấy cô như vậy, Bùi Dĩ Hằng định vươn tay lấy ra khăn giấy trong túi giúp cô lau nước mắt.

Nhưng giây tiếp theo, cái đầu của cô gái khẽ khàng nhích lại gần, trán cô tì lên lồng ngực của anh.

Nhất thời Bùi Dĩ Hằng đứng thẳng lưng tại chỗ, vóc dáng cao thẳng của chàng thiếu niên dưới ánh đèn đường kéo ra một bóng đen thật dài, mà cái bóng của cô gái trước mặt cùng cái bóng của anh hòa hợp thành một, dường như dính chặt không thể tách ra.

Cô gái trước ngực vẫn còn khóc, nước mắt cô dính trên áo sơ mi của anh, hơi ươn ướt, lại nóng hổi.

Nước mắt từng chút một xuyên qua lớp áo sơ mi, ngấm vào làn da anh, còn có vị trí của trái tim.

Không biết cô khóc bao lâu, chỉ biết anh cứ đứng như vậy, để mặc cô dựa dẫm.

Ngón tay cô níu chặt áo sơ mi anh, như là bắt lấy tấm gỗ nổi duy nhất.

.....

Sáng sớm, cái tổ trên giường chỉ lộ ra một chút phần đầu tóc đen, rồi cuộc động dậy.

Khi Nhan Hàm mở mắt ra, đột nhiên phát hiện hơi kỳ lạ. Bởi vì cô cảm thấy mí mắt mình rất nặng, đặc biệt nặng, thật giống như tối hôm qua khóc ròng ba tiếng đồng hồ.

Nhưng nghĩ tới đây, cô gái vốn đang lặn qua lộn lại trong chăn đột nhiên khựng lại.

Bởi vì cô đã nhớ ra, tối qua cô không phải giống như khóc ba tiếng đồng hồ, mà là thực sự khóc rất lâu.

Nhan Hàm từ trên giường bật dậy, cô giơ tay che má mình. Rõ ràng tối qua cô chẳng dính giọt rưng nào, nhưng sáng sớm thức dậy trí nhớ ngược lại trở nên mơ hồ.

Tối qua cô làm sao trở về?

Khi Nhan Hàm vươn tay chà xát má mình, cô nhớ ra là Bùi Dĩ Hằng đưa cô về.

Tối qua cô khóc đến trời long đất lở, bị thương không thể kiềm chế, anh cứ vậy ở cùng cô, đứng lâu như vậy. Nhan Hàm cảm thấy mình thật sự rất dọa người, thế nên càng dùng hết sức xoa nắn má mình.

“A,” cô vỗ mặt mình một cái, xóc chăn lên rời khỏi giường.

Nhưng khi cô tiến vào toilet, vừa ngẩng đầu thấy chính mình trong gương.

Đầu tiên Nhan Hàm sửng sốt, sau đó há to miệng.

Xấu quá.

Cô thề, đây là lần đầu tiên trong đời này cô thấy mình xấu như vậy.

Cô gái trong gương lúc này, mái tóc rối bời, dọa người nhất chính là cặp mắt, con ngươi đen bình thường trong suốt sáng sủa, giờ đây mí mắt sưng phù ghê gớm, đôi mắt hươu biến thành đôi mắt nhỏ xú.

Về phần khuôn mặt sưng lên, cô chẳng muốn nói tới.

Nhan Hàm đánh răng trước, sau khi rửa mặt xong viền mắt vừa đỏ lại sưng.

Thế là cô quyết định tới tủ lạnh tìm chút nước đá, làm túi chườm đá cho mình, ít nhất để mí mắt đừng quá sưng lên, ngay cả cửa cũng không ra được.

Cô mang một đôi dép lông, kêu lẹp xẹp đi qua phòng bếp.

Cô lấy ra nước đá trong tủ lạnh, lại tìm một cái khăn sạch, bọc lại nước đá rồi đặt trên mí mắt mình. Cô vừa đắp nước đá, vừa chậm chậm đi ra ngoài phòng bếp.

Cho đến khi cô tới phòng bếp, trông thấy có người nằm yên trên sofa.

Cô ngạc nhiên nhìn qua, suýt nữa tưởng rằng mình nhìn nhầm rồi.

Thế nhưng cô chớp mắt một cái, thêm cái nữa, anh vẫn im lặng nằm đó.

Nhan Hàm rón ra rón rén đi qua, lúc đến cạnh sofa, nhìn thấy người nằm nghiêng trên sofa, vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên. Chỉ là anh quá cao, thế nên nằm xuống như vậy, cả người chiếm toàn bộ sofa.

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, im lặng nhìn anh.

Chàng trai đang ngủ say, hiển nhiên ngủ rất yên ổn, lúc này bởi vì nhắm mắt lại, lông mi dài vênh lên che phủ dày đặc trên mí mắt, rọi xuống bóng mờ nho nhỏ.

Đột nhiên, mí mắt anh động dậy.

Nhan Hàm giật mình lập tức nín thở, cũng may, anh không mở mắt.

Vì thế cô lại tiếp tục yên tâm thoải mái ngắm người ta, thực ra mỗi lần cô thấy anh, đều sẽ cảm khái dưới đáy lòng, tại sao anh lại đẹp vậy chứ, không phải loại điển trai bình thường, trên người anh có khí chất đặc biệt, vô cùng lóa mắt.

Chính là loại lóa mắt, trong đám đông mặc dù anh đeo khẩu trang cũng sẽ bị anh thu hút.

Tầm mắt Nhan Hàm từ ánh mắt anh quyến luyến đến cánh mũi của anh, rất cao.

Không thì sờ chút thử xem?

Cũng may cô không thực ra ra tay, khi ánh mắt cuối cùng dừng trên bờ môi, bờ môi anh độ cong đặc biệt đầy đặn, đường cong hoàn mỹ, ngay cả màu môi cũng là loại hồng nhàn nhạt, không tỏ ra quá nữ tính, nhưng cũng không quá thô thiển.

Là loại xinh đẹp mặt sáng như ngọc, môi hồng răng trắng.

Ngắm đến cuối cùng, Nhan Hàm dứt khoát ngồi trên thảm, cô vừa đắp mắt, vừa ngắm anh.

Cho đến khi cô gơ tay trái lên, đem túi chườm đặt sang bên trái, lúc chuẩn bị đắp lên mắt trái thì chàng trai trên sofa tỉnh dậy.

Bùi Dĩ Hằng vừa mở mắt ra liền trông thấy cô gái gần trong gang tấc, đôi mắt to vốn xinh đẹp sưng thành quả hạch đào, thoát nhìn hơi buồn cười, anh cứ tự nhiên điềm tĩnh như vậy nhìn cô, sau đó chậm rãi vươn ra ngón tay mình, xoa nhẹ trên mí mắt cô.

“Em, sao đáng yêu thế chứ.”

*

Nhan Hàm cũng không biết mình làm sao chạy đi mất, cô ngồi trên giường mình, cúi đầu nhìn túi chườm trong tay mình, trầm tư hồi lâu.

Chẳng lẽ túi chườm này thần kỳ như vậy, mới đắp mười phút thôi, có thể làm tan sưng phù?

Nhưng khi cô buông ra túi chườm, vào toilet thay quần áo, cô gái trong gương tuy rằng đỡ hơn bay nãy một chút, nhưng ánh mắt vẫn còn hơi sưng, thoát nhìn hơi giống hai quả hạch đào.

Nhan Hàm mở vòi nước, rửa sạch mặt mình lần nữa.

Chờ cô thay xong quần áo trở về phòng khách lần nữa, Bùi Dĩ Hằng đã ngồi ngay ngắn trên sofa, anh còn mặc áo sơ mi và quần dài màu đen mặc tối qua, bởi vì ngủ một đêm trên sofa, áo sơ mi đã nhăn nhúm không ra hình dạng.

Cô vừa ra tới, anh liền ngẩng đầu nhìn qua.

Anh nhìn cô chằm chằm một lúc, rồi cuộc nhẹ giọng cất tiếng: “Xin lỗi, tôi ngủ trên sofa nhà em cả đêm.”

“Không có gì, không có gì.” Nhan Hàm mau chóng xua tay, nhưng cô cụp mắt nhìn ngón chân mình lộ ra trong đôi dép, thấp giọng nói, “Sao cậu ngủ ở đây, rất không thoải mái.”

Cô nói xong, Bùi Dĩ Hằng không lên tiếng.

Trong bầu không khí để lại sự trầm lặng đột ngột, được rồi, có phải cô nói sai rồi không. Lúc Nhan Hàm lơ đãng suy nghĩ thì người trên sofa rồi cuộc cất tiếng.

Bùi Dĩ Hằng vươn tay véo mi tâm của mình: “Tôi sợ buổi tối em lại khóc.”

Tôi sợ buổi tối em lại khóc.

Rõ ràng chỉ là một câu ngắn ngủn, Nhan Hàm ngó ra một hồi lâu, sau đó cô mới phản ứng lại, cậu ấy đang lo lắng cho mình đây mà.

Cậu ấy đang quan tâm đến mình.

Đột nhiên có cảm giác tê dại từ cột sống dâng lên, toàn thân cô như bước trên đám mây, dưới lòng bàn chân mềm mại. Là loại vui mừng nói không nên lời, ngay cả bản thân Nhan Hàm cũng không giải thích rõ loại cảm giác này.

Hóa ra được một người quan tâm như vậy là có thể vui vẻ đến thế.

Trên mặt Nhan Hàm rốt cuộc không thể đè nén, lộ ra nụ cười thật tươi.

Cô híp mắt, cười hỏi: “Cậu có muốn cùng tôi đến một nơi không?”

*

Chợ bán thức ăn vào sáng sớm, huyên náo ồn ào, lại lộ ra hơi thở cuộc sống phổ phàm.

Hơn nữa là loại hơi thở tươi mới trong lành.

Bên khu hải sản phía này, bởi vì các sạp hàng đều có thùng nước, thế nên nước vung vãi khắp nơi. Nhưng Nhan Hàm chẳng hề ngại, cô mang giày thể thao phiên bản giới hạn đứng đó, nói với ông chủ đang cầm cái lưới: “Đúng đúng, chính là con này.”

Động tác ông chủ dứt khoát nhanh nhẹn, vớt lên con cá trích cô muốn.

Chờ ông chủ làm cá xong, đặt trong túi to đưa cho Nhan Hàm, cô lấy ra di động quét mã QR của sạp hàng, Bùi Dĩ Hằng bên cạnh lập tức nói: “Để tôi trả tiền.”

“Không cần, hôm nay cậu chỉ lo nhìn là được rồi.” Nhan Hàm lập tức đè lại cổ tay anh.

Sau khi cô buông tay, Bùi Dĩ Hằng cúi đầu nhìn thoáng qua tay mình.

Lúc hai người vừa đi dạo, Nhan Hàm vừa nói: “Sáng sớm mua đồ ăn là ngon nhất, bởi vì đều là thứ tươi mới nhất, hơn nữa có một số hải sản sẽ bị bán hết ngay lập tức, tới chậm chút là không mua được.”

“Em thường xuyên tới đây mua đồ ăn ư?” Bùi Dĩ Hằng hỏi.

Nhan Hàm lắc đầu: “Hiếm khi, lần này là vì cậu đó.”

Thực ra cô rất cảm động, dù sao bọn họ nhiều lần xem như quan hệ đàn chị và đàn em, nhưng anh lại vì lo lắng nửa đêm cô sẽ khóc mà ngủ cả đêm trên sofa nhà cô.

Nhan Hàm cảm thấy, cô phải bày tỏ một chút.

Cuối cùng tới mua tại sạp hàng rau cải, Nhan Hàm mua cải thìa và nắm hương, tới lúc chủ sạp tán thưởng, Nhan Hàm chỉ hành lễ bên cạnh, nói: “Bà chủ, tặng cháu hai cọng hành lá đi.”

Bà chủ là một dì trung niên, nhìn cô, cười ha hả nói: “Cô bé rất biết mua bán, cô mua chỗ tôi chút đồ, còn muốn tôi tặng cô hành lá.”

Có điều sau khi dì ta nhìn thoáng qua Bùi Dĩ Hằng ở bên cạnh đang xách đồ đạc, dì ta càng cười vui vẻ hơn: “Trông bạn trai cô đẹp trai như vậy, cho cô mấy cọng này.”

“Cậu nhóc này rất xinh xắn.” Lúc bà chủ đi lấy hành, còn nhắc một câu.

Chờ bà chủ đưa túi đựng hành qua, Nhan Hàm vươn tay khoác cánh tay Bùi Dĩ Hằng, thấp giọng nói: “Dì cho chúng ta hành lá đó, mau cảm ơn dì đi.”

Bùi Dĩ Hằng sửng sốt, nhìn hành lá trong túi.

Nhưng lúc này trong đầu anh chỉ quanh quẩn một câu khác.

Bạn trai...

Rốt cuộc, chàng trai tuần tú nhún mảy khẽ cười: “Cảm ơn bà chủ.”

Sau đó anh đặt đồ trong tay xuống đất, vươn tay nhận túi hành lá, Nhan Hàm bên cạnh cười tủm tỉm nhìn chăm chăm những cọng hành lá tươi mới này, cô cười tươi giống như một tiểu hồ ly.

Bùi Dĩ Hằng chậm chậm khom lưng, bờ môi tới gần lỗ tai cô, âm thanh trầm thấp mang theo vẻ sung sướng: “Bây giờ vui rồi.”

Lời tác giả:

Thái tử: em vui là được rồi, tôi đều phối hợp.

Thái tử cậu bình tĩnh một chút cho tôi, cao lãnh của cậu đâu rồi, siêu phàm thoát tục của cậu đâu hả, thái tử cậu không đáng giá hai cọng hành đầu.

Phiền cậu đừng chiều cô ấy vậy nữa, sẽ chiều hư đó.

22. Chương 22

Ánh mặt trời đang chói chan, vào cuối hè dần dần không còn thời tiết nóng nực giống như muốn hấp con người.

Lúc này tại phòng bếp truyền đến tiếng vang xì xèo thật dài, hiển nhiên có thứ gì đó đổ vào dầu nóng. Bùi Dĩ Hằng vốn ngồi trên sofa phòng khách, anh nghĩ ngợi, vẫn đứng dậy đi đến cửa phòng bếp.

Đợi anh đứng ở cửa, nhìn thấy cô gái bận rộn bên trong.

Cô buộc mái tóc dài đen nhánh ra sau đầu, trên người mang chiếc tạp dề màu hồng nhạt, cột hơi lỏng lẻo bên hông, vẫn tôn lên vòng eo mảnh khảnh. Giờ đây cô đang cầm xẻng, nghiêm túc chiên cá trích trong nồi.

Sau khi cô lật qua một mặt đã được chiên vàng óng ánh, trong nồi lại vang lên tiếng xì xèo.

Máy hút khói dầu trên đầu cô đang vang lên, trong nồi tỏa ra mùi vị thơm ngon.

Bùi Dĩ Hằng im lặng nhìn cô, đáy lòng cảm thấy rất thần kỳ. Rõ ràng tối qua cô còn đứng ở đầu đường khóc đến mức khó thở, tựa như cô gái bàng hoàng bị người ta vứt bỏ không nhà để về.

Nhưng buổi sáng sau khi thức dậy, cô giống như tự động cắt bỏ mọi cảm xúc tiêu cực trong đầu, tiến vào cuộc sống mới lần nữa.

Mỗi một ngày đều là một ngày mới.

Những lời này thật sự thể hiện rất sâu sắc trên người cô, hơn nữa cô còn không phải loại giả vờ vui vẻ, ép mình vui vẻ. Cô thật sự ném chuyện tối qua ra sau đầu, đã khóc một trận, liền kiên quyết vứt đi đoạn ký ức này.

Dứt khoát gọn gàng, quả thực rất ngẫu.

Bùi Dĩ Hằng không biết nên làm sao miêu tả cảm giác như vậy, cứ cảm thấy hình như lần nào cô cũng có thể khiến anh cảm thấy ngạc nhiên. Khi anh cho rằng cô là tiểu hồ ly xảo quyệt, cô lại có một mặt dịu dàng khiến người ta đau lòng. Nhưng đau lòng chỉ qua một đêm, cô không cần người khác khuyên bảo, đã tự mình thoát khỏi.

Giờ phút này mùi cá chiên tươi ngon càng không ngừng tiến vào mũi.

Cô bưng lên nước lạnh đã chuẩn bị từ trước, chậm rãi đổ vào trong nồi, hành bó lại còn có gừng thái thành lát đều được bỏ vào trong nồi.

Nhan Hàm thuận tay cầm lên nắp nồi thủy tinh trong suốt bên cạnh, vừa xoay người cô trông thấy anh đứng ở cửa.

Cô liền phát tay nói: “Không phải tôi đã nói với cậu rồi à, hôm nay chờ ăn cơm là được. Mau đi ngồi, mau đi.”

Dưới ánh nhìn của cô, Bùi Dĩ Hằng xoay người về sofa phòng khách. Lúc này di động đặt trên bàn trà đang rung không ngừng kêu “ong ong”, xem ra có tin nhắn gửi tới.

Sau khi anh ngồi xuống, cầm di động lên, mở khóa xong thì nhìn thấy bản ghi chép cuộc trò chuyện trong WeChat.

Trình Tân Nam: [sao buồn chán quá đi??]

Phía sau những lời này, là hai người trong nhóm chat riêng.

Cao Nghiêu: [tôi đang chơi game, muốn chơi cùng không?]

Tiếp theo hai người nói một mớ chuyện game, bọn họ vốn còn đang tán gẫu, Bùi Dĩ Hằng chuẩn bị bấm khóa màn hình, kết quả Trình Tân Nam lại gửi sang một câu.

Trình Tân Nam: [điện hạ của chúng ta sao chẳng nói lời nào?]

Cao Nghiêu: [khẳng định đang đánh cờ rồi, thái tử điện hạ hiện giờ mặc dù không ở trong triều, nhưng vẫn mang thiên hạ trong lòng.]

Bùi Dĩ Hằng cầm di động nhìn hai người họ lảm nhảm, anh vẫn không có ý trả lời tin nhắn.

Hai người trong nhóm tiếp tục lảm lời.

Cao Nghiêu: [tưởng tượng nào, hôm cuối tuần thế này, thái tử chúng ta vẫn còn đánh cờ...]

Trình Tân Nam: [thật đáng thương.]

Cao Nghiêu: [A Hằng thật đáng thương.]

“Canh đậu hũ cá trích sắp xong rồi, đợi thêm chút nữa là ăn được.” Giọng nói trong trẻo của cô gái từ phòng bếp truyền đến, hiển nhiên là sợ anh đói quá, nói an ủi anh.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cuộc trò chuyện trên di động, bên tai là tiếng giòn giã của cô, cánh môi anh khẽ nhếch lên, cuối cùng vẫn tràn ra một tiếng cười nhẹ. Rốt cuộc, người trên sofa dựa lưng một cách thoải mái, lộ ra vẻ mặt có thể gọi là có chút đắc ý.

Ai nói anh đáng thương chứ.

Anh có người đang nấu cơm cho anh ăn đó.

*

Tới lúc ăn cơm, Nhan Hàm gọi Bùi Dĩ Hằng qua, trên bàn cơm trắng ngần trải khăn trải bàn nền nã, từng món ăn được chuẩn bị tỉ mỉ được bưng lên.

Một bàn ăn, không thể nói rõ cụ thể món ăn từ đâu.

Có thịt luộc cay, cũng có cánh gà lòng đỏ trứng giòn tan, còn có xà lách trộn dầu cô đặc biệt làm, xà lách xanh mượt thoát nhìn khiến người ta nói rộng khẩu vị.

Về phần canh đậu hũ cá trích thơm ngon bưng lên cuối cùng, nước canh được nấu thành màu trắng sữa, trên mặt nước còn rắc hành băm hấp dẫn.

Mặc dù còn chưa nếm thử mùi vị, đã khiến khẩu vị người ta nói rộng.

Những món này đều bình thường, thế nhưng bày ra một bàn đồ vàng trắng xanh như vậy, người có thận trọng bao nhiêu cũng muốn mở rộng khẩu vị.

Nhan Hàm bởi vì cảm thấy ngượng ngùng, tối qua mình khóc lâu như vậy, người ta không chỉ nghe cô khóc từ đầu đến cuối, thậm chí sau khi đưa cô trở về, còn bởi vì lo lắng cho cô mà chấp nhận ngủ một đêm trên sofa nhà cô.

Bạn học Bùi làm đàn em tới mức này, Nhan Hàm thấy rằng mình nên thể hiện phong độ của đàn chị.

“Canh này ngon không?” Nhan Hàm sợ anh đói, múc một bát cho anh trước, bảo anh nếm thử.

Sau khi húp một ngụm, Bùi Dĩ Hằng gật đầu, ừ nhẹ một tiếng.

Nhan Hàm thỏa mãn nở nụ cười, buổi sáng vội vàng đi mua đồ ăn, sau khi trở về thì nấu nướng, thế nên cô vẫn chưa nắm rõ chuyện tối qua.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng chậm rãi ăn hết bát canh nhỏ.

Nhan Hàm rót cuộc lên tiếng nói: “Chuyện đó, thay tôi cảm ơn sư tỷ của cậu, tối qua thật sự làm phiền chị ấy.”

“Tối qua em đã cảm ơn rồi.” Giọng điệu Bùi Dĩ Hằng thản nhiên.

Nhan Hàm gật đầu, quả thật tối qua đã cảm ơn, thế nên cô buột miệng hỏi: “Ban đầu tôi thấy hai người, còn tưởng rằng chị ấy là chị cậu, không ngờ lại là sư tỷ.”

“Đúng rồi, các người thuộc sư môn nào?” Nhan Hàm rất hiếu kỳ về điều này.

Dù sao cách gọi sư tỷ, mặc dù hơi cổ xưa, nhưng lộ ra cảm giác nặng nề của lịch sử, chỉ từ hai chữ này, có thể cảm giác được loại sư môn truyền thừa nằm ngay trước mặt.

Cơ mà môn phái bọn họ là truyền thừa gì nhỉ.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, bàn tay cầm đũa hơi khựng lại, khóe môi chậm rãi nhếch lên: “Muốn biết? Hửm?”

Nhan Hàm chớp mắt, lại nói rất nhanh: “Xin cậu đấy, nói cho tôi biết đi.”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Âm thanh này, hơi nỉ non.

Đuôi mắt Nhan Hàm cong lên, vẻ mặt tươi tắn cười cười: “Cậu không phải muốn tôi cầu xin cậu như vậy sao, được rồi, bây giờ tôi xin cậu, mau nói cho tôi biết, sư môn các cậu truyền thừa gì đấy.”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Đây có lẽ chính là một mặt thần kỳ khác của cô, tư duy não bộ lạ lùng.

Bùi Dĩ Hằng cười nhẹ một tiếng, giọng nói rất êm tai thông thả cất lên: “Là cờ vậy.”

Cờ vậy đó.

Ánh mắt Nhan Hàm tròn xoe, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh: “Sư môn các cậu chính là cờ vậy.” Cơ mà sau đó cô lại lộ ra vẻ không sai, “Chẳng trách cậu đánh cờ vậy giỏi như vậy, ngay cả Chung Tấn lợi hại thế cũng không phải đối thủ của cậu.”

Lúc này Nhan Hàm tràn trề lòng hiếu kỳ đối với sư môn của Bùi Dĩ Hằng.

Vì thế cô bị kích động chấp tay với Bùi Dĩ Hằng, lại còn nghiêm túc hỏi: “Xin hỏi tôn sư là vị nào?”

Bùi Dĩ Hằng thấy dáng vẻ đầy nghiêm nghị của cô, ngay từ đầu đã cảm thấy cô không biết anh là ai rất tốt, thế thì bớt đi ánh mắt tò mò và thăm dò. Nhưng giờ đây, đáy lòng anh lại có chút muốn cho cô biết.

Ngay cả Chung Tấn lợi hại thế...

Cái người gọi là Chung Tấn kia, chỉ là nghiệp dư lực cấp thôi, ở trong mắt cô chính là lợi hại vậy sao?

Nếu là anh thì sao, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng.

Anh đột nhiên rất muốn biết, khi cô biết anh là ai thì sẽ có phản ứng gì.

Vì thế anh nói: “Sư phụ của tôi là ngài Giang Bất Phàm.”

Cặp mắt to của cô gái đối diện vừa to lại sáng, chớp một cái, sau đó cô dùng giọng điệu nghiêm túc lại chân thành nói: “Hóa ra là ngài Giang, đã nghe đại danh từ lâu, thất kính thất kính.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô chăm chăm.

Thật sự, lớn thế này rồi, lần đầu tiên nội tâm anh có nổi xung động mãnh liệt muốn bùng nổ.

Em thất kích cái rằm!!!!!!

Em hoàn toàn không biết Giang Bất Phàm là ai.

*

Bởi vì cuối tuần là hoạt động hiếm thấy của nhóm cờ vây, Nhan Hàm đã lâu không tham gia, lần này Chung Tấn đặc biệt thông báo với cô, nếu không đến thì rút khỏi nhóm.

Thế là Nhan Hàm mau chóng đến nhóm cờ vây.

Chỗ nhóm cờ vây thực ra rất rộng rãi, lợi ích này đương nhiên là từ hiệu trưởng mới mê cờ vây của bọn họ, hơn nữa năm ngoái Chung Tấn đánh bại trường bên cạnh, giành lấy quán quân giải sinh viên toàn quốc. Bởi vậy được đích thân hiệu trưởng gặp mặt, khi hiệu trưởng tỏ vẻ ân cần hỏi anh ta về tình hình của nhóm cờ vây, Chung Tấn không để ý ánh mắt chết người của viện trưởng và chủ nhiệm khoa xung quanh mình, dứt khoát kiên quyết nói ra hoàn cảnh khó khăn của nhóm cờ vây.

Vì thế ngay sau đó địa điểm hoạt động của nhóm cờ vây được sửa chữa, rộng rãi hơn hồi trước rất nhiều.

Hai mươi bộ bàn cờ do Nhan Hàm quyên góp khi gia nhập nhóm cũng có đất dụng võ.

Lúc cô đến, không ít người đang chơi cờ. Nói thật, cô cảm thấy bầu không khí nhóm cờ vây đại học A rất say mê, dù sao đều là người trẻ tuổi, có tính nhẫn nại, ngồi trong đây một tiếng đồng hồ, quả thật không dễ dàng.

Khi cô đang quan sát xung quanh, phía sau truyền đến âm thanh nói: “Nhan Hàm, cậu cùng tôi đánh một ván đi.”

Nghe vậy, Nhan Hàm quay đầu lại, thấy Chung Tấn đứng phía sau cô.

“Không cần, tôi...” Nhan Hàm nhìn xung quanh một vòng, phát hiện mọi người nếu không phải đang chơi cờ thì vây xem người khác chơi cờ, thật đúng là không tìm được người đánh cùng cô.

Vì thế Nhan Hàm kiên trì, đánh một ván cùng Chung Tấn.

Khi Thẩm Tinh Hải đi qua, thấy hai người ở trong góc, còn rất vui vẻ. Anh ta còn đặc biệt đứng sau lưng Nhan Hàm, làm động tác tay cổ lên với Chung Tấn.

Nhưng nửa tiếng sau, Chung Tấn nhìn bàn cờ trước mặt, quân cờ đen trắng phía trên đã rải ra hơn phân nửa bàn cờ.

Nhưng hiển nhiên, quân đen đã không còn sức tiếp tục từ sớm, đi vào thế chết.

Chung Tấn cảm thấy gân xanh nổi bần bật trên trán mình, anh ta cố đè nén, cố gắng dùng giọng điệu ôn hòa hỏi: “Lần trước người đánh cờ với tôi là ai?”

Nhan Hàm sửng sốt, theo bản năng nói: “Tôi đó.”

“Còn muốn gạt tôi nữa, bố cục của cậu như vậy, sức cờ thế này, cậu có thể đánh ra nước cờ như lần trước sao?” Chung Tấn gần như cắn răng.

Trước đó anh ta hoàn toàn không nghĩ tới Nhan Hàm lừa anh ta, còn tưởng rằng cô chỉ tham khảo phương pháp bố cục của vị bậc thầy nào đó.

Nhưng hôm nay hai người chơi cờ, cô liền hoàn toàn lộ tẩy.

Nhan Hàm bị vạch trần, cũng cảm thấy hơi áy náy, cô nhỏ giọng nói: “Tôi xin lỗi, tôi thật không phải cố ý lừa gạt cậu.”

“Cậu không muốn chơi cờ với tôi.” Hay là không muốn nấu cơm cho anh ta?

Chung Tấn nghĩ tới khả năng này, tức giận không có chỗ trút ra.

Có lẽ quá kiêu ngạo, thế nên cô vì thoát thân mà sử dụng thủ đoạn này, Chung Tấn nhận không được chất vấn: “Cậu rút cuộc vì cái gì gia nhập nhóm cờ vây, là vì chơi vui sao?”

“Đương nhiên không phải, tôi chỉ muốn nâng cao trình độ đánh cờ của mình.”

Chung Tấn nhìn cô, cười lạnh nói: “Cậu thích cờ vậy sao? Hiểu rõ cờ vậy không?”

Nhan Hàm thấy anh ta tức giận như vậy, cô thật sự cảm thấy hơi khó hiểu, sức cờ của cô không phải không địch lại anh ta nên thua sao, có cần thiết tức giận vậy không? Được rồi, nếu anh ta vì lần trước mình lừa anh ta mà tức giận, hình như cũng nên vậy.

Thế là cô nhỏ giọng than thở nói: “Tôi đương nhiên hiểu biết cờ vậy rồi.”

“Người đứng đầu làng cờ vậy thế giới hiện nay là ai? Cậu biết không?” Chung Tấn hiển nhiên không tin, cười lạnh một tiếng hỏi.

Nhan Hàm do dự, thử nói: “Lý...Lý Xương Hạo?”

Chung Tấn cảm thấy trán mình giật mạnh, thời điểm đỉnh cao của Lý Xương Hạo vào khoảng mười năm trước, đứng đầu cờ vậy thế giới hiện nay mẹ nó là Bùi Dĩ Hằng cựu đẳng của Trung Quốc.

Lúc anh ta muốn nói ra, Thẩm Tinh Hải đột nhiên vọt qua đây.

Thẩm Tinh Hải lôi Chung Tấn đi, đợi khi hai người ở trong văn phòng, Thẩm Tinh Hải thấp giọng nói: “Tôi nói cậu có thói xấu gì hả, đâu có ai hung dữ với con gái nhà người ta vậy chứ?”

“Tôi không thích cô ấy dùng thái độ không thỏa đáng đối với cờ vậy.” Chung Tấn còn cảm thấy tức giận.

Thẩm Tinh Hải: “...”

Rốt cuộc anh ta chịu thua nói: “Nếu không cậu tìm một nữ kỳ thủ làm vợ đi, thế thì hai người có thể chơi cờ mỗi ngày. Cậu cũng đừng gây tổn hại cho con gái nhà người ta, không phải vì cậu thích cờ vậy như vậy mà cô ấy phải nghe cậu giáo huấn chứ.”

“Tôi...” Chung Tấn vung tay nói, “Cậu hoàn toàn không hiểu.”

Kết quả, khi anh ta ra ngoài, phát hiện Nhan Hàm đã chuẩn mất từ sớm.

Khi Nhan Hàm về đến nhà, giờ tính lại, e rằng sau này không ở nhóm cờ vậy được nữa.

Phải, cô không thích cờ vậy, cô sợ dĩ học chơi cờ chỉ là muốn đánh bại ông nội cô, để ông cụ thực hiện lời hứa của mình, đồng ý với cô một việc.

Lúc trước cô lựa chọn gia nhập nhóm cờ vậy trong trường, là vì ở trường tiện hơn.

Chờ khi cô ra thang máy, vừa mới chuẩn bị về nhà, nghĩ ngợi một lúc, cô vẫn xoay người tới đối diện, bấm chuông cửa.

Khi người bên trong mở cửa ra, cô thò đầu vào hỏi: “Cậu thích cờ vậy không?”

Bùi Dĩ Hằng ngó ra, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng gạt đầu.

Nhan Hàm: “Vậy nếu một người không phải thích cờ vậy, chỉ vì đạt tới mục đích của mình mà đi học đánh cờ, cậu có khinh thường người đó không?”

Anh hơi ngơ ngác, hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Sau một lúc lâu, anh khẽ khàng lắc đầu, nhìn cô, nghiêm túc nói: “Người chơi cờ trong công viên, bọn họ có lẽ chơi cờ chỉ vì giết thời gian, nhưng em sẽ không chơi với bọn họ sao? Không ai có thể xét đoán em, mặc kệ là thích cũng được, lợi dụng cũng được, cờ vậy chính là cờ vậy.”

Nhan Hàm nhướn miệng cười, như là hoàn toàn được an ủi.

Sau đó cô rất nhanh giơ lên ngón tay, hỏi: “Còn một câu cuối cùng.”

“Người đứng đầu làng cờ vậy thế giới hiện nay là ai thế?”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Lời tác giả:

Thái tử: lên mạng hỏi, vợ hỏi tôi, người đứng đầu làng cờ vây thế giới hiện nay là ai, nếu tôi trả lời thẳng là tôi, có thể tỏ ra hơi kiêu ngạo không?

Làm sao mới có thể giả vờ bị dồn ép lại tỏ vẻ khiêm tốn đây!!!

23. Chương 23

Cô gái đứng ở cửa hơi ngửa đầu lên, cặp mắt đen láy trong suốt sáng ngời, nhìn anh chăm chăm, ánh mắt rất nghiêm túc đang chờ anh trả lời.

Bùi Dĩ Hằng im lặng nhìn cô, rốt cuộc sau khi suy nghĩ một lúc lâu, anh thấp giọng mở miệng.

“Tôi là...”

Một câu chỉ nói được hai chữ, một hồi chuông ngắt ngang anh, di động trong túi Nhan Hàm vang lên, tiếng chuông rất êm tai du dương quanh quẩn trong hành lang.

Đúng lúc như vậy đoán chừng chỉ có sự trùng hợp xuất hiện trong phim điện ảnh.

Tiếng chuông vừa lúc ngắt ngang lời nói của Bùi Dĩ Hằng.

Nhan Hàm lộ ra nụ cười xin lỗi, cúi đầu lấy ra di động trong túi mình, sau đó bắt máy.

Cô đi qua bên cạnh hai bước, là Khuư Qua gọi điện dặn cô chuyển quay video. Thực ra làm blogger mỹ thực nổi tiếng nhất trên mạng, Nhan Hàm thật sự không đặt nhiều tâm tư cho lắm, nếu không phải Khuư Qua chủ động gọi điện thoại cho cô, cô gần như sắp quên mất người đại diện này rồi.

“Kế hoạch này là một chuyện lớn, bây giờ chúng ta phải họp, ngày mai quay thì tốt hơn, hôm nay hơn mấy vạn,” Khuư Qua dường như sợ cô không thốt ra lời, anh ta nói trước, “Tôi nói cho em biết, em đừng hòng lừa tôi, hôm nay cuối tuần, tôi biết em không có việc gì.”

Khuư Qua họp tác cùng Nhan Hàm lâu rồi, từ sớm đã biết biện pháp đối phó của cô.

Vì thế anh ta còn nói: “Tất cả mọi người đang chờ em đấy, em cam đoan với tôi, tối họp ngay lập tức.”

Nhan Hàm bị anh ta nhắc mãi có phần bất đắc dĩ, cô cam đoan nói: “Em biết rồi.”

“Họp, họp, họp à...” Khi Nhan Hàm cầm điện thoại đưa ra khỏi tai, âm thanh chói tai của Khuư Qua quả thực muốn xuyên qua di động, tiến vào trong lỗ tai cô.

Quả nhiên, bên Nhan Hàm vừa mới cúp điện thoại, cuộc gọi thoại WeChat trong di động đã vang lên.

Nhan Hàm khẽ thở dài một hơi, quay đầu lại hướng về phía Bùi Dĩ Hằng nói: “Tôi phải trở về họp, nói chuyện sau nhé.”

Nói xong, cô vẫy tay tỏ ý tạm biệt, xoay người đi qua căn hộ đối diện, tiến vào trong nhà mình.

Lúc Bùi Dĩ Hằng đóng cửa lại, trong đầu vẫn là hình ảnh cô mang ánh mắt trong suốt ban nãy hỏi anh, người đứng nhất làng cờ vây thế giới hiện nay là ai thế?

Bàn tay cầm nắm cửa của anh hơi khựng lại.

Ánh mắt cô gái vừa tròn lại to, vẻ mặt chờ mong lại nghiêm túc, dường như chỉ cần anh nói ra một cái tên, cô sẽ mở to đôi mắt kia càng tròn hơn, sau đó thốt ra một câu, wow, thật là lợi hại đó.

Chỉ cần nghĩ đến cặp mắt trong suốt kia, sẽ phát ra ánh sáng như thế nào, anh liền cảm thấy hơi xúc động.

Rõ ràng từ nhỏ đến lớn, anh đã từng nghe rất nhiều lời khen ngợi tán dương, anh là thần đồng cờ vây, anh là tuyển thủ chuyên nghiệp trẻ tuổi nhất, anh phá vỡ kỷ lục đã phủ đầy bụi bao nhiêu năm.

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa rồi, anh hình như đặc biệt muốn nhìn thấy dáng vẻ cô kinh ngạc ngây người đến không thể tưởng tượng nổi.

Bùi Dĩ Hằng lần nữa trở về bên cạnh bàn ngồi xuống, khi ngón tay anh cầm lên một quân cờ đen, hình bóng kia vẫn còn luẩn quẩn trong đầu, anh thậm chí bắt đầu tưởng tượng sắc mặt cô sẽ như thế nào.

Rốt cuộc anh thả quân cờ trở về hộp, vươn tay xoa mi tâm của mình.

Căn phòng tĩnh lặng, ngoại trừ ánh nắng không ngừng chiếu rọi vào.

Rốt cuộc, anh hơi gục đầu xuống, không nhịn được cười thở dài một hơi, quả thật mang theo tiếng cười, nhưng giọng điệu cũng bất đắc dĩ: “Mình khẳng định điên rồi...”

Lại muốn nói với cô, cái người đứng đầu làng cờ vậy thế giới.

Chính là mình.

*

Một câu nói chuyện sau, Nhan Hàm đã một tuần không xuất hiện. Cô thật sự bận rộn, bình thường phải đi học, thời gian sau đó không đến trường đều bận rộn chuyện video kỳ này.

Thế nên mấy hôm nay số lần cô đến công ty còn nhiều hơn năm ngoái.

Bây giờ khi Nhan Hàm vừa tới công ty, đúng lúc gặp phải một đoàn người, cô gái đi tuốt đằng trước, bờ môi đỏ rực, bên trong áo khoác da là chiếc đầm ngắn, trước gò sau vểnh, một đám người đi theo đằng sau, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu phong cách.

Chẳng qua khuôn mặt kia, hiển nhiên có chút dấu vết phẫu thuật thẩm mỹ quá mức.

Mắt hai mí rất phổ biến trong những người nổi tiếng trên mạng hiện nay, môi đỏ mọng hơi vểnh lên, cảm giác không mở miệng còn hơi phồng lên.

Trước khi Nhan Hàm tiến vào, cô đặc biệt đội mũ ngư dân trên đầu.

Bởi vậy lúc đi ngang qua người này, cô cố ý cúi đầu.

Lâm Tiểu Tiểu đi qua cố ý quay đầu lại nhìn, cô ta hỏi trợ lý của mình: “Ai thế? Người mới công ty vừa ký kết sao?”

Trợ lý nhìn thoáng qua, lắc đầu: “Không biết, trông rất đẹp.”

Nhưng lời này vừa thốt ra, toàn thân trợ lý chợt cứng đờ, một dòng khí lạnh từ cột sống dâng lên. Ai cũng biết con người Lâm Tiểu Tiểu có chút nhỏ mọn, không muốn nhìn thấy nhất là những cô gái xinh đẹp. Mỗi lần công ty ký với người mới nào, cô ta đều muốn mượn cơ hội làm âm một trận. Không ít người mới tiến vào đều bị cô ta khinh thường.

Lúc này trợ lý khen người khác ở trước mặt cô ta, quả là tìm chết.

Quả nhiên Lâm Tiểu Tiểu cười lạnh khinh miệt: “Xinh đẹp à, không thì tôi tặng cô làm trợ lý của cô ta nhé?”

Trợ lý mím môi, ra sức lắc đầu.

Lâm Tiểu Tiểu quay đầu nhìn lần nữa, bây giờ đã không còn nhìn thấy người, nhưng giờ phút này trên khuôn mặt cô ta đã lộ ra vẻ căm kình. Người đi qua ban nãy, cô ta không thấy rõ mặt mũi, nhưng khí chất trên người kia đặc biệt nổi bật.

Nếu hai người họ đứng cùng một chỗ, người khác khẳng định chỉ lo nhìn cô.

Lúc này Mẫn Tịnh ở trong thang máy vỗ ngực, thở dài một hơi: “Lại đụng phải Lâm Tiểu Tiểu, thật hết hồn.”

Nhan Hàm quay đầu nhìn Mẫn Tịnh, khẽ cười: “Cô ta đáng sợ vậy à?”

Lâm Tiểu Tiểu cũng là người nổi tiếng trên mạng, cơ mà cô ta lập nghiệp từ việc ca hát trực tiếp, fan không ít, công ty cũng nâng đỡ cô ta, hiện tại xuất hiện trên vài chương trình tạp kỹ trên trang web chia sẻ video.

Mẫn Tịnh nhìn Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Lão đại, chị hiếm khi tới công ty một lần, đương nhiên không biết sự đáng sợ của cô ta.”

Nhan Hàm không tỏ rõ ý kiến, bởi vì cô quả thật ít đến công ty, cũng chưa từng tham gia bất cứ hoạt động offline nào của công ty.

Thực ra dựa vào tính cách của Nhan Hàm, cô không thích loại cuộc sống này, nhưng cô sợ dĩ vãng quay video, duy trì lưu lượng của mình, chính là muốn cho ông nội cô biết, cô dựa vào bản thân tuyệt đối sẽ không đời chết.

Tuy rằng cô đã nói những lời kia với Nhan Minh Chân tại sở cảnh sát.

Nhưng đối với tiền bạc của nhà họ Nhan, cô thật sự chẳng có chấp niệm gì lớn.

Lúc này Khưu Qua ở trong phòng họp chờ cô, lần này là biên tập lại đoạn video, từ độ nóng mới xuất hiện từ phong cách sơn trang cổ phong lần trước, Khưu Qua càng để tâm đến chuyện của cô.

Nhưng chờ xem xong video, cũng sau khi thảo luận lần cuối, Khưu Qua bảo người khác ra ngoài trước, anh ta trò chuyện với Nhan Hàm.

Người khác vừa đi, Khưu Qua liền đứng lên, thấp giọng nói: “Nhan Hàm.”

Một tiếng gọi này khiến trán Nhan Hàm giật nhẹ.

Quả nhiên câu tiếp theo của Khưu Qua là: “Dạo này có một chương trình mỹ thực của một trang web chia sẻ video, thực ra chủ yếu mời ngôi sao làm khách, sau đó trò chuyện là việc chính, bên họ tới tìm tôi, tôi thấy...”

“Không đi.” Nhan Hàm nhìn anh ta.

Khưu Qua biết rõ câu trả lời của cô, anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Thật không muốn đi à.”

“Em sẽ không lộ mặt trước công chúng nữa.” Nhan Hàm nói như đinh đóng cột.

Khưu Qua thấy dáng vẻ này của cô, thật sự tức không có chỗ trút ra, anh ta cố ý nói: “Cái này không thể nói chắc chắn được, nếu sau này em có một người bạn trai nổi tiếng, fan sẽ đào bới em ra đó.”

Nhan Hàm trợn mắt: “Em chẳng có bất cứ hứng thú nào đối với tiểu thị tước của giới giải trí.”

Nhưng Nhan Hàm không ngờ tới, cái miệng quạ đen của Khưu Qua thật sự linh nghiệm một lần.

Đến chiều đưa cô trở về, Khưu Qua đứng lúc tiện đường làm việc, thế là ngồi xe với cô. Lúc ở trên xe, anh ta hỏi: “Dạo này em vẫn còn học đánh cờ chứ?”

Nhan Hàm bị anh ta hỏi như vậy, cô đột nhiên nhớ tới Bùi Dĩ Hằng.

Mấy hôm nay cô bận quá, hình như vẫn chưa gặp anh.

Thế là Nhan Hàm lấy di động ra, tìm WeChat của Bùi Dĩ Hằng, WeChat của anh thật đúng là cực kỳ giống con người anh, lạnh lùng.

Vòng bạn bè chẳng có tin tức nào hết.

Ngón tay cô gõ nhanh trên màn hình, sau đó bấm gửi đi: [nếu tôi muốn nâng cao sức cờ, có sách nào giới thiệu không?]

Bên kia, nhất thời không trả lời.

Nhan Hàm biết con người anh không có việc gì thì thích đánh cờ, di động luôn đặt bên cạnh, cơ bản sẽ không xem.

Vì thế cô định lên mạng tìm kiếm một chút, cô thật cũng không phải bởi vì mấy câu của Chung Tấn mà thay đổi, chỉ là cô muốn đánh bại ông nội, hình như vẫn cần cố gắng hơn nữa.

Nhưng cô vừa mở ra trang web thì đã có tin nhắn trả lời gửi sang.

Bùi Dĩ Hằng: [tôi ở thư viện chờ em.]

Haiz, người này...

Nhan Hàm nhìn tin nhắn của anh trả lời mình, cười ra tiếng một cái.

Lúc ngẩng đầu lên, cô nói với tài xế: “Không cần đưa tôi về nhà, đưa tôi đến trường đi.”

Khưu Qua ngồi bên cạnh, kinh ngạc hỏi: “Em đến trường làm gì?”

Nhan Hàm hơi há hốc miệng, nói đương nhiên: “Đương nhiên muốn đến thư viện.”

“Em còn đến thư viện?” Khưu Qua tỏ vẻ nghi ngờ.

Nhan Hàm khẽ cười một tiếng, toàn thân lộ ra vẻ nhiệt tình học hành rất tiến bộ, không chấp nhận với loại phàm phu tục tử.

Thực ra càng nhiều hơn là đây là lần đầu cô đến thư viện hẹn với nam sinh.

*

Lúc Nhan Hàm tới cửa thư viện, nhìn thấy chàng trai đội mũ, cô đi nhanh qua, nhìn mũ anh đề hơi thấp nói: “Hôm nay cậu không mang khẩu trang à?”

Thực ra hôm nay Bùi Dĩ Hằng chỉ có hai tiết học, anh vốn đang ngồi trên xe của Trình Tân Nam, chuẩn bị theo bọn họ cùng nhau rời khỏi trường.

Nhưng phút chốc nhận được tin nhắn của cô, anh lập tức bảo Trình Tân Nam dừng xe.

“Không mang.” Thực ra là anh xuống xe quá nhanh, khẩu trang bỏ lại trên xe.

Nhan Hàm nhẹ giọng nói: “Không sao, mọi người đến thư viện đều là học hành nghiêm túc, không ai sẽ quấy rầy cậu.”

Nếu Bùi Dĩ Hằng không phải bởi vì bóng mới mang khẩu trang, Nhan Hàm đương nhiên cảm thấy anh khẳng định là vì quá đẹp trai, không chịu nổi sự quấy rầy mới lựa chọn không phô trương.

Đương nhiên, loại ý tưởng dĩ nhiên này, cô cũng chưa hề hỏi qua bản thân người ta.

Sau khi hai người quét thẻ trường tiến vào thư viện, bọn họ đến chỗ giá sách liên quan tới cờ vây. Đại học A không hổ là trường đại học đứng đầu, ngay cả thư viện cũng có tiêu chuẩn của một trường nổi tiếng nên có, dù sao nhìn qua một dãy sách, thật sự đặc biệt có cảm giác chấn động.

Sách cờ vây cơ bản thực ra rất nhiều, Bùi Dĩ Hằng từng đánh cờ với Nhan Hàm, biết vấn đề lớn nhất của cô, chính là nền tảng không vững.

Anh dọc theo giá sách nhìn một lúc, rồi cuống vờ tay lấy xuống một quyển sách dày nhất.

Nhan Hàm hạ giọng nói: “Quyển này dày quá, chắc đọc lâu lắm.”

Quả thật rất dày, có lẽ đọc mấy ngày cũng không xong.

Tốt nhất hôm nay cô có thể ở lại thư viện xem quyển sách này.

Như vậy sẽ không mấy hôm không nhìn thấy người.

Bùi Dĩ Hằng thần nhiên nói: “Nền tảng của em chưa vững, trước hết nên dừng lại nền tảng.”

Nhan Hàm nhìn anh, lúc này trên mặt anh lộ ra vẻ ngạo mạn lạnh nhạt, quả thật rất có cảm giác cao nhân ở ẩn. Nhan Hàm nhớ lại chuyện Chung Tấn, thế là nghiêm túc gật đầu: “Nghe lời cậu.”

Cô vươn tay nhận lấy quyển sách trong tay anh, bỏ lỡ biểu cảm hơi ngẩn ngơ trên mặt anh.

Hai người tìm chỗ ít người ở đằng sau thư viện, lúc này vừa khai giảng, không có cảm giác gấp rút hận không thể chết ở thư viện vào lúc cuối kỳ.

Bọn họ tìm được một cái bàn rất trống trải.

Thư viện vào buổi chiều đặc biệt im lặng, mặc dù thỉnh thoảng có người đi qua cũng rất yên tĩnh.

Bùi Dĩ Hằng đang đọc sách, nhưng anh đang đọc toán học cao đẳng.

Ai cũng nói người giỏi cờ vây, học tập nhất định cũng không kém. Dù sao loại vận động này, bản thân nâng cao chỉ số thông minh, tính toán lượng lớn trên bàn cờ, cùng với bày bố sách lược chiến đấu.

Bên cạnh anh là Nhan Hàm thỉnh thoảng lật sách, âm thanh rất nhẹ.

Cho đến khi cô vươn tay đẩy một tờ giấy tới trước mặt anh, Bùi Dĩ Hằng nhìn tờ giấy trước mặt, hơi ngó ra, vẫn vươn tay mở ra. Trên tờ giấy chỉ viết một câu, rất đơn giản.

“Bạn học, có thể cho tôi WeChat của bạn không?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn nét chữ xinh đẹp trên tờ giấy, anh trầm lặng một lúc, tuy nhiên theo đó là thở dài một hơi.

Nhưng anh vẫn cầm bút, viết lên tờ giấy.

Đợi khi anh giao tờ giấy sang bên cạnh, anh cũng không nhìn cô. Chỉ là ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm quyển sách trước mặt, suy nghĩ đã hơi rối loạn.

Có chút muốn cười, lại có chút bị sự đáng yêu của cô chạm tới.

Tờ giấy lại được đẩy sang lần nữa, lần này tốc độ mở ra tờ giấy của Bùi Dĩ Hằng mau hơn ban nãy, thậm chí mang theo chút khẩn cấp ngay cả bản thân anh cũng chưa nhận ra.

Nhưng khi anh xem xong chữ trên tờ giấy, anh hoàn toàn sửng sốt.

Một giây đồng hồ sau, Bùi Dĩ Hằng vò tờ giấy lại, trực tiếp nắm trong lòng bàn tay mình, đứng dậy bỏ đi.

Hai nữ sinh ngồi bên này đều ngẩn ra.

Nhan Hàm quay đầu nhìn thoáng qua cô gái tóc dài tới vai, thấp giọng nói: “Bạn, có muốn đuổi theo hỏi thử không?”

Cô gái tóc dài này mới đến ngồi tại chiếc bàn dài này sau bọn họ.

Sau khi cô ta ngồi xuống thì viết một tờ giấy, bản thân không ngại ngần mà xin Nhan Hàm ngồi ở giữa chuyển qua giúp. Nhan Hàm đương nhiên ngại từ chối, hơn nữa cô cảm thấy đại học mà, chính là lúc tình cảm rung động.

Một cô gái chuyển tờ giấy cho chàng trai muốn xin cách thức liên lạc, phải cần bao nhiêu dũng khí.

Thế nên cô đương nhiên phải giúp người ta.

Cô gái tóc dài vốn tràn đầy mong đợi, kết quả thấy Bùi Dĩ Hằng trực tiếp bỏ đi, đáy lòng hơi thất vọng. Nhưng một câu cổ vũ của Nhan Hàm lại khiến đáy lòng cô ta dấy lên một chút hy vọng.

Dù sao anh trả lời câu kia cho mình, vô cùng thân thiết như vậy.

Thế là cô gái tóc dài lại đứng lên, thật sự đuổi theo về phía Bùi Dĩ Hằng rồi khỏi.

*

Mấy phút sau, Nhan Hàm đứng bên cạnh giá sách, nghiêm túc ngẩng đầu nhìn quyển sách nằm trên cùng. Quả nhiên kiến thức cờ vây cơ bản rất buồn tẻ, cô lén chạy đến khu mỹ thực, chuẩn bị tìm hai quyển sách dạy nấu ăn.

Cô cảm thấy mình có thể với tới độ cao kia, thế nên không đi tìm loại thang nhỏ của thư viện.

Nhưng khi Nhan Hàm nhón chân thử lấy hai lần vẫn không được, phía sau vươn ra một bàn tay, giúp cô lấy sách xuống. Thế là người cô hơi quay qua, không ngờ toàn thân rơi vào vòng tay của chàng trai.

Bùi Dĩ Hằng nhìn thoáng qua quyển sách, cánh tay anh kê trên giá sách bên cạnh.

Toàn thân thoát nhìn khí thế dồi dào, có chút cảm giác như muốn tìm chuyện.

Nhan Hàm ho nhẹ một tiếng, vừa mới chuẩn bị lên tiếng, chàng trai trước mặt đã cất tiếng trước cô, anh thấp giọng nói: “Sau này không được làm loại chuyện như thế nữa.”

“Người ta xin tôi giúp đỡ, tôi ngại từ chối mà.”

Nhan Hàm còn rất nhỏ giọng tìm lý do cho mình.

Nhưng lần này Bùi Dĩ Hằng đặc biệt kiên quyết, âm thanh trầm thấp, mang theo mấy phần nguy hiểm nói: “Vậy cũng không được.”

Nhan Hàm cảm thấy anh hơi quá đáng, cô thấp giọng nói: “Nhưng cậu không phải vẫn trả lời người ta à.”

Ha ha.

Bùi Dĩ Hằng thật sự nhẫn nhịn mới không phát ra tiếng cười lạnh.

Anh cúi đầu, nhìn cô thẳng tắp.

Con người Nhan Hàm, có đôi khi tâm lý phản nghịch thật sự rất nặng, lúc này anh nhìn cô, cô rõ ràng cũng không né tránh, đón lấy tầm mắt anh nhìn lại.

Hai người nhìn nhau mấy giây, thật sự có chút cảm giác giằng co.

Cho đến khi Bùi Dĩ Hằng chậm chậm cúi người, tới gần cô hơn, ngừng lại tại nơi gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh, giọng điệu chẳng biết nói sao của anh cất lên: “Tôi tưởng là do em viết.”

Thế nên anh mới trả lời một câu như vậy.

Ngoan, đừng quậy.

Lời tác giả:

Thái tử: ha ha, nếu không tưởng là em, tôi sẽ trả lời à?

Thái tử phát hiện mình tán tỉnh nhầm người, sắc mặt thẹn quá hóa giận, nhưng ngấm lại tiểu tiên nữ của anh trêu chọc như vậy, có phải rất xấu hổ không?

Thái tử vuốt đầu cún của tiểu tiên nữ, vẻ mặt chiều chuộng nói: ngoan, đừng quậy.

Đây là trong mộng, xin thái tử nằm mơ trước đi.

24. Chương 24

Nhan Hàm nhìn người trước mặt, hậu tri hậu giác mới phát hiện, khoảnh khắc anh tới gần ban nãy cô lại khấn trương nín thở.

Khí thế của người đàn ông quá mạnh mẽ, ập tới bao trùm xung quanh cô.

Hai người kề sát rất gần, gần đến mức cô cảm giác được hơi thở của mình có thể phả trên mặt anh bất cứ lúc nào.

Sau một lúc lâu, cô đột nhiên khẽ cười, cơ thể hơi ngã về sau.

Đôi mắt đen láy óng ánh của cô gái nhuộm vài ý cười, như là tiểu hồ ly ăn vụng thành công, đuôi mắt vênh lên, có vẻ quyến rũ ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Có lẽ loại trêu người không tự biết này, ngược lại càng hấp dẫn người khác hơn.

Bùi Dĩ Hằng nhìn khuôn mặt cô, mắt cô khẽ chớp, độ cong đuôi mắt vênh lên, mỗi một thay đổi nhỏ bé đều thu vào trong mắt anh.

Nhan Hàm nhẹ nhàng giơ lên ngón tay, dùng đầu ngón tay trắng nõn khẽ khàng đặt trên má anh, gõ nhẹ hai cái: “Cậu tưởng là tôi viết, cho nên mới trả lời tờ giấy.”

Nói xong, đầu lưỡi cô liếm nhẹ cánh môi, bờ môi mịn màng căng mọng, trông càng trơn bóng.

Bùi Dĩ Hằng bỗng lùi về sau, đầu ngón tay Nhan Hàm rời khỏi gò má anh.

Rõ ràng cô chưa làm gì với anh, nhưng khoảnh khắc này anh hít sâu một hơi. Anh đột ngột xoay người, không đối mặt với Nhan Hàm. Loại cảm giác dòng máu chột chảy về một nơi, từ trước tới giờ chỉ vào lúc ban đêm mới có thể xuất hiện.

Khi đó cũng chỉ là xuất phát từ bản năng của cơ thể mà thôi.

Trong đầu anh luôn trống rỗng, không phải ai cũng nói người trẻ tuổi đều có nữ thần của mình, tại một thời khắc nào đó trong đầu luôn sẽ nghĩ đến nữ thần của mình. Song, anh chưa bao giờ có.

Nhưng giờ phút này, anh có rồi.

Khi cơ thể xảy ra biến hóa, trong mắt anh chỉ nhìn thấy cô.

Nhan Hàm tiếp tục cười, lần này chìa tay kéo cánh tay anh: “Cậu có ngốc không hả, sao lại tưởng là tôi viết chứ.”

Cơ mà sau đó cô hình như chợt nhớ ra điều gì, đột nhiên tới gần, nghiêng đầu nhìn mặt anh, thấp giọng nói: “Cậu trả lời sao hả?”

Vấn đề này, Nhan Hàm thật đúng là rất hiểu kỳ.

Lần này Bùi Dĩ Hằng dứt khoát xoay người, đưa lưng về phía cô.

Nếu nói Nhan Hàm vốn không để ý tới điều này, nhưng thấy dáng vẻ chống cự của anh lại khiến cô hăng hái hơn. Cô quan sát anh, thấp giọng nói: “Tờ giấy kia cậu không vứt bỏ, cậu khẳng định không vứt bỏ. Lấy ra đi.”

Nhưng khi cô nói chuyện, Bùi Dĩ Hằng đã xoay người đi trở về.

Nhan Hàm thấy vậy lập tức đuổi theo. Nếu không nghĩ tới đây là thư viện, phải giữ im lặng, cô khẳng định đè anh trên giá sách, bảo anh giao tờ giấy ra.

Khi Bùi Dĩ Hằng trở về bàn, Nhan Hàm đi theo ngồi lại.

Thấy anh như vậy, cô thật sự càng tò mò hơn, cô nằm sấp trên bàn, gò má dán mặt bàn, hạ giọng nói: “Bùi Dĩ Hằng, cậu rốt cuộc viết gì hả?”

Chàng trai cúi đầu đọc sách, ngay cả khóe mắt cũng không chừa lại cho cô.

Nhan Hàm lấy bút chọt anh, anh không phản ứng với cô. Vì thế cô lại vươn chân đá anh một cái dưới bàn, sức lực không nặng, chỉ cố tình quấy nhiễu anh.

Cô đá một cái hai cái, người bên cạnh chẳng nhúc nhích tí nào, giống như không có cảm giác.

Vì thế cô càng đá càng vui vẻ.

Thực ra con người giống như có thói xấu như vậy, đột nhiên ấu trĩ một chút, nếu đối phương không phản ứng với mình thì càng ấu trĩ hơn, ấu trĩ đến mức khiến anh không thể chịu nổi, cuối cùng không thể nào lơ là sự tồn tại của bạn.

Lúc này Nhan Hàm chính là vậy.

Cô cảm thấy bản thân mình là một người rất chín chắn, nhưng lúc này anh càng không muốn cho cô biết thì cô lại càng muốn biết hơn.

Hơn nữa tính cách của anh quả thật như là tùy bạn ầm ĩ, anh cũng sẽ không tức giận.

Thế là Nhan Hàm trở nên càng không kiêng nể hơn, nhìn dáng điệu này như sắp muốn cười cổ người ta.

Khi cô đang vui vẻ đá giày của anh, đột nhiên chân cô bắt động.

Nhan Hàm chớp mắt, thử rút chân mình về, nhưng vẫn không động đậy. Bởi vì chân cô đã bị hai chân của chàng trai bên cạnh kẹp chặt.

Thử lại lần nữa.

.....

Vẫn không được.

Nhan Hàm thông thả, không nhanh không chậm xoay mặt qua nhìn chàng trai bên cạnh, môi cô hơi mím, đang nghĩ ngợi làm thế nào để anh ngoan ngoãn buông ra.

Bùi Dĩ Hằng cũng quay đầu.

Hai người mặt đối mặt.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô thẳng tắp, sau một lúc lâu, anh đột nhiên khẽ thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Ngoan, đừng quậy.”

Giọng anh trầm thấp, trong ngữ khí lộ ra vẻ dịu dàng, giọng điệu như là dỗ dành đứa nhỏ.

Giọng điệu như vậy...

Nhan Hàm theo bản năng nuốt nước bọt, cô thể mà hơi khấn trương. Nhưng người trước mặt hơi cụp mắt xuống, lông mi dài dày đặc rũ xuống mí mắt tạo thành một mảnh bóng mờ nho nhỏ, con ngươi đen láy bị che khuất, khiến người ta không thấy được cảm xúc trong mắt anh giờ phút này.

Thế nhưng...đáy lòng Nhan Hàm có một âm thanh nho nhỏ.

Cậu ấy như vậy, phối hợp với lời này, mẹ nó hơi mê người đó.

Vậy nên khi Bùi Dĩ Hằng thả chân cô ra, Nhan Hàm nhanh chóng rút chân về, lần này không quấy phá nữa.

Hoàn toàn im như thóc.

*

Buổi tối Nhan Hàm nằm trên giường, đắp chăn trên người, bình thường một mình rất dễ ngủ, hôm nay cô hơi trần trọc không ngủ được.

Chủ yếu là vì chuyện hồi chiều ở thư viện.

Thật không phải bởi vì cái khác, cô cảm thấy hình như khí thế của mình bị Bùi Dĩ Hằng đàn áp.

Cô tiếp tục kéo chăn trên người, ý nghĩ cuối cùng trước khi đi vào giấc ngủ là tiếp theo cô phải ra dáng đàn chị một chút.

Không thể thua.

Kết quả không đợi cô nghĩ ra làm sao để khai hỏa toàn bộ khí thế của mình, Ngải Nhã Nhã luôn lệch giờ với các cô rớt cuộc trôi lên trong nhóm chat.

Ngải Nhã Nhã: [các cô gái, cuối tuần tở về nước, các cậu có gì cần tở giúp mang theo không?]

Trần Thần trả lời nhanh nhất: [tở có, tở có.]

Sau đó cô gửi qua một tấm ảnh, trên đó chứa đầy những thứ cô muốn mua.

Ngải Nhã Nhã: [.....]

Trần Thần tiếp tục gửi sang mười mấy khuôn mặt tươi cười, lại gửi tiếp một câu: [Ồ Anh có đặc sản địa phương nào không?]

Ngải Nhã Nhã: [không có, chỉ có khoai tây.]

Ngải Nhã Nhã lại lập tức gửi sang một câu khác: [nhưng mà, có một bất ngờ.]

Lần này ngược lại Nghe Cảnh Hề trả lời: [a.]

Nhưng Ngải Nhã Nhã gửi sang một đoạn video ngắn trong nhóm chat, mặc dù chưa bấm mở, bìa mặt là bóng dáng của một người đàn ông, cao lớn đứng thẳng tắp.

Khi Nhan Hàm nhìn thấy tin nhắn trong nhóm chat, hiển nhiên bầu không khí đã tới đỉnh điểm.

Trần Thần: [a a a a a a a a!!!!!! Là anh Tri Lễ, là anh Tri Lễ của tớ đó.]

Ngải Nhã Nhã: [cậu có biết lúc tớ thấy anh ấy ở hội nghị, có kích động bao nhiêu không. Một vòng người xung quanh bọn tớ đều sắp điên rồi.]

Ngải Nhã Nhã: [thật đó, toàn bộ quá trình chẳng ai nghe được anh ấy nói gì, chỉ muốn nhìn chăm chăm khuôn mặt anh ấy, nhìn mãi mặt anh ấy thôi.]

Trần Thần: [là anh Tri Lễ, là anh Tri Lễ của tớ không sai.]

Trần Thần: [khóc lóc như gió bão, anh ấy ở Anh tốt không?]

Ngải Nhã Nhã: [yên tâm đi, vẫn anh tuấn như xưa, một sợi tóc cũng không đổi, vẫn xuất sắc như xưa.]

Nhan Hàm bấm mở đoạn video, trong hội trường rất nhiều người, nhưng người đàn ông trong màn ảnh chẳng hề tỏ ra mất tự nhiên, dáng vẻ ung dung điềm tĩnh.

Bùi Tri Lễ, nhân vật cấp đại thần của đại học A, bộ dạng điển trai, lý lịch là loại nổi bật lợi hại.

Sau khi tốt nghiệp khoa chính quy tại đại học A, anh đã sang Cambridge nước Anh.

Các cô dưới Bùi Tri Lễ hai khóa, thế nên khi các cô vào trường, đúng vào lúc danh tiếng Bùi Tri Lễ đang ở đỉnh cao. Trong phòng ký túc, Ngải Nhã Nhã và Trần Thần quả thật là fan trung thành của anh.

Đặc biệt là Trần Thần, mỗi ngày ở phòng ký túc cứ gọi anh Tri Lễ, anh Tri Lễ.

Kết quả chính là kiểu nhìn thấy chính người đó liền hoang mang, các cô từng tham gia một hoạt động, trùng hợp Bùi Tri Lễ cũng có mặt, Trần Thần khẩn trương đến mức, ngay cả nói cũng không biết.

Nhan Hàm chậm chậm xem xong đoạn video, chỉ ở đoạn cuối khi ánh mắt Bùi Tri Lễ nhìn về phía ống kính, cô đột nhiên phát hiện một việc.

Anh và Bùi Dĩ Hằng hình như hơi giống nhau.

Thế là Nhan Hàm xem đoạn video lần nữa, thật đúng là càng nhìn càng giống.

Cuối cùng cô cảm khái dưới đáy lòng, quả nhiên người có bộ dạng đẹp đẽ, luôn có điểm tương tự.

Ngay cả dòng họ cũng tương tự, à, là giống như nhau.

Vốn Ngải Nhã Nhã sắp về, Nhan Hàm không để trong lòng, kết quả nữ sinh năm hai trong lớp giúp đỡ Văn Mộng Thanh gọi điện thoại tới, nói là khai giảng rồi mọi người còn chưa liên hoan, hơn nữa Ngải Nhã Nhã sắp về nước, sau này Nhan Hàm sẽ không kèm cặp lớp sinh viên mới nữa, thế nên mọi người muốn cùng cô ăn cơm.

Nhan Hàm hơi kinh ngạc, cô luôn cảm thấy mình không làm gì cả, không ngờ mấy đứa năm nhất còn có lòng như vậy.

Thế là cô hào phóng nói: “Được thôi, nhưng đừng dùng chi phí của lớp, tôi mời mọi người ăn cơm.”

Văn Mộng Thanh nói ngay: “Đàn chị không cần đâu, sao lại để chị mời khách chứ.”

Nhan Hàm chẳng hề để ý tới điều này, cô cười nói: “Tôi vốn cũng không làm cái gì, mời một bữa cơm vẫn được mà.”

Bởi vì Nhan Hàm không bận tâm về thời gian, cô bảo Văn Mộng Thanh giúp xác định thời gian và nơi ăn cơm.

*

Nhan Hàm nhìn màn hình máy tính, vươn tay xoa nhẹ hai má, cuối cùng cô đặt xuống một quân cờ, kết quả như dự đoán, cô thua rồi.

Cô nhìn chiến tích gần đây của mình, có chút thương không nổi, đã thua năm trận liên tục.

Cô ngẩng đầu nhìn cửa nhà một cái, cuối cùng khép máy tính lại, ôm lấy đi ra ngoài. Chờ cô bấm chuông cửa một lúc, bên trong không có động tĩnh.

Nhan Hàm hơi nghi hoặc, chẳng lẽ không ở nhà.

Ngay lúc cô chuẩn bị ôm máy tính về nhà, bên trong đột nhiên mở cửa ra, trên cổ anh còn chiếc khăn lông, mặc bộ đồ đen đứng ở cửa, mái tóc ướt đầm vẫn còn nhỏ nước.

Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy cô, anh rõ ràng có loại thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: “Tôi đang tắm.”

Đây là giải thích nguyên nhân anh không mở cửa kịp thời.

Sau đó ánh mắt anh dừng lại trên máy tính Nhan Hàm, khoe miệng hơi mỉm rồi khẽ khàng cong lên.

“Muốn đánh cờ sao?”

Nhìn xem, giao tiếp với người thông minh, thật không uống công. Thế là Nhan Hàm có thể ôm máy tính của mình đi theo anh vào nhà. Cô trực tiếp đặt máy tính trên bàn trà trong phòng khách, bởi vì phòng khách của Bùi Dĩ Hằng trải thảm lông, thoát nhìn rất mềm mại thoải mái.

Trước đó Nhan Hàm đã tới vài lần, mỗi lần đều muốn ngồi xuống cảm nhận một chút.

Giờ đây, cuối cùng tìm được cơ hội rồi.

Chờ cô mở máy tính ra, chàng trai ngồi xuống bên cạnh cô, anh cũng ngồi trên thảm giống cô, hai cái chân dài duỗi ra, lưng tựa sofa phía sau.

“Em đánh đi để tôi xem.” Anh ngồi bên cạnh cô, cúi đầu nói.

Nhan Hàm phát hiện, anh nói thật không sai, nhưng thốt ra đặc biệt khiến người ta yên tâm.

Thế là cô mở ra trang web trước mặt anh, chuẩn bị phá hủy chiều hướng suy tàn trước đó.

Khi đánh cờ thật sự, Nhan Hàm mới cảm giác được sự mạnh mẽ của anh lần nữa, chính là loại đi một nước cờ thì đã bày bố trận cho mười nước sau đó.

Chờ đánh xong một ván, Nhan Hàm bỗng xoay đầu, suýt chút đụng vào chóp mũi anh.

Cô nghiêm túc hỏi: “Sư phụ của cậu còn nhận đệ tử không?”

Bùi Dĩ Hằng đã đoán được vì sao cô hỏi vậy, anh khẽ cười một tiếng, âm thanh mang theo từ tính êm tai như vậy: “Tôi là nội đệ tử* cuối cùng của sư phụ.”

(*) uchi-deshi (nội đệ tử): là một thuật ngữ tiếng Nhật dành cho một môn sinh/học viên ở nội trú, người học tập và hỗ trợ một sensei trên cơ sở toàn thời gian. Hệ thống này tồn tại trong kabuki, rakugo, shogi, igo, aikido, sumo, karate và các môn võ thuật Nhật Bản hiện đại khác.

“Thế à, tôi thấy thầy cậu khẳng định rất lợi hại, dù sao cậu lợi hại như vậy.”

Nhan Hàm cảm thấy rất đáng tiếc, dù sao sư phụ lợi hại như vậy lại không nhận đệ tử. Ai ngờ ánh mắt cô hơi thay đổi, giọng rất êm ái nói: “Nếu không, cậu nhận tôi làm đệ tử đi.”

Lúc này, Nhan Hàm mới nhớ tới vừa rồi anh nói là nội đệ tử, cô cho rằng đây là thuật ngữ của giới cờ vây, vì thế cô nói thêm: “Nhận tôi làm nội đệ tử của cậu đi.”

Ngọn đèn phòng khách hơi tỏa sáng, lồng trên khuôn mặt chàng trai, sắc mặt anh từ kinh ngạc dần dần trở nên không có cách nào để hình dung, cho đến khi anh nhẹ nhàng dời tầm mắt, thấp giọng nói: “Nội đệ tử, là phải ăn cùng ở cùng một chỗ với sư phụ.”

Lời tác giả:

Thái tử, ăn tôi có thể hiểu ăn cùng, nhưng mà cái ở cùng này phiên cậu nói rõ ràng là ở thế nào?

Là ở cùng một nhà, hay là cùng một phòng, hay là...

Không được, tôi không thể kiềm chế nổi xung động muốn chạy xe, đây là truyện ngọt ngào trong sáng mà!!!!

25. Chương 25

“Các cậu làm việc cho sư phụ sao?”

“...”

“Là quét dọn làm vệ sinh và nấu cơm cho sư phụ ấy? Thực ra tôi nấu ăn rất ngon.”

“Nhan Hàm,” Bùi Dĩ Hằng hít sâu một hơi, ngắt lời cô, giọng đề nén nói, “Những việc em nói là của người giúp việc.”

Nhan Hàm chớp mắt, được rồi.

Cơ mà cô thật sự rất hiếu kỳ về nội đệ tử: “Nội đệ tử chính là phải sống cùng sư phụ ư?”

“Ừm.” Bùi Dĩ Hằng gật đầu, thấp giọng nói: “Năm chín tuổi sau khi trở thành học trò của sư phụ, tôi đã cùng sư huynh sư tỷ sống tại nhà sư phụ.”

Trên mặt Nhan Hàm lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là phương thức truyền thừa loại này, tuy rằng nghe ra hơi cũ xưa, nhưng lại hiện ra cảm giác khiến người ta cảm thấy kính nể.

Cánh môi cô khẽ nhếch lên, suy nghĩ rồi hỏi: “Sư phụ cậu nhận bao nhiêu nội đệ tử thế?”

“Ba.” Bùi Dĩ Hằng hơi ngả về phía sau, lưng tựa vào sofa đằng sau, mái tóc đen của anh hơi hỗn độn, còn chút ẩm ướt, dưới ngọn đèn trông đặc biệt đen bóng, có vài sợi tóc che khuất con ngươi của anh.

Anh hơi khựng lại, rồi nói tiếp: “Còn có một người sư huynh.”

“Vậy nên cậu là nhỏ nhất.” Nhan Hàm nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn anh chăm chăm.

Bùi Dĩ Hằng gật đầu: “Tôi là đệ tử cuối cùng sư phụ thu nhận.”

Ai ngờ anh vừa nói xong, Nhan Hàm đột nhiên sáp lại gần, giọng nhẹ nhàng êm ái: “Hóa ra là tiểu sư đệ ha.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô gái gần trong gang tấc, dưới ánh sáng dịu nhẹ, nét mặt khẽ cười làm cho khuôn mặt xinh xắn nhuộm thêm mấy phần đặc ý.

Anh cup mắt, thấp giọng nói: “Không được gọi tôi như vậy.”

Nhan Hàm ngẩn ngơ, sau đó cất tiếng cười, nói tiếp: “Được thôi, không gọi cậu tiểu sư đệ, vậy gọi cậu là tiểu học đệ cũng được chứ.”

Giọng nói của cô đặc ý, ra vẻ hiện giờ cậu không thể trốn khỏi lòng bàn tay tôi.

Anh vốn là đàn em của cô, gọi như vậy cũng đúng rồi nhỉ.

Nhan Hàm cảm thấy lần này cô rất lạnh trí, quan trọng nhất là cuối cùng cũng có khí thế của đàn chị. Cô còn nhìn chăm chăm người trước mặt, e rằng còn đợi anh gọi cô là đàn chị đấy.

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng nhìn tấm thảm trước mặt, đột nhiên anh nhoẻn miệng cười một tiếng, ngẩng đầu lần nữa nhìn cô, anh thấp giọng nói: “Tôi dạy em đánh cờ.”

“Thật sao?” Nhan Hàm nhất thời mặt mày hớn hở.

Bùi Dĩ Hằng cười đến ôn hòa, đến nỗi Nhan Hàm cảm thấy sao lại có người cười đẹp đến vậy, sau đó cô trở mắt nhìn anh hơi hé miệng, âm thanh đề nén nói: “Vậy, giờ em gọi một tiếng thầy đi.”

Nhan Hàm: “...”

Giây tiếp theo, bàn tay thon dài của anh xoa nhẹ đỉnh đầu cô, thấp giọng nói: “Còn nữa, sinh nhật tôi vào tháng một.”

.....

Sinh nhật Nhan Hàm vào tháng tám, cô còn nhỏ hơn anh.

*

Đối với chuyện bá sự, Nhan Hàm cảm thấy cô cần nghiêm túc suy nghĩ một thời gian, dù sao nếu thật sự muốn học cờ với anh, vậy cô phải thật sự gọi anh là thầy sao.

Là đàn chị, cô cần suy nghĩ cặn kẽ.

Kết quả suy nghĩ vậy, suy nghĩ tới lúc cuối tuần có liên hoan.

Buổi tối một ngày trước, Văn Mộng Thanh gửi địa điểm liên hoan cho Nhan Hàm, chỗ cũng không quá xa, nằm gần trường học, có một ngã tư đường tất cả đều là đủ loại quán ăn. Rất nhiều sinh viên tổ chức liên hoan đều chọn tại nơi gần đây.

Quán ăn Văn Mộng Thanh đặt rất được hoan nghênh, đặc biệt là món canh cá của quán này, rất nổi tiếng.

Có tiếng đến mức từng được lên tivi, không ít người tình nguyện lái xe một hai tiếng chạy tới nếm thử.

Kết quả Nhan Hàm tạm thời có việc, cảm thêm chút thời gian nữa mới tới.

Ai ngờ trên đường, cô nhận được điện thoại của Hà Dương Danh, đối phương hơi khó xử nói: “Đàn chị, Bùi Dĩ Hằng không tới tham gia buổi liên hoan hôm nay.”

“Thông báo cho cậu ấy chưa?” Nhan Hàm hỏi.

Hà Dương Danh do dự, thấp giọng nói: “Thông báo thì thông báo rồi, nhưng cậu ta nói cậu ta không đến.”

Nhan Hàm ừ một tiếng, Hà Dương Danh nói tiếp: “Đàn chị, em cảm thấy chúng ta có nên nói chuyện với cậu ta không, cậu ta như vậy ngay cả hoạt động của lớp cũng không tham gia, không hòa đồng quá đi.”

Trước đó Nhan Hàm đã giải thích rõ ràng với Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh, Bùi Dĩ Hằng không hề bị bỏ, chỉ do cô hiểu lầm thôi.

Thế nên lúc này Hà Dương Danh cảm thấy nếu anh không bị bỏ, thế hẳn là không có việc khó nói gì, cứ không tham gia hoạt động tập thể như vậy, cũng không tốt lắm.

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Để tôi gọi điện cho cậu ấy.”

Lúc này cô đang ngồi trên xe, chuẩn bị quay về trường. Khuu Qua đang ở bên cạnh cùng trợ lý nói nhỏ, Nhan Hàm nghe tiếng đồ đồ của điện thoại.

Đột nhiên cô hơi bực dọc lên tiếng: “Đừng ồn.”

Nhất thời trong xe tĩnh lặng.

Khuu Qua và trợ lý đồng thời nhìn sang cô, cô mặt không biểu cảm nghe di động, đối phương vẫn chưa bắt máy.

Ngay lúc cô tưởng rằng đối phương sẽ không nhận máy, điện thoại được nối máy, đồng thời vang lên giọng khàn khàn: “A lô.”

Nghe tiếng của anh, Nhan Hàm nói không nên lời, đáy lòng mềm xuống.

Giọng cô khê khàng hỏi: “Cậu đang ngủ ư?”

“Ừ, ngủ một lúc.” Người bên kia còn cảm giác lơ mơ buồn ngủ.

Nhan Hàm vốn chuẩn bị một tràng đạo lý muốn nói với anh, nào là tiến vào đại học không nên tùy hứng, phải hòa đồng, phải tiếp xúc nhiều với tập thể, phải hòa nhập với mọi người.

Nhưng khi giọng anh mang theo vẻ buồn ngủ truyền đến, những lời này của Nhan Hàm đều nuốt trở về.

Cô thấp giọng hỏi: “Rất buồn ngủ sao?”

“Cũng ổn.” Giọng Bùi Dĩ Hằng lúc này đã hơi tỉnh táo, anh ho nhẹ một cái, hỏi, “Em về nhà chưa?”

Nhan Hàm đáp: “Còn chưa.”

Tiếp đó cô hình như nghe được tiếng đối phương đứng dậy, chắc là anh xúc chăn lên, sau đó chầm chậm đi ra bên ngoài.

Lúc bên kia truyền đến tiếng rót nước, rồi cuộc giọng anh lại vang lên: “Vậy khi nào thì em trở về?”

Những lời này như là chạm vào một công tắc nào đó trên người cô.

Toàn thân như có dòng điện chạy qua.

Hóa ra âm thanh của người đàn ông, thật sự có thể làm phấn khởi như vậy.

Nhan Hàm đè nén cảm giác này, phân loại khẳng định rằng bởi vì giọng anh quá êm tai.

Thế là Nhan Hàm gõ đầu lên cửa kính xe, thấp giọng nói: “Nhưng tối nay tôi phải đi ăn liên hoan với lớp.”

Đối phương không nói chuyện.

“Cậu thật sự không muốn tới sao? Đây chính là buổi liên hoan các bạn ấy tổ chức để tiễn tôi đấy.” Giọng Nhan Hàm quả thực có thể gọi là dẫn dắt từng bước.

“Tôi có thể gặp em mỗi ngày.”

Nhan Hàm: “...” Lời này hình như đúng rồi.

Nhưng Nhan Hàm vẫn cảm thấy mặc dù tính cách anh không tệ, nhưng hoạt động tập thể mà, thỉnh thoảng tham gia cũng rất tốt, thế nên cô nhỏ giọng hỏi: “Nhưng tôi muốn cậu tới.”

Dù sao cũng là liên hoan lớp.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng đang uống nước, bàn tay cầm cốc đột nhiên nắm chặt.

Giọng cô bên tai rất êm dịu.

Nhan Hàm tưởng rằng chưa thuyết phục được anh, cô nói tiếp: “Món canh cá của quán này thật sự đặc biệt ngon, nấu canh thành nước trắng sữa thật sự chỉ có ở bên này thôi.”

“Bây giờ tôi thay quần áo.”

Rốt cuộc, chàng trai bên kia thấp giọng trả lời.

Nhan Hàm lập tức nở nụ cười, cô đã nói rồi, có ăn khẳng định có thể hấp dẫn anh, thế là trước khi cúp máy cô cười tủm tỉm nói: “Tôi chờ cậu đấy.”

Bên này vừa cúp máy, cô gửi WeChat cho Hà Dương Danh, nói với cậu ta Bùi Dĩ Hằng cũng đến, để cậu ta giữ chỗ.

Về phần bên cô, đang trên đường trở về.

Khi cô ngẩng đầu lên, phát hiện Khuu Qua và trợ lý ở bên cạnh đều dùng vẻ mặt sâu xa nhìn mình.

“Hai người làm gì?” Nhan Hàm khẽ nhú mày, sắc mặt mấy người này là sao hả.

Khuu Qua cắn răng, đáng vẻ có phần nổi giận dùm dùm: “Em thế mà ngay cả tôi cũng gạt, ngay cả tôi cũng gạt.”

Nhìn thấy anh ta sắp rơi vào cảnh hóa cuồng, Nhan Hàm tỏ vẻ ngây ngô.

Cô trợn mắt há mồm nói: “Em gạt anh cái gì?”

“Em như vậy, lại còn không biết ngượng nói với tôi không yêu đương?” Khuu Qua tức giận cầm gối ôm trong xe, đập mấy cái.

Trợ lý sợ anh ta tức quá, mau chóng an ủi nói: “Anh Khuu, anh Khuu, xin anh bớt giận.”

Lúc này ngay cả trợ lý luôn kiên định đứng về phía cô cũng hơi hờn tủi nói: “Lão đại, chị yêu đương sao lại gạt bọn em chứ, bọn em sẽ không tiết lộ ra ngoài.”

Nhan Hàm giống như bị sét đánh, lập tức nói: “Em không có.”

“Xạo sự, em còn không có.” Khuru Qua bỗng nhiên gào một tiếng, cổ cũng khàn.

Nhan Hàm nhìn anh ta, vẻ mặt của cô trông có vẻ “anh đừng cố tình gây sự nữa”, có lẽ Khuru Qua bị sắc mặt này chọc giận, anh ta tức tối: “Nếu em dùng giọng điệu dễ nghe như vậy nói điện thoại với tôi, tôi thấy mình có thể sống đến tám mươi tuổi.”

Nhan Hàm: “...”

Giọng điệu cô thế nào, không phải giọng điệu của một đàn chị tha thiết mong đợi à.

Vì thế cô vươn tay vỗ nhẹ bờ vai Khuru Qua, khẽ cười nói: “Chỉ có thể nói, hồi đại học anh không gặp được đàn chị giống như em thôi.”

“Còn là đàn em?” Khuru Qua càng ngớ ra.

Nhưng sau đó anh ta cười lạnh: “Vậy em chỉ có một cậu đàn em này thôi à? Sao không thấy các đàn em khác cũng gặp được đàn chị như em hả.”

Nhan Hàm: “...”

*

Lúc Nhan Hàm đến quán ăn, bởi vì đúng lúc vào bữa tối, có rất nhiều người. Cô tới lâu hai, bắt đầu tìm phòng riêng đã đặt trước.

Khi cô đẩy cửa đi vào, bên trong còn rất náo nhiệt, chỗ này rất rộng, vừa lúc đặt hai cái bàn.

Lớp sinh viên báo chí năm nhất có 21 người, còn có ba người giúp đỡ, hai bàn tuy rằng hơi chen chúc, cũng có thể ngồi xuống.

Mọi người vừa nhìn thấy cô, đặc biệt vui vẻ hướng về phía cô chào hỏi.

“Có gì muốn ăn cứ việc gọi, hôm nay tôi mời khách, mọi người tha hồ ăn uống nhé.”

Tuy rằng trước đó Văn Mộng Thanh đã nói lần này là Nhan Hàm mời khách, nhưng giờ nghe được mọi người vẫn kích động. Vì thế tiếng hoan hô của nam sinh lập tức vang lên.

Có một nam sinh giơ tay nói: “Đàn chị, có thể uống rượu không?”

“Ngày mai là cuối tuần, dù sao không có lớp, tha hồ uống đi.” Nhan Hàm cười trả lời.

Tiếng hoan hô và nhảy nhót đồng thời vang lên trong phòng.

Vì thế hai nam sinh đi xuống lấy bia rượu, kết quả chờ bọn họ bưng về lại còn mang theo hai chai rượu trắng.

“Đàn chị, lớp bọn em có một cậu người Sơn Đông, cậu ta nói muốn uống cho đã, thế nên em chuẩn bị rượu trắng cho cậu ta.”

Nhan Hàm biết các chàng trai tuổi này thích quây nhất.

Cô không ngăn cản, chỉ nói: “Uống cũng được, nhưng đừng cạy mạnh, tôi không muốn tối nay có người bị đưa đi bệnh viện, bằng không nhà trường sẽ hạn chế lớp giúp đỡ đấy.”

“Hiểu rồi, hiểu rồi.”

Lúc này bầu không khí đang náo nhiệt, đột nhiên cửa phòng bị mở ra.

Nhan Hàm quay đầu nhìn, lại là Lam Tư Gia cùng hai nữ sinh đi vào, Nhan Hàm đều biết hai người kia, là hội trưởng hội sinh viên học viện truyền thông.

Lam Tư Gia là thành viên của đoàn chủ tịch học viện truyền thông, cô ta là phó chủ tịch.

“Vừa rồi Lý Viện nói với tôi nhìn thấy Nhan Hàm cậu, tôi còn có chút không dám tin, hóa ra lớp một báo chí tụ tập trong đây.”

Lam Tư Gia rất có tiếng ở học viện truyền thông, sinh viên mới đều biết cô ta.

Lúc này ngay cả Văn Mộng Thanh cũng nhìn thấy gọi một tiếng đàn chị.

Lam Tư Gia khê cười nói: “Không có gì, chỉ là đúng lúc gặp được, tôi đến thăm mọi người.”

Nhan Hàm nghe vậy thấy rất buồn cười, thật không hổ là thành viên của đoàn chủ tịch, xem dáng dấp cao cao tại thượng này. Hồi Nhan Hàm học năm nhất, ngay cả một đoàn thể cũng chưa tham gia, càng đừng nói tới hội sinh viên.

“Sau khi khai giảng, mọi người thích ứng với trường học chưa?” Lam Tư Gia tiếp tục tươi cười hỏi han.

Tuy rằng giọng điệu rất chính thức, cơ mà cũng may không ai dám không cho mặt mũi, đều cười nói thích ứng.

Cô ta nhìn xung quanh một vòng, phát hiện Bùi Dĩ Hằng không ở đây, có điều ngẫm lại tính cách anh cũng phải, không thích trường hợp thế này cho lắm. Thế nên cô ta lén gan, đi thẳng tới Nhan Hàm.

Lúc này Nhan Hàm đang ngồi, cô ta từ trên cao nhìn xuống.

Khóe miệng Lam Tư Gia nhếch lên nụ cười, nói: “Đàn chị Nhan của các bạn ở trường luôn khiêm tốn, hội sinh viên đoàn thể gì đó, cô ấy chưa từng tham gia, cho nên nếu gặp một số việc cô ấy không hiểu, các bạn cứ việc gửi tin nhắn hỏi tôi.”

“Tôi nhớ buổi họp lớp đã phân phát cách thức liên lạc với thành viên ban chủ tịch hội sinh viên cho các bạn rồi nhỉ.”

Đây là thông lệ truyền thống của trường, lúc khai giảng mỗi sinh viên đều nhận được sổ điện thoại của ban chủ tịch hội sinh viên còn có hội trưởng của các khoa.

Giờ đây Lam Tư Gia nói vậy, dường như so sánh sự chênh lệch của cô ta và Nhan Hàm.

Nhìn xem Nhan Hàm chẳng tham gia gì cả, cô ta thì khác, đường đường là phó chủ tịch hội sinh viên.

“Cô gái này, cô chưa chỗ cho đàn chị đi.” Nữ sinh đi theo Lam Tư Gia lập tức nói một nữ sinh ngồi bên cạnh Nhan Hàm.

Cô gái này vốn nhút nhát, bấy giờ bị điểm danh, lập tức đứng lên, nhưng ai ngờ khi cô ấy đứng dậy, trong tay còn cầm cái cốc của mình, cũng không biết vì quá khẩn trương hay tại vì sao, cái cốc của cô ấy lại bay ra ngoài.

Rơi trên cái túi Lam Tư Gia mang theo ở đối diện.

Chất lỏng màu trắng sữa, đổ hết trên cái túi.

Một màn bất thành linh, khiến căn phòng rơi vào sự yên tĩnh.

Lam Tư Gia há hốc mồm, hình như chưa phản ứng lại, vẫn là Lý Viện hô lên: “Xong rồi, xong rồi, Chanel của đàn chị xong rồi.”

Nhan Hàm nhìn cái túi trên người Lam Tư Gia, quả thật là Chanel, cô ta lại dùng kiểu vải dệt dày.

Loại này bị thấm nước thì...

Mà nữ sinh làm đổ cốc nước, hoàn toàn ngớ ra.

Chờ cô ấy lấy lại tinh thần, lập tức lấy khăn giấy muốn lau túi của Lam Tư Gia, kết quả tay cô ấy mới vừa duỗi tới, “bộp” một tiếng, Lam Tư Gia đánh thẳng vào mu bàn tay cô ấy.

“Cút đi.”

Tiếng mắng mỏ này khiến nữ sinh kia cứng đờ tại chỗ.

Nhan Hàm rót cuộc không ngồi được nữa, cô lập tức đứng lên, cô nhớ cô gái làm đổ nước gọi là Lưu Mẫn, là sinh viên nghèo khó trong lớp, xin chương trình vay nợ sinh viên để đến trường.

Cô thấp giọng nói: “Lam Tư Gia, cô ấy không phải cố ý.”

“Em xin lỗi, em xin lỗi, đàn chị, em thật sự không cố ý.” Lưu Mẫn đứng tại chỗ, vành mắt đỏ bừng.

Lý Viện ở bên cạnh lập tức hét lên: “Nhảm nhí, một câu xin lỗi là được sao? Cái túi này đàn chị Lam mới mua, hôm nay mang theo lần đầu tiên, cái túi hơn hai vạn bị cô làm hỏng hết rồi, cô chỉ xin lỗi một câu thôi à.”

Cả người Lưu Mẫn đều đang run rẩy, hơn hai vạn, hơn hai vạn...

Cô ấy chưa bao giờ biết một cái túi đeo trên người lại phải dùng vạn làm đơn vị để tính toán, ở quê nhà cô ấy, cây cối cha mẹ cô ấy trồng một năm thu nhập cũng chỉ ba vạn.

Đây gần như là thu nhập một năm của cả gia đình Lưu Mẫn.

“Em xin lỗi đàn chị, thật sự xin lỗi chị.” Lúc này Lưu Mẫn hình như ngoài xin lỗi ra thì đã không nói lên được lời nào khác.

Nhan Hàm cũng không nhìn được nữa, cô lạnh lùng nói: “Lam Tư Gia, làm đổ đồ uống quả thật là lỗi của cô ấy, cái túi này tôi giúp cô ấy bồi thường.”

Lúc này trong phòng chợt xôn xao.

Dù sao mọi người đều là sinh viên, cái túi hơn hai vạn, ai dám dễ dàng mở miệng nói giúp bồi thường.

Lam Tư Gia nhìn Nhan Hàm, đột nhiên nở nụ cười, cô ta cảm thấy Nhan Hàm cố ý khoe khoang.

Đúng vậy, cô ta là đàn chị không quan tâm tới người khác, Nhan Hàm chính là đàn chị săn sóc độ lượng.

Vì thế cô ta ung dung nhìn sang Lưu Mẫn: “Vị bạn học này, cái túi này là cô làm bẩn, cô thực sự định để đàn chị Nhan giúp cô bồi thường à.”

“Không, không, không cần, em không cần đàn chị giúp bồi thường, đàn chị Lam chị có thể nhận bồi thường của em theo từng đợt không? Hiện tại em không có nhiều tiền như vậy, em có thể đi làm thêm trả lại cho chị.”

“Làm thêm, chờ chúng tôi tốt nghiệp rồi, đoán chừng cô còn chưa trả hết tiền.” Lý Viện trợn mắt khinh thường, không còn lời nào để nói.

Lúc này Nhan Hàm thật sự hơi tức giận, làm sai quả thật nên đánh, nhưng Lưu Mẫn cũng không phải cố ý, hơn nữa thái độ người ta đã vậy, đám người này không nên giẫm lên người ta nữa chứ.

“Lam Tư Gia, đập người ta xuống không thú vị đâu.”

Cô đề thấp giọng nói những lời này, chỉ có cô và Lam Tư Gia nghe được thôi.

Nhưng Lam Tư Gia nhìn cô, thù mới hận cũ dường như trào dâng, cô ta nói với Lưu Mẫn: “Như vậy đi, đàn chị Nhan các người nói, cô ta uống ba ly rượu, chuyện này chúng tôi cho qua.”

“Nhan Hàm, cậu thật sự quá khách khí rồi, thực ra không cần uống rượu nhận lỗi.”

Ý cười cô ta trong suốt, lại nhìn qua Lưu Mẫn, đột nhiên nói: “Cô gái này rất cần học bổng nhỉ.”

Nhan Hàm nắm chặt bàn tay, cô làm sao không nghe hiểu ý tứ của Lam Tư Gia, loại sinh viên nghèo khó như Lưu Mẫn là người cần học bổng nhất, Lam Tư Gia là người của hội sinh viên, nếu thực sự muốn đỡ trò trước mặt thầy cô, quả thực dễ như trở bàn tay.

Cô cười lạnh, nếu chỉ là chuyện giữa cô và Lam Tư Gia, cô đã sớm nhấn đầu cô ta vào trong nồi canh cá trên bàn.

Nhưng còn liên lụy tới người khác.

Vì thế cô gật đầu, nói thẳng: “Tôi uống.”

“Bia cũng không đủ thành ý, nếu không uống rượu trắng đi.” Lý Viện bên cạnh thông thả mở miệng dưới sự ra hiệu từ ánh mắt của Lam Tư Gia.

Thế là Lý Viện đi thẳng qua, thực sự rót rượu trắng vào ba cái ly thủy tinh.

Mỗi cái cô ta rót hơn nửa ly.

Hà Dương Danh ở một bên đứng ra nói: “Tôi uống giúp đàn chị.”

“Để tôi uống, để tôi uống.” Cậu nam sinh Sơn Đông kia nhảy dựng lên.

Tiếp theo ngay cả nữ sinh cũng đứng lên.

Lam Tư Gia nhìn Nhan Hàm, ý cười trên mặt không giữ được nữa, cô ta lạnh lùng nói: “Hay là thôi đi, làm như là tôi ép buộc Nhan Hàm cậu uống rượu ấy.”

Nhan Hàm mặt không biểu cảm, xoay người đi đến bên cạnh, vươn tay cầm ly lên.

Nhưng lúc cô cầm ly lên đang muốn uống, một bàn tay cướp lấy cái ly từ trong tay cô. Đợi khi Nhan Hàm quay đầu, cô trông thấy chàng trai giữa cổ, im lìm uống hết ly rượu.

Nhan Hàm kinh ngạc nhìn anh, thấy hầu kết anh lên xuống, cái cổ thon dài bị kéo thành đường thẳng tắp. Cho đến khi anh uống hết ly này thì cầm lấy một ly khác.

Cứ vậy, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, sắc mặt anh không thay đổi uống hết ba ly rượu kia.

Khi anh uống xong thì quay đầu nhìn sang Lam Tư Gia, giọng anh nặng nề hỏi: “Thú vị sao?”

Bùi Dĩ Hằng trực tiếp vươn tay lấy ra ví tiền trong túi, ngón tay rút ra một tấm thẻ từ trong cái ví hơi mỏng, anh đưa qua: “Cầm lấy.”

Lam Tư Gia không nhúc nhích, cho đến khi anh cất cao giọng nói: “Tôi bảo cô cầm lấy.”

Lần này Lam Tư Gia rút cuộc vươn tay nhận lấy.

“Rượu tôi đã uống, tiền túi xách cũng trả lại cho cô.”

Anh nói đến đây, đột nhiên cười lạnh một tiếng, tựa như gạt bỏ một câu nói đã vướng mắc trong cổ họng.

“Lần sau cô dám bắt nạt cô ấy nữa, thử xem.”

chương sau thái tử dễ thương lắm, mình sẽ cố đăng chương sau vào ngày mai nhé ^^

26. Chương 26

Trong căn phòng, dường như ngay cả tiếng hít thở cũng biến mất, một mảnh tĩnh lặng.

Mọi người chẳng dám chớp mắt, hình như sợ bỏ lỡ bất cứ hình ảnh nào.

Nhưng sau khi Bùi Dĩ Hằng nói xong câu đó, anh lạnh lùng liếc Lam Tư Gia một cái, rồi xoay người bỏ đi.

Đôi chân dài sải bước, anh gần như biến mất tại cửa trong mấy giây.

Nhan Hàm sững sốt, lập tức đi theo. Vừa rồi khi Lý Viện rót rượu, cô ta chẳng hề khách sáo, rượu trong ba cái ly đoán chừng hơn phân nửa chai rượu.

Đợi người đi khỏi rồi, bàn tay cầm thẻ của Lam Tư Gia run lên.

Rút cuộc đánh rơi xuống đất.

Lý Viện bên cạnh nhìn qua mọi người trong căn phòng, cô ta không hề biết Bùi Dĩ Hằng và Lam Tư Gia biết nhau, chỉ coi đây là sinh viên mới của lớp một khoa báo chí, cô ta thẹn quá hóa giận nói: “Sinh viên

lớp các người thật là hết thuốc chữa, đàn chị Lam biết các người liên hoan, đặc biệt qua đây quan tâm một chút, kết quả thế nào, làm bản cái túi hơn hai vạn của đàn chị, lại còn có người cần quấy như vậy.”

“Nam sinh kia tên gì? Là thuộc lớp các người phải không, cậu ta tên là gì hả.” Lý Viện thở hổn hển hỏi.

Đột nhiên có một nam sinh lên tiếng: “Thay uống rượu cũng không được ư, tiền túi chẳng phải bồi thường rồi à.”

Một câu thốt ra, trong phòng liền vang lên tiếng xôn xao.

Trong đầu Lam Tư Gia rối loạn, cô ta chỉ muốn ra oai phủ đầu Nhan Hàm. Nhưng cô ta không ngờ Bùi Dĩ Hằng đột ngột xuất hiện, hơn nữa anh còn ở trước mặt mọi người khiến cô ta khó xử.

Lúc này trong phòng đã có tiếng xì xào.

Rốt cuộc Lam Tư Gia lấy lại tinh thần, cô ta giữ chặt Lý Viện, ngăn cản Lý Viện nói tiếp.

Sau đó, cô ta đỏ mắt liếc nhìn mọi người một cái, rồi xoay người bước ra ngoài.

Sau khi Lam Tư Gia rời khỏi, nữ sinh khác đi theo cô ta đuổi theo ra ngoài, ngược lại Lý Viện còn ở trong phòng, nhìn bọn họ: “Lớp các người rất ghê gớm, cả cái lớp này đều thuộc dạng không vừa nhỉ.”

Mà lúc này Lam Tư Gia ra ngoài, đứng ở cuối hành lang, đá mạnh một cước vào vách tường.

Khuôn mặt thanh tú đã méo mó đến mức hoàn toàn thay đổi.

Trước kia Bùi Dĩ Hằng hoàn toàn không đối với cô ta như vậy, khẳng định là bởi vì Nhan Hàm. Lam Tư Gia gần như tức giận đến phát điên, từ khi vào đại học cô ta đã không thích Nhan Hàm.

Lần đó trên diễn đàn trường, học viện truyền thông bình chọn hoa khôi của khoa, hoàn toàn không có tên của cô ta.

Không nêu tên Nhan Hàm thì chính là Nghệ Cảnh Hề.

Cho đến khi có một câu trả lời nói rằng, đáng về Lam Tư Gia cũng không tệ, rõ ràng chỉ là một câu đơn giản, lại khiến cô ta vui vẻ không thôi.

Nhưng cô ta còn chưa vui được bao lâu, lại có người trả lời dưới đó, Lam Tư Gia nhiều lắm chỉ là một tiểu mỹ nữ, cùng với loại đại mỹ nhân Nhan Hàm hoàn toàn không thể so sánh.

Hơn nữa lại có rất nhiều người bấm like cho câu trả lời này.

Đúng, chỉ là một chuyện nhỏ như vậy, nhưng cô ta khó chịu, không thoải mái.

Cô ta chán ghét Nhan Hàm, thế nên cô ta tham gia hoạt động của học viện truyền thông, tham gia hoạt động trong trường, khoe khoang chơi nổi, dốc sức đàn áp Nhan Hàm.

Bạn xem, hiện tại mọi người vừa nói tới học viện truyền thông, ai chẳng biết tới Lam Tư Gia chứ.

Thậm chí năm nay cô ta còn đặc biệt đi tham gia chương trình tivi, thậm chí lúc nhắc tới đại học A sẽ có người nói một câu Lam Tư Gia là hoa khôi trường.

Lam Tư Gia nghĩ rằng cô ta không cần chịu đựng Nhan Hàm nữa, thậm chí còn cho rằng Nhan Hàm đã sớm không thể so sánh với cô ta.

Nhưng cô ta chẳng ngờ, rõ ràng là mình quen Bùi Dĩ Hằng trước, rõ ràng cô ta mới là thanh mai trúc mã với anh, nhưng dựa vào gì anh muốn giúp Nhan Hàm chứ.

Nghĩ đến đây, Lam Tư Gia rốt cuộc lấy ra di động của mình.

Cô ta nhanh chóng tìm một dãy số trong danh bạ, bấm gọi. Chưa đến một lúc, bên kia bắt máy, cô ta lập tức âm ức hô lên một tiếng: “Dì Trình, cháu là Tư Gia đây.”

.....

Bên này Nhan Hàm đi theo Bùi Dĩ Hằng xuống lầu, ra khỏi quán ăn, tiếp theo nhìn thấy anh hướng về một phía góc đường.

“Cậu có cần gấp gấp vậy không?” Cuối cùng cô vẫn đuổi theo, nhìn anh.

Cái nhìn này khiến cô hơi sửng sốt.

Bởi vì vầng mắt anh đã ửng đỏ, đặc biệt là ánh mắt, bóng nước óng ánh, không phải loại trạng thái tỉnh táo, là loại mông lung chiu chiu choáng.

Anh không phản ứng Nhan Hàm, mà tiếp tục đi về phía trước.

Nhan Hàm cũng không biết làm sao bây giờ, không dám tùy tiện túm lấy anh, chỉ đành đi theo anh.

Cho đến khi anh đi tới tiệm tiện lợi 7-11 ở ven đường, đi thẳng vào trong. Nhan Hàm chạy theo vào, nhưng người ta chỉ im lặng lấy ra một chai nước khoáng từ trong tủ lạnh, chờ anh đi tới quầy thu ngân, lúc chuẩn bị lấy ra di động trả tiền, anh lục lọi trong túi hồi lâu, làm sao cũng không tìm ra được.

Anh còn hơi nghiêng đầu, tự nói: “Di động của mình đâu rồi?”

Nhan Hàm từ trước tới giờ chưa từng thấy dáng vẻ của anh đáng yêu như vậy, trên người chẳng hề có chút lạnh lùng, anh hơi cau mày, dường như thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

“Để tôi trả tiền, để tôi trả.” Nhan Hàm mau chóng nói với nhân viên thu ngân.

Lúc cô lấy ra di động, cô vươn tay kéo ống tay áo của Bùi Dĩ Hằng, khẽ dành anh nói: “Cậu ngoan ngoãn chờ một chút, sắp trả tiền xong rồi.”

Nhân viên thu ngân vẫn luôn nhìn anh, có lẽ cũng cảm thấy dáng vẻ ngoan ngoãn này của anh đặc biệt đáng yêu, thế là bật cười một tiếng khê khàng.

Ai ngờ người ta vừa cười một tiếng, anh lập tức nhìn sang đối phương.

Sau đó anh cúi đầu nhìn Nhan Hàm, dùng giọng điệu hết sức nghiêm túc nói: “Cô ấy cười tôi.”

Chỉ thiếu lấy ngón tay chỉ vào người ta.

Nhan Hàm lập tức xụ mặt, nói với nhân viên thu ngân: “Cô đang cười cậu ấy sao?”

Nhân viên thu ngân sớm đã nhìn ra Bùi Dĩ Hằng say rồi, mau chóng mím môi lắc đầu.

Vì thế Nhan Hàm vươn tay vỗ lưng anh trấn an, dịu dàng nói: “Cô ấy không có.”

“Hừ.” Trong cánh mũi chàng trai phát ra một tiếng hừ lạnh.

Nhan Hàm mau chóng nhìn nhân viên thu ngân, sợ cô ấy lại cười nữa, cũng may nhân viên thu ngân rất nề nếp, kiềm nén nhẫn nhịn, được rồi, rốt cuộc không cười ra tiếng.

Nhưng cô nhân viên ngừng rồi, Nhan Hàm lại hơi có phần không nhịn được.

Muốn cười.

Sao anh có thể đáng yêu vậy chứ.

Cũng may cô cố ý xụ mặt, sau khi trả tiền xong, chuẩn bị kéo anh rời khỏi.

Tuy nhiên Bùi Dĩ Hằng lại không muốn đi, anh đi tới cửa, đột nhiên thấy chiếc bàn dài và ghế ở bên cạnh, đó là nơi của tiệm tiện lợi để cho khách dùng bữa.

Anh đi qua, ngồi xuống đó.

Nhan Hàm thấy thế, cũng không ép buộc kéo anh đi, mà ngồi xuống vị trí bên cạnh anh, yên lặng ngồi cùng anh.

Đối diện chiếc bàn dài là một tấm kính, lúc này bên ngoài xe cộ như thoi đưa, đèn xanh đèn đỏ không ngừng thay đổi.

Đèn đỏ dừng, đèn xanh chạy.

Cho đến khi người bên cạnh xoay người qua, mặt đối mặt với cô. Nhan Hàm xoay người theo, cô tưởng rằng anh hơi khó chịu, vì thế lo lắng hỏi han: “Bây giờ cậu còn khó chịu không? Nếu không tôi gọi xe nhé, chúng ta về nhà.”

Nhưng cô vừa muốn vươn tay lấy ra di động, chàng trai đối diện nhẹ nhàng nhích lại gần.

Anh khẽ khàng tựa đầu trên vai cô, Nhan Hàm như bị bấm nút dừng, cố định tại chỗ.

Quần áo cô mặc hôm nay, cổ áo hơi rộng, vốn để lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, nhưng lúc này gò má anh nhẹ nhàng vùi ở cổ cô, hơi thở ấm áp của người đàn ông phả trên làn da cô, hơi nóng lại hơi ngứa ngáy.

Thế giới tựa như hoàn toàn lặng yên trong khoảnh khắc này.

Âm thanh ầm ĩ bên ngoài bị ngăn cách, chỉ còn lại anh và cô.

Cho đến khi Nhan Hàm nghe được tiếng anh, rất trầm thấp nói: “Khó chịu.”

*

Sáng hôm sau, Trần Thần nhìn chằm chằm cánh cửa, miệng cắn há cảo chiên: “Tớ đã gọi mười cú điện thoại cho Nhan Hàm, hôm nay cậu ấy sẽ không tới đâu.”

“Không thì cậu gọi thử lần thứ mười một xem.” Nghê Cảnh Hề rất bình tĩnh, cô đang gõ laptop trên bàn phím, đang chỉnh sửa gì đó.

Trần Thần lại gạt đầu, đồng ý nói: “Đúng, để tớ gọi lần nữa.”

Kết quả vẫn không ai nhận máy.

Tiếng chuông vào học vang lên, Nhan Hàm vẫn chưa tới.

Cũng may giáo viên lớp này không điểm danh, thế nên Trần Thần cũng không lo lắng, cô thông thả uống sữa đậu nành, thuận tiện lướt weibo, lướt vòng bạn bè.

Kết quả khi đang lướt weibo, đột nhiên có một nữ sinh cùng lớp gửi tin nhắn cho cô.

Nữ sinh cùng lớp hỏi: [tối qua Nhan Hàm và Lam Tư Gia choảng nhau sao?]

Trần Thần tỏ vẻ mù mờ, đây là tình huống gì?

Sau đó nữ sinh này gửi cho cô một đường link, là bài viết đăng trong diễn đàn trường.

[sinh viên năm nhất bây giờ đều càn quấy, không tôn trọng người khác vậy sao?]

Tiêu đề này rất thu hút người khác, Trần Thần nhìn thấy phần trả lời đã hơn một ngàn tầng lầu.

Sau khi cô bấm vào, thấy chủ thớt nói nguyên nhân trong bài viết chính.

Chủ thớt: [hôm qua tôi nhìn thấy một màn này, quả thực đáng sợ. Lúc ăn cơm gặp phải sinh viên năm nhất đang mở tiệc liên hoan, vì thế đàn chị của đoàn chủ tịch đi qua xem, thuận tiện tâm sự với mọi người. Ai ngờ vừa qua đó, cái túi của cô ấy bị người ta hất nước dừa. Nhưng mà cái túi này rất đắt, người hất nước cũng chẳng nói bồi thường, cuối cùng người giúp đỡ lớp này đứng ra nói chuyện, tự mình thay sinh viên này uống ba ly rượu, coi như nhận lỗi với đàn chị. Đàn chị vốn không muốn như vậy, nhưng cái cô giúp đỡ kia khẳng khái tự mình uống rượu. Nhưng không ngờ có một nam sinh lớp này tiến vào, trực tiếp giành lấy rượu uống hết, còn nói này nọ đàn chị ức hiếp người khác.]

[nói thật, nếu túi của bạn bị hất nước bị hỏng như vậy, các bạn không tức giận sao, kết quả cuối cùng còn bị vu cáo thành mình ức hiếp người ta.]

Chủ thớt còn đăng lên một tấm ảnh, tuy rằng logo của cái túi trên ảnh bị che chắn, nhưng ai nấy đều thấy được đó là Chanel.

Quần chúng ăn dưa trở nên xôn xao.

Lầu 2: [làm phiền vạch trần lớp này, loại sinh viên năm nhất này cũng quá TM* không biết tốt xấu.]

(*) mẹ nó

Lầu 3: [đó là Chanel đấy, đau lòng quá, không phải túi của tôi, tôi thấy cũng đau lòng. Nói thật, nếu ai lấy nước dừa hắt vào túi của tôi, tôi nhất định vụn gãy đầu chó của cô ta.]

Lầu 4: [nói thật, các người không cảm thấy sinh viên năm nhất hiện giờ càng ngày càng không có tố chất sao? Trên đường nhìn thấy đàn anh đàn chị làm như không nhận ra, còn cố ý xoay mặt đi thẳng qua. Quả thật hết sức càn quấy, hưởng hồ làm bẩn túi của người ta, chẳng phải nên bồi thường à? Sao lại là ức hiếp người ta.]

Lầu 5: [được rồi, tôi đã tìm thấy trang web báo giá chính thức của kiểu túi này, 25600. Ha ha, bảo cô ta uống ba ly rượu là ức hiếp cô ta sao? Bảo cô ta uống ba chai rượu cũng còn nhẹ.]

Cơ mà khi tới lầu sáu mươi mấy, đột nhiên xuất hiện một tin tức khác.

Lầu 67: [cái gì gọi là kẻ xấu tổ cáo trước, hôm nay tôi coi như mở mang kiến thức rồi, nếu mấy vị đàn chị định đắp nặn lớp một báo chí của chúng tôi thành cái lớp tội ác tày trời, vậy tôi cũng sẽ không giúp mấy vị giấu diếm nữa.]

Ở đây lại có người biết rõ sự việc xuất hiện, người chờ ăn dưa nhón nháo.

Lầu 80: [xin lỗi, bởi vì hơi dài cho nên trả lời chậm một chút. Cuối tuần lớp chúng tôi liên hoan, sau đó vị đàn chị này thuộc đoàn chủ tịch hội sinh viên mang theo hai vị bộ trưởng qua đây. Sau khi bọn họ vừa vào, một vị bộ trưởng bảo một nữ sinh lớp chúng tôi nhường chỗ cho phó chủ tịch, lúc nữ sinh này đứng lên, quả thật bất cẩn hắt nước dừa trúng cái túi của phó chủ tịch.]

Lầu 81: [lúc ấy nữ sinh này liền xin lỗi phó chủ tịch, kết quả vị bộ trưởng đại nhân kia không chịu bỏ qua, nói cái túi kia rất đắt. Vậy đó, thế là đàn chị giúp đỡ lớp chúng tôi không nhìn được nữa, đàn chị đã nói cái túi này để chị ấy bồi thường. Kết quả phó chủ tịch lại nói với nữ sinh làm đổ nước, cái túi đắt tiền như vậy, bạn ấy không biết xấu hổ để đàn chị thay bạn ấy bồi thường sao?]

Lầu 85: [vì thế bạn học lớp chúng tôi đã nói bạn ấy nhất định sẽ đi làm thêm bồi thường, hỏi có thể trả góp không. Kết quả bộ trưởng đại nhân tức giận, nói đợi đến khi phó chủ tịch tốt nghiệp, đoán chừng cái túi này cũng chưa bồi thường xong. Sau đó lớp chúng tôi bảo phó chủ tịch giờ cao đánh khề, kết quả phó chủ tịch nói thẳng, đàn chị giúp đỡ lớp chúng tôi uống ba ly rượu trắng thì sẽ cho qua chuyện này. Kết quả khi đàn chị muốn uống thì một nam sinh của lớp chúng tôi đến nơi, trực tiếp giúp đàn chị uống hết, còn đưa ra một tấm thẻ, là tiền bồi thường cái túi.]

Lầu 89: [phó chủ tịch, tôi nhớ chị còn cầm đi tấm thẻ kia mà, là chē chưa thỏa nguyện, còn đăng bài lòi bọn tôi ra.]

.....

Lầu 135: [dài quá, có thể tổng kết ngắn gọn không.]

Lầu 172: [nói ngắn gọn, thực ra chính là thăm án do một cái túi gây ra. Cái túi của phó chủ tịch bị hắt nước, người ta muốn đền, cô ta muốn người ta uống rượu nhận lỗi, kết quả bị một nam sinh làm mất mặt. Đây là một câu chuyện mất thể diện.]

Lầu 201: [tổng kết phía trên chuẩn rồi, nhưng tôi thấy đây là một câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân.]

Lầu 234: [mẹ nó, tôi xin lỗi, tôi tưởng làm bẩn túi không đền, không ngờ là vậy. Nói thật, vị phó chủ tịch này làm trò gì hả? Người ta bồi thường, cô ta không cần, nhất định bảo người ta uống rượu, có bệnh à.]

Lầu 256: [chỉ có tôi cảm thấy đàn chị giúp đỡ rất ngẫu nhiên sao? Cái túi hai vạn năm, nói đền là đền.]

Lầu 311: [lầu trên nói mình là lớp một báo chí, vậy phó chủ tịch hẳn là học viện truyền thông rồi, tôi tìm danh sách học viện truyền thông, có hai vị nữ phó chủ tịch, cơ mà theo tiết lộ thì chắc là Lam Tư Gia rồi. Cô ta xem gia cảnh không tệ, rất có tiền.]

Trần Thần xem tới đây đã trợn mắt há mồm, nhưng cô nghĩ, hơn một ngàn tầng lầu thì hơi khuếch trương rồi.

Cho đến khi cô lướt tới phần sau, đột nhiên có người đăng lên một tấm ảnh, còn là chụp ngay lúc đó.

Trong tấm ảnh, nam sinh cao thẳng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Lam Tư Gia, trong tay cầm tấm thẻ, thoát nhìn muốn đưa cho cô ta.

Lầu 539: [khoan đã, tôi nhìn khuôn mặt nghiêng của nam sinh này, trông có vẻ là Bùi Dĩ Hằng.]

Lầu 540: [lầu trên +1]

Sau một hàng +1, đột nhiên lại có một nhân sĩ biết chuyện tiết lộ.

[cậu ấy tên là Bùi Dĩ Hằng đó, cơ mà rất trầm lặng, thoát nhìn không hòa đồng, nhưng tính tình quả thật không tệ, thời điểm quan trọng dũng cảm đứng ra.]

[mẹ nó, thật là Bùi Dĩ Hằng, đại ca lầu trên, bạn thật sự không biết Bùi Dĩ Hằng là ai hả?]

[biết chứ, nam thần mới tới của lớp một báo chí chúng tôi, hot boy của lớp, có điều tôi cảm thấy cậu ấy đủ khả năng làm hot boy của trường.]

Giọng điệu hoạt bát lại nghịch ngợm này, thật sự khiến cho một đám quần chúng ăn dưa đều kinh ngạc.

Cho đến khi có người đăng lên một tấm ảnh từ Baidu bách khoa toàn thư.

“Bùi Dĩ Hằng, nam, tuyển thủ cờ vây chuyên nghiệp, hiện nay là cửu đẳng chuyên nghiệp trong làng cờ vây, đứng nhất thế giới. Nội trong năm 2016 đoạt liền ba giải ‘Giải vô địch thế giới cúp Bách Linh lần 3’, ‘Giải vô địch thế giới cúp Thế Tôn lần 5’, ‘Giải vô địch thế giới cúp Thiên Tinh lần 7’...”

[bạn học lầu trên, bây giờ bạn khẳng định bạn thật sự biết Bùi Dĩ Hằng là ai sao?]

Đừng nói bạn học lầu trên giật mình, khi Trần Thần nhìn tới đây, một hớp sữa đậu nành uống vào miệng bị phun ra.

Nghê Cảnh Hề bên cạnh nhìn cô một cái, mau chóng dời máy tính của mình sang bên cạnh.

Khi Trần Thần đang muốn lau miệng, chỗ trống bên cạnh chợt có người ngồi xuống.

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Cô có điểm danh không?”

Trần Thần không trả lời cô, mà trực tiếp nhét di động vào trong tay cô.

Nhan Hàm không hiểu ý cô bạn, lại hỏi: “Tớ hỏi cô có điểm danh không?”

Nhưng Trần Thần ấn đầu cô để cô cúi đầu nhìn màn hình di động của mình, cho đến khi đầu Nhan Hàm gục xuống, màn hình đúng lúc dừng tại tấm ảnh từ Baidu bách khoa toàn thư.

Ảnh đi cùng thông tin đúng lúc là một tấm ảnh đánh cờ, người đàn ông mặc âu phục áo vét, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng, anh đang vươn tay đặt quân cờ đen trên bàn cờ, ngón tay thon dài trắng nõn, xinh đẹp đến mức khiến người ta lóa mắt.

Nhan Hàm nhìn chằm chằm tấm ảnh này, hồi lâu vẫn chưa nhúc nhích.

Bởi vì ánh mắt cô dừng tại câu cuối cùng.

[từ tháng 1 năm 2015 đến nay, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng đã đứng nhất thế giới liên tục bốn mươi sáu tháng.]

Lời tác giả:

Nhìn thấy thái tử say rượu, tiểu tiên nữ: đáng yêu quá, muốn ngày...

Sau đó, sẽ không có sau đó.

27. Chương 27

“Nhan Hàm, cậu không sao chứ.”

Trần Thần thấy cô giống như người ngớ ngẩn, nhin không được kéo tay áo của cô, nếu không phải giáo viên trên bục giảng đang giảng bài hết sức hăng say, Trần Thần chỉ sợ thật sự muốn đứng lên lắc cho cô bạn tỉnh táo.

Lúc này Nhan Hàm rốt cuộc có phản ứng, cô quay đầu chậm chậm, nhìn Trần Thần.

Nhan Hàm chớp mắt, lông mi dài dày đặc run run trên mí mắt, cô rốt cuộc thấp giọng hỏi: “Là Bùi Dĩ Hằng sao?”

“Tớ lại chưa từng thấy khuôn mặt của cậu ta, cậu không phải đã thấy rồi ư?” Trần Thần thấp giọng nói.

Quả thật Bùi Dĩ Hằng trước đó luôn đeo khẩu trang.

Nhan Hàm lại cúi đầu, nhìn thoáng qua tấm ảnh đi cùng bài viết Baike bách khoa toàn thư kia, anh mặc âu phục màu đen, sắc mặt điềm tĩnh chín chắn, con ngươi đen lầy sâu sắc kia lộ ra vẻ kiên định.

Hóa ra, tại cuộc thi đấu cờ vây chính thức, anh là như thế này.

Nhưng mạch suy nghĩ của Nhan Hàm lại đột nhiên bay về tối hôm qua.

*

Sau khi ngồi thật lâu ở tiệm tiện lợi, Nhan Hàm rốt cuộc lên tiếng gọi người, nhờ anh lên xe. Cô còn sợ trong xe ngột ngạt, khiến anh không thoải mái, nhờ bác tài mở ra cửa sổ trước sau.

Bùi Dĩ Hằng vốn ngồi yên, ai ngờ bác tài lái xe hơi ẩu, đầu anh nghiêng về phía cô.

Thoáng cái tựa trên vai Nhan Hàm.

Màn đêm bao phủ, ngoài cửa sổ xe đủ loại ánh đèn đan xen vào nhau, ánh sáng nhấp nháy tựa như nước chảy lướt qua gò má cô, hóm vai cô hơi nặng nề, nhưng cô chẳng hề động đậy.

Câu khó chịu ban nãy, giờ phút này giống như còn quanh quẩn trong đầu.

Bác tài nhìn họ qua kính xe, thấp giọng nói: “Uống say?”

Nhan Hàm không nhúc nhích, chỉ khẽ khàng đáp lại một tiếng.

Bác tài rất nhiệt tình, nói: “Trở về nấu canh giải rượu, hồi trẻ tôi cũng thích uống rượu dữ lắm, vợ tôi lúc nào cũng than phiền, cơ mà lần nào cũng nấu canh giải rượu cho tôi.”

Đợi đến khi tới cửa tiểu khu, lúc Nhan Hàm gọi anh xuống xe, mới vừa vươn tay muốn kéo anh đi ra, không ngờ người ngồi tại chỗ ngồi lại ngoan ngoãn để cô dắt đi.

Tay anh nắm lấy tay cô, có chút nóng hổi khiến trái tim cô khẽ run.

Thực ra anh rất ngoan, uống rượu xong cũng không quấy phá, ngoan ngoãn theo cô lên xe, theo cô về nhà. Thậm chí ngay cả lúc xuống xe, còn ngoan ngoãn nắm tay cô, đi theo cô vào thang máy.

Trong thang máy, Nhan Hàm nhìn anh, thấp giọng nói: “Lát nữa về nhà, tôi nấu canh giải rượu cho cậu được không?”

Con ngươi anh nhuộm một lớp nước óng ánh, im lặng nhìn cô.

Nhan Hàm đột nhiên nhoẻn miệng cười, vươn tay véo nhẹ má anh một cái, khẽ nói: “Sao cậu ngoan thế, gọi một tiếng đàn chị đi.”

Anh hình như chưa gọi cô là đàn chị lần nào.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng lẳng lặng nhìn cô, Nhan Hàm cảm thấy bắt nạt một người uống say cũng chẳng có ý nghĩa gì. Kết quả cô vừa thu về bàn tay mình, chàng trai im lặng đột ngột sắp lại gần.

Bởi vì hai người bỗng nhiên đứng quá gần nhau, ngay cả chóp mũi cũng sắp chạm vào.

Nhan Hàm sợ đến mức mở to hai mắt.

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười ha ha, sau đó thông thả bắt chước dáng vẻ của cô, chìa tay véo miếng thịt mềm trên má cô, khẽ thấp giọng nói: “Nào, gọi một tiếng anh đi.”

.....

Giọng nói anh trầm thấp động lòng người, vang lên trong thang máy, âm thanh lọt vào lỗ tai tựa như gõ vào trong lòng cô.

Ánh mắt anh còn nhìn cô chăm chăm, đuôi mắt xếch lên, ngay cả bờ môi cũng nhếch lên một độ cong, loại khí chất chín chắn lạnh nhạt trên toàn thân sớm đã bị mùi rượu đầy người tách ra, cô không nghĩ tới, có một ngày, mình lại thấy được chút vẻ phóng túng trên người anh.

Như là thiếu gia trác táng dạo chơi nhân gian.

“Đình” một tiếng vang nhỏ, rồi cuộc phá vỡ tình thế bế tắc giữa hai người, Bùi Dĩ Hằng mù mờ quay đầu, nhìn thang máy.

Hình như anh không hiểu tại sao cánh cửa này lại mở ra.

Nhan Hàm thở nhẹ một hơi, cô cảm thấy nếu mình bị anh tiếp tục nhìn chăm chăm như thế, e rằng cô thật sự phải...

“Đến nhà rồi.” Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô.

Nhan Hàm còn chưa lấy lại tinh thần, anh đã kéo cô ra khỏi thang máy. Chờ đi đến cửa nhà anh, anh bấm mật mã, rất thản nhiên mở cửa ra, sau đó kéo cô vào trong.

Mãi cho đến khi anh kéo Nhan Hàm vào phòng ngủ của mình, cô rốt cuộc lấy lại tinh thần.

“Bùi Dĩ Hằng...” Cô hơi cất cao giọng, hô một tiếng.

Chàng trai đi đằng trước hơi quay đầu, anh có chút kinh ngạc, dịu dàng nói: “Nên đi ngủ.”

Nhan Hàm: “...”

Cô mở to hai mắt, thấy anh thả tay mình ra, rồi vươn tay cởi áo khoác trên người anh, Nhan Hàm rốt cuộc không nhịn được, xông qua đê lại bàn tay anh.

Cô dính sát trong lòng anh, bàn tay đè lên mu bàn tay anh.

Cho đến khi Nhan Hàm ngẩng đầu, ánh mắt gần kề nhìn lên, thấp giọng nói: “Tôi thấy đi ngủ không cần cởi đồ cũng được mà.”

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nhìn cô, đột nhiên bĩu môi: “Nhưng mà không thoải mái.”

Vậy nên anh uống say rồi là như vậy ư?

Muốn nói anh quấy phá người khác, nhưng người ta còn không phải ngoan ngoãn để dắt về sao, hơn nữa nói năng mạch lạc, ngay cả lý do cởi quần áo cũng hợp lý.

Nhưng muốn nói anh không say, hành động tác phong của anh, cùng với anh lúc thường là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Không đâu, cậu nằm xuống trước đi.” Nhan Hàm dỗ dành anh nằm xuống trước, kết quả anh nắm tay cô, vẫn chưa buông ra.

Thế là Nhan Hàm lại dịu dàng nói: “Cậu nằm ngoan ngoãn đi, tôi đi làm canh giải rượu cho cậu được không.”

Nhưng vừa nói xong, anh vẫn không buông tay.

“Cậu thả tay ra được không?” Nhan Hàm nhỏ giọng thương lượng với anh.

Không ngờ cô vừa dứt lời, hai tay anh đột nhiên kéo tay cô, lấy lòng bàn tay cô gối lên bên tai, nhẹ nhàng mà không hề nặng.

Đợi khi Nhan Hàm nhìn qua, anh đã nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Không uống canh giải rượu, em đừng đi.”

Anh, sao đột nhiên dính người đến thế.

*

Trần Thần gọi Nhan Hàm mấy lần, mới gọi được người này về: “Cậu suy nghĩ gì đó, nghiêm túc như vậy.”

Nhan Hàm thở dài một hơi, tối qua sau khi cô nhìn anh ngủ rồi, mới nhẹ nhàng rút tay mình về, cô vốn định về nhà ngủ. Kết quả trở về nhà tắm rửa, cô lại nhớ tới lần trước, người ta ngủ lại trên sofa nhà cô cả đêm.

Hiện giờ ba ly rượu kia là anh uống thay cô, theo lý thuyết cô cũng nên chăm sóc anh.

Vì thế tắm rửa xong, Nhan Hàm quay trở lại nhà anh, may mà cô còn nhớ mật mã.

Bùi Dĩ Hằng ngủ rất ngoan, vẫn duy trì dáng vẻ ban nãy sau khi cô rời khỏi, chẳng hề nhúc nhích. Thế là Nhan Hàm yên tâm đi ra, ôm lấy tấm chăn mình mang qua, ngoan ngoãn ngủ một đêm trên sofa nhà anh.

Buổi sáng khi thức dậy, cô nhìn di động, đã qua giờ vào học một chút.

Trước đó Trần Thần có gọi tới, bởi vì cô đặt chế độ im lặng, nên không bắt máy. Thế là cô vội vội vàng vàng chạy tới trường.

Nhưng không ngờ sau khi tới trường, còn có bất ngờ lớn vậy chờ đợi cô.

Trần Thần đột nhiên nói: “Lúc trước cậu nói người ta bị bỏng, cậu thật sự không biết cậu ta là Bùi Dĩ Hằng à.”

“Ồ, không biết.” Nhan Hàm thờ ơ nói.

Trần Thần tỏ vẻ khiếp sợ, đột nhiên lại thấp giọng nói: “Còn bài viết thảo luận chuyện này là thật sao? Tối qua cậu thực sự xâu xé với Lam Tư Gia à?”

“Nữ sinh trong lớp bắt cần hắt đồ uống trúng túi của cô ta.” Nhan Hàm xoa mi tâm, cô không ngờ đối phương lại còn trả cho cô một bộ kẻ xấu tổ cáo trước.

Thực ra cô rất không hiểu đối phương đăng chuyện này lên là có ý gì.

Là muốn thông qua bàn phím để bạn học trong trường lên án cô ư?

Nhan Hàm liền nở nụ cười, sinh viên đại học A dù gì cũng có tố chất rất cao, mặc dù dùng bàn phím lên án, cũng đều là lên án một cách văn minh. Là một blogger mỹ thực nổi tiếng hiện giờ, anh hùng bàn phím mà cô từng gặp, e rằng còn nhiều hơn Lam Tư Gia.

Nếu Lam Tư Gia cảm thấy chút chỉ trích này có thể làm gì được cô, Nhan Hàm thật rất nghi ngờ, cô ta rốt cuộc làm sao thi đậu đại học A.

Chẳng qua, mâu thuẫn lớp một báo chí lần này hiển nhiên đều là việc nhỏ.

Bởi vì sự việc đã lan ra tới weibo.

Sau khi có người nhận ra Bùi Dĩ Hằng trong bài viết, thế là bài này lập tức bị chuyển sang weibo.

Một trái nhãn: [hiện tại Bùi Dĩ Hằng thế mà học tại đại học A, các người dám tin không? Nếu không có ảnh chụp làm chứng, tôi thật sự không ngờ cậu ấy sẽ đi học, chẳng trách dạo này cậu ấy vẫn chưa tham gia thi đấu, cậu ấy định nghỉ thi đấu ư? Đừng mà, cậu ấy mới bao nhiêu tuổi chứ.]

Người tiết lộ chuyện này, trực tiếp chuyển hình ảnh sang đây luôn.

Đặc biệt tấm ảnh đưa thẻ của Bùi Dĩ Hằng, mũ và khẩu trang anh đều không mang, thế nên mặc dù chỉ chụp một bên mặt, nhưng rất nhiều fan nhìn một cái là nhận ra ngay.

[tôi còn luôn mắng viện cớ vậy, tin lời đồn giang hồ, nói cậu ấy mâu thuẫn với viện cớ vậy mới không tham gia thi đấu, vậy nên hóa ra cậu ấy đi học sao?]

[việc này cũng giấu kỹ quá, quả thực không thể tin vào mắt mình.]

[a a a a a, tôi chính là sinh viên đại học A, xin cho tôi biết cậu ấy ở lớp nào thế, tôi lập tức, ngay tức khắc, bây giờ phải đi tình cờ gặp mặt.]

.....

[là một nhân sĩ biết chuyện tôi nói thêm một chút, từ khi nhập học đến nay cậu ấy luôn đội mũ và đeo khẩu trang, trước đó lại có người đồn đãi nói cậu ấy vì gương mặt bị bỏng nên mới đeo khẩu trang, cho nên chẳng có ai liên hệ cậu ấy với Bùi Dĩ Hằng, cho rằng chỉ là cùng tên.]

[mặt bị bỏng? Phiên hãy nhìn khuôn mặt của chúng tôi, đó là khuôn mặt thống nhất thẩm mỹ giới cờ vây.]

Thế là tên của Bùi Dĩ Hằng nhanh chóng lên hot search trên weibo.

Lại trong vòng một tiếng đồng hồ, vọt thẳng tới top mười.

Sau khi tan học, bởi vì các cô chỉ có hai tiết buổi sáng, Trần Thần hỏi cô: “Bây giờ cậu trở về sao?”

“Ừm, trở về có chút chuyện.” Nhan Hàm lơ đãng nói.

Trần Thần lập tức nói: “Khi nào thì sắp xếp bọn tớ cùng ăn một bữa cơm với thầy Bùi đây, tớ còn chưa từng gặp được danh nhân còn sống đâu.”

.....

Rốt cuộc Nghệ Cảnh Hề bên cạnh cất tiếng: “Cậu vẫn nên im miệng đi.”

Dọc đường đi, Nhan Hàm đều nghĩ đến vấn đề này, cậu ấy là Bùi Dĩ Hằng đó, đứng đầu thế giới làng cờ vây hiện nay.

Lần trước cô hỏi anh thế nào nhỉ.

Đúng, cô có phải từng hỏi anh về vấn đề này không.

Nhan Hàm che mặt mình, vậy nên cậu ấy nhất định cho rằng mình là đồ ngốc rồi.

Ha ha.

Nhưng cô lại hơi bức bối, đúng, cô không quan tâm tới cờ vây cho lắm, nhưng tại sao anh không nói với cô.

Cái loại bức bối này còn mang theo khó chịu.

Chính là có chút thế này, quan hệ chúng ta tốt vậy, cậu lại còn gạt tôi, hại tôi giống như đồ ngốc ấy.

Nhan Hàm mang theo tâm trạng vừa ảo não vừa khó chịu, rốt cuộc tiến vào thang máy lên lầu.

Chờ cô bước ra thang máy, đúng lúc cánh cửa đối diện mở ra.

Một bóng dáng mặc áo khoác màu trắng sữa, từ trong cửa đối diện đi ra, trên đầu anh là mái tóc rối chỉ khô một nửa, toàn thân nằm trong vẻ khoan khoái thoải mái mới vừa tắm xong.

Khi anh xoay người, đúng lúc nhìn thấy Nhan Hàm.

Thế là hai người bốn mắt nhìn nhau, lại không ai mở miệng nói trước.

Ánh mắt Nhan Hàm cứ chớp như vậy, rốt cuộc nghẹn ra một câu.

“Thầy à, còn thu nhận tôi không?”

—

Lời tác giả:

Thái tử: là thu nhận kiểu nội đệ tử ư?

Nhất thiết đừng chọc người ngoài lạnh trong nóng, buông thả rồi là không có giới hạn.

28. Chương 28

Khi Bùi Dĩ Hằng tỉnh lại, tuy rằng bức màn được kéo kín mít, nhưng bên ngoài hiển nhiên đã hừng sáng hồi lâu. Anh dụi hai mắt mình, đầu giống như bùng nổ, rất nặng nề cũng rất khó chịu.

Anh không phải chưa từng say, hồi trước có một lần thi đấu thua trận, hơn nữa thua cho một tuyển thủ không tiếng tăm.

Lúc ấy truyền thông đưa tin khắp nơi, giống như đây là một chuyện tháp trời sụp xuống.

Ban đầu chỉ là tâm tình anh có chút không tốt, nhưng sau đó bị truyền thông khuếch đại như vậy, anh quả thật rất phiền muộn.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng từ nhỏ tính tình đã rất trầm lắng, anh không phải loại người dễ dàng bày tỏ vui buồn trong lòng. Bởi vậy cho dù là bố mẹ hay thầy cô, đều chỉ coi đây là một lần thất bại bình thường mà thôi.

Kết quả Cao Nghiêu lén trộm một chai rượu Mao Đài trong nhà ông nội cậu ta, hơn nữa là loại hai mươi năm.

Hai người kia thường xuyên uống chút rượu bia, còn Bùi Dĩ Hằng trước nay chưa từng uống, nhưng lần đó một mình anh uống hơn nửa chai, đương nhiên là say đến mê man bất tỉnh.

Nhưng sau khi anh tỉnh lại, Trình Tân Nam đặc biệt dặn dò anh, sau này đừng uống rượu.

Đặc biệt ở bên ngoài, lúc ở cùng những người trong giới cờ vây, nhất thiết đừng uống.

Bùi Dĩ Hằng chỉ cho là tửu lượng của mình quá kém, nên bọn họ mới căn dặn như vậy. Sau đó anh quả thật bớt uống rượu bia, tuy rằng trong giới kỳ thủ chuyên nghiệp người uống rượu không ít, nhưng Bùi Dĩ Hằng ít khi đụng vào.

Dù sao thứ rượu bia này, không chỉ tổn hại thân thể, mà còn tổn hại não bộ.

Tính ra đây là lần thứ hai anh uống rượu.

Bùi Dĩ Hằng vào toilet tắm rửa, cái đầu giống như vừa mới đứng dậy hơi choáng váng, nhưng vẫn còn hơi hỗn loạn. Sau khi tắm rửa xong, anh dùng khăn mặt sạch sẽ tùy tiện lau tóc, rồi bước đến phòng khách rót một cốc nước cho mình.

Đột nhiên anh nhìn trên di động thì đã có mười mấy cuộc gọi nhờ từ Trình Tân Nam và Cao Nghiêu, ngón tay anh hơi khựng lại.

Lúc anh bấm mở WeChat, xem lại bản ghi chép cuộc trò chuyện của hai người họ.

Đặc biệt thấy đăng lên tám ảnh kia, chính là lúc anh đưa thẻ cho Lam Tư Gia, bờ môi hơi mím lại. Thực ra tối qua khi anh đi qua, không đeo khẩu trang và mũ, Nhan Hàm nói rất đúng, nếu anh muốn thích ứng cuộc sống đại học, sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy.

Khi anh đang suy tư thì đột nhiên di động vang lên.

Ba chữ Giản Cận Huyền chớp nháy trên màn hình.

Đột nhiên anh nổi máy, còn chưa kịp mở miệng, bên kia đã cười ra tiếng trước.

Giản Cận Huyền nói: “Chị còn suy nghĩ, tiểu thiếu gia của chúng ta còn muốn cải trang vi hành bao lâu, không ngờ nhanh như vậy đã lộ rồi.”

Bùi Dĩ Hằng nghe giọng điệu hả hê của cô, giọng anh khàn khàn nói: “Còn việc gì nữa không? Không có gì tôi cúp máy trước đây.”

“Sao lại lạnh nhạt với sư tỷ hả, chị gọi là để chúc mừng cậu, mừng cậu lên hot search.” Giọng Giản Cận Huyền thoải mái tùy ý, dù sao chính là giọng điệu “tôi rất cuộc xem được trò hay”, cô nói, “Còn nữa lãnh đạo của viện cờ vây đã gọi điện cho chị, nói bảo chị khuyên nhủ cậu, nhanh chóng trở về tham gia thi đấu, bằng không vị trí đứng nhất thế giới của cậu thật không giữ nổi.”

Tên Bùi Dĩ Hằng vừa nằm trên hot search, bên Giản Cận Huyền còn có vô số người đến dò la tin tức.

Có tiền bối trong giới cờ vây, cũng có người cùng lứa với cô, đương nhiên còn có một số kỳ thủ cùng thế hệ với Bùi Dĩ Hằng. Giản Cận Huyền lớn hơn Bùi Dĩ Hằng sáu tuổi, hai mươi lăm tuổi trong giới cờ vây coi như là một tiền bối.

Tính cách cô phóng khoáng, bình thường quen biết bạn bè rộng rãi, hơn nữa ai cũng biết cô là sư tỷ của Bùi Dĩ Hằng, tìm cô nghe ngóng tin tức là chuẩn rồi.

Đối phương lâm vào trầm lặng.

Ngay khi Giản Cận Huyền tưởng rằng anh sẽ không trả lời, bên kia thản nhiên lên tiếng: “Không biết.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cốc nước trước mặt, ngón tay anh đặt trên cốc, anh cụp mí mắt, thấp giọng nói: “Tôi cũng không biết.”

Giống như đang tìm một đáp án.

Trước đây anh thích cờ vây, có khát khao chiến thắng mãnh liệt, thế nên cuộc sống của anh dường như chỉ còn lại cờ vây. Ngoại trừ bạn thân chơi từ hồi bé, rốt cuộc không có người bạn thân nào khác.

Bắt đầu từ tiểu học, những đứa trẻ khác cuối tuần có thể chơi đùa, anh thì đánh cờ.

Anh bước vào thế giới người trưởng thành quá sớm, thơ ấu của người khác là màu sắc rực rỡ, thơ ấu của anh chỉ có đen trắng thuộc về anh.

Thực ra bố mẹ cũng không thúc ép anh chuyên tâm với cờ vây, mà là anh thích, thật sự yêu thích.

Trong quan điểm của anh, những trò chơi bọn nhỏ chơi hồi thơ ấu, chẳng có cái nào so sánh được với cờ vây. Đối với anh, trên đời này chẳng có chuyện nào thú vị hơn cờ vây.

Nhưng khi anh quá chuyên tâm thì sẽ lơ là người bên cạnh.

Đôi khi anh quay đầu lại, dường như rơi vào một loại tự phủ định, anh thích cờ vây vậy, thật sự chính là mọi thứ của anh sao?

Giản Cận Huyền biết giới hạn của anh, người hay phóng khoáng hiếm khi suy nghĩ nhạy cảm nói: “A Hằng, cậu biết không? Thực ra người chị hâm mộ nhất chính là cậu.”

“Đối với bọn chị, dần thân vào cờ vây, giống như là số phận đã định trước. Còn A Hằng cậu, cũng là người đứng ở đỉnh cao đã định trước, cậu mới mười chín, đã giành được rất nhiều thành tựu mà rất nhiều người cả đời này cũng không đoạt được.”

“Cho nên A Hằng, hãy hưởng thụ cuộc sống của cậu đi, mặc dù không nhìn thấy tương lai, nhưng nếu đã nhận định lựa chọn của mình thì hãy đi tiếp.”

Lời nói của Giản Cận Huyền, cho đến khi cô cúp máy vẫn quanh quẩn trong đầu anh.

Sau đó là lớp trưởng thân trọng gửi WeChat qua, nói với anh, sáng nay giáo viên điểm danh. Nhưng bảo anh đừng lo lắng, tuy rằng anh không tới đi học, trong lớp đã có nam sinh giúp anh điểm danh.

Cuối cùng lớp trưởng còn dè dặt gửi kèm một công thức nấu thuốc giải rượu.

Bùi Dĩ Hằng nhìn công thức trên di động, khẽ cười một tiếng, nhưng khi anh quay đầu lại, trông thấy một tờ giấy để lại trên bàn ăn.

“Trong tủ lạnh có canh giải rượu tôi đã làm, sau khi tỉnh dậy nhất định phải uống, giữ lạnh, không cần hâm nóng.”

Sau đó Bùi Dĩ Hằng đi tới tủ lạnh, kéo cửa tủ lạnh mở ra, trông thấy một cái chai thủy tinh nhỏ, trên đó có dán một tờ giấy ghi chú.

“Canh giải rượu ô mai hạt sen.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy trên tờ giấy ghi chú vẽ một nụ cười thật to, khóe môi anh cong lên.

Chờ anh uống xong, thay quần áo, khi chuẩn bị trở về trường đi học, mới vừa ra cửa thì thấy cô gái từ trong thang máy đi ra.

“Thầy à, còn thu nhận tôi không?”

Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ, trong đầu nghĩ tới lời nói ban nãy mà Giản Cận Huyền nói với anh.

Nếu nói trước kia cuộc sống của anh chỉ có cờ vây, nhưng giờ phút này, anh bắt đầu có thứ khác.

Anh đứng tại chỗ, yên lặng nhìn Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Em qua đây.”

Nhan Hàm chậm chậm đi qua, chờ khi đến trước mặt anh, trên mặt cô còn mang theo chút rối rắm, dường như đang nghĩ nếu ngộ nhờ cậu ấy không định nhận mình làm đệ tử, rồi cuộc mình nên nói thế nào thuyết phục cậu ấy đây.

Kết quả Nhan Hàm vừa đứng lại trước mặt anh, cô chớp mắt, thấp giọng hỏi: “Cậu thật là Bùi Dĩ Hằng ư?”

Nhưng vừa dứt lời, chàng trai vươn tay ôm lấy cô, một bàn tay anh giữ lấy eo cô, tay kia thì đặt trên cổ cô, sức lực mạnh mẽ đưa cô vào lòng.

Chớp mũi Nhan Hàm đột ngột không kịp đề phòng đè trong lồng ngực anh.

Hơi thở ấm áp như vậy giống y như tối qua, chỉ thuộc về người trước mặt này.

Trên người anh còn mang theo mùi hương khoan khoái dễ chịu mát lạnh, mê người như vậy, tựa như có thể mê hoặc tâm trí con người.

Rốt cuộc chàng trai nhẹ nhàng cất tiếng trên đầu cô, trong giọng nói còn mang theo chút khàn khàn của dư vị: “Nhan Hàm.”

Trái tim Nhan Hàm đập thình thịch, từ khi bị anh kéo vào lòng, nhịp đập của cô liền nhanh hơn một chút. Mà khi anh cất tiếng gọi tên cô thì nhịp đập đã lên đỉnh điểm.

Loại dao động không thể khống chế này, là sự xa lạ cô chưa từng trải qua.

Rốt cuộc, Nhan Hàm vội vàng lên tiếng, giọng nói rất khô khan: “Cậu có phải còn khó chịu không, cảm giác vật vờ chắc là không thoải mái, canh giải rượu tôi nấu cho cậu cậu đã uống hết chưa?”

Cô tựa trong lòng anh lải nhải, giống như sợ mình không mở miệng thì phải đợi Bùi Dĩ Hằng lên tiếng.

Cô nói tiếp: “Nếu canh giải rượu không hiệu quả, tôi làm vằn thắn cho cậu nhé, buổi sáng cậu thức dậy chắc là chưa ăn gì đâu nhỉ.”

“Được rồi.” Bùi Dĩ Hằng rốt cuộc thấp giọng ngắt lời cô.

Cầm anh khê khàng tì trên đỉnh đầu cô gái, anh có thể cảm nhận được sự khẩn trương của cô, thế nên anh vươn tay vuốt nhẹ sau lưng cô, thấp giọng nói: “Đừng sợ.”

“Chúng ta cứ từ từ.”

*

Sau khi Nhan Hàm trở về, cô nằm rất lâu trên sofa, nằm ôm gối đầu lăn qua lộn lại.

Anh hình như đối với cô rất khác, phải rồi.

Là loại khác biệt như cô nghĩ.

Nhưng cô thì sao, Nhan Hàm vươn tay sờ lồng ngực mình, nhịp tim đập như trống đã hoàn toàn biến mất.

“Em đang ở nhà.” Cô bắt điện thoại, giọng dịu dàng.

Cho đến khi nghe người bên kia nói xong, cô hơi kinh ngạc nói: “Bây giờ ư?”

Nhan Hàm bật dậy từ sofa, thấp giọng nói: “Được thôi.”

Một tiếng sau, Nhan Hàm mặc áo sơ mi và váy chữ A màu đen đứng ở cửa khu chung cư, một chiếc xe màu đen chạy tới, chậm chậm dừng lại bên cạnh cô.

Sau khi Nhan Hàm lên xe, cô nhìn tài xế đằng trước mấy lần.

Tài xế cười nói: “Ngài Nhan ở công ty có chút việc, mời cô đi thẳng tới công ty.”

Nhan Hàm không để ý, gật đầu, lúc này đã hơn ba giờ chiều, đợi đến khi tới công ty, bởi vì dọc đường kẹt xe một chút, tới nơi thì đúng năm giờ.

Thực ra Nhan Hàm rất ít khi đến công ty, cô đi theo tài xế vào thang máy.

Chờ khi đến tầng cao nhất, thư ký cười gọi một tiếng cô Nhan, rồi đứng dậy đưa cô vào văn phòng phía sau. Thư ký gõ cửa hai cái, bên trong hình như đáp một tiếng.

Sau khi cửa mở ra, Nhan Hàm thấy người trong văn phòng, thế mà còn có không ít người.

Người đàn ông vốn đứng tại cửa sổ quay đầu nhìn Nhan Hàm, anh chỉ vào một cái bàn trong văn phòng, thấp giọng nói: “Em ngồi đây chơi một lát trước, anh sắp xong rồi.”

Mọi người đều nhìn về phía cô, Nhan Hàm cảm thấy hơi lúng túng, giống như thoáng cái trở về hồi sơ trung.

“Sao thế?” Người đàn ông cao lớn bên cửa sổ khẽ cười một tiếng, hình như sức nhớ ra gì đó, anh nói với thư ký, “Lấy bánh ngọt cho em ấy, em ấy thích ăn.”

Những người khác sau khi nghe xong liền nở nụ cười.

Bầu không khí trong văn phòng vốn căng thẳng, giờ đây đã xua tan.

Nhan Hàm lập tức nói: “Bây giờ em không thích ăn nữa.”

Nhưng cô thấy ở đây hình như đang tiến hành một cuộc họp rất quan trọng, vì thế cũng không nhiều lời, ỉu xiu ngồi cạnh bàn làm việc.

Nhưng khi cô nhìn thấy vật đặt trên bàn thì bĩu môi.

CEO, Nhan Chi Nhuận.

Giờ phút này Nhan Chi Nhuận đứng bên cửa sổ rồi cuộc chạm rã đi tới cạnh bàn, anh hơi tựa vào mép bàn, hai đôi chân dài tùy ý vắt qua, dáng dấp rõ ràng tùy ý, nhưng có loại khí chất khó hiểu, khiến mọi người trong văn phòng này đều lấy lại tinh thần, lắng nghe anh nói từng chữ.

Cũng may cuộc họp này mau chóng chấm dứt sau khi Nhan Hàm tới.

Cô thư ký cũng bưng vào bánh ngọt đã chuẩn bị xong, bánh mousse chanh, quả thật là món cô thích nhất.

Mùi vị chua ngọt này có cảm giác vừa vào miệng liền tan chảy.

Cô vừa lấy thìa ra, kết quả còn chưa ăn miếng nào, Nhan Chi Nhuận đột nhiên ném qua một thứ, trầm giọng nói: “Em ký đi.”

“Gì vậy?” Nhan Hàm đang muốn vươn tay mở ra.

Nhưng Nhan Chi Nhuận lại lật tới trang cuối cùng của hợp đồng, chỉ có chỗ ký tên.

Anh thấp giọng nói: “Chuẩn bị bán em đó, ký tên đi.”

Nhan Hàm nhìn anh đưa bút qua, cô khẽ cười một tiếng, chẳng hề do dự ký lên đó.

Chờ sau khi Nhan Hàm ký xong hết, Nhan Chi Nhuận mới để cô xem hợp đồng.

Nhan Hàm vốn chỉ tùy ý nhìn lướt qua, lúc này cô thấy rõ ràng, kinh ngạc nói: “Đây là một xưởng rượu.”

“Lâu đài thế kỷ mười chín, cũng là một xưởng rượu, anh mua lại vốn định làm quà sinh nhật hai mươi tuổi tặng em, cơ mà tặng trước cũng không sao.” Nhan Chi Nhuận đặt nắp bút, vươn tay sờ má cô.

Nhan Hàm chớp mắt, nhanh chóng tìm kiếm trên hợp đồng, cho đến khi cô nhìn thấy giá cả 16 triệu đô la Mỹ, đầu óc cô bỗng chốc mù mờ.

Lâu đài gần mười mấy triệu.

“Tại sao anh tặng em cái này?” Nhan Hàm thật sự mù mờ.

Ngay khi cô hỏi câu này, cánh cửa văn phòng của Nhan Chi Nhuận lại bị mở ra.

Nhan Minh Chân tiến vào, sắc mặt vốn tươi cười, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Nhan Hàm, bà hơi đình trệ.

Nhan Chi Nhuận thấy bà, anh khẽ cười một tiếng, âm thanh lưu loát vang lên: “Nếu quý bà và quý cô đã đến đông đủ, chúng ta hãy nói tới chuyện xảy ra trước đó đi.”

Nhan Hàm sửng sốt, hiển nhiên sắc mặt Nhan Minh Chân thật sự khó coi.

Nhan Chi Nhuận nhìn Nhan Minh Chân, anh vươn tay bóp mi tâm, có chút bất đắc dĩ nói: “Mẹ, xem ra lời con nói với mẹ, mẹ vẫn không đặt trong lòng. Được rồi, nếu đã vậy thì để con nói rõ ràng đi.”

Anh cầm lên bản hợp đồng nằm trên bàn kia, đóng đưa một cái, mặt mày mang theo ý cười, khiến người ta chẳng hề cảm giác được anh đang uy hiếp người ta.

“Mẹ sắp đặt một lần coi mắt như vậy, con liền tặng một lâu đài cho em ấy.”

“Lần sau nếu mẹ còn sắp đặt nữa, con sẽ tặng cổ phần công ty.”

Nhan Minh Chân trừng to mắt.

Nhan Chi Nhuận khẽ cười nói: “Mẹ đừng cho rằng con đang nói đùa.”

“Nếu mẹ vẫn không thay đổi, con sẽ trực tiếp tuyên bố với hội đồng quản trị, người thừa kế tiếp theo của nhà họ Nhan chính là Nhan Hàm.”

Lời tác giả:

Anh Chi Nhuận có ngầu không, cao chơi với không.

Chỉ tội nghiệp thái tử của tôi, bị vợ nhà mình ngắt ngang, bị thảm.

29. Chương 29

Nhan Minh Chân trừng to mắt, dáng vẻ đoan trang tao nhã đã sớm bị phá hỏng hầu như không còn. Có điều ngẫm lại, bà một lòng cảm thấy mình nỗ lực vì con trai, nhưng không ngờ Nhan Chi Nhuận lại làm ra hành động này.

Thế nên bà không thể tin cẩn rằng thấp giọng nói: “Nhan Chi Nhuận, con điên rồi sao? Con đối với mẹ con như vậy hả?”

Hiển nhiên một câu này không đủ để Nhan Chi Nhuận thay đổi tâm ý, anh ném hợp đồng lên bàn, quay đầu nhìn Nhan Minh Chân, bật cười một tiếng, thấp giọng nói: “Vậy mẹ thì sao, là bác ruột, mẹ đối với em ấy như vậy ư?”

Ánh mắt anh nhìn sang Nhan Hàm ở bên cạnh, rõ ràng đã cố hết sức đè nén cơn tức của mình.

Nhan Minh Chân là nữ cường nhân giới kinh doanh, trước mặt người khác khuôn mặt luôn không đổi sắc vững như thái sơn, nhưng giờ bà lại gặp phải chuyện trong nhà.

“Gã Dư Hạo kia chính là một tên cặn bã, mẹ cho rằng đây là lần đầu hắn bỏ thuốc cho con gái người ta ư?”

Nhan Chi Nhuận cười lạnh một tiếng, âm thanh vốn thoải mái liền tràn ngập tức giận, anh thấp giọng nói: “Năm ngoái, hắn bỏ thuốc cho một cô gái ở quán bar, cuối cùng nhà họ Dư dùng mấy trăm vạn mới dẹp yên chuyện này.”

Nhan Minh Chân há hốc miệng, nói thật lần đầu tiên bà biết chuyện này.

Sở dĩ bà vội vàng để Nhan Ham coi mắt, quả thật là muốn nhanh chóng gả cô ra ngoài. Dù sao sang năm cô sẽ lên năm tư, yêu đương trước một hai năm, đến lúc tốt nghiệp rồi sẽ kết hôn, đỡ phải đêm dài lắm mộng.

Trong khoảng thời gian gần đây, ông cụ cứ dong dài nói Nhan Ham đáng thương thế nào.

Bà ở một bên nghe vậy cười lạnh, đúng vậy, Nhan Ham đáng thương. Nhưng đây đều do người mẹ kia của cô, cho dù chuyện đã qua bao lâu, Nhan Minh Chân đều không có ấn tượng tốt với mẹ của Nhan Ham.

Đối với đứa cháu gái duy nhất của mình, bà cũng không niềm nở bao nhiêu.

Huống hồ bà thấy ông cụ cũng không phải nói ngoài miệng, đặc biệt là thảng thốt, người giúp việc nói với bà, ông cụ gặp luật sư một lần tại nhà.

Đang êm đẹp thì gặp luật sư làm gì.

Thế là Nhan Minh Chân lập tức nghĩ đến chuyện di chúc, gia đình như bọn họ, để phòng ngừa sinh ra tin tức nhà quyền thế tranh gia sản, sẽ chuẩn bị di chúc trước.

Nhan Minh Chân luôn tin chắc, Nhan Chi Nhuận chính là người thừa kế danh chính ngôn thuận của nhà họ Nhan.

Lúc trước bố Nhan Ham vì mẹ Nhan Ham mà vứt bỏ mọi thứ trong nhà, theo mẹ cô bỏ đi. Ông cụ thất vọng đến cực điểm, Nhan Minh Chân cắn răng từ bỏ mối tình đầu không chịu ở rể, kết hôn với bố Nhan Chi Nhuận.

Một người đàn ông có thể vì tiền tài và quyền thế dễ dàng đồng ý ở rể, có thể hiểu được phẩm chất thế nào rồi.

Sau khi Nhan Minh Chân kết hôn, bà càng ngày càng không hài lòng với chồng, đương nhiên gửi gắm mọi thứ vào công việc và Nhan Chi Nhuận.

Nhiều năm như vậy, tập đoàn Di Hòa của nhà họ Nhan đều do bà quản lý. Hồi trước ông cụ lập nghiệp từ một quán ăn nhỏ, trải qua mấy thập niên, đem những quán ăn nhỏ này biến thành một tập đoàn đa quốc gia, dưới trướng không chỉ có chuỗi nhà hàng, còn có chuỗi khách sạn năm sao.

Theo quan điểm của Nhan Minh Chân, mọi thứ hiện giờ của nhà họ Nhan, ngoại trừ ông cụ ra thì chính là bà.

Năm đó vào lúc công ty cần bố Nhan Ham nhất thì ông lại dứt khoát lựa chọn mẹ Nhan Ham, do đó rời khỏi công ty, thậm chí rời khỏi cái nhà này, Nhan Minh Chân không thể nào hận em trai ruột thịt của mình, bà chỉ có thể hận mẹ Nhan Ham.

Tuy rằng bà có không thích Nhan Ham bao nhiêu đi nữa, cũng thật sự không đến nỗi cố ý muốn đẩy cô vào trong hố lửa.

Huống hồ nếu Nhan Ham sống không tốt, ông cụ chỉ càng thương cô hơn, đạo lý đơn giản như vậy, Nhan Minh Chân không đến mức không hiểu được.

Bà nhíu mày, lần đầu tiên dịu giọng nói: “Mẹ thật sự không biết tính cách cậu ta như vậy.”

“Không biết, mà mẹ lại bảo Nhan Ham một mình dùng cơm với hân?” Nhan Chi Nhuận tức giận mỉm cười.

Nhan Chi Nhuận gọi bà đến, thực ra chỉ là thông báo một tiếng. Kỳ thật anh luôn là đứa con hiếu thảo, lớn vậy rồi cũng chưa bao giờ để Nhan Minh Chân lo lắng.

Hồi anh đi học ở nước ngoài, Nhan Minh Chân cứ sợ anh đi học một mình bên ngoài mắc thói xấu, vì thế thường xuyên bay qua thăm anh.

Nhưng Nhan Chi Nhuận quả thật không hề thua kém, anh dựa vào bản thân tiến vào trường đại học tốt nhất thế giới.

Tiếp đó sau khi tốt nghiệp, anh đi làm hai năm đầu, rồi mới về nước tiến vào tập đoàn Di Hòa.

“Mẹ, Nhan Nhan là người một nhà với chúng ta, em ấy không phải kẻ địch.”

Nhan Minh Chân nhìn anh, có loại tức tối bị đâm trúng tâm sự, bà thấp giọng bực tức nói: “Mẹ chưa bao giờ coi nó là người ngoài.”

Sau khi Nhan Minh Chân nói xong thì thở hồng hộc đi ra ngoài.

Nhan Hàm ngược lại từ đầu đến cuối chẳng nói câu nào, bởi vì cô biết Nhan Chi Nhuận đã giúp cô nói hết.

“Đợi em được nghỉ đông, chúng ta cùng đến xưởng rượu này chơi.” Nhan Chi Nhuận thuận tay xoa đầu cô, rồi xoay người vòng qua cái bàn dài phía sau, ngồi trên ghế.

Nhan Hàm rút cuộc lấy lại tinh thần, thấp giọng thở dài: “Lần này bác lại giận hơn rồi.”

“Tính tình bà ấy không phải vậy.” Nhan Chi Nhuận nhìn cô, nghiêm túc nói, “Tuy rằng bà ấy không thích em cho lắm, nhưng không đến mức thật sự hại em.”

Nhan Hàm bĩu môi, hai tay khoanh trước ngực: “Anh à, anh có thể đừng cứ nói thật mãi được không, em vốn đang muốn duy trì tình cảm giả tạo với bác đây.”

“Anh xin lỗi.” Nhan Chi Nhuận không để tâm nói xin lỗi.

Sau khi anh cúi đầu ký tên trên văn kiện thì hơi nâng cằm lên, chỉ về phía sofa đối diện, anh nhẹ giọng nói: “Em qua sofa bên kia ngồi xuống trước đi, chờ anh bận việc xong, anh đưa em ra ngoài ăn cơm.”

“Bây giờ em đi được không?” Nhan Hàm gơ tay.

Nhan Chi Nhuận liếc xéo cô một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ nuông chiều: “Con nhóc không lương tâm, mới vừa tặng em một phần quà lớn vậy, ngay cả một bữa cơm cũng không muốn ăn cùng anh ư?”

Nhan Hàm lập tức không nhịn được mỉm cười, cô mau chóng cầm lấy hợp đồng, lật xem lần nữa.

“Xưởng rượu này thực sự tới mười mấy triệu ư?” Nhan Hàm hít sâu một hơi, vẫn còn chút khó tin.

Nhan Chi Nhuận bị cô chọc cười, cánh tay dài duỗi ra, thế mà muốn lấy lại hợp đồng.

Anh thấp giọng khẽ cười nói: “Vậy trả lại cho anh được rồi.”

Nhan Hàm lập tức ôm trong lòng, tỏ vẻ nắm chặt không buông tay.

Trong văn phòng to như vậy, lại vang lên tiếng cười trong trẻo của người đàn ông.

.....

Ăn xong bữa cơm, Nhan Chi Nhuận đưa Nhan Hàm về nhà. Sau khi lên xe, Nhan Hàm vươn tay hạ cửa kính xe xuống một chút, gió đêm nhẹ nhàng thổi vào trong xe, mang theo vẻ mát mẻ thuộc về đầu thu.

Nhan Chi Nhuận nhìn một bên mặt cô, thấp giọng hỏi: “Ồ trường có gặp được anh chàng nào thích hợp không?”

Nhan Hàm quay đầu, chớp mắt, lông mi dày đặc khẽ run, cô nhếch khóe miệng, vui cười nói: “Chẳng lẽ không phải anh đã nói, nếu yêu đương thì sẽ đánh gãy chân em à.”

Nghe vậy, Nhan Chi Nhuận xoa mi tâm của mình, rút cuộc thấp giọng nói: “Nhan Nhan, em hiểu ý anh mà.”

“Anh, anh không phải đặc biệt sợ em sống cô đơn quãng đời còn lại chứ.” Nhan Hàm vẫn mang điệu bộ vui cười như trước, giọng điệu hoạt bát vui vẻ.

Cho đến khi Nhan Chi Nhuận im lặng nhìn cô, ý cười tại khóe miệng cô dần dần biến mất.

Nhan Hàm quay đầu lại, nhìn về phía cửa sổ.

Cô nhẹ giọng nói: “Anh, lúc anh nghĩ rằng anh thích một người thì sẽ như thế nào hả?”

Vấn đề này, Nhan Chi Nhuận thật không trả lời cô được.

Nhan Hàm như lâm vào trầm tư, cho đến hồi lâu cô mới lên tiếng: “Tất cả mọi người đều hâm mộ loại tình yêu sống chết cùng nhau, cho rằng đó hẳn là tình yêu đẹp nhất trên đời.”

Hai má cô đón lấy gió đêm phả vào mặt, tóc con bị thổi loạn xạ, bay nhẹ trước gió.

“Mà nếu như mỗi tình sống chết cùng nhau động lòng người kia, còn có một đứa nhỏ thì sao.” Nhan Hàm khẽ sát cửa kính xe, nhẹ giọng nói.

Như vậy, đứa nhỏ này sẽ gọi là cô nhi.

Mặc dù cô còn có người thân khác, có ông nội, có anh họ cũng có bác, nhưng cô vẫn là một cô nhi.

Đứa nhỏ không có bố mẹ.

“Nhan Nhan.” Nhan Chi Nhuận nhíu chặt mày, thấp giọng nói, “Bọn họ là bọn họ, em là em, em đừng để bọn họ ảnh hưởng tới cuộc sống của em.”

Nhan Hàm khẽ cười một tiếng, sẽ không bị ảnh hưởng ư?

Nếu cô không để bị ảnh hưởng thì cô không phải như giờ đây ngay cả một chàng trai mình thích cũng không có.

Mặc dù có người xuất hiện khiến nhịp tim cô đập nhanh, cô vẫn sẽ muốn lùi bước.

Đột nhiên cái ôm dịu dàng kia xuất hiện trong đầu cô, còn có khoảnh khắc trái tim cô sợ sệt chùn bước, cô càng không ngừng lải nhải, giống như sợ sẽ nghe được lời anh muốn nói.

Cô sợ hãi.

Bởi vì cô sợ anh nói ra, cô lại không thể đáp lại bất cứ cái gì.

Bởi vì sợ mất đi, vậy nên dứt khoát đừng nhận lấy.

Mẹ chính là vì nhận được tình yêu đẹp nhất trên đời này, thế nên khi đánh mất bà lại liều lĩnh lựa chọn rời khỏi.

Vậy thì cô không cần được không, không cần loại cảm giác tim đập đến mức không thể khống chế.

*

Tới cửa khu chung cư, Nhan Hàm bảo xe dừng lại, sau khi xuống xe, cô khom lưng nói bên cửa sổ: “Anh, tạm biệt.”

Nhan Chi Nhuận cười khẩy, vươn tay xoa mạnh đầu cô một chút.

Anh hơi bất đắc dĩ hỏi: “Lúc này không phải nên mời anh đi lên ngồi sao?”

Nhan Hàm được lợi còn khoe khoang: “Anh khẳng định mệt rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Chờ sau khi cô đứng thẳng dậy, vẫy tay với cửa kính xe, sau đó chạy vài bước tới cửa tiểu khu, đi một lúc rồi lại xoay người vẫy tay với chiếc xe.

Nhan Chi Nhuận nhìn về phía cô, lắc đầu khẽ cười, thấp giọng nói: “Về thôi.”

Không ngờ khi anh vừa muốn đóng cửa kính xe, đột nhiên thoáng thấy Nhan Hàm dùng sức chạy về đằng trước, anh hí hóp mắt, nhìn về phía Nhan Hàm chạy tới, đèn đường chiếu rọi một người mặc áo khoác đen đang đứng ở đằng kia.

Ánh sáng lu mờ bao phủ người kia, Nhan Chi Nhuận lập tức nói: “Chờ một chút.”

Lúc này Nhan Hàm không ngờ lại gặp Bùi Dĩ Hằng ở đây, cô chạy mấy bước tới bên cạnh anh, cười hô lên: “Thầy Bùi, xin chào.”

Cô gái gọi một tiếng thầy giòn giã, ngược lại khiến Bùi Dĩ Hằng hơi sững sốt.

Anh nhìn cánh môi mịn màng của cô gái dưới ánh đèn, mang theo vẻ trơn bóng rất đẹp. Anh khẽ chớp mắt, dời tầm mắt.

Hôm nay cô trang điểm.

“Sao cậu ở đây vậy?” Nhan Hàm cười hỏi.

Cô cũng quả thật không nghĩ nhiều, chỉ nghe Bùi Dĩ Hằng hỏi ngược lại: “Hôm nay em ra ngoài?”

Nhan Hàm gật đầu, thuận tiện cười nói: “Cho nên cậu ở đây chờ tôi ư?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn bụi cây bên cạnh, thực ra anh không phải người giỏi nói dối, thế nên lúc này anh hơi ngơ ngác, giọng rất thấp nói: “Em không phải muốn học đánh cờ sao, nếu muốn học thì mỗi ngày đều phải kiên trì.”

Nghe vậy, Nhan Hàm chợt thốt ra: “Bây giờ cậu sẽ dạy tôi ư?”

“Ừm.”

Chàng trai xoay người trước bước đi về phía trước, Nhan Hàm lập tức đi theo, cô ngẩng mặt nhẹ giọng hỏi: “Học cờ vậy khó không?”

“Không khó.”

Nhan Hàm: “...”Ặc, cô hình như không nên hỏi câu như vậy trước mặt một tuyển thủ chuyên nghiệp, hơn nữa còn là người đứng đầu thế giới.

Nhưng cô có chút không nhịn được muốn hỏi, hồi sáng cô bị cái ôm đột ngột của Bùi Dĩ Hằng làm lờ mờ, thế nên có rất nhiều vấn đề vẫn chưa kịp hỏi.

Lúc này bọn họ dọc theo đèn đường trở về, cái bóng của hai người bị kéo rất dài, bởi vì đi sóng vai, cái bóng dường như sắp hòa vào nhau.

Nhan Chi Nhuận ngồi trong xe, nhìn Nhan Hàm rời đi cùng chàng trai kia.

Mặc dù không thấy rõ vẻ mặt của cô, nhưng chỉ nhìn bóng dáng cô rời đi thôi, anh đã cảm giác được cô hình như rất vui vẻ.

Hoàn toàn tương phản với cô gái hơi cô đơn ở trong xe trước đó.

*

Nhan Hàm thề, học đánh cờ nhất định là một quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời cô. Trước đó khi ở nhóm cờ vây, mọi người đều có nền tảng nhất định, thế nên tới là đánh cờ, trên cơ bản không ai chuyên môn giảng giải khái niệm cờ vây căn bản nhất.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng lại khác biệt, anh hoàn toàn dựa theo phương thức đào tạo tuyển thủ chuyên nghiệp để huấn luyện Nhan Hàm.

Vì thế Nhan Hàm mới biết, hóa ra hình thái cờ vây lại có nhiều loại biến hóa như vậy. Đương nhiên cái gọi là hình thái cờ vây chính là hai bên bày bố nước đi, dựa vào thứ tự nước cờ nhất định lựa chọn cách thức hợp lý.

Những lời này vẫn là Nhan Hàm xem trên Baidu bách khoa toàn thư.

Nhưng cô phải ghi nhớ những hình thái đó, những hình thái này do các tổ tiên tiên bối phát triển biến hóa, đó chính là kết tinh của trí tuệ.

Thế nên Nhan Hàm lẩn một vòng trên sofa, tội nghiệp ngẩng đầu nói: “Tôi thật sự phải đi ư?”

Dùng lời nói của thầy Bùi trước mặt là, người đánh cờ luôn cần phải kiểm tra bản thân. Anh thề mà bảo cô đi tham gia cuộc thi nhận định cấp bậc nghiệp dư sơ cấp, hơn nữa còn vào tháng sau.

Một tuần nay, Nhan Hàm cảm thấy như quay về giai đoạn trước khi thi đại học.

Cô dốc sức hấp thu kiến thức, sau đó chuẩn bị bi hùng trên chiến trường.

“Em nhất định làm được.” Bùi Dĩ Hằng ở ngay bên cạnh, anh đang đọc sách, nhẹ giọng an ủi.

Nếu không phải sofa nhà Nhan Hàm còn chưa đủ lớn, chỉ sợ cô thật sự lại lăn lộn thêm mấy vòng, cho đến khi anh đột nhiên đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Nhan Hàm giương mắt nhìn anh, không biết muốn đi đâu.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng thở dài một hơi: “Tôi đưa em ra ngoài thả lỏng một chút.”

Với cậu ấy mà muốn dẫn mình đi đâu thả lỏng đây, Nhan Hàm thật sự rất tò mò. Bởi vì cô hiện tại cảm thấy mình rất hiểu Bùi Dĩ Hằng, một người đàn ông có thể đem sự nghiệp đi lên hạng nhất thế giới.

Anh tuyệt đối là một người kiên quyết.

Biểu hiện cụ thể, đương nhiên anh có thể đánh một ván cờ, ngồi ở chỗ kia mấy tiếng đồng hồ.

Sau khi Nhan Hàm biết được thân phận của anh, cô đặc biệt lên mạng tìm kiếm video thi đấu lúc trước của anh.

Không thể không nói, các cô gái say mê anh trên weibo rất tinh mắt. Dáng vẻ anh khi đang thi đấu còn mạnh mẽ hơn thực tế, là loại ánh sáng không thể che giấu, toàn thân phát sáng rạng rỡ.

Nhưng khi Nhan Hàm tới nơi, cô nhìn tiệm bowling đèn đuốc sáng trưng trước mặt.

Cô há hốc mồm, quay đầu nhìn chàng trai bên cạnh: “Tới đây chơi hả?”

“Ném bowling có thể giúp em xóa đi tâm trạng căng thẳng.” Bùi Dĩ Hằng xoay mặt nhìn cô, “Rất thú vị.”

Tiệm bowling vào buổi tối, có loại cảm giác đặc biệt đèn đóm rực rỡ, cả tiệm đặc biệt sáng ngời, tuy rằng không phải cuối tuần, nhưng có không ít người.

Có điều sau khi họ đi vào thì lên tầng lầu hai.

Nhan Hàm nghĩ ngợi, cô thật chưa từng chơi bowling.

Song, khi Bùi Dĩ Hằng hỏi cô: “Đã chơi chưa?”

Nhan Hàm đồng dạng nói: “Cái này không phải rất đơn giản sao?”

Bùi Dĩ Hằng chẳng nói gì, cup mắt nhìn cô một cái, cằm khểnh lên, chỉ sang bowling bên cạnh: “Không thì em thử trước đi?”

Nhan Hàm quả thật cảm thấy chẳng có gì khó khăn, xem trên tivi nhiều lần, hướng hồ bên cạnh bọn họ cách đó không xa đúng lúc có một đôi vợ chồng trung niên đang chơi, cô nhìn dì tóc ngắn kia mấy lần, nhớ sơ sơ động tác chủ yếu của dì ấy.

Thế là Nhan Hàm tràn đầy tin tưởng cầm bóng, cầm lấy, sau đó chạy lấy đà, ném bóng.

Tiếp đó cô nhìn quả bóng màu đỏ kia, vốn theo quỹ đạo chậm rãi tiến vào đường hòm bên cạnh, cuối cùng biến mất trong tầm mắt cô.

Nhan Hàm quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, chớp mắt.

Bùi Dĩ Hằng im lặng mấy giây: “Nếu không, thử lại đi.”

Nhan Hàm cũng hiểu được cái này cần tìm cảm giác quen tay, vì thế cô thử lại, thử lại, thử lại...

Rốt cuộc khi cô cầm lên quả bóng thứ năm, Bùi Dĩ Hằng đứng phía sau cô, gần bả vai cô. Âm thanh trầm thấp của anh vang lên bên tai cô, anh cách cô quá gần, lời vừa thốt ra, hơi thở ấm áp phả vào bên tai cô.

Hơi nóng, lại hơi ngứa ngáy.

Cho đến khi anh vươn tay giữ cằm cô, anh thấp giọng than thở một chút: “Cầm đừng nâng cao quá, nửa thân trên cũng không thể nghiêng sang một bên, còn nữa bóng là phải đẩy đi.”

Có cảm giác tê dại nói không nên lời từ dưới cằm truyền xuống, cô cố gắng khắc chế bản thân, nhưng vẫn không nhịn được cup mắt xuống, hình như muốn thấy rõ ràng bàn tay kia giữ cằm cô.

Anh thấp giọng nói: “Bây giờ chúng ta thử một lần.”

“Nhan Nhan.” Âm thanh hơi từ tính lại vang lên, còn gọi cô như vậy, “Nhớ kỹ, phải nhìn chuẩn mục tiêu của mình, một cú trúng ngay.”

Lúc anh nói xong câu đó, Nhan Hàm cảm thấy phía sau có một sức đẩy mạnh mẽ, cô cất bước về phía trước, trượt đi, cuối cùng đẩy đi quả bóng trong tay.

Quả bóng màu trắng ngà kia, dưới cái nhìn chăm chăm của hai ánh mắt, phịch một tiếng nện vào ba cái chai.

Khi cái chai ngã xuống đất, Nhan Hàm “a” một tiếng giơ hai tay lên reo hò.

Đợi khi cô quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, đúng lúc cánh tay giơ lên hướng qua đây, cô định đập tay với anh.

Nhưng lúc cô chạy tới trước mặt anh, khi bàn tay muốn vung lên thì toàn thân cô bị bổng lên.

Bên hông cô là cánh tay kia ôm cô thật chặt, đúng là mang lấy cô xoay một vòng.

Đợi khi cô gái được bỏ xuống, chàng trai trước mặt vươn tay xoa đầu cô, trong âm thanh tràn ngập ý cười: “Bây giờ vui rồi chứ.”

Lời tác giả:

Thái tử: muốn xoay vòng, bây giờ vui rồi chứ.

Nhan Hàm: tôi...không có.

A a a a a, tôi muốn thái tử ôm hôn xoay vòng nha.

30. Chương 30

Môn học cơ bản của sinh viên năm ba đều là khóa trình chuyên ngành, mà thầy cô dạy lớp chuyên ngành cơ bản đều là giáo viên của chính học viện.

Đặc biệt là tiết học này, là lớp một và lớp hai khoa báo chí học cùng.

Nhan Hàm tới rất muộn, mà từ phút chốc cô đi vào phòng học, những người vốn đang chơi di động, trò chuyện với người bên cạnh, nghe bài hát, tất cả lại như là đã hẹn sẵn trước, đều ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Trần Thần đã giữ chỗ cũ trước cho các cô.

Đợi Nhan Hàm ngồi xuống, Trần Thần tiến lại gần, nhìn thoáng qua xung quanh, thấp giọng nói: “Vẫn là Nhan Nhan của chúng ta có mặt mũi, cậu vừa vào tới ai mà không nhìn cậu chứ.”

Ha ha.

Nhan Hàm đặt sách giáo khoa mang tới để trên bàn, sắc mặt dừng dừng, thoải mái nói: “Vì tớ trông rất xinh đẹp đấy.”

Trần Thần há hốc mồm, nhìn cô nàng bên cạnh, đường nét gương mặt cô rất đẹp, vàng trán chắc nịch, đường nét hàm dưới trơn tru, lúc nhìn từ một bên mặt sẽ không lộ ra quá dẹt, cũng không nhô ra, là loại khuôn mặt trái xoan đường nét nhẹ nhàng.

Về phần ngũ quan, Trần Thần dám nói cô còn chưa thực sự nhìn thấy mấy người có bộ dạng xinh đẹp hơn Nhan Hàm.

Đương nhiên Nghệ đại nhân trong phòng ký túc, xem như là một người.

Tuy rằng lời Nhan Hàm nói là thật, cơ mà lúc này Trần Thần thực sự không nghe được, cô thấp giọng nói: “Còn không phải chuyện của cậu và Lam Tư Gia à.”

Sau sự việc bị đăng lên cuối tuần trước, chuyện này thậm chí bị chuyển qua weibo, đúng lúc dạo này trên weibo có vài sự việc về sinh viên đại học có hành vi không hợp quy tắc.

Đúng là đúng mũi chịu sào, chuyện này gặp dịp bị xào nấu.

Cơ mà nguyên nhân lớn nhất vẫn là bởi vì Bùi Dĩ Hằng.

Dù sao tin tức của trường khác một ngày chẳng có gì nóng, chuyện đại học A vẫn duy trì tới bây giờ, còn có dân mạng luôn mang ra thảo luận.

Chỉ trong ba tháng, Bùi Dĩ Hằng chưa tham gia bất cứ cuộc thi nào, thật sự chẳng hề tương xứng với lịch trình dự thi phong phú của anh năm ngoái. Đặc biệt anh chủ động từ bỏ việc bảo vệ chức vô địch của cúp Thiên Tinh, bên ngoài đương nhiên đang phỏng đoán.

Nhưng không ai nghĩ đến, nguyên nhân chân chính lại là anh âm thầm nhập học.

Chuyện này không chỉ gây ra dư luận lớn ở trong nước, truyền thông Hàn Quốc mấy ngày liền đều đưa tin liên tục.

Nhất là mấy năm qua trong truyền thông Hàn Quốc, Bùi Dĩ Hằng đứng đầu thế giới tuyệt đối, phá vỡ địa vị bá chủ nhiều năm của làng cờ vây Hàn Quốc, làng cờ vây bên ấy luôn coi anh là đối thủ số một.

Hiện giờ loan truyền việc Bùi Dĩ Hằng tiến vào đại học, theo quan điểm của làng cờ vây Hàn Quốc, đơn giản là tự chặt cánh tay.

Dù sao một khi tiến vào đại học, khẳng định sẽ có phân tâm, dù là vì hòa nhập với bạn học cũng được, hay là vì nhận được kiến thức qua việc học hành cũng được, đều không thể hoàn toàn chuyên tâm vào cờ vây.

Trần Thần cúi đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn sang Nhan Hàm, thấp giọng hỏi: “Thầy Bùi thế nào?”

Cây bút xoay trong tay Nhan Hàm chợt dừng lại, cô khẽ cười hỏi lại: “Thế nào gì cơ?”

“Giờ đã truyền ra đến chóng mặt, đều nói cậu ấy là vì giải vây cho cậu.” Trần Thần chạm nhẹ bờ vai cô, có giọng điệu như mắc nợ, “Nói nhanh lên, hai người phát triển tới bước nào rồi?”

“Khẳng định đã nắm tay rồi nhĩ.”

Trần Thần đột nhiên nghĩ tới gì đó, che miệng mình nở nụ cười, chờ cô cười xong, đề giọng càng thấp hơn nói: “Hai người không ngại thơ vậy chứ, hôn chắc là hôn rồi nhĩ.”

Nhan Hàm liếc xéo cô một cái, cười nhạo một tiếng: “Có ai từng nói với cậu chưa, nào bố cũng là một loại bệnh đấy.”

“Cậu, cần phải điều trị.”

Nghê Cảnh Hề ngồi trong cùng đang nằm sấp trên bàn ngủ, vì tối qua làm thêm quá muộn, lúc này Trần Thần chỉ hận Ngải Nhã Nhã không ở đây, nếu không cô chẳng đến nỗi lẻ loi một mình.

Cũng may tiếng chuông vào học vang lên.

Nhan Hàm ngẩng đầu, trùng hợp Lam Tư Gia và mấy người bạn cùng phòng của cô ta từ bên ngoài đi vào.

Giây phút cô ta tiến vào phòng học, bạn học bên trong đầu tiên nhìn cô ta, rồi lập tức quay đầu nhìn sang Nhan Hàm. Hiếm khi đương sự đều có mặt, sợ rằng chớp mắt một cái sẽ bỏ qua hình ảnh phấn khích.

Có điều sự giằng co lặng lẽ và ra oai trong tưởng tượng của mọi người không hề xuất hiện.

Lam Tư Gia xách theo túi mình im lặng ngồi xuống ghế phía trước.

Bởi vì giáo sư giảng dạy đi vào sau đó, mọi người đem sức chú ý tập trung vào tiết học.

Trần Thần vẫn còn xem di động, vừa lướt vừa cảm khái: “Nói thật, khó trách đàn em siêu sao này của chúng ta, có thể ở trong giới cờ vây ít chú ý thế mà có được nhiều fan như vậy. Cậu xem những tấm ảnh này.”

Nhan Hàm cúi đầu liền thấy tấm ảnh trên màn hình, là ảnh chụp vội khi anh sắp tiến vào phòng cờ chuẩn bị thi đấu.

Người đàn ông mặc âu phục màu đen, khuôn mặt điển trai còn mang theo chút ngây ngô, nhưng khí chất chín chắn trên người lại hiện rõ chẳng hề nghi ngờ.

Trong tấm ảnh này, xung quanh anh đều là máy chụp ảnh của giới truyền thông, tuy nhiên tiêu điểm của ống kính trước sau vẫn là anh.

Nhan Hàm hơi cắn cánh môi, ánh mắt có phần không dời đi được.

“Còn có weibo này, đã được trích đăng hơn một vạn rồi, thầy Bùi của chúng ta cũng là một lưu lượng đấy.” Trần Thần cầm di động qua, rồi lại đưa trở về.

Lại là tấm ảnh từ bài đăng tiết lộ chuyện kia, chính là tấm ảnh đưa tấm thẻ ngân hàng cho Lam Tư Gia bị chụp lại.

[người qua đường chụp vội, góc nhìn thẳng nam, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng của chúng ta còn có thể đẹp trai vậy, phục rồi.]

[người đàn ông này đã ba tháng rồi tôi chưa thấy, để tôi hít một hơi trước.]

[các chế lẫu trên có lắm trọng điểm không vậy? Trọng điểm chẳng lẽ không nên là đàn ông gặp chuyện bất bình, rút thẻ tương trợ sao?]

Được trích đăng nhiều nhất chính là câu rút thẻ tương trợ này.

[tuy rằng tôi muốn nói làm bản đồ đặc quả thật nên bồi thường, cơ mà đều là sinh viên nghèo, người ta đã nói đi làm thêm trả lại mà còn gây sự như vậy, chẳng trách khiến thầy Bùi không nhìn nổi.]

[tôi nhất định phải nói một tiếng, Tiểu Bùi luôn là một người rất ôn hòa, fan chúng ta đều biết cả, có thể khiến cậu ấy không nhìn được như vậy, có thể thấy được vị phó chủ tịch này quá đáng bao nhiêu rồi.]

[đúng đó, hiện giờ đoàn chủ tịch trong đại học, một đám tuổi tác không lớn bao nhiêu, nhưng ra oai lại chẳng nhỏ chút nào.]

[bảo một nữ sinh uống ba ly rượu trắng nhận lỗi, quả nhiên là việc làm khó con gái nhất rồi, còn là con gái với nhau.]

Vì thế sau khi Bùi Dĩ Hằng được khen ngợi liên tục, Lam Tư Gia và hai người còn lại bị chê trách rất thâm thương.

Đặc biệt có người thông qua tấm ảnh kia, nhận ra được Lam Tư Gia từng lên chương trình tivi, hơn nữa weibo của cô ta có nhiều fan, tận mười mấy vạn.

Thế là rất nhiều dân mạng dưng mãnh đi vào weibo của cô ta.

Mấy hôm nay, nghe nói ngay cả weibo chính thức của đại học A cũng bị đánh chiếm.

Trần Thần bĩu môi nói: “Đoán chừng mấy hôm nay cuộc sống của Lam Tư Gia không tốt cho lắm.”

“Ác giả ác báo.” Nghe Cảnh Hề bên cạnh đang vui đầu ghi chép thần nhiên thốt ra một câu.

Trần Thần lập tức giơ lên ngón cái nịnh nọt, tỏ vẻ nói: “Nghê đại nhân kiến thức sâu rộng.”

Nhưng sau khi tiết học này chấm dứt, lớp trưởng lớp một đi qua tìm Nhan Hàm, nói với cô rằng, chủ nhiệm khoa bảo cô lát nữa tới văn phòng một chuyến.

Đáy lòng Nhan Hàm đã biết là chuyện gì, cô cất tập vở vào trong túi, gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

“Mợ nó, chủ nhiệm khoa kêu cậu tới văn phòng làm gì, chuyện này cậu vẫn là người bị hại mà.” Trần Thần rất kích động.

Nghê Cảnh Hề bên cạnh ngược lại cầm lên cặp sách, nói thẳng: “Đi thôi.”

Nhan Hàm nghe cô bạn nói vậy, ngược lại sửng sốt: “Đi đâu?”

Trên mặt Nghê Cảnh Hề không có biểu cảm gì, cánh môi khẽ mở: “Xem thử là con thiêu thân nào.”

Nói thật, khí thế của Nhan Hàm và Nghê Cảnh Hề rất phù hợp, hai người đều có loại tính cách khó chịu thì giải quyết liền. Chẳng qua Nhan Hàm rất giỏi ngụy trang, hướng hồ đáng về cô dịu dàng, trên mặt lộ vẻ tươi cười, tính đánh lừa quá mạnh.

Nghê Cảnh Hề thì ngược lại, bộ dạng khuôn mặt kia đã đủ lạnh lùng cao ngạo, mặt mày tựa như khắc họa.

Nhan Hàm khẽ cười, lắc đầu nói: “Tự tử đi qua đó, nếu tử mang theo hai người các cậu, thật sự chỉ mong đánh một trận thôi.”

Ba người tới dưới lầu, Nhan Hàm vẫy tay, một mình hướng về tòa lầu hành chính của học viện truyền thông. Đợi Nhan Hàm đi khỏi không bao lâu, Lam Tư Gia cũng xuất hiện, bên cạnh cô ta lần này không có ai khác đi theo.

Sau khi cô ta và Nghê Cảnh Hề đi lướt qua nhau, Nghê Cảnh Hề đột nhiên đứng lại.

Trần Thần hỏi: “Sao thế?”

“Cậu có điện thoại của lớp trưởng lớp một năm nhất không?” Nghê Cảnh Hề hỏi.

Trần Thần chớp mắt, hơi khó hiểu hỏi: “Tớ tìm thử chắc là sẽ tìm được, cần số điện thoại của người ta làm gì?”

“Chuyện này âm ỉ như vậy, cậu thấy những giáo viên trong khoa sẽ không tức giận à?”

Quả thật là vậy, ngôi trường nổi tiếng như đại học A, sợ nhất là xảy ra chuyện tổn hại đến danh tiếng của trường.

Nhưng Trần Thần không hiểu lắm về vấn đề này: “Gọi điện thoại cho lớp trưởng năm nhất thì có lợi gì? Tớ thấy còn không có tác dụng bằng tớ.”

“Cậu ta có thể liên lạc với Bùi Dĩ Hằng, cậu được sao?”

Một câu của Nghê Cảnh Hề xem như đánh thức người trong mộng, Trần Thần gật đầu, hưng phấn nói: “Đúng rồi, bảo Bùi Dĩ Hằng đi, cậu ấy chính là sinh viên năm nhất đặc biệt, tớ cảm thấy chủ nhiệm khoa làm sao không biết ngượng giáo huấn cậu ấy.”

*

Nhan Hàm đứng ở hành lang, nhìn cánh cửa trước mặt, hít sâu một hơi, sau đó gõ nhẹ.

“Vào đi.”

Chờ cô đẩy cửa vào, nhìn thấy một người mặc âu phục ngồi sau bàn làm việc, chủ nhiệm khoa vừa ngẩng đầu liền thấy cô, bèn nói: “Là Nhan Hàm đúng không?”

Mấy hôm nay vì chuyện của các cô, coi như biến thành chuyện gà bay chó sủa.

Nhan Hàm tiến vào, chủ nhiệm khoa chỉ ghế sofa dài: “Em ngồi xuống trước đi.”

Hiển nhiên muốn xử lý chuyện này, phải có mặt đầy đủ đương sự. Nhan Hàm im lặng ngồi xuống sofa, dáng vẻ thong thả, yên tâm chờ đợi.

.....

Ngược lại bên Bùi Dĩ Hằng mới vừa tan học, tiếp theo là hai tiết lớp tiếng Anh.

Bởi vì tiếng Anh là lớp giảng dạy chung, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu hai người đặc biệt chọn cùng tiết với anh. Lúc này ba người ngồi xuống hàng ghế cuối cùng trong phòng học.

Mà sinh viên ngồi hàng trước thì liên tục giả vờ lơ đãng quay đầu lại.

Không thì dứt khoát quay đầu thẳng thừng, thoải mái nhìn xem.

Ngược lại Bùi Dĩ Hằng sau khi bị người ta nhận ra, anh không đeo khẩu trang và đội mũ nữa, hiện giờ mặc áo sơ mi và quần dài, toàn thân thoải mái khô ngò.

Người vốn chỉ có thể nhìn thấy được trên tivi hoặc tin tức, bây giờ xuất hiện rõ ràng ở trước mặt, ai mà không tò mò chứ.

Ngay khi có hai nữ sinh đang nóng lòng cầm quyển sổ chuẩn bị đi qua xin chữ ký, di động của Bùi Dĩ Hằng chợt vang lên.

Anh nhìn thoáng qua, là điện thoại của lớp trưởng.

Ai ngờ sau khi nổi máy, chợt nghe được lớp trưởng vội vàng nói: “Thầy Bùi, đàn chị Nhan Hàm bị chủ nhiệm khoa gọi vào văn phòng rồi, không biết có phải vì chuyện lớp chúng ta tụ tập không.”

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu vốn ở bên cạnh đang chơi game, hai người liền cảm thấy Bùi Dĩ Hằng bỗng đứng lên.

Sau đó biến mất khỏi phòng học.

Trình Tân Nam chớp mắt, mặc dù mình bị đối phương đánh chết, cậu ta cũng bất chấp, kinh ngạc hỏi: “A Hằng đi đâu thế?”

Cao Nghiêu lắc đầu, cậu ta cũng không biết.

Lúc hai người họ kinh ngạc, Bùi Dĩ Hằng đã rời khỏi tòa lầu dạy học, đi về phía tòa lầu hành chính.

Anh không thích lên mạng, nhưng Trình Tân Nam và Cao Nghiêu thì chẳng nhàn rồi, ngay cả tin tức bên phía Hàn Quốc họ cũng biết cả rồi. Nhưng Bùi Dĩ Hằng luôn thờ ơ, hồi trước anh cũng không phải không có những tin tức bất lợi đối với mình.

Nhưng tưởng tượng đến, nhà trường có lẽ vì chuyện này mà gây phiền toái cho cô, anh liền không thể bình tĩnh.

Về đêm tĩnh bình thản tu luyện mấy năm nay, sau khi gặp được cô lại dễ dàng phá vỡ.

*

Khi Lam Tư Gia tiến vào, Nhan Hàm không bất ngờ.

Chủ nhiệm khoa nhìn thấy cô ta tới, ra hiệu cô ta cũng ngồi xuống. Đợi sau khi nhìn thấy hai người đều ngồi xuống, chủ nhiệm khoa rất bất đắc dĩ nói: “Tôi gọi hai em đến là vì chuyện gì, các em cũng biết.”

Hai người chẳng nói gì.

Cũng may thái độ chủ nhiệm khoa còn rất ôn hòa, nói: “Chuyện này cũng không phải ảnh hưởng xấu tới trường chúng ta, nhưng dư luận xã hội đặc biệt không tốt. Mấy hôm nay vốn rất nhiều chuyện của hội sinh viên...”

“Chủ nhiệm khoa, em xin lỗi, là lỗi của em.” Lam Tư Gia lập tức mở miệng.

Con người cô ta thực ra rất thủ đoạn, bằng không cũng không thể ngồi vào vị trí phó chủ tịch, đôi mắt cô ta ửng đỏ, nhẹ giọng nói: “Là em không tốt, em không nên vào lúc Nhan Hàm muốn uống rượu nhận lỗi, không ngăn cản bạn ấy kịp thời. Nếu không phải em không xử lý thỏa đáng, cũng sẽ không có chuyện như hôm nay.”

“Nhưng em thật sự không bắt nạt ai cả, em giữ chức tại hội sinh viên cũng không phải một hai ngày, thái độ làm việc của em mọi người đều quá rõ ràng.”

Lam Tư Gia nói tới đây, vươn tay lau ánh mắt, trông tủi thân đến cực điểm.

Nhan Hàm trợn mắt há mồm nhìn cô ta một cái, lúc này Lam Tư Gia cup mắt xuống, nhưng trong vành mắt quả thật nổi lên ánh nước.

Thật là lợi hại.

Nói thật, Nhan Hàm thực sự bái phục Lam Tư Gia, nói khóc là khóc được.

Hơn nữa loại mở to mắt nói dối của cô ta, bản lĩnh dám đổi trắng thay đen trước mặt người khác rốt cuộc làm thế nào mà luyện thành?

Là hạ quyết tâm, cô ta không dám xé mặt nạ của mình trước mặt chủ nhiệm khoa ư?

Nhan Hàm rất hiếu kỳ đối với loại chất mật tị tin* của Lam Tư Gia.

(*) hình dung người không logic, tự cảm thấy bản thân lương thiện vô căn cứ.

Chủ nhiệm khoa cũng không phải người cứng nhắc, thấy cô ta có thái độ tốt biết nhận lỗi, ông ta thấp giọng nói: “Hai em còn trẻ, chỉ là quá xung động. Vốn là một sự hiểu lầm nhỏ mà thôi, kết quả muốn đăng lên bài viết gì đó, bây giờ làm ầm toí trên weibo. Việc nhỏ thành việc lớn, giờ lại càng không thể cứu vãn.”

“Tư Gia, thầy tin tưởng phẩm hạnh của em, biết em khẳng định sẽ không làm ra chuyện như vậy...”

Ông ta còn chưa nói xong, cánh cửa bị đẩy ra.

Chàng trai đứng ở cửa, bàn tay cầm nắm cửa, đẩy ra, ánh mắt trước tiên nhìn về phía sofa Lam Tư Gia và Nhan Hàm đang ngồi.

Chủ nhiệm khoa trông thấy người tới, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, mau chóng đứng lên cười nói: “Sao em lại tới đây? Qua đây có chuyện gì sao?”

“Chủ nhiệm, em chào thầy.” Bùi Dĩ Hằng khách sáo gật đầu với ông ta.

Lúc này sắc mặt chủ nhiệm khoa tươi tắn, khỏi phải nói hòa nhã gần gũi bao nhiêu.

Nhan Hàm từng nhìn thấy không ít sắc mặt biến đổi, cơ mà như thế này cũng hiếm thấy. Hóa ra học viện truyền thông có thiên phú diễn xuất, còn bắt nguồn từ rất xa.

Cô ngay người ngồi trên sofa.

Bùi Dĩ Hằng đã hỏi: “Chủ nhiệm, thầy gọi Nhan Hàm tới là bởi vì chuyện buổi liên hoan sao?”

Chủ nhiệm khoa sững sốt, có điều nghĩ tới Nhan Hàm là người giúp đỡ lớp một, ngược lại hiểu được, đàn chị mà. Thế là ông ta cười nói: “Quả thật là vì chuyện này, dù sao cũng có chút vấn đề, thế nên tìm hai bạn ấy đến đây nói chuyện.”

Bởi vì chỗ bọn họ đứng sát cửa, Bùi Dĩ Hằng đột nhiên thấp giọng nói: “Xin lỗi, em có thể nói riêng với thầy một câu không?”

Đối với yêu cầu nhỏ nhất của anh, chủ nhiệm khoa đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Vì thế hai người đi tới hành lang, Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Chủ nhiệm, em xin lỗi.”

Chủ nhiệm khoa biết chuyện này anh cũng có phần, có điều dựa vào những tiết lộ, anh chỉ là người giải vây, thế nên chủ nhiệm khoa cảm thấy rốt cuộc vẫn là người đánh cờ vậy làm việc chín chắn.

Đứa trẻ xuất sắc như vậy, xem kìa, mặc dù ông ta không tìm đến anh, anh vẫn tự qua đây chủ động giải thích.

Trên người chẳng hề mang vẻ cao ngạo nông nổi của loại người có tiếng tăm.

Hiếm thấy, quả thật là một sinh viên tốt hiếm thấy.

Bởi vậy chủ nhiệm khoa còn đặc biệt an ủi anh nói: “Chuyện này tôi biết, không liên quan tới em nhiều lắm.”

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng khẽ nói: “Chuyện này gây ra ảnh hưởng lớn vậy có liên quan tới em.”

“Em không nên bởi vì thích Nhan Hàm, vào lúc người khác bắt nạt cô ấy, không thể nhẫn nhịn mà đi bảo vệ cô ấy.”

Chủ nhiệm khoa: “...”

Lời tác giả:

Ok, hôm nay thái tử là Bùi nghịch ngợm, ha ha ha ha ha ha

Chủ nhiệm khoa chờ người, tôi chỉ giải quyết vấn đề sinh viên, tại sao phải biểu lộ ân ái trước mặt tôi...

Chủ nhiệm thầy không thiết đâu, thầy chính là người đầu tiên nghe được thái tử nói thích đó.

31. Chương 31

Chủ nhiệm khoa từ trước tới nay chưa bao giờ thờ người ra như lúc này, bởi vì ông ta cảm thấy trong một câu này lượng tin tức có hơi lớn, chính là kiểu lớn đến nỗi ông ta phải nghiêm túc suy nghĩ một lát.

Cũng may dù sao ông ta cũng là giáo sư đường hoàng của đại học A, vả lại còn là thầy giáo trong học viện truyền thông.

Đợi khi chủ nhiệm khoa lấy lại tinh thần, ông ta nhìn Bùi Dĩ Hằng, hơn hẳn đo nói: “Bạn học Bùi, em tới đại học A đi học là bởi vì bạn học Nhan Hàm sao?”

Bùi Dĩ Hằng hơi ngẩn ngơ.

Thực ra chủ nhiệm khoa hiểu biết một chút, thật sự tuy rằng hiện giờ đường mép tóc của ông ta lù ra sau, dáng người mập mập, nhưng ông ta cũng có thời trai trẻ. Trước kia ông ta sở dĩ thi vào đại học A, chính là vì nữ thần trong lòng mình, học lại ba năm mới thi đậu.

Ai ngờ khi ông ta thi đậu đại học A, nữ thần đã năm tư sắp tốt nghiệp, người ta không chỉ có bạn trai còn xin đi học tại trường ngoại quốc, một cặp thần tiên nắm tay nhau bay đi.

Thế nên ông ta chỉ là người qua đường, cho đến khi nữ thần rời khỏi cũng không can đảm nói ra chuyện mình thích người ta.

Lúc này chủ nhiệm khoa nghĩ tới đây, không chỉ hiểu thôi mà còn có cảm động.

Dù sao hồi ấy ông ta không đủ dũng cảm, nhìn thấy bạn học Bùi người ta dũng cảm theo đuổi tình yêu, giờ còn đuổi theo tới tận trường học. Không thể không nói, chủ nhiệm khoa làm giáo sư ở học viện truyền thông coi trọng tính chân thật của tin tức, thật là đáng tiếc. Một màn diễn do ông ta nào bỏ lỡ càng thích hợp ở khoa tiếng Trung hơn.

Thấy Bùi Dĩ Hằng không trả lời, chủ nhiệm khoa cũng chẳng để ý, ông ta còn đặc biệt tỏ vẻ hiểu chuyện: “Bạn học Dĩ Hằng à, thầy hiểu cả, em mang thân phận như vậy đến trường đi học, quả thật là hy sinh rất lớn. Nhưng thầy tin, có lòng thành vàng đá cũng tan, chỉ cần em bỏ ra nhiều công sức, chầy sắt cũng có thể mài thành kim.”

Dứt lời, ông ta đặc biệt vỗ nhẹ hai cái trên vai Bùi Dĩ Hằng.

Bùi Dĩ Hằng cụp hai mắt, tỏ vẻ ngoan ngoãn nhận sự giáo dục.

Chủ nhiệm khoa thấy thế càng vui vẻ, nhìn xem người ta đứng đầu thế giới, còn không phải vẫn nghe theo lời dạy bảo ân cần của thầy giáo.

“Còn chuyện bắt nạt này, em có thể kể lại rõ ràng với thầy không?”

Chủ nhiệm khoa nghĩ thế này, nếu tìm sinh viên hai bên nói chuyện, khẳng định sẽ có thiên vị. Nhưng Bùi Dĩ Hằng không giống vậy, con người anh đoán chừng sẽ không cố ý nói dối lừa gạt giáo viên, thế nên chủ nhiệm khoa rất chú trọng tới lời nói của anh.

.....

Sau khi chủ nhiệm khoa trở về lần nữa, nhìn hai nữ sinh ngồi bên trong một cái, đặc biệt là Nhan Hàm.

Ngay lúc đáy lòng Lam Tư Gia bồn chồn, đoán rằng Bùi Dĩ Hằng rốt cuộc đã nói gì với chủ nhiệm khoa, đột nhiên ông ta cất tiếng: “Nhan Hàm, em theo tôi ra đây một chút.”

Nhan Hàm nghe vậy, trực tiếp đứng lên.

Đợi đến khi tới hành lang bên ngoài, Bùi Dĩ Hằng đang im lặng đứng một bên, khi thấy cô đi ra, anh cong khóe môi mỉm cười một cái.

Đáy lòng Nhan Hàm vốn bình tĩnh như nước, nhưng khi thấy anh cười, như là có gì đó đâm trúng.

Cô hơi xoay mặt qua, đáy lòng có chút tức tối.

Người này, sao có thể cười vậy chứ.

Sau khi chủ nhiệm khoa gọi Nhan Hàm ra, ông ta nói lời sâu xa: “Nhan Hàm, thầy biết chuyện lần này không liên quan tới em, em là đàn chị làm rất tốt.”

Khi ông ta nói lời này, khóe mắt Nhan Hàm liếc sang bên cạnh.

Bùi Dĩ Hằng trông hồ hững, tựa như anh chẳng để ý tới lời nói của chủ nhiệm khoa.

Nhan Hàm hừ một tiếng dưới đáy lòng, tiếp tục lắng nghe lời nói của chủ nhiệm khoa.

“Có điều Nhan Hàm à, em và bạn học Bùi của chúng ta phải thân thiết hòa thuận, dù sao bạn học Bùi cũng không giống bạn học bình thường, chuyện sự nghiệp của bạn ấy vẫn quan trọng hơn. Em ở hậu phương, phải làm cho tốt, để cậu ấy không có buồn phiền.”

Chủ nhiệm khoa nghĩ thế này, là giáo viên ông ta nên khuyên nhủ một chút.

Dù sao ông ta cũng đã xem tin tức mấy ngày nay, nào là truyền thông Hàn Quốc, truyền thông Nhật Bản, biết Bùi Dĩ Hằng đi học tại trường đại học đều hết sức vui mừng, cảm thấy mất đi một đối thủ mạnh.

Tuy rằng đại học A bọn họ là trường danh tiếng đứng đầu, cơ mà làm kỳ thủ chuyên nghiệp vẫn thích hợp với việc thi đấu hơn.

Ông ta phải khuyên nhủ bạn học Nhan, bảo cô làm một người vợ hiền.

Nhan Hàm chớp mắt, hậu phương gì chứ, làm cho tốt gì chứ, nhưng cô cũng chẳng thể không biết ngượng hỏi ra rõ ràng, thế là Nhan Hàm nói lóng ngóng: “Em biết rồi, chủ nhiệm.”

Cô ngoan ngoãn nghe lời như vậy, khiến mặt mày chủ nhiệm khoa rạng rỡ, ông ta hưng phấn nói: “Đây thật là một đoạn giai thoại, sau này các em kết...”

“Chủ nhiệm.” Đột nhiên, Bùi Dĩ Hằng vẫn không lên tiếng chợt mở miệng ngắt ngang lời ông ta, anh nhẹ giọng nói, “Em còn lớp tiếng Anh ạ.”

Chủ nhiệm khoa sững sốt, lấy lại tinh thần rồi mau chóng nói: “Bạn học Dĩ Hằng còn lớp tiếng Anh à, là tôi không tốt, giờ còn làm lỡ em đi học, đi mau, đi mau đi.”

Thế là chủ nhiệm khoa làm như sợ bọn họ không đến kịp lớp, hai tay phía sau vung về đằng trước, làm ra dáng vẻ đuổi gà.

Lúc Nhan Hàm đến cửa thang máy, cô vẫn còn trong tâm trạng kinh ngạc, cho đến khi cửa thang máy mở ra, cô đi theo Bùi Dĩ Hằng bước vào trong, rốt cuộc như là lấy lại tinh thần, cô ngửa mặt nhìn chàng trai bên cạnh, thấp giọng nói: “Rốt cuộc cậu nói gì với chủ nhiệm khoa thế?”

Khiến cho chủ nhiệm khoa giống như uống nhầm thuốc.

Bùi Dĩ Hằng rút hai tay trong túi quần, hơi cup mắt xuống, sắc mặt điềm tĩnh, có vẻ đứng đàng hoàng.

Nhan Hàm thấy anh không nói lời nào, cô chưa từ bỏ ý định mà hỏi tiếp: “Cậu có thấy thầy ấy nói chuyện rất quái lạ không, nào là bảo tôi ở hậu phương...”

“Cùng tôi đi học lớp tiếng Anh đi.” Bùi Dĩ Hằng giương mắt lên.

Nhan Hàm hơi kinh ngạc tròn tròn mắt.

Bùi Dĩ Hằng nghiêm túc nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Vì em tôi đã bỏ một tiết tiếng Anh.”

Rõ ràng Nhan Hàm biết anh muốn nói là chính vì giúp cô.

Nhưng bớt đi một chữ, lời này trở nên đặc biệt tế nhị.

Cho đến khi sắc mặt cô hơi gượng gạo, người bên cạnh không nhanh không chậm nói: “Thế nên em giúp tôi bỏ tức tiết này đi.”

.....À, hóa ra là bảo cô dạy bù cho anh.

*

Nếu để cho Trình Tân Nam lựa chọn, thời khắc kinh ngạc nhất chết lặng nhất của cả đời cậu ta, cậu ta nhất định sẽ chọn bây giờ.

Cậu ta gửi tin nhắn liên tục cho Bùi Dĩ Hằng, A Hằng vẫn chưa quay về. Cuối cùng khi thầy giáo tiếng Anh điểm danh, cậu ta véo cổ họng thay Bùi Dĩ Hằng trả lời.

Vốn tưởng rằng thái tử điện hạ sẽ không trở lại.

Nhưng khi kết thúc một tiết học, cậu ta đang chơi game, Cao Nghiêu bỗng nhiên đá cậu ta một cước.

Sau đó cậu ta ngẩng đầu, trông thấy Bùi Dĩ Hằng và nàng tiên nhỏ của cậu ta xuất hiện ở trước mặt.

Thế nên trước tiên Trình Tân Nam mừng như điên, nàng tiên nhỏ của cậu ta đó, cậu ta đã lâu không tình cờ gặp được cô. Sau đó thì cậu ta rất ngạc nhiên, tại sao cô ở cùng A Hằng, cuối cùng là hết hồn, chẳng lẽ cô và A Hằng...

Nhan Hàm nhìn người ngồi tại chỗ, trong mấy giây ngắn ngủi biến hóa mấy loại biểu cảm.

Bởi vì tiếng chuông vào học đúng lúc vang lên, tiết cuối cùng của buổi sáng, cũng chính là tiết thứ tư sắp bắt đầu.

Cao Nghiêu đá Trình Tân Nam một cước, rốt cuộc cậu ta có phản ứng, đứng dậy, để Bùi Dĩ Hằng và Nhan Hàm đi tới.

Bọn họ ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong phòng học, hàng ghế này vốn chỉ có hai người họ, giờ biến thành bốn người.

Trình Tân Nam ngồi ở ngoài cùng, Cao Nghiêu bên cạnh cậu ta, sau đó là Bùi Dĩ Hằng ngồi bên cạnh Cao Nghiêu, Nhan Hàm tự nhiên ngồi ở trong cùng.

Giáo viên tiếng Anh trên bục giảng đã bắt đầu lên lớp.

Nhan Hàm nhìn bảng đen, rồi nhìn thoáng qua người bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Cậu không ghi chép hả?”

Trình Tân Nam ngồi cách hai chỗ, vẫn nghe được giọng nói của Nhan Hàm. Đáy lòng cậu ta a ô một tiếng, quả nhiên giọng của nàng tiên nhỏ nghe rất hay.

“Hồi trước tôi luôn đánh cờ, thế nên...” Lúc này, Bùi Dĩ Hằng xoa mi tâm, giọng dè xuống rất thấp, còn mang theo chút do dự, “Chưa từng học tiếng Anh.”

Nhan Hàm vừa nghe liền chớp mắt, sau đó thấp giọng nói: “Không sao, từ từ thôi, hơn nữa tôi có thể giúp cậu bổ túc.”

Tiếng của hai người tuy rằng rất nhỏ, nhưng Trình Tân Nam và Cao Nghiêu bên cạnh nghe rất rõ ràng.

Cao Nghiêu trợn mắt há mồm, quả thật là phục rồi.

Trình Tân Nam thì điên cuồng la hét dưới đáy lòng, nàng tiên nhỏ, em đừng tin lời cậu ta, cậu ta đang lừa em, lừa em đó.

Cuối cùng cậu ta thật sự không nhịn được, kéo ống tay áo Cao Nghiêu, thấp giọng nói: “A Hằng sao có thể như vậy hả, tiếng Anh của cậu ấy có thể coi là tiếng mẹ đẻ, sao cậu ấy có thể lừa gạt nàng tiên nhỏ của tôi chứ.”

Cao Nghiêu mặt không biểu cảm nói: “Cậu ấy chỉ nói cậu ấy chưa từng học tiếng Anh, cũng chẳng nói tiếng Anh của cậu ấy không giỏi.”

Trình Tân Nam: “...” Như vậy cũng được sao?

“Thế cũng khiến nàng tiên nhỏ của tôi hiểu lầm.”

Cậu ta hết sức cảm uất, Cao Nghiêu quay đầu nhìn anh bạn, cười nhạo một tiếng: “Nàng tiên nhỏ của cậu? Bớt bắt kính với thái tử phi của chúng ta đi.”

Trình Tân Nam im miệng không nói.

.....

Nhan Hàm thật lòng thật dạ muốn giúp anh, cô biết rất nhiều vận động viên sau khi chấm dứt sự nghiệp đều sẽ lựa chọn tiến vào đại học chuyên sâu. Có điều suy cho cùng khi còn trẻ đều luôn cố gắng huấn luyện, có phần không theo kịp việc học hành, cũng có thể hiểu được.

Giáo viên phía trên đang giảng bài hăng say, Nhan Hàm ngồi tại chỗ nghiêm túc ghi chép.

Cho đến khi giáo viên giảng đến một đoạn nội dung trên sách giáo khoa, bảo bọn họ thảo luận một chút.

Bởi vì bọn họ chỉ có một quyển sách, thế nên Nhan Hàm tiến lại gần bên cạnh, Bùi Dĩ Hằng cảm giác được một mùi hương ngọt ngào ập tới, Nhan Hàm vươn tay vén lên tóc con bên tai ra sau lỗ tai.

Khóe mắt chàng trai thoáng thấy lỗ tai trắng như tuyết của cô, xinh xắn tinh tế, đặc biệt vành tai hơi mềm mại.

Mà lượn xuống lỗ tai là một đoạn cằn cổ mảnh khảnh trắng nõn.

“Cậu thấy chỗ này nên nói thế nào?” Nhan Hàm dùng bút chỉ vào quyển sách, nhưng vẫn không nghe được câu trả lời.

Sau đó cô quay đầu, trông thấy mi tâm anh nhíu lại, thế là cô lập tức nói: “Không sao, nghe không hiểu cũng chẳng sao, tôi giảng lại lần nữa cho cậu.”

Vì thế giọng nói êm dịu của cô gái vang lên rất chậm rãi, thông thả không nhanh không chậm.

Đợi sau khi nói xong, Nhan Hàm nhìn qua anh, con người trong suốt óng ánh, nhìn anh chăm chú thấp giọng nói: “Bây giờ đã hiểu chưa?”

Khi cô nói những lời này, một làn gió mát từ ngoài cửa sổ bay vào, lướt qua nhè nhẹ.

Làn gió mát, âm thanh khê khàng của cô gái, khiến cho đầu thu hiện ra vẻ ngọt ngào êm ái nói không nên lời.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng chậm rãi gật đầu, khóe môi anh hơi cong lên nụ cười khê khàng, khiến Nhan Hàm đặc biệt cảm thấy thỏa mãn.

Hóa ra làm giáo viên là việc có cảm giác thành tựu như vậy.

Cô kiên trì nỗ lực nói: “Sinh viên năm nhất của trường chúng ta cũng có thể thi cấp bốn, cậu đừng lo nên tảng của mình chưa vững, thử xem trước.”

Nói tới đây, cô hình như muốn khiến anh yên tâm: “Có tôi ở đây mà.”

Nhan tiện cô vỗ ngực, tỏ vẻ cam đoan.

“Em đó.” Bùi Dĩ Hằng khê lắc đầu, lúc Nhan Hàm mở to hai mắt, anh vươn tay véo vành tai mềm mại của cô, thấp giọng nói, “Phạm quy rồi.”

Phạm quy đáng yêu.

*

Một tiết học, rõ ràng cùng ở hàng ghế cuối, lại hoàn toàn khác biệt.

Cả tiết học Trình Tân Nam thâm thương ưu sầu, dù sao thỉnh thoảng khóe mắt hướng sang bên cạnh, tuy rằng đã hạ quyết tâm từ trước phải từ bỏ nàng tiên nhỏ của cậu ta, nhưng dù sao đó cũng là nàng tiên nhỏ mà.

Thế nên lúc tan học, Cao Nghiêu kéo cậu ta trực tiếp đi khỏi.

Nhan Hàm thì thu dọn sách vở, cô đưa cho Bùi Dĩ Hằng, còn động viên anh nói: “Học tập mà, quan trọng nhất chính là kiên trì bền bỉ.”

Đột nhiên cô sững sốt.

Cô cười nghiêng đầu nói: “Hóa ra cậu là Dĩ Hằng này.”

Cô gái kia lại trưng ra nụ cười tủm tỉm gian xảo kia, giống như phát hiện chuyện bất ngờ gì.

“Nếu cậu có một người anh trai, có phải nên gọi là Trì Chi không?” Cô chớp mắt, nghiêm túc hỏi.

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Anh quả thật có một người anh trai, nhưng không gọi là Trì Chi.

Sau khi hai người ra khỏi phòng học, Nhan Hàm muốn đi toilet, Bùi Dĩ Hằng đúng lúc nhận được điện thoại, anh bước đến cửa sổ bên hành lang, vừa nghe điện thoại vừa chờ cô.

Là điện thoại của mẹ anh Trình Di gọi tới.

Khi điện thoại của Trình Di nổi máy, bà thấp giọng hỏi: “A Hằng, con không phải có hiểu lầm gì với Tư Gia chứ?”

“Sao mẹ lại hỏi như vậy?” Bùi Dĩ Hằng thờ ơ nói.

Trình Di khẽ thở dài một hơi, nói: “Suy cho cùng Tư Gia cùng con trưởng thành, con không nên đối với con bé như vậy.”

Bùi Dĩ Hằng: “Mẹ biết con đối với cô ta thế nào sao?”

Một câu vặn lại Trình Di khiến bà có chút không biết nên nói gì.

Trước đó Trình Di nhận được điện thoại của Lam Tư Gia, kết quả không nghĩ tới hôm nay mẹ của Lam Tư Gia cũng gọi điện sang, nói là bởi vì liên quan tới A Hằng, bây giờ yêu cầu bảo Lam Tư Gia viết một bức thư nhận lỗi, là loại phải công khai nhận lỗi.

Suy cho cùng là con gái, da mặt mỏng, nghe nói Lam Tư Gia suýt nữa khóc đến ngất đi.

Trình Di bất đắc dĩ, chỉ có thể gọi điện cho đứa con trai, bà nói: “Tư Gia dù sao cũng là con gái, có chuyện gì, con bao dung con bé nhiều chút. Đứa nhỏ này chỉ là tính tình hơi kiêu ngạo, bản tính không xấu.”

Âm thanh của Bùi Dĩ Hằng rất lạnh nhạt, không có bất cứ cảm xúc gì: “Chuyện của Lam Tư Gia là do nhà trường giải quyết. Con chỉ nói ra sự thật chuyện mình đã thấy thôi.”

Trình Di thở dài một hơi.

Bùi Dĩ Hằng: “Còn nữa, không phải chỉ có cô ta là con gái, người cô ta bắt nạt cũng là một cô gái.”

“Thế nên dựa vào gì con phải nhượng bộ cô ta?”

Trình Di từ trước đến nay chưa từng biết, tài ăn nói của Bùi Dĩ Hằng lại giỏi như vậy, khiến bà á khẩu không trả lời được.

Bùi Dĩ Hằng vốn không định cúp máy ngay, cho đến khi anh xoay người nhìn thấy hai người đứng cách đó không xa, anh lập tức thấp giọng nói: “Xin lỗi mẹ, con phải cúp máy.”

Nhan Hàm thật sự không ngờ, cô vừa ra toilet liền đụng phải Chung Tấn.

Từ sau lần Chung Tấn quở mắng cô không thật lòng thích cờ vây, cô chưa đi qua nhóm cờ vây lần nào. Thực ra có mấy lần Chung Tấn muốn gửi tin nhắn cho cô, nhưng con người anh ta quá cao ngạo, không bỏ được thể diện.

Đột nhiên gặp được ở đây, trong phút chốc đáy lòng Chung Tấn là sự ngạc nhiên mừng rỡ.

Nhưng mà con người anh ta thật sự miệng trái với lòng, lúc này nhìn Nhan Hàm, lông mày anh ta nhăn nhúm, nói: “Cậu định rời khỏi nhóm cờ vây sao? Lâu như vậy cũng không đến chơi cờ, cậu có biết học cờ là việc cần sự kiên trì, mới có thể nâng cao sức cờ.”

Nhan Hàm nhìn thấy Chung Tấn cũng có chút chột dạ, dù sao trước đó cô đi cửa sau muốn gia nhập nhóm cờ vây, bây giờ có thầy giáo lợi hại hơn liền một cước đá đi nhóm cờ vây.

Hình như có một chút không phúc hậu.

Thế nên cô nhỏ giọng gật đầu: “Tôi biết.”

Chung Tấn cố gắng đè nén ý cười của chính mình suýt nữa không thể giấu được, anh ta hạ giọng: “Nếu không tối nay cậu đến nhóm cờ vây đi, tôi xem thử sức cờ của cậu dạo này có tiến bộ không.”

Anh ta vừa dứt lời, đột nhiên bên cạnh vang lên một âm thanh hờ hững: “Không cần.”

Chung Tấn ngẩng đầu nhìn qua, chỉ liếc mắt một cái cả người ngây ra.

Bởi vì anh ta nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng đứng ở bên cạnh.

Sau khi nhìn thoáng qua Nhan Hàm, Bùi Dĩ Hằng mới dời tầm mắt sang Chung Tấn, giọng nói trầm thấp mang theo mấy phần cương quyết không cho phép: “Sau này, cô ấy do tôi phụ trách.”

Lời tác giả:

Vỗ tay chúc mừng thái tử, rốt cuộc gặp được tình địch, hơn nữa nghiền nát hoàn toàn!

Thái tử: sau này cờ vây của vợ tôi do tôi phụ trách, anh có vấn đề không?

Chung Tấn: ...mẹ nó tôi dám có sao?

32. Chương 32

Chung Tấn nhìn Bùi Dĩ Hằng, lại nhất thời không thể nói gì.

Mấy hôm nay chuyện hội sinh viên xôn xao ầm ĩ, việc Bùi Dĩ Hằng học tại đại học A sớm đã bị truyền thông đưa tin mấy lượt, Chung Tấn đương nhiên không thể không biết.

Ngày hôm qua trong nhóm WeChat của nhóm cờ vây, còn có không ít người thảo luận về chuyện này.

Thậm chí còn có người suy nghĩ viển vông, nói có lẽ nào mời Bùi Dĩ Hằng đến nhóm cờ vây chỉ bảo bọn họ.

Cho dù không có cơ hội nghe anh giảng dạy, có thể nhìn thấy trong cự ly gần đã là một chuyện vui vẻ. Dù sao đối với người học cờ mà nói, Bùi Dĩ Hằng chính là thần thánh, là người vốn cách xa không thể đến gần, hiện giờ lại ở ngay bên cạnh.

Sau khi ngơ ngác, Chung Tấn rốt cuộc lên tiếng: “Xin chào, tôi là Chung Tấn, nhóm phó của nhóm cờ vây.”

Nhan Hàm nhìn Chung Tấn có chút mong đợi, nhưng cố gắng che giấu biểu cảm kín đáo, suýt nữa không nhận được muốn bật cười. Cô từ khi biết Chung Tấn tới nay, đây là lần đầu thấy anh ta dễ bảo như vậy.

Bùi Dĩ Hằng đương nhiên biết vị nhóm phó này, dù sao trước đó từng là đối thủ trên mạng cờ vây.

Theo trình độ tuyển thủ nghiệp dư mà nói, Chung Tấn rất có thực lực.

Nếu Chung Tấn muốn thi lên chuyên nghiệp, cũng không phải không có khả năng.

Bùi Dĩ Hằng luôn luôn tôn trọng những người thích đánh cờ.

Nhưng đối với người đàn ông rõ ràng là tình địch của mình, Bùi Dĩ Hằng dường như chưa từng nương tay như vậy.

Anh khẽ gật đầu, trong giọng nói lộ ra vẻ khách sáo: “Xin chào, tôi là Bùi Dĩ Hằng.”

Bùi Dĩ Hằng cũng không phải loại người khiến người khác khó xử, chẳng qua tình địch mà, nên tuyệt vọng càng sớm càng tốt, thế nên giọng anh thản nhiên nói: “Đạo này Nhan Nhan theo tôi chơi cờ, cô ấy sẽ không qua quấy rầy nhóm cờ vậy nữa.”

Chung Tấn gật đầu, gương gao nhìn đối phương, anh ta có tư duy đàn ông, nhưng không có nghĩa là anh ta ngốc. Bùi Dĩ Hằng vừa xuất hiện, anh ta đã loáng thoáng đoán được ý tứ của đối phương.

Hiện giờ Bùi Dĩ Hằng nói rõ ràng, anh ta vẫn không nhìn được nhìn về phía Nhan Hàm.

Nhưng trong đầu Nhan Hàm lại bị một câu Nhan Nhan của anh chàng bên cạnh khiến tâm trạng hốt hoảng. Sao anh có thể gọi cô như vậy chứ.

“Nhan Hàm, cậu cũng có ý này ư?” Chung Tấn hình như có chút không chết lòng, anh ta nhìn cô hỏi.

Câu này của anh ta kéo về suy nghĩ của Nhan Hàm, cô vốn rất ngượng ngùng, dù sao khi cô muốn gia nhập nhóm cờ vậy thì đã phá quy củ, hiện giờ bởi vì có Bùi Dĩ Hằng, cô lại bắt đầu không tham gia hoạt động của nhóm.

Đáy lòng Nhan Hàm thở dài một hơi, tuy rằng con người Chung Tấn ăn nói không lọt lỗ tai.

Nhưng anh ta không nói sai, tính chất mục đích cô quá mạnh mẽ.

Nhưng Nhan Hàm vẫn gật đầu, thấp giọng nói một câu: “Tôi xin lỗi.”

Chung Tấn nhìn sắc mặt cô, biết cô đã hạ quyết tâm. Nói không thất vọng khẳng định không có khả năng, trong lòng Chung Tấn có loại mất mát không nói nên lời.

Anh ta thích Nhan Hàm, rõ ràng Thẩm Tinh Hải từng nói với anh ta rất nhiều lần, thích một cô gái không nên như thế này.

Nhưng anh ta hoàn toàn không hiểu làm sao đi thổ lộ với cô.

Dường như chỉ cần thấy cô, trên người anh ta giống như xù gai ra, sợ bị cô nhìn thấu tâm tư của mình.

Chung Tấn hỏi xong lời này, có cảm giác rốt cuộc không đợi được nữa, anh ta vội vàng nói câu tạm biệt rồi xoay người bỏ đi.

Nhan Hàm nhìn bóng lưng anh ta, thấp giọng thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Anh ta khẳng định tức điên rồi, hồi trước cứ mắng tôi coi nhóm cờ vậy là nơi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, bây giờ khẳng định cho rằng tôi hết thuốc chữa rồi.”

Bùi Dĩ Hằng cup mắt, nhìn đáng vẻ lải nhải của cô.

Hiển nhiên, tại phương diện nào đó Nhan Hàm thực sự quá dừng dưng. Có lẽ bởi vì từ trước đến nay cô đều không cố ý tránh né, thế nên cô hoàn toàn không hiểu được tâm ý của Chung Tấn.

Bùi Dĩ Hằng ngược mắt, nhìn bóng lưng mất mát ở cuối hành lang.

Vết xe đổ còn đó, xem ra có một số lời, một số việc, nên làm thì nhất định phải làm.

*

Chẳng bao lâu lá rụng trên nhánh cây trong gió thu dần tan biến, trong lúc lơ đãng đầu đông chợt đến.

Tuần trước Ngải Nhã Nhã về nước, kết quả cô ra sức tổ chức buổi liên hoan lớn trong phòng ký túc, lại không thể thành công. Bởi vì Nhan Hàm bận rộn chuyện cuộc thi nhận định cấp bậc, mức độ nghiêm túc của cô quả thật chỉ hơn không kém so với hồi chuẩn bị thi đại học.

“Khi em đi bước này thì nên dừng tại đây.”

Gió lạnh gào thét bên ngoài, trong phòng, Nhan Hàm đang nghiêm túc nhìn Bùi Dĩ Hằng đánh lại ván cờ cho cô.

Khi Bùi Dĩ Hằng nhắc lên mí mắt, nhìn cô gái đối diện, hôm nay cô mặc một chiếc áo len cao cổ màu trắng sữa, cổ áo nằm tại cằm cô, khuôn mặt vốn to bằng bàn tay càng tôn lên vẻ nhỏ nhắn.

“Dừng khản trương.” Bùi Dĩ Hằng khẽ cười một tiếng, mỗi lần khi cô khản trương đều sẽ dừng răng cắn nhẹ môi dưới.

Lúc này bờ môi dưới mịn màng của cô gái bị hàm răng trắng cắn một cái, Bùi Dĩ Hằng trông thấy còn cô muốn cắn nữa, rút cuộc anh vươn tay, giữ lấy cằm cô: “Còn cắn nữa sẽ trầy đó.”

“A, xin lỗi.” Nhan Hàm lấy lại tinh thần, lập tức nói.

Nói xong câu đó, cô sững sốt, ngay cả Bùi Dĩ Hằng cũng ngớ ra.

Một lúc sau, anh khẽ khàng cất tiếng cười.

Bùi Dĩ Hằng thoát nhìn bị chọc cười bởi lời nói của Nhan Hàm, anh ngược mắt lên, cánh môi xinh đẹp hơi nhếch lên, tầm mắt nhẹ nhàng dừng tại bờ môi cô: “Nói xin lỗi với tôi gì chứ, nó cũng không phải của tôi.”

Nhan Hàm: “...”

Vì thế cô mở to mắt, nghiêm túc hỏi: “Cậu vẫn là Bùi Dĩ Hằng mà tôi quen biết sao?”

“Bùi Dĩ Hằng em biết là như thế nào?” Bùi Dĩ Hằng thản nhiên đặt xuống một quân cờ trên bàn cờ.

Lần này Nhan Hàm ngớ ra, lạnh lùng? Hờ hững? Có vẻ xa cách cao cao tại thượng?

Rốt cuộc chàng trai nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Đó là Bùi Dĩ Hằng khi đối diện với người khác, không giống như em nhìn thấy.”

Những lời này có thể dùng một cách khác để hiểu, Bùi Dĩ Hằng hiện tại chỉ thuộc về em.

Khi trong đầu Nhan Hàm hiện lên ý nghĩ này, cô nhất thời lòng dạ rối bời.

Rõ ràng cô cảm thấy xung quanh mình là một tường đồng vách sắt, cô có thể dễ dàng xua đuổi bất cứ sinh vật giống đực nào ra khỏi lãnh địa của mình, nhưng hình như nó vô dụng đối với anh.

Về lạnh lạnh thanh nhã này chỉ thuộc về con người anh, khi anh cười tươi, khóe môi nhếch lên một độ cong, còn có nhiệt độ giữa ngón tay anh, rõ ràng là chuyện vụn vặt lắt nhắt.

Nhưng tựa như thanh kiếm sắc bén, tách ra hàng rào xung quanh cô, xâm nhập từng chút một tiến vào trong.

Nhan Hàm bỗng đứng dậy.

Bùi Dĩ Hằng ngẩng đầu, hơi kinh ngạc.

Cho đến khi Nhan Hàm chống hai tay trên bàn, cơ thể nghiêng về đằng trước, nghiêm túc nói: “Cậu muốn ăn gà ăn mỳ không?”

.....

Lần này Nhan Hàm gặp chuyện không thể quyết định liền có thói quen làm cơm, hình như sau khi gặp Bùi Dĩ Hằng cô mới có thói quen này. Dù sao trước đây cô chưa từng gặp phải chuyện nào có thể khiến cô do dự.

Nhan Hàm lười ra ngoài, bởi vậy dùng di động mua một con gà đã làm xong đưa tới cửa.

Cách chế biến gà là do cô học lén chỗ ông nội. Ông cụ là người làm việc thận trọng, năm đó khi chuỗi nhà hàng chạy đến vùng Chiết Giang, ông đặc biệt khảo sát tập quán ẩm thực của người địa phương.

Món gà ăn mỳ này rất nổi tiếng, ông còn đặc biệt học tay nghề từ sư phụ ở đó.

Sau khi Nhan Hàm pha chế gia vị xong, cô mang bao tay dùng một lần, bắt đầu nghiêm túc thoa đều trên con gà.

Có điều bởi vì cô định dùng lò nướng để nướng, khẳng định không thể dùng bùn đất, thế là cô lấy bột mì thay bùn. Sau khi bao bọc con gà đã ướp trong lá sen trước, rồi lấy bột mì đắp lên kỹ càng.

“Hôm nay chúng ta chỉ có thể ăn kiểu đơn giản, nếu lần này tôi có thể thi đậu cấp bậc nghiệp dư, tôi sẽ làm món gà ăn mỳ chính tông cho cậu.” Nhan Hàm hơi tiếc nói.

Bùi Dĩ Hằng nhìn dáng vẻ bận bịu của cô, mỗi lần khi cô nấu ăn đều sẽ buộc mái tóc dài ra sau.

Anh nhẹ giọng hỏi: “Em biết nấu ăn, là học từ ai thế?”

“Ông nội tôi đó.” Nhan Hàm khom lưng bỏ gà vào trong lò nướng, đồng thời vươn tay điều chỉnh nhiệt độ, “Ông ấy nấu ăn còn ngon hơn tôi nữa.”

“Thế à?” Âm thanh của Bùi Dĩ Hằng nghe ra có chút lười nhác rời rạc.

Nhan Hàm tưởng rằng anh không tin, cô lập tức nói: “Ông nội tôi thật sự nấu ăn ngon lắm, nhưng bây giờ ông ấy hiếm khi xuống bếp, nếu có cơ hội tôi khẳng định mời cậu ném thử.”

Nếu có cơ hội...

Bùi Dĩ Hằng dựa cạnh cửa phòng bếp, khẽ cup mắt, sao lại không có cơ hội chứ.

*

Hôm sau chính là ngày thi nhận định cấp bậc, bởi vì rất nhiều tuyển thủ nghiệp dư đều có việc làm, còn có rất nhiều đứa trẻ đi học. Thế nên ban tổ chức quyết định tổ chức buổi thi vào cuối tuần.

Buổi sáng khi Bùi Dĩ Hằng gõ cửa nhà Nhan Hàm, hồi lâu sau cô mới đi qua mở cửa.

Vừa mở ra, anh trông thấy cô gái đầu tóc rối bời, cup mắt, dáng vẻ như sắp té xỉu, cô thấp giọng nói: “Hình như vì tối qua ăn gà ăn mỳ xong mà tôi bị đau bụng.”

Bùi Dĩ Hằng sững sốt, anh cũng ăn, vả lại còn ăn hơn một nửa, sao anh chẳng sao hết.

Cho đến khi cô gái đứng trước mặt anh gục đầu xuống, nói tiếp: “Hôm nay tôi có thể không đi thi không?”

Bùi Dĩ Hằng nói: “Em thấy thế nào?”

Đầu Nhan Hàm sắp vùi trên mặt đất, hấp hối giãy dụa nói: “Tôi thấy được.”

Nhưng vừa dứt lời, cổ tay cô đã bị người khác nắm lấy, kéo thẳng vào trong phòng ngủ, Bùi Dĩ Hằng đứng ở cửa phòng tắm của cô, dùng sắc mặt rất hồ hững nói: “Không sao, tôi ở đây với em.”

“Tại sao cậu ác nghiệt, vô tình, không nói lý thế hả.” Nhan Hàm không nghĩ tới, anh lại là Bùi Dĩ Hằng như vậy, cô nói đau bụng, anh còn bảo cô đi thi.

Bùi Dĩ Hằng ngược lại nghe được diễn xuất của cô, sắc mặt vẫn lạnh nhạt: “Ngoan, đi thôi, nếu thật sự ngất đi, tôi sẽ bồng em đến bệnh viện.”

Thế là sau khi Nhan Hàm đấu tranh không có kết quả, cô cam chịu đi rửa mặt.

Chờ sau khi cô đi ra, đẩy Bùi Dĩ Hằng ra cánh cửa, nói: “Tôi phải thay quần áo, cậu tới phòng khách chờ trước đi.”

Bùi Dĩ Hằng thấy thời gian còn dư dả, đương nhiên không hồi thúc cô, im lặng ngồi trên sofa phòng khách.

Cho đến nửa tiếng sau, một bóng dáng xuất hiện bên cạnh anh.

Đợi anh nhận ra, lúc quay đầu lại quả thật gây ngấn cả người.

Nhan Hàm thấy vẻ mặt của anh, trên mặt lộ ra sự vui vẻ, cô nói: “Thế nên, thấy tôi giống học sinh cao trung không?”

Hôm nay cô đặc biệt chọn một chiếc áo khoác dạ dáng dài nút còi màu đỏ, hai bên đều có túi thật to, bàn tay cô vừa lúc có thể đút vào trong túi. Mà bên trong cô mặc áo sơ mi trắng cùng váy xếp li họa tiết Houndstooth, cổ áo sơ mi không chỉ có đường ren xinh đẹp, còn có cả vạt màu đen, thật nơ bướm đáng yêu.

Không nói tới cách ăn mặc trường lớp, khiến người ta chú ý là, hôm nay Nhan Hàm còn đặc biệt buộc tóc hai đuôi.

Mái tóc dài dày đặc của cô gái được chia làm hai nhúm, buộc trên đầu, là loại thanh xuân dào dạt phả vào mặt, quả thực không thể ngăn chặn.

Nhan Hàm nói hần hoi: “Tôi đã nghĩ rồi, cho dù hôm nay thi cấp bậc bị thua, nhưng mọi người vừa thấy dáng vẻ của tôi, khẳng định sẽ tưởng rằng tôi là học sinh cao trung, như vậy nếu thua cũng không mất mặt lắm.”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Mạch não thần kỳ của cô suýt nữa thuyết phục Bùi Dĩ Hằng.

Thế là dưới sự an ủi bản thân kỳ lạ này, Nhan Hàm ngược lại rất vui vẻ đi thi.

Kết quả đợi khi tới hiện trường, lúc cô nhìn thấy còn có mấy đứa nhỏ sáu bảy tuổi, sắc mặt cô lại không tốt lắm. Cô kéo nhẹ ống tay áo của Bùi Dĩ Hằng, hạ giọng nói: “Những đứa trẻ này đến thi có phải sớm quá không?”

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng ở trên người phần đông bạn nhỏ, anh khẽ lướt một vòng, thản nhiên nói: “Thế này cũng không tính là quá sớm.”

Nhan Hàm chớp mắt, còn chưa nói yêu cầu của anh cũng nghiêm khắc quá đi, kết quả chợt nghe được người bên cạnh thản nhiên thốt ra một câu.

“Năm mười một tuổi tôi đã được nhận định cấp bậc.”

Kết quả bên cạnh có phụ huynh của một cậu bé chợt nhận ra Bùi Dĩ Hằng.

Mẹ cậu bé kích động kéo đứa con nhà mình đi lên muốn chụp ảnh chung, còn bảo Bùi Dĩ Hằng ký tên cho cậu bé. Có điều so với sự nhiệt tình của mẹ, cậu bé này lại có chút quá thờ ơ.

Thừa dịp lúc mẹ cậu bé xin chữ ký, Nhan Hàm liếc cậu bé một cái, khẽ cười nói: “Em không phải khẩn trương chứ hả?”

“Chị mới sợ đó.” Cậu bé rất ngầu đáp lại cô.

Nhan Hàm bật cười ha hả, không chấp nhận với cậu nhóc: “Không sao, nếu lát nữa bốc thăm gặp phải chị, chị sẽ nương tay với em.”

Ai ngờ cậu nhóc này liếc xéo cô một cái, đặc biệt lạnh lùng nói: “Nhưng mà tôi sẽ đánh cho chị khóc đó.”

Nhan Hàm: “...”

“Ngại quá, xin lỗi, con nít không hiểu chuyện.” Mẹ đứa trẻ nghe được lời nói của con mình, mau chóng xin lỗi.

Nhan Hàm vốn không để ý, kết quả Bùi Dĩ Hằng ở bên cạnh ký tên xong, đưa quyển sổ cho mẹ đứa nhỏ, anh nhìn thoáng qua cậu nhóc kia, con người trong trẻo lành lạnh nhìn về phía cậu bé.

Sau khi mẹ cậu bé kéo con mình đi, Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn Nhan Hàm.

“Sợ lắm à?” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói, anh khẽ cười một tiếng, “Không sao, ai đánh cho ai khóc còn chưa chắc đâu.”

Nhan Hàm kinh ngạc nhìn anh: “Vậy cậu muốn tôi xuống tay với đóa hoa của tổ quốc sao?”

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nói: “Trong ván cờ vậy, chỉ phân thắng bại, không phân lớn nhỏ.”

Thấy Bùi Dĩ Hằng như vậy, cô bỗng nhiên nháy mắt, không nhịn được hỏi: “Vậy cậu sẵn lòng nhường tôi ư?”

Ai ngờ, lời này vừa hỏi xong, loa phát thanh vang lên bảo người tham gia thi đấu mau chóng đi qua điểm danh.

Nhan Hàm xoay người chuẩn bị rời khỏi, ai ngờ vừa mới đi thì đã bị giữ lại. Cô quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, chỉ thấy trong giọng nói anh phát ra ý cười nói: “Em còn quên một thứ.”

Nhan Hàm ngớ ra, gì vậy.

Cho đến khi cánh tay anh nhẹ nhàng đặt lên người cô, tựa như chuồn chuồn lướt nước ôm cô một cái, rồi nhanh chóng buông ra.

“Cố lên, tôi ở bên ngoài chờ em.”

Lời tác giả:

Viết xong chương này khoe miệng muốn tê liệt, thái tử ngọt quá, cuối cùng còn ôm yêu một cái.

Rất muốn kêu một tiếng wa.

33. Chương 33

Lý Thừa Tiền.

Nhan Hàm nghiêm túc nhìn tên đối thủ của mình, đến khi cô tìm được chỗ ngồi thi đấu của mình, lại nhìn thấy cậu bé kia đã ngồi trên ghế.

Đây không phải là đứa trẻ ban nãy ở bên ngoài nói muốn đánh cho cô khóc à.

Thật đúng là sống trên đời không nơi nào không thể gặp người quen.

Tuy rằng Nhan Hàm rất giận, không định so đo với cậu nhóc kia, nhưng gặp lại tại trận thi đấu, khí thế cũng không thể thua. Thế là sau khi cô ngồi xuống thì nhìn chằm chằm cậu nhóc kia, cổ tình hạ giọng nói: “Không ngờ nhóc lại rơi vào trong tay chị.”

Lúc này trọng tài đứng một bên vốn chuẩn bị bảo hai bên bắt tay.

Kết quả nghe câu như thế, trọng tài giật mình nhìn về phía Nhan Hàm.

Bạn nhỏ Lý Thừa Tiền thì lại lập tức tố cáo nói: “Trọng tài, chị ấy bắt nạt tôi, trừ điểm chị ấy đi.”

“Báo cáo trọng tài, vừa rồi cậu nhóc này ở bên ngoài đe dọa muốn đánh cho tôi khóc.” Nhan Hàm không cam lòng yếu thế nói.

Trọng tài: “...”

Thế là trọng tài chẳng đáp lại ai cả, bảo bọn họ đoán quân cờ quyết định thứ tự trước sau.

Kết quả cuối cùng quyết định, Nhan Hàm cầm quân đen, cậu bé kia cầm quân trắng.

Cả hội trường xếp đặt rất nhiều bàn, tuy rằng là cuộc thi nhận định cấp bậc nghiệp dư, cơ mà người tham gia không ít. Trong hội trường đặt mấy chục cái bàn đều được ngồi đầy.

Đây là lần đầu Nhan Hàm tham gia cuộc thi chính thức.

Lúc bắt đầu đáy lòng cô đặc biệt khẩn trương, kết quả nhìn sang cậu nhóc đối diện, hay lắm, còn khẩn trương hơn cả cô đấy.

Đặc biệt lúc cậu nhóc đánh được nửa đường, cầm cờ không vững, lại làm rớt quân cờ giữa đường.

Hai người đều ngớ ra, nhìn lẫn nhau.

Rốt cuộc cậu nhóc kia âm ức nói: “Tôi không phải muốn đặt ở chỗ này.”

Trọng tài bên cạnh để ý tới tình hình bên bọn họ, đi tới, đoán chừng cũng chẳng phải lần đầu nhìn thấy tình huống thế này, trọng tài trông thấy đáng vẻ đáng thương của cậu nhóc, có ý giúp đỡ, liền hỏi ý kiến Nhan Hàm, cậu nhóc đối diện mang đôi mắt mong chờ nhìn cô.

Nhan Hàm nở nụ cười: “Để cậu ấy đánh lại nước này đi, không sao.”

Lý Thừa Tiền rốt cuộc là một đứa nhỏ, tâm tư gì cũng viết hết lên mặt, nhất thời cậu tươi cười.

Trọng tài mỉm cười: “Còn không cảm ơn chị đi.”

Đứa nhóc vốn khóc lóc kia, lúc này dường như cũng không ngượng ngừng tỏ ra đáng vẻ lạnh lùng, thấp giọng nói: “Cảm ơn chị.”

Giọng nói non nớt của cậu nhóc kia ngược lại khiến Nhan Hàm nghe được trái tim cũng mềm xuống.

Nhưng loại mềm lòng này có lẽ duy trì hai giây, bởi vì vào giây thứ ba, cô đã chuẩn bị tiếp tục sát hại đóa hoa của tổ quốc.

Dần dần, theo thời gian trôi qua, xung quanh đã có người thi xong.

Mà cậu nhóc đối diện Nhan Hàm, khuôn mặt nhỏ nhắn sắp nghẹn đỏ.

Rốt cuộc cậu nhóc cắn miệng, có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn giơ lên cánh tay nhỏ bé của mình.

Trọng tài đi tới, chuẩn bị đếm mực cho bọn họ, nhưng đang lúc trọng tài quyết định, cậu nhóc đối diện như là rốt cuộc không nhịn nổi nữa, nước mắt rơi xuống.

Nhan Hàm nhìn lên, thật sự hơi luống cuống, cô nhỏ giọng nói: “A, đừng khóc mà.”

Nhưng đứa nhóc kia thật sự rất đau lòng, nước mắt chứa đầy trong đôi mắt thật to, muốn lau đi nước mắt tựa như chuỗi hạt châu kia, lau đi từng giọt một.

Ngay cả trọng tài cũng hơi đau lòng, thấp giọng nói: “Bạn nhỏ, đừng buồn, thắng bại là chuyện thường tình thôi. Lần này không được, lần sau lại đến nữa.”

“Đúng đúng đúng, lần sau lại đến.” Nhan Hàm gật đầu, nhưng đứa trẻ kia khóc rất đau lòng, cuối cùng còn dùng ống tay áo ra sức che lại đôi mắt.

Nhan Hàm hết cách, đành dỗi dành nói: “Nếu không chị mời em ăn kem nhé? Mời em ăn hai cây, hai cây được chứ.”

Cậu nhóc kia lén dời ống tay áo, đôi mắt to chớp một cái, có lẽ khóc quá mau, cơ thể bé nhỏ rụt lại.

Nhan Hàm thấy cậu nhóc rốt cuộc nhìn tới mình, cô lập tức nói: “Hai cây kem, chị nhất định mời em ăn.”

Cuối cùng dùng kem dỗ dành được cậu nhóc kia, Nhan Hàm thở ra một hơi.

Nói thật lúc thi đấu, bản thân cô trong lòng cũng chẳng để ý.

Cuối cùng trọng tài đưa ra quyết định, cô thắng nửa mực.

Chiến thắng sát sao.

Đáy lòng Nhan Hàm thở ra một hơi thật dài, lúc này cô lại nhìn sang cậu nhóc kia, có loại cảm giác bất nạt đứa nhỏ nhà người ta.

Thế là chờ sau khi cuộc thi chấm dứt, bọn họ cùng nhau đi ra hội trường, Nhan Hàm nhìn đứa nhỏ bên cạnh chỉ cao tới đùi mình, thấp giọng nói: “Đi thôi, chị mua kem cho em nhé.”

Ai ngờ, cô vừa mới bước ra liền trông thấy đám đông chờ bên ngoài, lại đứng thành một vòng.

Cô nhìn chăm chú trung tâm trong đám đông, giờ phút này Bùi Dĩ Hằng đang cúi đầu ký tên.

Xung quanh không ít người đang cầm di động chụp ảnh.

“Thật là Bùi Dĩ Hằng đó, trời ơi, lại có thể nhìn thấy cậu ấy ở đây.”

“Whoa, không ngờ đi cùng em tới đến buổi thi đấu còn gặp được cậu ấy, người thật đẹp trai quá đi.”

Nhan Hàm đứng tại chỗ im lặng nhìn anh, Lý Thừa Tiễn bên cạnh thỉnh thoảng thốt ra một câu: “Chị, bạn trai chị có nhiều người thích ghê.”

Nhan Hàm: “...”

Cô làm như sợ người khác nghe thấy, nhìn thoáng qua xung quanh, hạ giọng nói: “Anh đó không phải bạn trai chị, em đừng nói lung tung đó.”

Lý Thừa Tiền hừ một tiếng, chỉ siêu thị nhỏ bên cạnh nói: “Chị, kem.”

Nhan Hàm cười nhìn cậu nhóc một cái: “Được được được, chị mua cho em, bây giờ đi ngay.”

Có điều cô nhìn xung quanh một vòng, hỏi: “Mẹ em đâu rồi?”

“Chắc là gọi điện thoại, mẹ em bận rộn nhiều việc lắm.” Lý Thừa Tiền chẳng để ý nói.

Nhan Hàm chớp mắt, đối với người mẹ có tấm lòng cao cả này, cô hết sức kính nể, vì thế cô dẫn cậu nhóc đến siêu thị nhỏ bên cạnh mua kem, hai người hướng về phía trong cùng của phần đồ đông lạnh, phía dưới nắp kính trong suốt, đủ loại kem được trưng bày tại đó.

“Em muốn cái này, cái này nữa.” Hiển nhiên, Lý Thừa Tiền đã nghĩ xong loại kem mình muốn chọn từ trước.

Thế là Nhan Hàm mở ra nắp kính, lấy ra cho cậu.

“Chị à, chị không ăn hả?” Lúc này Lý Thừa Tiền không còn là cậu nhóc ngầu kia, trong tay cậu nhóc cầm hai cây kem, tiếng chị khỏi cần nói kêu ngọt ngào bao nhiêu.

Nhan Hàm lắc đầu, cô có nỗi niềm khó nói.

Đương nhiên cô nhìn dáng vẻ nghiêm túc hỏi chuyện của cậu nhóc, thấp giọng nói: “Chị là người lớn, không thích kem.”

Cô dẫn Lý Thừa Tiền ra khỏi siêu thị, đứng ở cửa hội trường đợi một lúc, quả nhiên mẹ đứa nhỏ vội vàng đi tới.

Mẹ đứa nhỏ vẫn còn ấn tượng với Nhan Hàm, sau đó nhìn thấy cây kem trong tay Lý Thừa Tiền, bà lập tức thấp giọng nói: “Là chị mua cho con sao?”

“Dạ, con thi thua chị, chị liền mua cho con.” Lý Thừa Tiền liếm một miếng kem mới nói.

Nhất thời khuôn mặt mẹ cậu bé đỏ lên, thấp giọng nói: “Con không phải khóc lóc nên chị mới mua cho con chứ?”

“Không có mà.” Lý Thừa Tiền lập tức phủ nhận.

Hai mẹ con bên này vẫn đang nói chuyện, Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn người vẫn bị vây quanh trong đám đông, hiển nhiên lúc này cuộc thi sắp kết thúc, đám người tụ tập càng ngày càng nhiều.

Rốt cuộc bên tổ chức phát hiện tình hình bất thường, mau chóng gọi bảo an hội trường đi ra.

Nhan Hàm đứng ở đằng xa, trơ mắt nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng bị bảo an dẫn vào hậu trường.

Đám đông hiển nhiên hơi tiếc, vẫn ở thật lâu không rời khỏi.

Mẹ của Lý Thừa Tiền ở bên cạnh sau khi dạy dỗ con trai mình xong, bà thấp giọng nói: “Thật sự ngại quá, để cô tốn kém rồi.”

“Không sao ạ.” Nhan Hàm lắc đầu.

Thế là Lý Thừa Tiền vẫy tay tạm biệt Nhan Hàm, Nhan Hàm cũng vẫy tay.

Cậu nhóc kia mới vừa đi, di động trong túi cô liền vang lên, chờ cô lấy ra di động, là điện thoại của Bùi Dĩ Hằng gọi tới.

Sau khi nói máy, đối phương đã lên tiếng trước, có điều giọng điệu hơi bất đắc dĩ: “Ban nãy xem náo nhiệt, thấy rất vui sao?”

Nhan Hàm sửng sốt, sau đó nhin cười, lắc đầu nói: “Tôi không có xem náo nhiệt.”

“Còn nói không có.” Hiển nhiên Bùi Dĩ Hằng không tin.

Ban nãy khi Bùi Dĩ Hằng bị người ta vây quanh ở giữa, thực ra anh đã thấy cô từ trong hội trường đi ra. Mặc dù nhiều người vây quanh anh như vậy, nhưng ánh mắt anh vẫn luôn nhìn chằm chằm cánh cửa.

Bùi Dĩ Hằng vốn nghĩ rằng cô sẽ đẩy ra đám người, hướng về phía này kéo anh đi.

Kết quả anh vừa cúi đầu một cái liền chẳng thấy người đâu.

Ánh mắt anh nhìn xung quanh một vòng, không nghĩ tới người ta đã cùng bạn nhỏ đi tới siêu thị.

“Em còn không qua đây đón tôi.” Khi Bùi Dĩ Hằng nói những lời này, trong giọng nói mang theo tiếng thở dài trầm thấp, có cảm giác hết cách bắt được em.

Thế là sau khi Nhan Hàm tắt máy, cô mau chóng chạy tới hậu trường.

Lúc cô đi qua, không nghĩ tới bên tổ chức cũng là người phụ trách hội cờ khu này, đang nói chuyện với Bùi Dĩ Hằng.

Loại thi đấu cấp bậc nghiệp dư này, nói thật mọi người tới tham gia đều là những đứa trẻ, người lớn nhiều lắm là yêu thích chơi cờ vậy, hoàn toàn không thể so sánh với cuộc thi cờ vây chuyên nghiệp.

Nhưng người phụ trách không ngờ lại gặp được Bùi Dĩ Hằng.

“Thầy Bùi, ngài có thể đến chỗ chúng tôi, thật sự là vinh hạnh của chúng tôi, hết sức vinh hạnh.”

Có điều sau khi nói xong, người phụ trách hơi khó hiểu nói: “Thầy Bùi, ngài đến đây là...”

Những lời này vừa thốt ra thì Nhan Hàm đẩy cửa tiến vào.

Khoảnh khắc Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy cô, trên mặt anh lộ ra nụ cười nhẹ, nâng cằm chỉ về phía cô: “Hôm nay tôi đi cùng cô ấy đến thi.”

*

Ngồi trên xe taxi, Nhan Hàm vẫn không nói chuyện.

Qua hồi lâu, Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô, khẽ cười nói: “Sao vậy?”

Những lời này như là bật công tắc mở Nhan Hàm, khoe môi cô hơi trĩu xuống, điệu bộ thoát nhìn rất bực dọc: “Người ta đó, khẳng định nghĩ rằng Bùi Dĩ Hằng cứu đảng, sao lại làm bạn với một người muốn tới tham gia cuộc thi nhận định cấp bậc nghiệp dư ấy.”

Bùi Dĩ Hằng khựng lại, hiển nhiên không ngờ điều cô lo lắng lại là vấn đề này.

Cho đến khi Nhan Hàm nói tiếp: “Ông ấy khẳng định tôi là người ôm chân cậu, tôi bị khinh thường rồi.”

“Không đâu.” Bùi Dĩ Hằng rất khẳng định nói.

Nhan Hàm quay sang nhìn anh, sắc mặt không tin: “Cậu cũng không phải ông ấy, sao cậu biết ông ấy không nghĩ thế.”

Bởi vì không ai sẽ nghĩ rằng một chàng trai đi cùng một cô gái đến buổi thi đấu, là bởi vì cô gái này muốn ôm chân chàng trai.

Bọn họ chỉ cho rằng đây là một cặp người yêu.

Tuy nhiên Bùi Dĩ Hằng không nói ra những lời này.

“Chúng ta muốn đi đâu vậy?” Nhan Hàm nhìn thoáng ra phía ngoài, hiển nhiên con đường này không phải đường về nhà.

Song, Bùi Dĩ Hằng cũng chẳng nói gì, ngược lại là tài xế đằng trước, cười nói: “Cô bé, đừng sợ, tới nơi rồi cô sẽ biết.”

Kết quả đợi đến khi tới nơi, Nhan Hàm mới phát hiện đây là một công viên.

Tại cổng còn có người đang mua bong bóng hoạt họa, là Peppa Pig rất được các bạn nhỏ yêu thích. Các bạn nhỏ qua lại thực sự bị hấp dẫn, làm âm ỉ muốn mua.

Nhan Hàm làm thế nào cũng không nghĩ tới, nơi thần bí mà Bùi Dĩ Hằng dẫn cô đến lại chính là một công viên.

Chờ sau khi bọn họ tiến vào, phát hiện trong công viên này còn có rất nhiều trò chơi, bên trong hồ nhân tạo có xe đạp nước, còn có các loại trò chơi đơn giản của công viên giải trí, xe điện đung, đu dây trên cao, vòng đu quay đều có cả.

“Hồi bé tôi thường xuyên tới nơi này.” Bùi Dĩ Hằng nhìn xung quanh nói.

Nhan Hàm đi theo bên cạnh anh, hơi ngơ ngác, dù sao công viên này rất bình thường mà.

Cho đến khi bọn họ đến đình nghỉ chân của công viên, cuối cùng thấy một số thứ không bình thường, bởi vì cô không nhìn thấy những người trẻ tuổi đang vây quanh đình nghỉ chân.

Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ, nhìn đình nghỉ chân ở phía xa, thấp giọng nói: “Người chơi cờ ở đây đều rất lợi hại.”

Nhan Hàm ngẩn người.

“Lúc vừa mới bắt đầu, tôi từng đến đây đánh cờ với người ta, lần nào cũng thua.”

Nhan Hàm nhìn đình nghỉ chân kia, rõ ràng lời anh nói chẳng có nhiều cảm xúc phức tạp, nhưng có cảm giác êm tai, trước mắt cô dường như thật sự nhìn thấy cậu bé mấy tuổi kia, giống như người lớn lão luyện, im lặng ngồi đó đặt từng quân cờ trên bàn cờ.

“Sau đó thì sao?” Nhan Hàm quay đầu nhìn anh.

Bùi Dĩ Hằng cúi đầu, thấp giọng cười một tiếng, nói: “Sau đó tôi dần dần bắt đầu học hiểu làm sao chiến thắng, cho đến khi không người nào ở đây có thể đánh bại tôi.”

Trong đôi mắt Nhan Hàm đượm một lớp dịu dàng, cô cũng cười theo, nghiêm túc nói: “Giỏi quá.”

“Trước kia tôi luôn nghĩ rằng đánh cờ là chuyện thú vị nhất.”

Anh nói xong, quay đầu nhìn cô, thấp giọng nói: “Nhưng bây giờ tôi hình như phát hiện, còn có thứ càng khiến tôi dễ tâm hơn cờ vậy.”

Nhan Hàm cảm thấy trái tim mình chợt run rẩy, rõ ràng anh nói xong câu đó thì dừng lại, nhưng trái tim cô tăng nhanh nhịp đập thành thịch.

Tiếng la hét của những đứa trẻ xung quanh, tiếng nhắc nhở của ba mẹ bảo con mình cẩn thận một chút. Tất cả đều không ngăn được âm thanh của một mình anh.

Đợi khi cô rơi vào trong lòng anh, lúc này cái ôm ấm áp không còn hơi hợt nữa.

Lòng bàn tay anh ôm chặt sau lưng cô, thấp giọng nói: “Nhan Nhan, hiện giờ tôi còn thích em hơn cả cờ vậy.”

Lời tác giả:

Biểu cảm thâm tình nhất trên thế giới này có lẽ là thái tử nói, em còn đáng yêu hơn cả cờ vậy.

34. Chương 34

Nhan Hàm trước năm mười ba tuổi là một cô bé như thế nào, xinh đẹp, đáng yêu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hồn nhiên mơ mộng. Đặc biệt khi cười tươi, trong đôi mắt kia phát sáng óng ánh.

Vừa thấy là biết đứa trẻ nuôi nấng trong gia đình rất hạnh phúc.

Nhan Hàm đã sống trong một gia đình như vậy, bố mẹ và cô, còn có gia đình ông bà nội và bác sống tại một thành phố khác rất xa. Cô rất thích anh họ Nhan Chi Nhuận, tiếc là hằng năm cô chỉ có thể cùng bố đến nhà ông nội một lần vào dịp tết, hơn nữa cũng không thể ở lại.

Bởi vì ông nội nói ông đã đuổi bố ra khỏi nhà từ lâu, nếu không phải vì bà nội và bác cầu xin, còn có sự xuất hiện của cô, thế thì bố cô ngay cả một bữa cơm cũng không được ăn trong nhà.

Mặc dù là vậy, Nhan Hàm chưa bao giờ cảm thấy có quan hệ gì.

Dù sao cô và ông nội một năm nhiều lắm gặp một lần, hơn nữa ông nội không thích bố, nhưng ông rất thích cô.

Mỗi lần vào dịp tết, ông nội đều lén nhét tiền lì xì cho cô, bảo tự cô giữ riêng, đừng giao cho bố mẹ.

Năm mười ba tuổi, tưởng rằng cuộc sống như vậy chính là cả đời.

Mẹ vẫn múa vũ đạo bà thích, bố làm giáo viên trong trường đại học, thường xuyên xuống bếp thể hiện tài năng cho hai mẹ con, tay nghề tổ truyền của nhà họ Nhan.

Nhưng cuộc sống luôn như vậy, tương lai và bất trắc, ai biết được cái nào đến trước.

Nhan Hàm vẫn nhớ rõ hôm đó, cô đang ngủ ngon lành, nhưng âm thanh gõ cửa bên ngoài rất lớn.

Khi cô mặc đồ ngủ đi qua mở cửa, nhìn thấy đồng nghiệp của bố, giáo sư Trần ở sát vách cùng vợ chú ấy đứng ở cửa, sắc mặt hai người khẩn trương, bảo cô đi theo bọn họ ra ngoài.

Nhan Hàm sửng sốt, cô biết hôm nay mẹ ngồi máy bay về, bố đi đón mẹ.

Sau khi xuống lầu, cô mới phát hiện bên ngoài mưa rất lớn, mưa to tầm tã, chú Trần lái xe, mặc dù cần gạt nước ra sức chuyển động, cảnh bên ngoài vẫn mơ hồ không thấy rõ lắm.

Dì ở bên cạnh bảo chú ấy chạy chậm lại, chậm một chút.

Đèn đường xung quanh đều không chiếu được màn đêm và màn mưa đêm hôm đó.

Cho đến khi cô theo bọn họ đến nơi thì mới biết được đó là bệnh viện. Không ai thích bệnh viện cả, đặc biệt loại bệnh viện trong ban đêm này, tiếng mưa dội trên mặt đất, tựa như nện vào trái tim cô.

Nhan Hàm không muốn đi vào, cô muốn trở về chờ bố mẹ về nhà.

Nhưng chú Trần nắm chặt lòng bàn tay cô, cho đến khi đưa cô tới bên ngoài phòng phẫu thuật.

Sau đó, cô nhìn thấy mẹ một thân máu me ngồi trên hành lang ngoài phòng phẫu thuật.

.....

Nhan Hàm vốn lặng im nhìn mặt hồ, giờ phút này cô hơi khựng lại, quay đầu nhìn người bên cạnh, thời gian quả nhiên lớn lao, hồi trước ngay cả khi không nhắc tới cũng bóc ra miệng vết thương, hiện giờ cô đã có thể bình tĩnh kể lại.

Cô nhẹ giọng nói: “Chuyện tiếp theo cậu hẳn là đoán được.”

Bùi Dĩ Hằng dịu dàng nhìn cô, anh không phải người giỏi ăn nói, vì thế anh vươn tay khẽ khàng vỗ về bờ lưng cô.

Bàn tay người đàn ông dày rộng, cách lớp quần áo vẫn lộ ra sức lực nhẹ nhàng.

Lông mi dày đặc của Nhan Hàm hơi cụp xuống, trước khi cất tiếng, cô khẽ run, dường như đang cố hết sức không chế cảm xúc trong cổ họng của mình: “Mỗi lần khi nghe được bản tin tai nạn xe cộ, có lẽ chỉ là mấy con số trên tin tức, nhiều nhất là thản nhiên nói một câu thật đáng thương quá. Nhưng khi điều đó thật sự xảy ra trên người mình...” Cô hít sâu một hơi, thấp giọng nói, “Sẽ phát hiện, một câu nén bi thương hoàn toàn chẳng làm nên chuyện gì.”

Lông mày Bùi Dĩ Hằng nhíu chặt.

“Nỗi đau này sẽ dai dẳng không dứt trào dâng trong người cậu, chỉ cần nhắm mắt lại, chỉ cần có khoảng không bình lặng, nó sẽ liên tục không ngừng khiến cậu hiểu rõ triệt để, cậu phải mất đi người này, sẽ không còn gặp lại người ấy nữa.”

“Người ấy sẽ trở thành bức ảnh đen trắng trên vách tường, sẽ trở thành một nhúm bụi trong cái hộp nhỏ nhỏ kia, người đó sẽ không bao giờ sống lại tươi cười với cậu, bảo cậu thức dậy chiêm trướng, lúc cậu không vui sẽ chọc cậu cười.”

Bùi Dĩ Hằng rốt cuộc không nhận được nữa, anh nhẹ giọng nói: “Nhan Nhan, đủ rồi, đủ rồi.”

Nhưng ngay khoảnh khắc này Nhan Hàm níu chặt cánh tay Bùi Dĩ Hằng, ngón tay cô như là dùng hết sức lực, gần như là âm thanh từ trong cổ họng nghẹn ra, giọng khàn khàn mang theo nước mắt: “Thế nên mẹ tôi mới có thể tự sát đúng không?”

Chính bởi vì vậy, nghĩ đến phải vĩnh viễn mất đi người yêu, trong lòng không thể chấp nhận điều này.

Nỗi đau đớn này không giống như cát chảy, theo thời gian trôi qua, mà là đọng lại dưới đáy lòng từng chút một, rốt cuộc đến một ngày hoàn toàn bùng nổ.

Nhan Hàm từng không hiểu được, cô không hiểu, vì sao khi đã mất bố mẹ lại tàn nhẫn như vậy bỏ lại một mình cô chứ.

Cho đến thật lâu sau, cô đọc được một tin tức, sau khi người vợ qua đời, người chồng đã tự tử theo.

Người chồng kia là một cô nhi, bởi vì gặp được vợ mình, có người nhà lần nữa, nhưng sau khi vợ qua đời, niềm tin của người chồng cũng sụp đổ theo.

Tề Nguyên, mẹ Nhan Hàm hồi bốn tuổi cha mẹ đều qua đời, bởi vì không có họ hàng bằng lòng nuôi dưỡng bà. Cuối cùng Tề Nguyên bị đưa đến cô nhi viện.

Sau đó bà thích nhảy múa, là ông viện trưởng trong cô nhi viện kiên trì để bà học nhảy múa, cuối cùng thi đậu đại học. Nhưng ông viện trưởng lại vì bệnh qua đời vào năm bà lên đại học.

Trong bức thư cuối cùng Tề Nguyên để lại cho Nhan Hàm, bà xin Nhan Hàm hãy tha thứ cho sự yếu đuối của bà.

Bà nói với Nhan Hàm, cuộc đời bà đã trải qua rất nhiều lần ly biệt, thuở nhỏ mất đi cha mẹ, năm đó vừa tròn mười tám lại mất đi viện trưởng như người cha ruột.

Bà vốn muốn sống cô độc quãng đời còn lại, nhưng bố Nhan Hàm tựa như một tia sáng, xâm nhập vào cuộc sống của bà mạnh mẽ lại không cho phép kháng cự.

Lúc Tề Nguyên quyết định lấy bố của Nhan Hàm, bà nói với mình, tin tưởng số phận lần nữa.

Tin tưởng ông trời lần nữa, cuối cùng thương xót bà.

Mặc dù người nhà họ Nhan không chấp nhận bà, nhưng bố Nhan Hàm chẳng hề do dự lựa chọn bà, để bà tiếp tục kiên trì múa vũ đạo bà thích, từ đầu đến cuối đều đứng về phía bà.

Ông đã từng nói, Tề Nguyên không có ai cả, chỉ có ông thôi, ông phải bảo vệ bà.

Lời hứa hẹn này, ông thật sự nói được làm được.

Cuối cùng, ông dùng mạng sống bảo vệ bà.

Tề Nguyên rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi bà cho rằng những bất hạnh nửa đời trước sẽ được bù đắp nửa đời sau.

Cho đến khi ông trời lấy lại hạnh phúc này của bà, bà tận mắt thấy người mình yêu nhất chết trước mặt bà.

Bà đã từng nói với chính mình rất nhiều lần, bà còn có một đứa con gái, đứa con gái của bà còn nhỏ.

Nhưng bà thật sự quá mệt mỏi.

Mệt lắm, mệt lắm rồi.

Mệt đến mức bà không muốn vùng vẫy nữa.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, rõ ràng thường ngày là cô gái hoạt bát cởi mở như vậy, giờ đây cô im lặng ngồi bên cạnh anh, bình tĩnh kể lại, giọng cô càng ngày càng bình thản, đến mức Bùi Dĩ Hằng không muốn lắng nghe thêm một câu gì nữa.

Ánh mặt trời sáng nhất, nhưng không chiếu sáng lòng người.

Rốt cuộc dường như anh biết sợ hãi lần đầu tiên, không thể kiểm chế lý trí của mình, vươn tay kéo Nhan Hàm vào trong lòng.

Động tác của anh hơi thô lỗ, gần như một tay lôi người qua.

Cầm Bùi Dĩ Hằng gác trên đỉnh đầu cô, anh thấp giọng tựa như dỗ dành cô: “Nhan Hàm, em đừng sợ, đừng sợ.”

Anh như là hiểu được nỗi lo âu của cô, nhẹ nhàng trấn an cô.

Nhan Hàm hơi nghiêng má mình, cái ôm của anh rất ấm áp.

Con người chính là như thế, đáy lòng rõ ràng nhắc nhở bản thân, đừng quá lưu luyến. Nhưng cái ôm ấm áp lại dày rộng như vậy, lần này tới lần khác, sẽ khiến cô nghiện mất.

Nhan Hàm như là tìm được một tư thế thoải mái, khẽ khàng nép trong lòng anh.

Chỉ một lần, cho dù lưu luyến cũng được, nghiện cũng được, chỉ lúc này thôi.

Rốt cuộc hồi lâu sau, Nhan Hàm thấp giọng nói: “Có đôi khi tôi cứ suy nghĩ, nếu mẹ không bao giờ gặp bố, có lẽ bà thật sự sẽ giống như mình đã dự tính, trở thành một nhà nghệ thuật cô độc, tới năm mươi tuổi tuy rằng còn một thân một mình, nhưng vẫn còn có sân khấu và khán giả của bà.”

Thế nhưng sau khi ném trải tình yêu đẹp nhất trên thế giới thì sẽ không chịu được nỗi cô quạnh vô biên như vậy.

Tình yêu sâu đậm, chỗ dựa của cả thể xác và tâm hồn như vậy, vào khoảnh khắc bỏ qua đời tất cả đều sụp đổ.

Tới giờ Nhan Hàm cũng chưa nghĩ tới chuyện yêu đương, bởi vì cô không muốn ném thử tình cảm sâu đậm như vậy, khi ngọt ngào thì hạnh phúc, nhưng khi tuyệt vọng thì chính là tối tăm triệt để.

Thực ra một mình cô vẫn có thể sống rất vui vẻ.

Cô không cần dựa vào ai cả có phải không.

Mà khi cô từ trong lòng Bùi Dĩ Hằng ngẩng đầu lên, ánh mắt cô nhìn anh thẳng tắp, ngữ khí kiên định trước nay chưa từng có.

Cô nói: “Bùi Dĩ Hằng, tôi, phải nói xin lỗi với cậu.”

Tôi xin lỗi, đừng thích tôi.

*

Tới cuối năm, hoạt động trong trường đều nhiều lên, từng học viện đã bắt đầu chuẩn bị luyện tập tiệc tối cuối năm.

Sau khi Ngải Nhã Nhã về nước, quả thực là bận rộn không ngừng. Cô là người duy nhất trong phòng ký túc giữ chức tại hội sinh viên, có điều từ khi Nhan Hàm cùng lớp một năm nhất làm cả học viện truyền thông mất mặt, Ngải Nhã Nhã có liên quan cũng không được hoan nghênh.

Lúc đi học, cô liếc nhìn tin tức trên diễn đàn, cười khẩy lạnh lùng một tiếng.

Cô quay đầu nhìn Trần Thần nói: “Hội sinh viên định làm tội liên đới à? Sinh viên lớp một chúng ta chỉ có thể chạy việc, việc nặng nhọc vất vả đều ném cho chúng ta làm.”

Trần Thần đồng tình nhìn cô bạn, thấp giọng nói: “Lần trước Lam Tư Gia mất mặt lớn như vậy, vốn bảo cô ta phải công khai xin lỗi, kết quả sau đó cũng không biết tìm được quan hệ gì, thế mà cũng dè xuông được. Cậu xem giờ mới mấy ngày, cái đuôi của cô ta lại vểnh lên.”

Sau khi Ngải Nhã Nhã trở về, bốn người các cô đi học đều ngồi ở hàng ghế sau cùng trong phòng học.

Lúc này Nghe Cảnh Hề nghiêm túc nghe giảng bài, hoàn toàn không phản ứng việc nhiều chuyện của hai cô bạn.

Ngải Nhã Nhã ngược lại nhìn thoáng qua bên cạnh, thấp giọng nói: “Sao tớ cảm thấy bạn học Nhan Hàm gần đây là lạ nha.”

“Hóa ra không chỉ mình tớ thấy vậy.” Trần Thần lập tức gật đầu nói.

Hai người liếc nhau một cái, đồng thời nhìn sang Nhan Hàm.

Nhan Hàm chẳng hề chơi di động, cô đang lơ đãng nhìn nhìn, cầm bút trên tay, chống cằm, ánh mắt nhìn chằm chằm bức giảng đằng trước, nhưng vừa nhìn đã biết tư tưởng đã bay xa từ lâu.

Toàn thân là cảm giác thần thờ.

Trần Thần nói: “Sao tớ thấy cậu ấy thế này giống như thất tình rồi ấy.”

Nấp bút Ngải Nhã Nhã gõ nhẹ hai cái trên quyển sách: “Tớ thấy càng giống như là bị bỏ hơn.”

Ngải Nhã Nhã chợt nói: “Đúng rồi, không phải lần trước cậu nói với tớ, Nhan Nhan chúng ta với lão đại lớp kia có quan hệ không bình thường à.”

“Đúng rồi, Bùi lão đại người ta chính là người vì Nhan Hàm tức giận uống ba ly rượu.” Trần Thần chắc một tiếng, hơi cảm khái nói, “Nếu có nam sinh bằng lòng đối với tớ như vậy, tớ khẳng định lấy thân báo đáp ngay tại chỗ.”

Đối với chuyện này, sau khi Ngải Nhã Nhã về nước nghe Trần Thần kể lại.

Các cô vốn nghĩ rằng, không bao lâu sẽ đợi được Nhan Hàm mời cả phòng ký túc ăn một bữa tối. Ngay cả địa điểm hai người cũng chọn xong rồi, định đòi giá cao một phen.

Vì thế Trần Thần rất hiếu kỳ đẩy Nhan Hàm, hỏi: “Nhan Nhan, hiện tại cậu và Bùi lão đại là tình huống gì hả?”

Nhan Hàm bị cô bàn đẩy lấy lại tinh thần, suy nghĩ một chút.

Tình huống gì ư?

Tình huống hiện tại là, cô đã hai tuần không gặp anh. Từ lần chia tay ở công viên, Nhan Hàm đã hạ quyết tâm phải phân rõ giới hạn với Bùi Dĩ Hằng, nhưng không ngờ cô còn chưa bắt đầu hành động đã phát hiện Bùi Dĩ Hằng hình như không còn ở đối diện.

Cô vốn không xác định, cho đến khi có một ngày, cô nhìn thấy một dì tới nhà quét dọn làm vệ sinh.

Cô mới biết đạo này ở đây không có người ở.

Anh đi rồi, Nhan Hàm cảm thấy mình nên yên tâm. Thật sự nên như vậy.

Dù sao anh không có quán quýt, khiến cô khó xử.

Nhưng Nhan Hàm lại có chút ầm ức nói không nên lời, không phải nói rồi sao, anh còn thích cô hơn cờ vậy. Anh đánh cờ nhiều năm như vậy, sao tới cô lại thoáng cái vứt bỏ rồi.

Đương nhiên loại ý tưởng này cuối cùng bị Nhan Hàm phân định là nguy hiểm cực độ.

Dù sao nếu cô có loại ý nghĩ này, chẳng phải không khác gì điều thần trong truyền thuyết à, nếu không thể chấp nhận thì hãy thành thật nói rõ ràng.

“Không có tình huống gì, bọn tớ chỉ là quan hệ đàn chị đàn em bình thường, cậu đừng đoán lung tung nữa.” Nhan Hàm vô tình nói.

Trần Thần nhìn dáng vẻ cô cúi đầu ghi chép, im lặng vài giây: “Tại sao Ngải Nhã Nhã không thể giống như cậu, phát triển thành quan hệ đàn chị đàn em ‘bình thường như vậy’ với người ta chứ.”

Ngải Nhã Nhã: “...” Cô nhất định phải nằm chịu thương sao?

Có điều Nhan Hàm không muốn nói, các cô cũng không mặt dày hỏi han.

Sau khi tan học, Trần Thần đề nghị tới quán lẩu Bắc Kinh mới mở bên ngoài, nghe nói thịt dê bên đó là đặc biệt chính tông.

Mùa đông mà, không phải nên ăn thịt dê à.

Nhan Hàm và Nghê Cảnh Hề đều tỏ thái độ sao cũng được, sau khi Trần Thần thuyết phục Ngải Nhã Nhã, bốn người ra cổng trường chuẩn bị ra ngoài.

Lúc đi trên đường, Trần Thần lướt bài viết diễn đàn trường, đột nhiên lướt ra một cái.

Cô khê hô: “Mẹ nó, cái này là ai đăng hả, điên rồi sao?”

“Gì đó?” Ngải Nhã Nhã sáp lại gần.

Trần Thần có chút không lời nói cất tiếng: “Lại nói Bùi lão đại của chúng ta và Lam Tư Gia là thanh mai trúc mã, nói chuyện liên hoan lần trước là một sự hiểu lầm. Lúc này lão đại và Lam Tư Gia cãi cọ hiểu lầm, còn nói hiện nay hai người họ tiến triển rất thuận lợi.”

“Mẹ nó, tiến triển thuận lợi là cái quỷ gì hả?” Từ khi Bùi Dĩ Hằng uống ba ly rượu thay Nhan Hàm, Trần Thần luôn cảm thấy anh quả thật rất ngẫu.

Cô đã tôn sùng Bùi Dĩ Hằng, nhận định anh là nam thần thứ hai trong lòng sau nam thần Bùi Tri Lễ của cô.

Cô còn từng cảm khái, quả nhiên nam thần họ Bùi đều điển trai ưu tú như vậy.

Ngải Nhã Nhã căm ghét nói: “Đây là tay sai bên cạnh Lam Tư Gia đăng lên rồi, ai sẽ cảm thấy giữa bọn họ tiến triển thuận lợi chứ?”

“Vây cũng chưa hẳn.” Nghê Cảnh Hề đột nhiên nói một câu, hai người kia liền nhìn sang cô, trông thấy Nghê Cảnh Hề hất cằm hướng về phía đối diện nói, “Nhìn bên kia kìa.”

Quả nhiên hai người trông thấy một chiếc Bentley đỗ trước cổng trường, bởi vì chiếc xe này thật sự rất nổi bật.

Hề là sinh viên qua lại đều sẽ quay đầu nhìn ngó vài lần.

Lúc này có hai người đứng bên cạnh xe, chàng trai mặc áo khoác lông màu xám nhạt, bờ vai dày rộng nổi bật dưới lớp quần áo, dáng người càng cao thẳng hơn. Mái tóc ngắn của anh hình như hơi dài, lúc này anh đang cúi đầu nói chuyện với người đối diện.

Trong nháy mắt Trần Thần và Ngải Nhã Nhã im miệng, bởi vì các cô nhìn thấy sau khi Bùi Dĩ Hằng lên xe, Lam Tư Gia cũng đi theo lên xe ngồi.

Mẹ nó...tình huống gì đây hả.

Ba người các cô quay đầu nhìn sang Nhan Hàm, trông thấy cô gái mặt không biểu cảm, cất tiếng: “Tớ nói, tớ từ chối Bùi Dĩ Hằng, các cậu tin không?”

Ba người kia đều lộ ra biểu cảm đồng tình.

Đứa nhỏ này, điên loạn rồi.

*

Trên xe, Lam Tư Gia vui vẻ nói: “A Hằng, tớ thấy thành tích thi giữa kỳ của cậu cũng không tệ lắm. Bọn họ còn nói cậu nhập học đặc thù, tớ đã nói cậu nhất định có thể được.”

“Cô vui thế sao?” Đột nhiên, Bùi Dĩ Hằng như là không chịu được tiếng ồn ào của cô ta, anh thấp giọng cất tiếng.

Lam Tư Gia sững sốt.

Bùi Dĩ Hằng nhíu mày: “Cô không phải đi thăm mẹ tôi sao? Bà ấy ngã bệnh, cô chỉ cần quan tâm bà ấy là được rồi.”

Nửa tháng nay, sức khỏe Trình Di lại không tốt cho lắm. Lúc trước bà từng nhập viện điều trị, dạo này lại có phần lặp lại, sau khi ở bệnh viện mấy hôm thì về nhà tiếp tục dưỡng bệnh.

Bùi Dĩ Hằng sợ đi về nhà ở cũng là muốn ở cùng bà.

“Dừng xe.” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói, tài xế đang trước xuyên qua tấm kính nhìn qua, vẫn đỗ xe ở ven đường.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Chú Trương, chú đưa cô ta về nhà trước đi, lát nữa cháu về nhà.”

Nói xong, anh đẩy cửa xe ra đi xuống.

Lam Tư Gia hoàn toàn không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy cửa xe đóng lại, sau đó anh dần biến mất tại ven đường.

Nơi này thật ra cách trường rất gần, Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy tiệm 7-11 kia ở ven đường, đúng là hơi có ấn tượng.

Ngày đó sau khi anh uống rượu, có phải đã tới nơi này không.

Vì thế anh đi vào, mua một chai nước khoáng, ngồi trên ghế đẩu. Đối diện cánh cửa kính là đường phố rộng ràng nhốn nháo, tất cả đều thu vào đáy mắt anh.

Rốt cuộc anh lấy ra di động, mở ra nhóm WeChat mà anh luôn rất ít nói.

[nếu rất nhớ một người thì phải làm sao.]

Lời tác giả:

Nhìn xem thái tử chúng ta bị dọa rồi, muốn liên lạc với nàng tiên nhỏ lại không dám, sợ sẽ làm cô ấy khóc.

Thái tử, mau để tôi ôm một cái, mẹ đau lòng cho con lắm.

35. Chương 35

Trình Tân Nam tối qua chơi game cả đêm, buổi sáng sau khi miễn cưỡng đi học, giữa trưa quay về ký túc xá thì ngủ thẳng cho tới giờ. Lúc này đang nửa mê nửa tỉnh, thế nên khi di động nằm dưới gối đầu kêu vo vo một chút, cậu ta mơ màng cầm lên.

Khi Trình Tân Nam nhìn những lời kia trong nhóm chat, cậu ta chẳng hề nghĩ ngợi, trực tiếp gửi qua.

[nhớ nhiều như vậy làm gì, phải hành động, trực tiếp đi tìm cô ấy.]

Cậu ta ngáp một cái thật lớn, chuẩn bị thả lại di động dưới gối, tiếp tục ngủ một giấc. Quả nhiên là lớn tuổi, nhớ lại hồi sơ trung cao trung chơi game suốt đêm, cậu ta còn có thể đi học cả ngày.

Ngay khi Trình Tân Nam trở người, chuẩn bị ngủ tiếp.

Cậu ta đột nhiên vươn tay lấy ra di động lần nữa, mau chóng mở khóa, mở ra nhóm WeChat, sau đó nhìn chằm chằm ảnh đại diện của cậu nói ban nãy.

Ảnh đại diện của Bùi Dĩ Hằng rất đơn giản, một tấm hình trắng như tuyết, nằm chính giữa là một quân cờ màu đen.

Đúng vậy, quả thật là A Hằng đăng lên, cậu ta tưởng ban nãy mình ngủ mơ, nhìn nhầm rồi.

Chờ sau khi lấy ra di động xác nhận lần nữa, Trình Tân Nam thật mẹ nó hơi điên rồi.

Cậu ta đang hô hoán một tiếng thì Cao Nghiêu đẩy cửa tiến vào, suýt nữa bị hết hồn, bó tay nói: “Ông đây mới xuống lấy đồ ăn, cậu liền điên rồi à.”

“Không phải, cậu xem di động này.” Trình Tân Nam dốc sức chỉ di động của mình.

Cao Nghiêu bởi vì đi xuống lấy đồ ăn gọi bên ngoài, thế nên để di động trên bàn.

Không ngờ lúc này cầm lên, nhìn thấy tin nhắn trong nhóm chat, phản ứng đầu tiên tức thì là: “Bà nó.”

Cao Nghiêu nhìn Trình Tân Nam, vẫn giữ sắc mặt không dám tin, còn Trình Tân Nam thì trở người ngồi dậy, gãi mạnh hai cái trên đầu, rớt cuộc như là nhận mệnh nói: “Điện hạ của chúng ta, thật sự muốn hạ phàm rồi?”

Hai người nhìn nhau một cái, lại chẳng ai dám tùy tiện trả lời.

Dù sao đây chính là Bùi Dĩ Hằng mà, hai người họ có thể một ngày trêu chọc Bùi Dĩ Hằng mười tám lần, bảo anh nhanh chóng tìm bạn gái, nếu thật sự không được thì chọn một người trong nhóm fan cũng được, dù sao nhan sắc của mấy cô ấy cũng được lắm.

Chẳng phải có rất nhiều ngôi sao thành đôi với fan của mình à.

Nhưng bọn họ trêu chọc thì trêu chọc, vẫn cho rằng anh sẽ không động lòng.

Nói Bùi Dĩ Hằng thế nào nhỉ, quả thật tuổi trẻ tài cao, thiếu niên thiên tài, những lời khen ngợi đặt trên người anh cũng chẳng chê nhiều. Nhưng tuổi trẻ tài cao thật sự đến trình độ này, đó chính là sức chuyên tâm đáng sợ đến mức nhất định.

Hồi trước anh ở trong nhà sư phụ, mỗi ngày đến viện cờ vây học cờ, sau đó thì qua lại trong nhà.

Bởi vì bữa ăn không phải ở viện cờ vây mà là trong nhà, thế nên anh từng có một trăm đồng đặt trong túi, suốt cả tháng chẳng tốn đồng nào.

Mặc dù anh đã trèo lên đỉnh thế giới từ sớm, hơn nửa năm chặt vị trí đứng đầu thế giới mấy năm rồi.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng chưa bao giờ có một chút buông lỏng, mức độ say mê cờ vây của anh vẫn khiến người ta có cảm giác đáng sợ và kính nể.

Thế mà người như vậy lại có một ngày sẽ nói, anh rất nhớ một người.

Loại cảm giác này, anh khẳng định cực kỳ thích người kia.

Thế nên Trình Tân Nam dè dặt trả lời: [A Hằng, cậu ở nhà hả? Nếu không tôi và Cao Nghiêu đi tìm cậu nhé.]

Bùi Dĩ Hằng vốn đang nhìn xe cộ bên ngoài, thỉnh thoảng anh cũng sẽ có chút mơ hồ. Thực ra đối với sự lùi bước của Nhan Hàm, anh hiểu được một ít.

Bởi vì sợ mất đi nên dứt khoát từ chối tiếp nhận.

Di động trên bàn rung mấy cái, anh buông ra bàn tay cầm chai nước khoáng, vươn tay mở khóa màn hình, thấy tin nhắn trong nhóm chat.

Anh nhìn thấy tin nhắn này, đột nhiên khóe miệng nhếch lên nụ cười.

Xem ra những lời của anh không chỉ dọa anh sợ, cũng dọa tới Trình Tân Nam và Cao Nghiêu rồi.

Lòng dạ Bùi Dĩ Hằng hiếm khi sinh ra mấy phần hài hước.

Cũng may anh coi như biết kiềm chế, tiện tay trả lời: [dạo này tôi đều ở trong nhà, sức khỏe của mẹ tôi không tốt lắm.]

Sau khi gửi tin nhắn xong, Bùi Dĩ Hằng gọi xe cho mình, chuẩn bị ngồi xe về.

Nhưng khi trong nhóm chat lại phát ra tin nhắn, Bùi Dĩ Hằng không nhìn tin nhắn mới, ngược lại ánh mắt dừng tại dòng thứ nhất Trình Tân Nam trả lời anh.

Trực tiếp đi tìm cô ấy.

Tìm cô ấy.

Anh hé miệng, ba chữ này tựa như có ma lực, quanh quẩn mãi trong đầu anh.

*

Lúc Bùi Dĩ Hằng trở về, anh vốn định đi thẳng về phòng, kết quả nhìn thấy Trình Di và Lam Tư Gia từ trong vườn hoa chậm chậm đi tới.

Anh thấy Trình Di, lập tức hơi cau mày đón lấy, thấp giọng nói: “Sao mẹ đi ra đây?”

“Mấy hôm nay mẹ cứ nằm trên giường ngọt ngào quá, may mà hôm nay Tư Gia trò chuyện với mẹ. Đứa nhỏ này thật là hiểu chuyện.” Sắc mặt Trình Di không tệ, sức khỏe của bà là bệnh cũ, cần tĩnh dưỡng cho tốt.

Lam Tư Gia nghe xong, cúi đầu lộ ra biểu cảm thẹn thùng.

Cô ta biết hai đứa con trai của nhà họ Bùi đều rất hiếu thảo. Cô ta vốn cho rằng mình có thể chờ đến khi Bùi Dĩ Hằng chủ động nói chuyện với mình, nhưng cô ta cúi đầu thẹn thùng đợi hồi lâu, người đối diện vẫn chẳng nói câu nào.

Lam Tư Gia rút cuộc dè dặt ngẩng đầu lên, kết quả chạm vào ánh mắt Bùi Dĩ Hằng.

Con người đen nhánh của anh rõ ràng chẳng có cảm xúc quá lớn, thoạt nhìn điềm tĩnh không gợn sóng, nhưng tựa như có nam châm thu hút người khác chặt chẽ.

Lam Tư Gia tâm thần hốt hoảng, cô ta lập tức cười gượng, nhẹ giọng nói: “Dì à, đều là việc nên làm mà. Mấy hôm nay mẹ cháu đi công tác, không thì bà ấy cũng đến thăm dì từ sớm.”

Tâm tình Trình Di quả thật rất tốt.

Tuy rằng thời gian này Bùi Dĩ Hằng ở nhà, nhưng anh luôn trầm lặng, hướng hồ là con trai mà, thật sự không tri kỷ bằng con gái.

Lam Tư Gia vắt óc suy tính đồ ngọt bà vui vẻ, Trình Di lại được đi dạo bên ngoài, thật đúng là thể xác và tinh thần có cảm giác thoải mái.

“Làm phiền mẹ cháu và cháu rồi, sức khỏe của dì không sao.” Trình Di cười nói.

Lam Tư Gia nhỏ giọng nói: “Thực ra cháu muốn đến thăm dì từ sớm.”

Trình Di hơi kinh ngạc nói: “Thế sao không đến hả, dì hoan nghênh cháu bất cứ lúc nào.”

“Dì à, dì nói vậy cháu làm thật đấy.” Lam Tư Gia khoát cánh tay Trình Di, cười đến vui vẻ.

Lúc này, Bùi Dĩ Hằng rút cuộc lên tiếng, thấp giọng nói: “Bên ngoài lạnh lắm, mẹ nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Trình Di cười gật đầu, Lam Tư Gia mau chóng cùng bà đi vào.

Đến khi tới phòng khách, người giúp việc mới bưng bánh ngọt ra. Đây là do Trình Di gọi người mua về, đặc biệt tiếp đãi Lam Tư Gia.

“A Hằng, con có muốn cùng mẹ và Tư Gia ăn một chút không?” Trình Di nhìn Bùi Dĩ Hằng cầm cặp sách vừa thay dép tiến vào.

Lam Tư Gia tỏ vẻ vui mừng, nhìn anh với vẻ chờ mong.

Không ngờ Bùi Dĩ Hằng thần nhiên nói: “Không muốn, con không thích.”

Khi bóng lưng anh biến mất tại đầu cầu thang, Lam Tư Gia mất mát thu hồi tầm mắt của mình, chẳng qua không ngờ Trình Di đang khẽ cười nhìn cô ta.

Lam Tư Gia mau chóng giải thích: “Dì ơi, dì nói A Hằng có phải còn giận cháu không?”

Cô ta lộ ra chút biểu cảm uất ức, nhẹ giọng nói: “Chuyện đó cháu đã nói với dì, lúc ấy tui cháu bị người ta làm bẩn, cháu hơi tức giận, dù sao đó cũng là của mẹ tặng cho cháu.”

“Nhưng cháu thật sự không ép người ta uống rượu, càng không ức hiếp người khác. Dì à, dì hiểu cháu mà.”

Trình Di khẽ cười, dịu dàng nói: “Quên đi, chuyện đã qua rồi, không cần nhắc tới nữa.”

“Vâng, cháu biết.” Lam Tư Gia thấy Trình Di không muốn nhiều lời, mau chóng gạt đầu.

Bình thường ở trước mặt cán sự trong hội sinh viên cô ta là một đàn chị kiêu căng đứng đầu đoàn chủ tịch, hiện giờ ở trước mặt Trình Di, có thể nói là dùng hết mưu mẹo của bản thân để lấy lòng bà.

Khi Lam Tư Gia dùng thìa bạc múc lên một miếng bánh ngọt, cô ta nhìn xung quanh.

Nhà họ Bùi thật xinh đẹp quá, mặc dù đến đây rất nhiều lần, cô ta vẫn cảm thấy nhà họ Bùi xinh đẹp khiến người ta lóa mắt.

Thẩm mỹ của Trình Di tốt lắm, cho dù là đồ trang trí trong nhà hay là tranh treo trên tường đều rất đẹp. Đặc biệt là bức họa kia treo trong phòng khách, ấn tượng Lam Tư Gia đặc biệt khắc sâu, lúc bức họa này được đưa tới nhà, cô ta trùng hợp có mặt ở đây.

Lúc treo lên, người phụ trách bức họa đặc biệt nói với công nhân, bức họa này trị giá hơn sáu trăm vạn.

Ngày đó Lam Tư Gia đứng rất lâu trước bức họa này.

Ba mẹ cô ta phần đầu cả đời, tại thành phố này chẳng qua chỉ có một căn nhà trị giá hơn năm trăm vạn mà thôi.

Nhà họ Bùi tùy tiện treo một bức họa trên tường, lại còn đắt hơn cả căn nhà của cô ta. Khi đó Lam Tư Gia âm thầm hạ quyết tâm, cô ta phải thay đổi xuất thân của mình.

Cái gì giàu ít thì yên lòng, cô ta không cần cái gọi là thường thường bậc trung, cô ta muốn làm người đứng trên người khác.

Thế nên mặc kệ Bùi Dĩ Hằng lạnh nhạt thế nào với cô ta, cô ta cũng không để ý, chỉ cần cô ta cố gắng, một ngày nào đó cô ta sẽ nhận được mọi thứ mình muốn.

Chính là nơi này.

*

Khi Trình Tân Nam và Cao Nghiêu tới nơi, đúng lúc thấy Lam Tư Gia và Trình Di ở phòng khách trò chuyện tươi cười.

Bọn họ chơi với Bùi Dĩ Hằng từ bé, quan hệ giữa mấy nhà lại chẳng cần phải nói, thế nên hai người vừa tiến vào thì chào hỏi Trình Di một tiếng.

Trình Di cười nói: “A Hằng ở trên lầu đấy, hai đứa mau đi đi.”

Thế là Trình Tân Nam và Cao Nghiêu chạy nhanh lên lầu.

Bọn họ trực tiếp đẩy cửa ra, quả nhiên Bùi Dĩ Hằng ngồi bên giường, đang đánh cờ. Anh hình như rất thích đánh cờ bên cửa sổ, thế nên bàn cờ đều đặt ở đó.

“Điện hạ...”

Trình Tân Nam người chưa đến nhưng tiếng đã đến.

Bàn tay Bùi Dĩ Hằng khẽ động, cũng may định lực nhiều năm rất tốt, quân cờ vẫn nắm vững vàng trong tay.

Hai người họ gần như đồng thời nhào sang bên cạnh Bùi Dĩ Hằng, trong căn phòng này trải thảm dày, thế nên bọn họ ngồi thẳng trên thảm.

Trình Tân Nam cúi đầu, kéo dài tiếng nói: “Điện hạ, lão thần họ giá đến muộn, xin điện hạ thứ tội.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn bàn cờ trước mặt, khoe miệng rớt cuộc nhếch lên nụ cười nhẹ.

Cái tên thiếu năng này...

Ai ngờ Cao Nghiêu bên cạnh đột nhiên đẩy ra Trình Tân Nam, chỉ vào cậu ta nói: “Điện hạ chúng ta độ lượng, thứ cậu tội chết. Cơ mà thân mang tội không tránh khỏi, giờ tôi phụng mệnh điện hạ, phết cậu ta nhé.”

Lúc này, cậu ta vươn tay bắt lấy chỗ kia trên quần Trình Tân Nam.

Hai người thuận thế đánh một trận.

Bùi Dĩ Hằng nhìn hai người họ, rốt cuộc thở dài một hơi.

Cũng may anh vừa mới than thở xong, hai người lập tức ngồi thẳng lưng, im lặng nhìn anh.

Trình Tân Nam suy nghĩ, gãi đầu, bất đắc dĩ nói: “A Hằng, chúng ta đều đàn ông, tôi cũng không giống như những cô gái biết dỗ dành cậu, cậu nói thẳng với bọn tôi đi.”

Thực ra hai người náo động như vậy chỉ vì chọc cười Bùi Dĩ Hằng.

Bình thường ở trong trường, tốt xấu cũng là trai đẹp không tệ, lúc này vì dỗ dành anh quả thực chẳng để ý tới hình tượng. Trên đường hai người tới đây, họ phân tích nhiều lần lời nói kia của Bùi Dĩ Hằng.

Sau đó hai người cùng đưa ra một kết luận, đó chính là điện hạ của bọn họ, hình như bị người ta vút bỏ rồi.

Về phần là ai, cái này không phải rõ ràng rồi à.

Trên đường đi Trình Tân Nam lại đau lòng cho A Hằng của mình, kết quả vừa muốn cảm khái, quả nhiên là nàng tiên nhỏ mà cậu ta nhìn một lần thích ngay, ngay cả nhân vật thần tiên như A Hằng cũng không được.

Cô ngạo mạn quá rồi.

Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn bọn họ, hồi lâu rốt cuộc thản nhiên nói: “Nói gì cơ?”

“Thì là, thì là...” Trình Tân Nam ghen hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được lấy tay chọc Cao Nghiêu một cái.

Cao Nghiêu: “Cậu không phải bị vút bỏ rồi...”

Nếu lúc này có thể lựa chọn, Trình Tân Nam chọn đạp đất thành Phật, trước hết đưa Cao Nghiêu đi Tây Thiên, rồi sau đó tới mình đi.

Ngón tay Bùi Dĩ Hằng vốn ở trên bàn cờ, rốt cuộc sau khi đặt quân cờ xuống, anh chậm rãi thu tay lại. Sau đó anh quay đầu nhìn hai cậu bạn, dùng giọng rất thấp nói: “Tôi thích một người rồi.”

Thích tới mức nào nhỉ, mặc dù cô nói xin lỗi, nhưng trong lòng vẫn đau lòng vì cô.

Anh thực sự rất đau lòng vì cô.

Nhan Nhan từng trải qua những việc như thế, để anh tưởng tượng đến, đáy lòng tựa như bị cẩu véo.

“Nàng, nàng tiên nhỏ sao?” Trình Tân Nam thấp giọng nói.

Bùi Dĩ Hằng hơi ngơ ngác, chợt nhớ tới ngày đó ở quán lẩu, anh ngồi một bên khác của tấm bình phong, nghe cô gửi tin nhắn thoại cho người khác, gương mặt anh bị bóng nặng, bảo người ta giúp xóa đi bài đăng trên diễn đàn.

Khi đó chỉ cảm thấy buồn cười và hoang đường.

Nhưng giờ nhớ lại, khi đó cô che chở anh như vậy.

Thật tốt.

Anh hơi cup mắt, nhìn bàn cờ trước mặt, thấp giọng cười một tiếng: “Ừ, nàng tiên nhỏ của tôi.”

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đồng thời nhìn anh.

Đáy lòng đều có cùng một suy nghĩ.

Xong rồi, điện hạ của bọn họ không cứu được rồi.

36. Chương 36

Nhan Hàm mới từ trong thang máy đi ra, theo bản năng liếc nhìn cánh cửa đối diện.

Vẫn đóng chặt.

Rõ ràng cô biết mật mã của nhà đối diện, chỉ cần mở ra là vào được, thế nhưng vào khoảng thời gian học cò trước đó, cô có thể chạy qua bên này bất cứ lúc nào, hình như nó đã trôi qua rất lâu.

Nhan Hàm chà xát khuôn mặt thật mạnh, ngăn cản bản thân nghĩ vớ vẩn.

Chờ khi cô vừa đến nhà, Khuru Qua liền gọi điện tới, Nhan Hàm hơi mệt mỏi nói: “A lô, sao thế?”

“Em sao vậy hả?” Khuru Qua vốn tràn đầy sức chiến đấu, một lòng muốn khiến Nhan Hàm khuất phục.

Nhưng vừa nghe được giọng cô như vậy, anh ta thấy bất thường.

Nhan Hàm nằm trên sofa, chớp mắt nhìn lên trần nhà, thấp giọng nói: “Đâu có gì.”

Khuru Qua nghe giọng cô như vậy, đáy lòng khẽ run, anh ta quen biết Nhan Hàm lâu như vậy, quả thực chưa từng nghe cô nói giọng điệu này, đặc biệt mệt mỏi, loại uể oải phát ra từ trong xương cốt.

Anh ta thấp giọng hỏi: “Thực sự không có gì ư?”

Nhan Hàm bóp mi tâm, hắng giọng, âm thanh cuối cùng hơi cao giọng: “Ừm, không có gì, anh gọi điện cho em có việc gì sao?”

“Nhan Nhan.” Giọng Khuru Qua trở nên dịu dàng.

Nhan Hàm trở người trên sofa, lạnh nhạt nói: “Nói tiếng người.”

Khuru Qua: “...”

Anh ta không nên hiền lành với cô: “Có một hoạt động muốn bảo em tham gia.”

“Không đi.” Nhan Hàm nói rõ ràng.

Đối với phản ứng của cô, Khuru Qua đã lường trước, anh ta nói thẳng: “Là một hoạt động từ thiện, tổ chức một buổi trực tiếp, đến lúc đó tất cả lợi nhuận đều sẽ quyên góp cho trẻ em vùng núi, dùng để mua quần áo mùa đông chống lạnh cho bọn nhỏ.”

Nhan Hàm không ngờ tới là hoạt động này, cô lập tức nói: “Vậy thì em tham gia. Có điều em không muốn lộ mặt.”

“Giọng nói được chứ? Lộ giọng được chứ?” Khuru Qua ngược lại không làm khó cho lắm, thương lượng.

Nhan Hàm nghĩ ngợi, cảm thấy giọng nói không sao, thế là gật đầu.

Cúp máy, Nhan Hàm nằm sấp trên sofa thế mà ngủ thiếp đi.

Nếu không phải nửa đêm bị lạnh mà thức giấc, e rằng cô sẽ nằm một đêm trên sofa. Có điều bởi vậy, đợi đến sáng khi cô thức dậy, đầu óc nặng nề.

Vì thế cô lặn một vòng trong chăn, gửi tin nhắn thoại cho Trần Thần, bảo cô bạn giúp mình xin phép.

Cho đến buổi chiều sắp tới giờ vào học, Nhan Hàm mới xuất hiện tại phòng học.

Cô mặc áo lông không nói, trên cổ còn đeo khăn quàng cổ, trên mặt còn mang khẩu trang, trên khuôn mặt chỉ lộ ra một đôi mắt đen láy óng ánh.

Nghe Cảnh Hề nhìn dáng cô thế này, lập tức nói: “Ngã bệnh rồi?”

Nhan Hàm gật đầu, thuận tay kéo xuống khẩu trang trên mặt, cổ họng cô đặc biệt khô khốc, hơi khó chịu không muốn lên tiếng, thế nên gật đầu.

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã vốn đang buồn chuyện, lúc này trông thấy bộ dạng của cô, cả hai đều hơi giật mình.

Trần Thần nói: “Cậu đã ốm rồi còn đi học làm gì hả.”

“Tiết này tớ dám không đến sao?” Nhan Hàm đáng lẽ cũng không muốn đi, nhưng nghĩ tới tiết học này, là giáo sư ma quỷ nổi tiếng trong khoa, cô vẫn rời giường.

Ngải Nhã Nhã vươn tay sờ trán cô, thấp giọng nói: “Thật sự hơi nóng đó.”

Bởi vì vị giáo sư này đã viết quy định rõ ràng, ông ta không thích sinh viên ngồi ở dãy cuối phòng học, thế nên tất cả mọi người đều ngồi ở nửa phần trước của lớp học.

Thật đúng là rất trùng hợp, Lam Tư Gia và người trong ký túc của cô ta đúng lúc ngồi ngay hàng ghế trước.

Lúc Nhan Hàm vừa ngồi xuống, chợt nghe được Lam Tư Gia khẽ cười nói: “Tớ nói thật không phải vậy mà, sao các cậu đáng ghét thế.”

“Tư Gia, cậu đừng giấu bọn tớ nữa, hôm qua có bạn học chụp được hai người cùng ngồi xe rời khỏi đây.”

Nữ sinh tóc quăn bên cạnh cười hì hì nói.

“Có thể bảo Bùi Dĩ Hằng ký tên cho bọn tớ không?”

Bàn tay Nhan Hàm chống bờ má, ngồi ở đằng sau, chờ bọn họ nói nói cười cười. Về phần Trần Thần bên cạnh thấy dáng vẻ thần thờ của Nhan Hàm, cô nhìn thoáng qua đằng trước, làm ra biểu cảm hết lời để nói.

Rốt cuộc di động cô kêu một tiếng, nhóm WeChat của bốn người các cô bùng nổ.

Trần Thần: [mẹ nó, tớ thật sự không nghe nổi nữa.]

Ngải Nhã Nhã: [tớ cũng vậy.]

Nghê Cảnh Hề: [tương tự.]

Ngay cả Nghê Cảnh Hề cũng trả lời.

Trần Thần tiếp tục lải nhải: [rốt cuộc ai cho cô ta mặt mũi, hay là giả vờ mình với Bùi lão đại có quan hệ hả? Các cậu nói đi nếu tớ tiết lộ tin này cho fan của Bùi Dĩ Hằng, các cô ấy có xé nát cô ta hay không?]

Ngải Nhã Nhã: [phiền cậu rồi, làm ngay, lập tức, được không?]

Trần Thần: [ngày hôm qua nhìn thấy ở cổng, tớ còn suy nghĩ hôm nay có lẽ nào đăng bài lên không, quả nhiên mới sáng sớm đăng bài còn kèm theo tám ảnh, cô ta có phải đặc biệt tìm người chụp lên khoảnh khắc cô ta ở cùng Bùi Dĩ Hằng không nhỉ.]

Trần Thần: [thật không nhin nổi, Nhan Nhan chúng ta cùng Bùi lão đại có quan hệ tốt vậy, cũng chưa nói gì mà.]

Trần Thần quả thực lải nhải mãi không hết.

Nhưng vào lúc giáo sư đi tới, trong lớp học liền im lặng lại, vị giáo sư này đã từng vì có người chơi game trong giờ học, ném di động của sinh viên xuống dưới lầu.

Thế nên tiết học của ông ta, tất cả mọi người đều rất ngoan ngoãn.

Chờ đến khi tiết học sắp kết thúc, giáo sư mở ra PPT, nói: “Là thế này, năm nay nhà trường sẽ giúp tổ chức một cuộc thi mang tầm toàn quốc. Dùng nhóm nhỏ làm phương thức dự thi, chỉ cần cung cấp một đoạn phim ngắn năm phút là được. Kịch bản, biên tập, quay phim, đều do các em tự quyết định hoàn thành, không có chủ đề, không có cấu trúc, tùy ý phát huy.”

Giáo sư nhìn xung quanh lớp một vòng, thấy mọi người đều tỏ vẻ thiếu hứng thú, ông ta lập tức thần nhiên nói: “Tiền thưởng giải nhất lần này là mười vạn do xí nghiệp tài trợ cung cấp, sau đó tất cả sinh viên đoạt giải đều sẽ trở thành ứng cử viên mạnh của học bổng quốc gia trong khoa, quan trọng nhất là nếu các em muốn tiếp tục chuyên sâu sau năm tư, bất cứ giáo sư nào trong khoa cũng sẽ vui lòng giúp các em viết một bức thư tiến cử.”

“Có điều một nhóm nhỏ ít nhất là bốn người.”

Lúc này cả phòng học bùng nổ.

Sức hấp dẫn quá lớn, dù sao có không ít sinh viên đại học A đều có ý đi du học, nếu có thể cầm được thư tiến cử của giáo sư trong khoa, quả thật rất giúp ích cho bản thân.

Trần Thần lập tức kích động nói: “Tớ muốn tham gia, tớ muốn tham gia.”

Ngải Nhã Nhã cũng gật đầu, lần này cô đi Anh tham gia hoạt động trao đổi, cũng là vì để chuẩn bị sau này ra nước ngoài chuyên sâu.

Bởi vì hình thức dự thi lần này là nhóm nhỏ, thế nên Trần Thần nhìn hai người bên trái, nói: “Nghê đại nhân, Nhan Nhan, hai cậu cũng tham gia đi, vậy thì nhóm nhỏ của chúng ta có bốn người.”

Cả người Nhan Hàm còn rất khó chịu, cô gục đầu, chẳng nói gì.

Ngược lại Nghê Cảnh Hề nhìn PTT chiếu trên bục giảng, cô cười nhẹ một cái: “Tiền thưởng không tệ.”

“Đúng rồi, đúng rồi, giải nhất được thưởng mười vạn đấy, rất cao đó, không thì tớ đưa phần tiền thưởng của mình cho cậu, tớ thì muốn thư tiến cử của một giáo sư thôi.” Trần Thần sợ Nghê Cảnh Hề không đồng ý, chấp hai tay lại, cười nói.

Ngải Nhã Nhã thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Tớ cũng rất muốn thư tiến cử của giáo sư.”

Trần Thần vẫn kiên trì nói: “Nghê đại nhân, xin cậu đấy.”

Rốt cuộc Nghê Cảnh Hề khẽ cười gật đầu: “Muốn tớ tham gia cũng được, nhất định phải lấy giải nhất.”

Trần Thần chớp mắt, Nghê Cảnh Hề đã lấy cây bút gỗ vào trán cô bạn, bất đắc dĩ nói: “Còn nữa, lấy phần tiền thưởng của cậu đi, tớ còn chưa thiếu tiền tới mức đó.”

Trần Thần cảm thấy đã thu phục được người khó nhất, cô quay đầu tươi cười nói với Nhan Hàm: “Nhan Nhan, cậu khẳng định tham gia phải không.”

“Không muốn.”

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã đều tròn tròn mắt.

Lúc này vừa khéo tiếng chuông tan học vang lên, bởi vì hai tiết liên tiếp, thế nên giáo sư bưng cốc trà, đi chậm chậm ra ngoài.

Nhan Hàm lừ đừ từ chỗ ngồi đứng dậy, đi chậm chậm ra ngoài, Trần Thần mau chóng đuổi theo.

Sau khi tiến vào mùa đông, máy bán hàng tự động trong trường liền thêm vào thức uống nóng.

Nhan Hàm mua một cốc ca cao nóng, sau khi chọn xong, âm thanh máy móc chuyển động vang lên, cốc giấy nhỏ màu trắng xuất hiện tại chỗ chuyển hàng. Cô vươn tay cầm lấy cốc giấy, mới vừa bưng tới chớp mũi, ngửi được mùi ca cao ngọt đậm đà thơm nức.

Trần Thần đứng bên cạnh cô, mong đợi nhìn qua, giọng bi thương nói: “Nhan Nhan, xin cậu, gia nhập với bọn tớ đi.”

“Không có hứng thú.” Nhan Hàm thực sự cảm thấy khó chịu, lỗ mũi bị nghẹt, đầu óc nặng nề, cổ họng lại rất khô.

Cô đưa môi tới miệng cốc, uống ngụm nhỏ, chất lỏng lướt qua nụ vị giác, mang theo mùi hương ngọt ngào ấm áp.

Dễ chịu nhiều lắm.

Hai người dọc theo hành lang chuẩn bị trở về, kết quả trên đường các cô trở về trùng hợp có một chỗ ngoặt, cô vừa mới chuẩn bị đi qua, chợt nghe đi bên kia chỗ ngoặt vang lên một giọng nữ.

“Tiền thưởng không tệ...” Giọng nói này the thé, hình như bắt chước một giọng nào đó, đợi sau khi nói xong câu đó, âm thanh kia khôi phục lại bình thường, còn lộ ra vẻ khinh thường, “Cậu nói những cô nàng lớp

một kia sao lại cho rằng mình làm được chuyện thế. Nghèo nàn đến cực nhọc như vậy, tớ cười sấp chết rồi đây.”

“Tư Gia, chúng ta cũng dự thi đi, không phải thầy đã nói, tiêu chuẩn đánh giá lần này lượng truyền phát tác phẩm sẽ chiếm một phần. Cậu mời Bùi Dĩ Hằng tới quay phim ngắn của chúng ta, đến lúc đó còn sợ không lấy được giải nhất à.”

Rốt cuộc Lam Tư Gia mở miệng: “Thôi đi, con người cậu ấy rất kín đáo, ngay cả việc nhập học cũng giấu lâu như vậy.”

“Này này này, coi cậu che chở kìa, cậu cũng giống cô vợ nhỏ quá đi.”

“Cậu thử đi, tớ chẳng muốn thấy nhóm người lớp một giành giải nhất.”

“Đúng vậy, đặc biệt là Nghê Cảnh Hề kia, cuộc thi này là thầy bảo chúng ta dùng để luyện tập, kết quả cô ta chỉ nhìn đến tiền thưởng, thật là mất thể diện. Thích tiền đến vậy, tham gia thi đấu gì chứ, tìm thắng một người bao nuôi là được rồi, dù sao cô ta không phải được xưng là xinh đẹp nhất học viện truyền thông ư.”

“Ô kìa, giới thiệu cho tôi đi. Nói thật, tôi rất bằng lòng bao nuôi cô ta, xinh đẹp biết bao.” Một giọng nam không đứng đắn nói.

“Anh đừng đáng ghét.”

Nam sinh kia cợt nhả nói: “Cơ mà tôi càng thích cái loại như Nhan Hàm, trông ngoan ngoãn dịu dàng, nếu ở trên giường, kêu ra khản giọng khiến người ta thích thú.”

“Này, ban ngày sáng sủa, anh bị động dục à. Anh mau đi đi, chúng tôi còn phải đi học đây.”

“Nói thật đó, buổi tối đến quán bar, các cô giúp tôi hẹn Nhan Hàm đi, ai thành công tôi mua một cái túi xách tặng cho người đó.”

Mấy người kia đứng tại đó nói nói cười cười, khỏi nói vui vẻ bao nhiêu. Một nam sinh trong đó cả người mặc toàn hàng hiệu, trong tay còn cầm điều thuốc, vui cười nhả ra một làn khói thuốc vào nữ sinh tóc nâu đối diện hắn ta.

Nhan Hàm đứng tại chỗ, ngón tay siết nhẹ cái cốc, cô hít sâu một hơi, vô dụng, lại hít sâu một hơi, kết quả càng nhức đầu, cô có cảm giác như muốn nổ tung, đầu óc kêu vù vù.

Cô nhắm mắt.

Thật sự cô cảm thấy mình muốn nổ tung, cứ nhịn xuống nữa.

Sao có thể đi đến đâu cũng gặp được đồ đàn thế.

Bạn cho là trường nổi tiếng thì mẹ nó đều có tố chất cao ư? Ha ha, nói dốt.

Bạn cho là những bà bác nhiều chuyện tới khi lớn tuổi rồi mới bắt đầu thích gièm pha giải trí sau lưng người khác sao?

Không phải.

Mẹ nó đều là thói xấu từ hồi nhỏ.

Há mồm toàn là thói tha, nguyên nhân đám người này không thích cô và Nghê Cảnh Hề, Nhan Hàm dùng ngón chân cũng đoán được. Chút nhỏ nhen giữa nữ sinh, đơn giản chỉ là ai xinh đẹp hơn ai, ai được để ý nhiều hơn.

Nhưng không thể so sánh với người khác thì có thể mở miệng nói bậy sau lưng như thế à.

Thói xấu này cô không thích chút nào.

Trần Thần nghe được liền bùng nổ, vừa định quay đầu thương lượng với Nhan Hàm làm sao đây, chỉ thấy Nhan Hàm sải một bước, vọt thẳng qua đó.

Cô giơ tay lên, một cốc ca cao nóng đậm đà hất ra hết.

Mấy người kia la hét hỗn loạn.

Nhan Hàm nhìn bọn họ, nói thật, cô tiếc lắm, cái cốc ca cao nóng mua ở máy bán hàng là loại cốc giấy dùng cho máy uống nước, tuy rằng cô không uống mấy ngụm, nhưng hắt ra thật không có hiệu quả vang dội.

Lam Tư Gia phản ứng trước tiên, bởi vì cô ta đứng xa, đuôi tóc dài bị ca cao nóng bắn trúng.

Cô ta hỗn hển nhìn Nhan Hàm, tức giận nói: “Nhan Hàm, cô điên rồi à?”

“Nói chuyện vui vẻ không? Hửm.” Nhan Hàm lạnh lùng nhìn khuôn mặt bọn họ một vòng, giọng nói cực lạnh cất lên, “Nếu tôi thật sự điên lên, bây giờ hắt lên người các người chính là axit sulfuric đó.”

Nữ sinh tóc nâu bên cạnh bị hắt lên tóc rất nhiều, lúc này cả người cô ta đều là mùi ca cao nóng, tức giận đến mức hai má đều đỏ, cô ta không thêm giữ thể diện nữa, chỉ vào Nhan Hàm, mắng mỗ một trận.

Về phần nam sinh hút thuốc kia trên người bị hắt nhiều nhất, nhưng hắn ta ngược lại đầy hứng thú nhìn sang Nhan Hàm.

Hắn ta không phải sinh viên trường này, gia đình rất có tiền, luôn thích hẹn hò với các cô gái xinh đẹp trong trường. Hắn ta vốn rất có hứng thú với Nhan Hàm, không ngờ Nhan Hàm lại còn có tính cách.

Nữ sinh tóc nâu đẩy hắn ta một cái, tức giận nói: “Sao anh không nói gì hử, người ta lấy thức uống nóng đổ lên người anh đó.”

Hắn ta ném xuống tàn thuốc trong tay, đi về trước mấy bước, vẻ mặt đầy ý cười nhìn Nhan Hàm, hắn ta nhẹ giọng nói: “Nhan Hàm, chuyện này ấy mà, là tôi không tốt, không giữ miệng mồm. Em đừng giận nhé.”

“Nếu không vậy đi.” Hắn ta cười tủm tỉm nói, “Tôi mời em ăn cơm, cho em trút giận nhận lỗi với em được không.”

Hắn ta cố ý hạ giọng, tỏ vẻ ôn tồn.

Nhan Hàm nhìn chằm chằm hắn ta, nhẹ giọng nói: “Để tôi trút giận cũng được, tôi muốn dựa theo cách thức của mình.”

Hắn ta vừa nghe tưởng rằng cô đùa giỡn với mình, cũng có hứng thú, bèn tươi cười nói: “Em muốn phương thức gì tôi đều phối hợp...”

A, một tiếng thét thê lương vang vọng cả hàng lang.

Không ai thấy rõ Nhan Hàm lấy ra gì từ trong túi, trực tiếp nhắm ngay hắn ta xịt ra. Hắn ta bịt mắt mình, toàn thân đau đớn co lại.

Nhan Hàm nhanh chóng nhấc chân, túm lấy áo hắn ta, kéo người xuống, rồi đuổi chân đá mạnh qua.

Lần này hắn ta không nhìn được nữa, phịch một tiếng quỳ một gối xuống đất.

Tiếng đầu gối nện trên mặt đất, trầm nặng.

Lúc này, Nhan Hàm nhấc chân đá vào vai hắn ta, một cước đá người lật lại.

Rốt cuộc cô dừng lại, nhìn chằm chằm người trước mặt.

“Đây là cách thức trút giận của tôi.”

Lúc này Trần Thần sững sốt, mà trong phòng học bên cạnh, một nam sinh hô lên đầu tiên, sau đó có người vọt ra.

“Nghê đại nhân, con rùa thối này ban nãy mắng cậu và Nhan Nhan.” Trần Thần tố cáo nói.

Cô gái cách đó không xa mím môi, cô đi thẳng tới bên cạnh vốn sát cửa sổ, lúc này đi lao công đang dừng lại xem náo nhiệt, cô xách lên thùng nước giặt khăn của đi ta.

Một thùng nước đầy, cô cầm rất chắc.

Đợi khi cô đi qua bên cạnh Nhan Hàm, nhẹ nhàng nghiêng thùng, nói thẳng: “Đứng sang bên cạnh.”

Nhan Hàm vừa đến bên cạnh, một thùng nước liền đổ xuống, người kia vốn định đứng dậy bị thùng nước này đổ ngã xuống đất lần nữa.

Cả hàng lang rơi vào sự yên tĩnh lặng ngắt như tờ.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đứng ở đằng xa cũng ngó ra chết lặng.

Nhan Hàm nghiêng mặt, nhìn hai nữ sinh kế bên, sắc mặt còn rất lạnh nhạt, cô nói: “Hai người các cô là con gái, tôi không đánh các cô. Chúng ta gặp lại trong cuộc thi.”

Hai nữ sinh đối diện sắc mặt đều cứng nhắc.

Nhan Hàm khựng lại, dừng ánh mắt lại trên người Lam Tư Gia: “Còn nữa, sau này bớt lấy Bùi Dĩ Hằng ra nói chuyện đi, chúng ta có thể thử xem, cậu ấy bằng lòng quay phim ngắn cho cô, hay là cho tôi.”

Bây giờ giáo sư đúng lúc trở về, nhìn thấy cảnh hỗn loạn, ông ta nhất thời nhíu mày.

Trần Thần nhanh tay nhanh mắt giơ tay, hô lên: “Giáo sư, người này là người ngoài, lên tiến vào trường chúng ta, còn muốn dẫn nữ sinh trường chúng ta đi quán bar, bị Nhan Hàm phát hiện.”

Kết quả, gã đàn ông hút thuốc kia bị cảnh sát trong trường chạy tới mang đi.

Tiết học này, không ai ngồi yên, cũng liên tục nhìn về phía Nhan Hàm.

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã ngược lại rất vui vẻ, nếu Nhan Hàm thật sự có thể thuyết phục Bùi Dĩ Hằng, cuộc thi này các cô thắng một nửa rồi.

Nhan Hàm vốn nhức đầu, sau khi bùng nổ một trận, toàn thân giống như hết hơi. Tiếng chuông tan học vừa vang lên, cô nằm sấp trên bàn, xung quanh đều là tiếng đứng dậy rời khỏi phòng học.

Bọn Trần Thần thấy cô nằm sấp, cũng không sốt ruột, dứt khoát ở lại đây tự học.

Nhưng Nhan Hàm chẳng ngủ được, cô chỉ nhức đầu, hướng hồ lại nghĩ đến lời hung hãn vừa nói với Lam Tư Gia ban nãy, đột nhiên cảm thấy đầu óc càng nổ tung hơn.

Cô, đánh người xong thì thôi đi.

Tại sao còn ăn nói như vậy với Lam Tư Gia.

Nhưng...cô cúi đầu thở dài một hơi, nhưng cô khó chịu. Có lẽ câu người vợ nhỏ kia khiến cô khó chịu, hoàn toàn không phải thế, cô chỉ là không quen nhìn anh bị người ta ghép cùng Lam Tư Gia.

Cô, chỉ, là, không, thích.

“Chúng ta đôi người được không? Nếu không...”

Cô đột ngột ngẩng đầu, chuẩn bị thương lượng với bạn cùng phòng ngồi bên cạnh, nếu không đổi thành anh cô đi. Nhan Chi Nhuận là đối tượng tranh giành phỏng vấn của rất nhiều tạp chí thương mại, cũng là người đàn ông độc thân giàu có được công nhận.

Nhưng ánh mắt cô lại chạm vào một đôi mắt đen láy, hàm chứa ý cười.

Nhan Hàm sững sốt.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, cười một tiếng khê khàng, cơ thể hơi nghiêng về trước một chút tới gần cô, giọng nói êm ái vang lên: “Tôi biết em khẳng định ngại gọi điện thoại cho tôi, vậy nên tôi tự đến đây.”

37. Chương 37

Nhan Hàm chớp mắt, cô hoài nghi mình nảy sinh ảo giác nghe nhầm, sao cậu ấy lại xuất hiện ở đây chứ.

Thật giống như từ trời giáng xuống vậy, bỗng chốc giải quyết mọi lo lắng và băn khoăn của cô.

Cô biết con người Bùi Dĩ Hằng, ngoài mặt không hề ngạo mạn, nhưng bên trong khẳng định tràn đầy kiêu hãnh và tự tôn, rõ ràng cô đã nói xin lỗi, chẳng hề khách khí từ chối anh, chẳng lẽ anh không phải nên cả đời chẳng muốn gặp người tên là Nhan Hàm này à.

Lông mi dày đặc của cô gái khẽ run, con người đen lầy vốn gian xảo trong suốt lúc này khẽ xoay vòng.

Rất cuộc như để xác nhận, ngón tay cầm sách giáo khoa che trước mặt, cô thấp giọng nói: “Cậu làm sao biết được thế?”

Hai bàn tay Bùi Dĩ Hằng chồng lên nhau ngay ngắn đặt ở trước mặt, anh khẽ cười, lúc này mới thông thả nói: “Có lẽ thần giao cách cảm.”

Nhan Hàm bỗng ngẩng đầu, tỏ vẻ giật mình nhìn anh.

Người này sao lại đột nhiên ăn nói như vậy, ngón tay cô đã sắp moi ra một cái lỗ trên sách giáo khoa, nhưng lời nói của Bùi Dĩ Hằng thật sự khiến cô vô cùng hoảng hốt.

Cậu ấy, bị nhân đôi sao?

Bùi Dĩ Hằng nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cô, dường như cảm thấy vui lắm.

Đương nhiên không phải thần giao cách cảm gì đó, là lúc vừa mới lên lớp, Trình Tân Nam gửi tin nhắn cho anh. Anh vốn chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, nhưng không nghĩ tới nhìn thấy người trên tấm ảnh.

Anh lập tức từ dãy ghế sau cùng của lớp học đi ra ngoài.

Đợi khi anh gọi điện cho Trình Tân Nam, tiếng động bên kia còn rất lớn.

Anh hơi nhíu mày, hỏi: “Các cậu đang ở đâu?”

“Điện hạ, chạy nhanh đừng nói, mau tới phòng số bảy bên này đi.” Giọng Trình Tân Nam còn rất hưng phấn.

Lúc này Cao Nghiêu ở đầu dãy bên kia, giọng rất lớn: “Mẹ nó, đau lắm đây.”

Tấm ảnh mà Trình Tân Nam gửi cho anh là Nhan Hàm đứng cùng một nam sinh, bên cạnh còn có Lam Tư Gia. Nguyên nhân là vì nhìn thấy tấm ảnh này anh mới lập tức chạy ra khỏi phòng học, gọi điện thoại cho Trình Tân Nam.

Vì thế anh chẳng cầm theo cặp sách, trực tiếp rời khỏi đi sang bên này.

Lúc anh tới nơi, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đang đứng chờ anh ở bồn hoa nhỏ dưới lầu.

Anh vừa qua đây, Trình Tân Nam vươn tay ôm lấy cổ anh, toàn thân lộ ra vẻ hưng phấn nói không nên lời, kèm thêm giọng điệu rất đặc ý: “A Hằng, cậu không thấy một màn ban nãy đâu, năng tiên nhỏ của chúng ta thật sự ngẫu lắm. Nói thật, tôi chưa từng thấy người nào giống như cô ấy vậy, đáng yêu và khí phách có thể kết hợp một cách hoàn mỹ.”

Bùi Dĩ Hằng nhíu mày, thấp giọng hỏi: “Cô ấy không sao chứ?”

“Cô ấy có sao à?” Biểu cảm Cao Nghiêu đặc biệt khoa trương nói, “Cậu nên hỏi người khác có chuyện hay không.”

Lúc này, một đoàn người trong hành lang đi ra, người đi đầu kia bị cảnh sát trong trường kèm chặt hai bên, tỏ vẻ sợ hãi ta chạy đi.

Trình Tân Nam nhìn lên, mau chóng kêu mấy tiếng, hạ giọng chỉ vào người nọ nói: “Ồ, cái tên này không có mắt. Bị đánh thật thảm, mẹ nó tôi nhìn thôi cũng thấy đau.”

“Đau lắm.”

Cậu ta hình như chê không đủ, lại bổ sung một câu.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu lúc ấy tận mắt nhìn thấy, cô gái điềm tỉnh lạnh lùng vốn đứng đó trực tiếp lấy ra thứ gì đó trong túi, xịt thẳng vào mắt của gã kia.

Họ vốn tưởng rằng xịt xong thì thôi.

Dù sao cũng là con gái mà, ra tay cũng không đến mức hung hãn như vậy.

Kết quả người ta thật sự chẳng hề do dự, nhấc chân đá vào chỗ quan trọng nhất của đàn ông, đợi khi đối phương không chịu nổi đau đớn, quỳ một gối xuống đất, cô lại đạp một cước trở người hất ta lại.

Ngầu, mẹ nó ngầu quá.

Là cái loại khiến người ta muốn hô hoán ủng hộ cô.

Lúc này gã đàn ông hút thuốc hình như rất không phục, quay đầu nổi giận mắng: “Các người mẹ nó có làm rõ ràng hay không hả, là tôi bị đánh. Các người bắt tôi làm gì.”

“Cậu chạy đến trường chúng tôi, bắt nạt sinh viên trường chúng tôi, cậu còn có lý à.”

“Mẹ nó ai bắt nạt ai hả.” Hắn ta tức giận nổi trận lôi đình.

Bùi Dĩ Hằng nhìn người này, đột nhiên trong đầu hiện lên dáng vẻ gian xảo của Nhan Hàm, anh chợt nở nụ cười.

Cô đó, sao có thể bị người khác bắt nạt chứ.

Anh biết rõ tính tình của cô, nhưng khoảnh khắc nghe được vẫn tình nguyện trốn học chạy tới.

Chỉ là không yên lòng mà thôi.

“Tôi trở về.” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói.

Nghe anh muốn đi, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu nhìn nhau một cái, Trình Tân Nam mau chóng hô lên một câu: “A Hằng, đừng đi mà, cái quan trọng nhất cậu còn chưa xem thấy đâu.”

Bùi Dĩ Hằng vốn đã xoay người, bị bọn họ kêu lại như vậy, anh đứng lại tại chỗ.

Anh quay đầu nhìn hai người họ, cho đến khi Trình Tân Nam khoát cánh tay lên vai anh, từ trong túi lấy ra di động của mình, giống như dâng vật quý mà mở ra một đoạn video ngắn.

Khi nghe đến câu kia của cô, tôi không đánh các cô, Bùi Dĩ Hằng cụp mắt lại khẽ cười.

Cô gái này, anh thật sự không thể hình dung, thường ngày thật sự biết ăn nói, mặc dù tóm được người khác nói xấu cô, cô chỉ dọa dẫm thôi.

Lần này cũng vậy, đều là nữ sinh tôi không đánh các cô. Huống hồ những lời này thật không phải hung hãn, dù sao ban nãy cô giáo huấn gã kia thế nào, bọn họ cũng có mắt nhìn thấy.

Nếu cô thật muốn ra tay, quả thật sẽ đơn phương đánh ngay.

Cơ mà cô rất tôn trọng con gái, chúng ta không đánh nhau, trở nên cảnh xấu như vậy, nhưng mà gặp lại tại cuộc thi đấu.

Tôi ghim các người rồi đấy.

Còn rất châm ngòi.

Kết quả khi nghe được câu kia, Bùi Dĩ Hằng cửu đặng luôn bình tĩnh, mặc dù đứng trước cuộc chiến sinh tử gương mặt cũng không đổi sắc, thế mà phát ra tiếng cười.

*

Lúc Bùi Dĩ Hằng đi tới, ba người kia tự động xuống hàng ghế sau ngồi, Trần Thần đang tỏ vẻ sốt ruột nhìn chằm chằm bọn họ, chẳng nhịn được hỏi: “Các cậu nói xem rốt cuộc Nhan Hàm nói chưa hả?”

Cuộc thi lần này quả thật rất đặc biệt, bởi vì thành tích cuộc thi không chỉ có giáo viên chuyên ngành đánh giá chấm điểm, mà còn đem đoạn phim ngắn dùng trong cuộc thi đưa lên internet, tới khi chung kết, lượng phát sóng của các phim ngắn cũng sẽ trở thành một trong những tiêu chí để đánh giá.

Hơn nữa lượng phát sóng chiếm 70% điểm đánh giá sau cùng.

Dù sao rất nhiều lúc thẩm mỹ của quần chúng cũng rất quan trọng.

Ngải Nhã Nhã hai tay gác má, thấp giọng nói: “Tớ thấy không cần hỏi đâu, Nhan Nhan nói như đinh đóng cột vậy mà.”

“Nhưng cậu không cảm thấy đạo này số lần thầy Bùi xuất hiện rất ít sao? Tớ tưởng hai người họ cãi nhau đấy.” Trần Thần lo lắng nói.

Nghê Cảnh Hề vốn đang cúi đầu nhìn chằm chằm máy tính, lúc này cô nhàn nhã thốt ra một câu: “Nếu giữa bọn họ thật sự có vấn đề, cậu thấy Bùi Dĩ Hằng sẽ tới nhanh vậy à?”

“Hai người họ ngay cả bóng lưng cũng hợp đến vậy, ngọt ngào quá.” Trần Thần giờ không lo lắng nữa, bắt đầu chuyên tâm ngắm nghía phong cảnh đằng trước.

Hai tay Nhan Hàm dè lên bờ má của mình, khóe mắt vẫn lướt qua người bên cạnh.

“Cậu có thể cùng chúng tôi tham gia thi đấu không?” Rốt cuộc Nhan Hàm hạ quyết tâm, quay đầu hỏi.

Dù sao cũng thốt ra lời kiên quyết rồi.

Cô chớp mắt, rất nghiêm túc nhìn Bùi Dĩ Hằng, định để anh nhìn thấy được sự chân thành trong ánh mắt mình.

Bùi Dĩ Hằng đột nhiên nói: “Tôi là ai?”

Nhan Hàm ngớ ra, đây là vấn đề gì hả? Thế là cô suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc dè dặt nói: “Bùi Dĩ Hằng.”

Bùi Dĩ Hằng im lặng mấy giây.

Mà trong mấy giây này, Nhan Hàm đặc biệt khẩn trương, ánh mắt dõi theo anh không chớp mắt.

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng chậm chậm cong lên khóe miệng: “Được.”

Người nhỏ bé đang thấp thỏm trong đáy lòng Nhan Hàm bỗng nhiên nhảy nhót, mặc dù ngoài mặt cô giả vờ điềm tĩnh, nhưng vẫn không giấu được sự vui vẻ trên khuôn mặt.

Sau đó cô hạ giọng nói: “Việc đó, tôi phải nói rõ trước với cậu, phim ngắn này của bọn tôi rất có thể sẽ có nhiệt độ của cậu đấy.”

Cô nói xong, xung quanh đột nhiên im lặng.

Nhan Hàm rất xấu hổ, dù sao chuyện da mặt dày như vậy, quả thật rất không tốt. Các cô tìm Bùi Dĩ Hằng quay phim, không phải chỉ vì nhiệt độ của anh, còn có nhóm fan khổng lồ của anh chẳng hề thua kém thần tượng nổi tiếng hiện nay trong giới giải trí.

Thực ra Nhan Hàm thấy cũng ổn, cô cũng là người có fan mà.

Lượng truyền phát mỗi lần cô đăng lên video mỹ thực đều rất cao, hơn một ngàn vạn không thành vấn đề, đã từng có một bài nổi nhất vượt qua hàng triệu đấy.

“Em không thành vấn đề.”

Ngay lúc trong đầu Nhan Hàm có đủ loại ý tưởng nhảy ra, người kế bên nhẹ giọng nói.

Nhan Hàm ngẩn người, theo bản năng nhìn qua anh, đôi mắt sâu lắng lại yên bình kia, lúc này dịu dàng nhìn cô, lại thấp giọng nói lần nữa: “Em thì không sao cả.”

“Tôi bằng lòng cho em cọ.”

*

Một lát sau, mấy người họ đứng dậy rời khỏi phòng học.

Ba người kia đương nhiên đi trước, Nhan Hàm đeo túi sách của mình, đi tới bên cạnh Bùi Dĩ Hằng.

Đợi khi đi đến bồn hoa nhỏ dưới lầu, Nhan Hàm giống như hạ quyết tâm, cô ngược mặt lên hỏi: “Đạo này sao cậu không trở về ở?”

Bùi Dĩ Hằng hơi sững sốt.

Có lẽ không ngờ cô sẽ đột nhiên hỏi mình như vậy.

Vì thế anh suy nghĩ, thấp giọng nói: “Sức khỏe mẹ tôi không tốt, mấy hôm nay tôi đều ở nhà ở cùng bà ấy.”

“Hiện tại sức khỏe của dì sao rồi?” Nhan Hàm thật không nghĩ tới là nguyên nhân này, cô hết sức kinh hoàng, mí mắt nâng lên, đôi mắt to chứa đầy bất an và khẩn trương.

Cô nhẹ giọng nói: “Chắc là không có gì đâu nhỉ, khẳng định không sao.”

Bùi Dĩ Hằng thấy toàn thân cô lộ ra vẻ khẩn trương, anh nhớ tới ngày đó ở ven hồ, dáng vẻ cô nức nở, anh lập tức vươn tay đặt lên vai cô, thấp giọng nói: “Không sao, chỉ là cơ thể có chút không thoải mái thôi, cũng không cần nằm viện, ở nhà tĩnh dưỡng được rồi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Bờ vai Nhan Hàm sụp xuống, trong nháy mắt toàn thân thả lỏng.

Nói thật Nhan Hàm rất sợ nghe được việc này, mỗi lần khi ông nội ngã bệnh, cô đặc biệt khẩn trương. Thực ra Nhan Minh Chân ngã bệnh, cô cũng rất căng thẳng.

Lần trước Nhan Minh Chân nằm viện làm phẫu thuật nhỏ, lúc Nhan Hàm và Nhan Chi Nhuận ở bên ngoài, cô còn sợ hãi hơn cả Nhan Chi Nhuận.

“Bà ấy thật sự không có gì đâu.” Bùi Dĩ Hằng thấy cô vẫn dùng răng cắn nhẹ môi dưới, anh không nhận được nhẹ giọng an ủi.

Nhan Hàm ngẩng đầu miễn cưỡng kéo ra nụ cười, dáng vẻ lòng còn sợ hãi.

Kết quả đúng lúc di động của Bùi Dĩ Hằng vang lên, anh vươn tay lấy ra nhìn thoáng qua, sau khi nổi máy, anh cất tiếng: “Con còn ở trường.”

Anh quay đầu suy nghĩ, nhìn Nhan Hàm rồi đột nhiên nhẹ giọng nói: “Bên cạnh con có một người bạn, vừa rồi cô ấy nghe nói mẹ bị bệnh, đặc biệt lo lắng, mẹ muốn an ủi cô ấy hai câu không?”

Nhan Hàm chợt mở to hai mắt.

Thế nên, người trong điện thoại là mẹ của cậu ấy ư?

Lúc Bùi Dĩ Hằng đưa điện thoại qua, Nhan Hàm ra sức xua tay, nhưng cuối cùng cô vẫn nhận điện thoại.

Lông mi cô sụp xuống, phủ lên bóng mờ dày đặc trên ánh mắt, như hai cây quạt nhỏ che đậy cảm xúc ở đáy mắt cô.

Nhan Hàm thật sự khẩn trương, đang khi lúng túng thì âm thanh bên kia dịu dàng vang lên: “Chào cháu, dì là mẹ của A Hằng.”

“Chào dì, cháu tên là Nhan Hàm, là đàn chị của cậu ấy.”

Trình Di nghe ra sự khẩn trương trong giọng nói của cô gái, bà luôn là người ôn hòa, rất ít khi khiến người ta khẩn trương như vậy, vì thế bà nhẹ giọng an ủi: “Là đàn chị luôn săn sóc A Hằng sao?”

Nhan Hàm không biết tại sao, giọng nói dịu dàng bên kia thật sự như là có một loại ma lực, khe khẽ vỗ về sự khẩn trương ở đáy lòng cô.

“Vâng, cháu là đàn chị của cậu ấy, có điều bạn học Bùi khách sáo quá rồi, cháu cũng không đặc biệt săn sóc cậu ấy.”

Trình Di khẽ cười, lẽ nào bà không hiểu con trai của mình ư? Nếu chỉ là nữ sinh bình thường, anh làm sao đột ngột để bà nói chuyện với con gái nhà người ta chứ.

Trình Di bèn thấp giọng nói: “Con người A Hằng rất hướng nội, nó có thể nói ra như vậy, thế thì cháu nhất định giúp nó nhiều lắm.”

“Vậy nên, dì có thể mời cháu tới nhà ăn một bữa cơm không?”

Nhan Hàm: “...” Ồ, sao lại biến thành như vậy.

Trình Di còn nói: “Thế thì cháu cũng có thể tới nhà tự mình xem, sức khỏe của dì tốt lắm.”

Nhan Hàm mở to mắt, cô, có phải cô không thể không đồng ý rồi.

Đợi Nhan Hàm đưa lại điện thoại cho Bùi Dĩ Hằng, anh vừa định cúp máy, chợt nghe Trình Di nhẹ giọng nói: “A Hằng, mẹ đã giúp con mời vị đàn chị này về nhà ăn bữa cơm, con có muốn cảm ơn mẹ không.”

Lần này, đến phiên Bùi Dĩ Hằng sửng sờ.

“...” Sao anh lại có người mẹ tốt vậy chứ.

Lời tác giả:

Nói thế nào nhỉ, Lam Tư Gia rất đáng ghét, nhưng dù sao quan hệ giữa mẹ cô ta và Trình Di rất tốt, cô ta lại ngoan ngoãn trước mặt Trình Di. Thế nên Trình Di thích cô ta là chuyện bình thường, hơn nữa bảo thái tử hòa thuận với cô ta, cái này không thành vấn đề.

Nhưng thái hậu tuyệt đối không có thói xấu nói bậy uyên ương.

38. Chương 38

Nhà trường rất chú trọng cuộc thi phim ngắn lần này, không chỉ dán ảnh tuyên truyền lên trang đầu của trang web chính thức của trường, còn dán mấy tấm áp-phích lớn tại trường.

Đại học A mặc dù nổi tiếng về ngành kỹ thuật toàn quốc, cơ mà nhà trường đều ủng hộ đủ loại hoạt động.

Huống hồ đây là cuộc thi quy mô lớn do tổng cục thông tin quốc gia tổ chức.

Bởi vì năm nay có một công ty mạng nổi tiếng trong nước làm nhà tài trợ, hơn nữa sẽ đặt phim ngắn dự thi lên mạng, bởi vậy tiền thưởng cao hơn mấy năm trước rất nhiều.

Dưới sự khích lệ của giáo viên học viện truyền thông, ngay cả năm hai cũng có sinh viên muốn tham gia cuộc thi.

Dù sao cuộc thi chỉ quy định hình thức nhóm nhỏ, không quy định là thuộc năm nào.

“Nhan Nhan, chúng ta chuẩn bị đi xuống đến thư viện họp, cậu kêu thầy Bùi cùng nhau tham gia nhé.” Trần Thần sắp lại gần nhỏ giọng nói.

Nhan Hàm đang muốn lên tiếng, lập tức xoay qua một bên ho khan liên tục mấy tiếng.

Cô lấy ra khăn giấy che cánh môi của mình, kết quả ho xong, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đỏ ửng.

Trần Thần nhanh chóng vỗ hai cái sau lưng cô, thấp giọng nói: “Tớ nói này cậu uống chút thuốc đi, cũng không phải con nít.”

“Không có gì, tớ sắp khỏe rồi.” Nhan Hàm khoát tay.

Mấy hôm trước cô sốt nhẹ, không ngờ sau khi hết rồi lại bắt đầu ho khan. Nhan Hàm từ bé đã không thích uống thuốc, hồi đó bố cô đỡ cô uống thuốc, có thể đi loanh quanh cả nhà.

Sau đó trở về nhà ông nội, cô mới bắt đầu dè dặt, cho gì ăn nấy.

Đói bụng ăn cơm, ngã bệnh uống thuốc, không cần bất cứ ai dỗ dành.

Cô không phải trở nên thích uống thuốc, chỉ là người dỗ dành cô đã mất rồi.

Về phần sau đó, sau khi Nhan Hàm lên đại học, dọn ra ở một mình, không nghĩ tới tật xấu này quay lại.

Không thích uống thuốc.

Thấy cô đang thần thờ, Trần Thần hỏi lần nữa: “Nhan Nhan, cậu hỏi thầy Bùi đi, chúng ta không họp lâu đâu, nhiều lắm nửa tiếng.”

Bàn tay Nhan Hàm chống cằm, lờ mờ mắt nhìn cô bạn, bất đắc dĩ nói: “Cậu cứ gọi là Bùi Dĩ Hằng đi, gọi thầy gì đó giống như kêu thần thánh gì ấy.”

Kết quả những lời này dọa Trần Thần hết hồn, đầu cô đơng đờ như trống bỏi.

“Không được, tớ làm sao có thể gọi thẳng tên của bậc thầy, như vậy bất kính rồi.”

Nhan Hàm: “...”

Đối với diễn xuất tệ hại của Trần Thần, Nhan Hàm chẳng thêm để ý không cho phản ứng nữa, cơ mà cô vẫn gửi một tin nhắn cho Bùi Dĩ Hằng, hỏi anh buổi chiều rảnh không.

Cũng may anh mau chóng trả lời: [có thời gian, chúng ta gặp tại thư viện.]

Nhan Hàm nhìn chăm chăm hai chữ chúng ta trong tin nhắn của anh, cô nhìn mấy giây, lúc này mới lắc đầu.

Có lẽ đầu óc cô nóng quá hỏng rồi.

Sau khi tan học, các cô đi về phía thư viện, kết quả lúc tới đại sảnh thư viện, có thể thấy rõ một góc đại sảnh đặt rất nhiều bàn tròn nhỏ, nơi này vốn đặc biệt dành cho sinh viên dùng để thảo luận vấn đề.

Trong trường đại học có rất nhiều bài tập làm theo nhóm, nhiều người muốn thảo luận đều sẽ hẹn ở thư viện.

Bên cạnh còn có siêu thị mini, tại đó bán bánh bao đậu đỏ mà Nhan Hàm rất thích ăn.

Tuy nhiên những bàn tròn nhỏ ngày thường giờ đây chỉ còn vài bàn trống thoi. Hình như một chiếc bàn tròn trong đó làm điểm trung tâm, xung quanh để trống.

Nơi đó lại rất tĩnh lặng, mặc dù có sinh viên đang thảo luận, cũng rất lơ đãng.

Thậm chí còn có người lấy di động ra chụp ảnh.

Ngải Nhã Nhã chỉ cái bàn tận cùng bên trong: “Không ngờ thầy Bùi còn tới sớm hơn chúng ta.”

Ban nãy Nhan Hàm thấy anh trước tiên, anh ngồi trên ghế, đôi chân dài bắt chéo đặt dưới bàn tròn, tư thế ngồi thoải mái, đặc biệt khi ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất của thư viện chiếu rọi trên áo khoác lông cừu màu nâu nhạt trên người anh, toàn thân trông ấm áp lại tao nhã.

Anh nghiêng mặt, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, dưới ánh nắng ấm áp làn da trắng nõn có cảm giác muốn phát sáng, từ xa nhìn qua, thật sự tựa như bức tranh xinh đẹp.

Trần Thần cảm khái: “Thầy Bùi nhan sắc thế này, tớ phục rồi.”

“Tớ cũng thấy vậy, cảm giác nhìn thêm mấy lần nữa tớ sẽ thành fan luôn.” Hai tay Ngải Nhã Nhã nắm lại trước ngực.

Tuy rằng Nhan Hàm cảm thấy hai cô bạn quá khoa trương, nhưng vào mùa đông một chàng thiếu niên như vậy dưới ánh nắng buổi chiều, dường như thật sự có thể dễ dàng kích động tiếng lòng.

Sau khi các cô đi qua, Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy các cô, anh đứng lên chậm chậm, chủ động nói: “Chào các bạn.”

“Bây giờ làm gì hả? Phải bắt tay à?” Trần Thần khẩn trương hỏi han bên tai Nhan Hàm.

Bùi Dĩ Hằng ngược lại nghe được câu đó rõ ràng, anh chủ động giải vây nói: “Các bạn muốn uống gì?”

Siêu thị mini bên cạnh có bán trà sữa và thức uống nóng.

Ngải Nhã Nhã lập tức xua tay: “Không cần, chúng tôi không uống.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn sang Nhan Hàm, thế là Nhan Hàm chỉ vào mấy cô bạn nói: “Cho mỗi người họ một cốc trà sữa tam huỳnh đệ, đây là loại các cậu ấy thích nhất.”

Siêu thị mini tuy rằng bán trà sữa, cơ mà không thể so với tiệm trà sữa chuyên biệt bên ngoài, không có nhiều lựa chọn.

Trà sữa tam huynh đệ, xem như là trà sữa chiêu bài ở đây.

Bùi Dĩ Hằng đang chuẩn bị xoay người tới siêu thị mini, Trần Thần lập tức chạm vai Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Mấy cốc trà sữa lặn đó, một mình thầy Bùi làm sao có thể cầm hết, Nhan Nhan cậu đi cùng cầm giúp đi.”

Nhan Hàm nhìn thoáng qua Trần Thần tự cho là không để lộ dấu vết.

Nhưng Trần Thần lại đụng cô cái nữa, lần này trực tiếp đụng cô suýt nữa bổ nhào vào lòng của Bùi Dĩ Hằng ở đối diện.

“Mau đi đi, mau đi đi.” Trần Thần vẫy tay.

Nhan Hàm bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo Bùi Dĩ Hằng đến siêu thị, có điều trên đường đi, cô cảm thấy nên giải thích một chút, vì thế cất tiếng: “Xin lỗi, bạn cùng phòng của tôi chỉ thích quấy rối.”

Bùi Dĩ Hằng quay đầu, liếc nhìn cô một cái, trong con ngươi đen láy rõ ràng chứa ý cười.

Anh thấp giọng nói: “Tôi thấy rất tốt.”

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn bên cạnh anh gần như không có bạn bè phái nữ nào, ngoại trừ sư tỷ Giản Cận Huyền tuổi tác gần anh nhất, những người khác đều là trưởng bối. Nhưng cũng không đại diện anh không hiểu sự mờ ám giữa các nữ sinh.

Nhan Hàm giật mình nhìn anh một cái, rồi kịp thời thu lại tầm mắt.

Chờ bọn họ đi vào siêu thị, lúc gọi bốn cốc trà sữa tam huynh đệ, Bùi Dĩ Hằng đột nhiên quay đầu nghiêm túc nhìn cô, hỏi: “Tam huynh đệ là tam huynh đệ nào?”

Lúc Nhan Hàm nghe được câu hỏi, cô theo bản năng muốn cười, kết quả cổ họng ngứa ngáy, cô mau chóng quay đầu đi sang bên cạnh mấy bước, lúc này tới bên ngoài siêu thị mới ho khan một trận.

Dù sao đó là nơi bán trà sữa của người ta, cô vẫn nên tránh xa một chút.

Bùi Dĩ Hằng đi theo ra, thấy cô ho khan liên tục, làn da trắng trẻo như con tôm bị luộc chín, đỏ ửng.

Anh đưa khăn giấy qua, nhỏ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao, chỉ ho chút thôi.” Nhan Hàm khoát tay, nở nụ cười ngượng ngùng.

Bùi Dĩ Hằng hỏi: “Em uống thuốc chưa?”

Nhan Hàm xấu hổ để người ta biết cô lớn vậy rồi còn giống con nít không thích uống thuốc, cô lắc đầu nói: “Tôi sắp khỏi bệnh rồi.”

Lòng dạ Bùi Dĩ Hằng trầm xuống, thì là không uống.

Đợi bọn họ tới trước quầy trà sữa lần nữa, Nhan Hàm nhớ tới vấn đề ban nãy, cô cười nói: “Tam huynh đệ, là thạch sương sáo, pudding cùng với trân châu.”

Trên mặt Bùi Dĩ Hằng lộ ra vẻ đúng rồi, Nhan Hàm thoáng nhìn, lại không nhìn được muốn cười.

Người này, sao lại lơ mơ hơi đáng yêu vậy chứ.

*

Chờ bọn họ cầm trà sữa đi về, Nghê Cảnh Hề đã đặt máy tính trước mặt.

Lần này họp là bàn về chủ đề phim ngắn, các cô định làm một đoạn phim ngắn từ năm tới tám phút. Bởi vì không có chủ đề, thế nên có khá nhiều lựa chọn, đương nhiên càng khó lựa chọn.

Trần Thần là người đầu tiên lên tiếng, cô cắn ống hút, lập tức nói: “Nếu không chúng ta làm chủ đề chăm sóc trẻ em nghèo khó đi, vừa có thể nói lên xã hội thực tế và đời sống nhân dân, quan trọng nhất là rất tích cực.”

Thực ra chủ đề này quả thật không tệ.

Ngải Nhã Nhã lập tức nói: “Nhưng tớ thấy chủ đề khẳng định có rất nhiều người làm, hơn nữa tuy rằng đề tài này sâu sắc, nhưng thật sự gần giống bị đào bới.”

Nghê Cảnh Hề gật đầu: “Chúng ta muốn thắng thì tốt nhất phải có ý tưởng sáng tạo.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều rơi vào thế khó xử.

Nhan Hàm bưng cốc trà sữa chứa chất lỏng màu nâu xám trong tay, làm ấm lòng bàn tay cô. Cho đến khi khóe mắt dừng tại trên đùi chàng trai bên cạnh, giờ phút này bàn tay anh đang đặt trên đùi, ngón tay thon dài trắng nõn, xinh đẹp tựa như tác phẩm nghệ thuật được mài giũa tinh tế.

Đặc biệt khi ngón tay anh cầm cờ, càng đẹp đẽ không gì sánh bằng.

“Nếu không, chúng ta làm chủ đề về cờ vây đi.” Nhan Hàm chớp mắt.

Cô hơi khựng lại, ý tưởng trong đầu trút ra, cô hơi kích động nói: “Cờ vây là loại cờ truyền thống của nước ta, nếu chúng ta lấy tuyên dương truyền thống văn hóa làm chủ đề, cái này có thể khai thác.”

Nhan Hàm quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, trưng cầu ý kiến của anh.

Bùi Dĩ Hằng gật đầu chậm rãi, điềm tĩnh nói: “Cờ vây thời xưa được gọi là dịch, là ông tổ của các loại thể thao về cờ, đến nay đã bốn ngàn năm, trong điển tịch trước đời Tần từng ghi lại, vua Nghiêu tạo cờ vây để dạy dỗ con trai Đan Chu.”

Giọng nói anh trầm lắng êm tai, dường như thật sự mở ra một quyển sách trước mặt mọi người, hoạt động thể thao từ xưa vượt qua ngàn năm, dần dần trở nên sống động.

“Nhưng vào thời cận đại, cờ vây Nhật Bản cùng cờ vây Hàn Quốc lần lượt vượt qua Trung Quốc, đặc biệt là cờ vây Hàn Quốc, bắt đầu thống trị từ thời đại 90, mãi đến khi...” Nhan Hàm sững sốt, cánh môi hơi nhếch lên, gờ hai tay chỉ sang người bên cạnh, làm tư thế giới thiệu, “Vị Bùi Dĩ Hằng cứu đẳng của chúng ta, cờ vây Trung Quốc mới trở về đứng đầu thế giới.”

Trần Thần lập tức khẽ run, kích động nói: “Không được, tớ kích động đến nổi da gà rồi, tớ thấy đề nghị này rất hay, dù sao chúng ta đã mời người đứng đầu thế giới, cái này rất có sức thuyết phục.”

Nghê Cảnh Hề vốn vẫn gõ bàn phím máy tính, lúc này cô chậm rãi ngẩng đầu, mang theo nụ cười nhẹ nói: “Tớ cũng thấy chủ đề này hay lắm.”

“Tớ gờ hai tay hai chân đồng ý.” Ngải Nhã Nhã phụ họa nói.

Thế là sau khi xác định chủ đề, Nghê Cảnh Hề hỏi Nhan Hàm: “Nói tới phong cách, cậu thấy nên dùng loại nào?”

“Cổ phong, tranh thủy mặc, thế giới đen trắng của cờ vây.”

Nhan Hàm hơi trầm ngâm, ý tưởng trong đầu dần dần trải ra.

Nghê Cảnh Hề nói: “Tớ cũng nghĩ vậy, thế giới đen trắng.”

Thậm chí tại khoảnh khắc này, Nhan Hàm đã nghĩ xong nên quay ở nơi nào, cô lấy ra di động, sơn trang hỏi trước cô từng quay đoạn video cổ phong, chính là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Đợi sau khi Nhan Hàm cho các cô bạn xem đoạn video, Trần Thần theo bản năng nói: “Chỗ này chắc là không rẻ đâu.”

“Không sao, tớ có quan hệ có thể nhận được ưu đãi.” Cô nói.

“Khi nào chúng ta đi?” Nghê Cảnh Hề hỏi.

Cô thuộc phái hành động, một khi xác định phương hướng thì phải lập tức thực hiện.

Cuối cùng các cô quyết định cuối tuần đến sơn trang, chờ sau khi thương lượng xong thì chấm dứt buổi họp.

*

Bùi Dĩ Hằng ngồi trên xe về nhà, khi anh thay dép tiến vào phòng khách, nhìn thấy dì giúp việc đang lau bàn.

“A Hằng về rồi à.” Dì giúp việc chủ động cười hỏi, “Có muốn uống chút gì không?”

Bùi Dĩ Hằng khựng lại, ngẩng đầu hỏi: “Nếu bị ho thì uống gì mới tốt ạ?”

“Đương nhiên là uống thuốc rồi, uống nước si rô ho.” Dì ta nhìn anh một cái, mau chóng hỏi, “Cháu bị ho à? Đợi đã, giờ dì đi lấy thuốc cho cháu.”

“Nếu không uống thuốc thì sao?” Bùi Dĩ Hằng lại hỏi một câu.

Dì giúp việc sững sốt, cười nói: “Vậy nấu nước chữa ho thanh lọc phổi, lê hấp đường phèn được đấy.”

“Làm thế nào ạ?”

Câu này anh hỏi dì giúp việc, dì ta nói: “Không khó, nếu cháu muốn uống, giờ dì đi làm cho cháu.”

Ai ngờ Bùi Dĩ Hằng lại thấp giọng nói: “Dì dạy cháu làm đi.”

Buổi chiều Nhan Hàm không về thẳng nhà, mà đi một chuyến tới văn phòng Khuư Qua.

Khuư Qua vốn thấy cô còn rất hưng phấn, đang muốn bàn chuyện buổi trực tiếp với cô, dù sao đây là lần đầu tiên Nhan Hàm đồng ý tham gia hoạt động trực tiếp, anh ta rất chú trọng.

Kết quả Nhan Hàm ngồi trên sofa nghe được một lúc, sau đó cô thấp giọng hỏi: “Cái sơn trang lần trước, anh có thể giúp em liên lạc không?”

“Em muốn tới chơi à?” Khuư Qua thuận miệng hỏi một câu.

Nhan Hàm gật đầu.

Lúc này Khuư Qua kinh ngạc, lập tức nhìn qua cô, hạ giọng nói: “Bạn trai hả?”

“Không phải, là cùng người trong phòng ký túc quay phim, cần dùng trong trường.” Nhan Hàm càng nói càng nhỏ, nói mới nhớ nếu Bùi Dĩ Hằng cũng cùng đi, đây coi như là lần đầu tiên cô cùng nam sinh ra ngoài.

Trước đây tuy rằng từng tham gia cắm trại lớp, cơ mà đều là con gái, cùng nam sinh nhiều lắm là ngồi cùng một chiếc xe buýt.

Khuư Qua gật đầu, nói được giúp các cô liên hệ.

Chờ sau khi nói xong, Nhan Hàm chuẩn bị về nhà, làm Khuư Qua nổi giận mắng, cô trở mặt không quen biết mà.

Tới khi cô về nhà, chẳng có tâm tư nấu nướng, dứt khoát gọi đồ ăn bên ngoài. Ai ngờ vừa ngồi xuống sofa mười phút, tiếng chuông cửa vang lên.

Cô đang kinh ngạc, lần này đồ ăn mang đến cũng nhanh quá đi.

Mở cửa ra, cô trông thấy người đứng ở cửa.

Nhan Hàm thật chẳng ngờ, vừa mở cửa lại nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng, anh đeo khăn quàng cổ mỏng màu xám, im lặng đứng tại cửa, có chút cảm giác trở về trong đêm gió tuyết.

Cô quả thật hơi kinh ngạc, mà trong kinh ngạc còn kèm theo sự ngạc nhiên mừng rỡ mà bản thân cô cũng không nhận ra.

Cô gái hơi ngẩng đầu lên, từ cằm đến cổ là đường cong trắng nõn, cổ áo hơi mở ra, lộ ra xương quai xanh gồ lên, ngọn đèn vàng ấm áp chiếu xuống có cảm giác xinh đẹp mỏng manh.

Nhưng lúc này con người trong suốt của cô óng ánh như vậy, vừa cất tiếng giọng nói đặc biệt êm ái: “Sao cậu trở về rồi?”

Trong âm thanh tựa như bọc lớp kẹo, chỉ nghe thôi đã cảm nhận được ý ngọt bên trong.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

Nhan Hàm lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Cô tưởng rằng anh đến tìm cô ăn cơm, hơi ảo não nói: “Hôm nay tôi gọi đồ ăn bên ngoài.”

Kết quả chờ sau khi anh vào cửa, Nhan Hàm mới để ý trong tay anh xách theo một bình giữ nhiệt màu hồng, rất đáng yêu.

Bùi Dĩ Hằng đặt bình giữ nhiệt trên bàn ăn, cô còn chưa hỏi thì anh đã vươn tay mở nắp ra, làn hơi nóng lượn lờ bay lên, mùi hương thơm ngọt tranh nhau bốc lên.

Nhan Hàm cúi đầu nhìn thoáng qua, trong dòng nước nóng loăng, trái lê cắt thành từng miếng hơi trong suốt.

Còn có thứ trái cây gì đó màu đỏ, là cầu khởi.

Cô chớp mắt, nhớ tới hồi chiều ở thư viện, cô cố gắng đè nén sự ho khan của mình.

Khi vị ngọt trong bình giữ nhiệt như là tiến vào chớp mũi cô, Nhan Hàm thấy Bùi Dĩ Hằng lấy ra một hộp thuốc từ trong túi nhựa màu trắng khác, anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Sau đó, Nhan Hàm quay đầu qua, cô không thấy, cô không thấy thuốc.

Bùi Dĩ Hằng thu động tác nhỏ của cô vào trong đáy mắt, thấp giọng nói: “Thuốc này...”

“Tôi sắp khỏe rồi.” Nhan Hàm khô họng nghẹn ra một câu, dù sao cô cũng chưa nói không uống.

Hồi lâu sau, cô quay đầu qua, không nghe được động tĩnh bên cạnh. Cho đến khi cô dè dặt dùng khoeo mắt liếc qua, thấy anh đã mở ra nắp chai nước si rô, cái chai dài nhỏ màu nâu đậm, lộ ra miệng chai.

Bùi Dĩ Hằng đi tới, thấp giọng nói: “Uống một ngụm đi, rồi uống chút nước lê hấp đường phèn, không đắng chút nào đâu.”

Thực ra nước si rô trị ho chỉ là không dễ uống, cũng không phải rất đắng. Nhưng Nhan Hàm không thích mùi vị này, hồi bé cô ngã bệnh nếu uống thuốc thì đều do bố mẹ dứt cô uống, bố ôm chặt cô, mẹ thì dứt thuốc cho cô.

Rõ ràng chẳng phải hồi ức tốt đẹp gì, nhưng trải qua sự mài giũa của thời gian, đúng là chỉ còn lại ngọt ngào.

Bởi vì sau khi mất đi cô mới biết được, có người dứt thuốc cô uống, đó là chuyện quan trọng cỡ nào.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng đứng bên cạnh cô, nhẹ giọng dỗ dành cô, rõ ràng ngay cả con nít ba tuổi cũng chưa hẳn đã tin, nhưng cô lại hơi động lòng.

Có lẽ uống một ngụm, thật sự không có mùi vị đâu.

“Tôi bịt mũi em lại, em uống một ngụm được không.” Giọng chàng trai trầm thấp mang theo chút ý cười, hình như cảm thấy đáng vẻ cự nự của cô rất thú vị.

Khi ngón tay anh nhẹ nhàng nắm lấy cánh mũi cô, Nhan Hàm đột nhiên cảm thấy khẩn trương không thôi.

Thực ra hai người không tính là đứng gần, nhưng trái tim cô đập thành thịch, tăng tốc từng chút một, đập mạnh lại cấp tốc.

Còn khiến vành tai bắt đầu nóng lên.

Sự nóng bỏng kia dường như từ lỗ tai dần dần lan ra hai má.

Nhan Hàm cầm chặt chai nước si rô, ngay cả mí mắt cũng không dám nhấc lên, mặc dù cố gắng bình tĩnh, nhưng phản ứng của cơ thể chân thật, không lừa được người khác.

Thế là cô hơi ngửa cổ, dốc chai vào trong miệng, uống hết một hơi.

“Nín thở.” Giọng nói trầm thấp êm dịu vang lên bên tai, cô quả nhiên nín thở.

Cho đến khi cô cầm lấy bình giữ nhiệt anh đưa qua, uống một ngụm nước lê hấp đường phèn, khi ngón tay buông ra khỏi cánh mũi, cô theo bản năng bắt đầu thở.

Cô ôm bình giữ nhiệt, trong môi lưỡi đều là hương vị ngọt ngào của nước lê hấp đường phèn.

Còn có mùi vị nước si rô còn lưu lại.

Chàng trai cup mắt nhìn cô, khẽ cười một tiếng: “Hóa ra em muốn đồ dành như vậy à.”

Lời tác giả:

Nhan Hàm: muốn gọi bố.

Thái tử: ...

Ha ha ha ha ha ha ha ha, cho uống thuốc cũng có thể ngọt vậy, chỉ có thái tử điện hạ thôi.

39. Chương 39

Mau chóng tới ngày cuối tuần đã hẹn đến sơn trang, sơn trang nằm tại nơi gọi là núi Nam Lâm gần thành phố A, non xanh nước biếc, nơi này là thắng cảnh du lịch vào mùa xuân và mùa hạ, rất nhiều người thích đến chơi.

Mùa đông thì hơi vắng vẻ một chút.

Lần này Khưu Qua dùng quan hệ cá nhân, không chỉ liên hệ với ông chủ sơn trang, còn gửi xe cho Nhan Hàm.

Ban đầu các cô thấy nhóm mình tổng cộng có năm người, nhưng mang theo rất nhiều trang bị, thế nên muốn gọi taxi, giờ thì tốt rồi, bớt phải lo về vấn đề này.

Kết quả khi Nhan Hàm đến trường đón mấy cô bạn, trông thấy Ngải Nhã Nhã và Trần Thần mỗi người cầm một cái va ly siêu lớn.

Cô sửng sốt, nhìn tài xế giúp chuyển hành lý lên xe, cô thấp giọng nói: “Hai người các cậu chuẩn bị đi chơi xuân ư?”

“Tớ nhắc nhở cậu chút này, bạn học Nhan Hàm, bây giờ là mùa đông.” Ngải Nhã Nhã hất lên khuôn mặt trang điểm xinh đẹp, mỉm cười với cô.

Về phần Trần Thần bên cạnh, cánh môi lóng lánh, ngay cả son môi “sát” trai cát dưới đáy hộp của cô cũng lấy ra đây.

Nghe Cảnh Hề không mang theo va ly, cô chỉ mang một cái túi bên mình, đoán chừng đem theo vài bộ quần áo để thay đổi.

Cô hồ hững nhìn hai người kia, chẳng hề khách khí nói rõ chân tướng cho Nhan Hàm biết: “Hai người này tới qua lên mạng tìm hiểu sơn trang kia, trong đó hình như có một cái đình nổi tiếng, bọn họ muốn check-in.”

Ặc, Nhan Hàm có cảm giác dở khóc dở cười.

Trước đây cô nấu ăn tại cái đình này, chỉ vì tái tạo cảnh tượng cổ phong, thật sự không nghĩ tới cái đình này lại bất ngờ được yêu thích. Nghe nói nơi này là nơi chụp ảnh thiết yếu của những người đến thăm sơn trang.

Sau khi các cô lên xe, tài xế lái xe tới cổng trường, Nhan Hàm và Bùi Dĩ Hằng đã hẹn gặp tại cổng trường.

Kết quả khi tới nơi rồi thì Bùi Dĩ Hằng vẫn chưa tới.

Trần Thần thấy hơi kỳ lạ nói: “Thầy Bùi trông không giống như người sẽ đến muộn.”

“Cạch” một tiếng, cánh cửa kéo ra, Nhan Hàm ngồi cạnh cửa xe: “Tớ đi xuống chờ cậu ấy.”

Bầu trời hôm nay mù mịt, lộ ra cảm giác mùa đông hiu quạnh, đặc biệt khi gió thổi tới, loại âm thanh gào thét đi qua, thật sự khiến người ta hận không thể trốn trong xe dừng đi ra.

Nhan Hàm rất sợ lạnh, hơn nữa đúng lúc bị ho, cô mặc áo lông màu trắng, hai bên có túi rất to.

Hai tay cô đút trong túi, hết sức ấm áp.

Cô cúi đầu, nhìn giày boots đế thấp da cừu trên chân, bắt đầu nhàm chán mà đếm số.

Khi Bùi Dĩ Hằng xuống xe, anh liền trông thấy cô gái đứng bên trái cổng trường, rõ ràng cô đội lên cái mũ trên áo lông, toàn thân quần kín hoàn toàn không thấy rõ mặt, nhưng chỉ nhìn bóng lưng anh đã biết đó là Nhan Hàm.

Anh chậm chậm đi qua.

Cũng không biết có cảm ứng thật không, hoặc là nghe được tiếng bước chân của anh, lúc Bùi Dĩ Hằng đến gần, Nhan Hàm liền quay đầu, gần như trong khoảnh khắc nhìn thấy anh, cô đã cong lên nét mặt tươi cười.

Dưới bầu trời u ám, nụ cười trên mặt cô lấp lánh chiếu rọi xuyên qua lòng người.

Giây phút Nhan Hàm nhoẻn miệng cười, đáy lòng Bùi Dĩ Hằng mềm xuống mấy phần.

Anh thấp giọng nói: “Xin lỗi, trên đường xảy ra chút vấn đề.”

Có một người lái xe chạy bằng điện va trúng xe của anh, vốn là lỗi của người này, tuy nhiên trông thấy một chiếc Bentley thế là muốn giở trò lừa một khoản. Chú Trưởng chỉ đành gọi cảnh sát giải quyết, vốn sẽ không muộn, kết quả bị chuyện này làm chậm trễ.

Nhan Hàm lập tức lắc đầu: “Không sao, không sao, bọn tôi cũng vừa mới tới thôi.”

Sau khi lên xe, Bùi Dĩ Hằng và Nhan Hàm ngồi tại hai chỗ ở hàng ghế thứ hai, ba cô gái còn lại thì ngồi ở hàng ghế thứ ba.

Ban đầu có lẽ bởi vì Bùi Dĩ Hằng, ba người các cô ngại nói chuyện, nhưng dần dần nửa tiếng trôi qua, các cô bắt đầu thả lỏng, đã xé ra mấy bịch đồ ăn vặt, lúu rúu quả thật không nói hết lời.

Chưa đến một lúc, Trần Thần từ phía sau đưa qua một bịch kẹo QQ cho Nhan Hàm.

Nhan Hàm cúi đầu nhìn thoáng qua, vươn tay cầm lấy, viết quất là vị cô thích nhất.

Hôm qua các cô đặc biệt đi siêu thị một chuyến, chính là vì chuyến đi lần này, mua rất nhiều đồ ăn vặt, dù sao từ đại học A tới núi Nam Lâm mất ba tiếng đồng hồ.

Dọc đường đi nếu không ăn gì thì buồn chán bao nhiêu.

Nhan Hàm xé bịch ra, tự mình cầm một viên kẹo đặt bên miệng, mới vừa nhai một chút, cô liếc mắt nhìn người kế bên ngồi im, giờ phút này anh đang cúi đầu nhìn di động, hình như đang chơi cờ.

“Cậu muốn ăn cái này không?” Nhan Hàm suy nghĩ, vẫn đưa cái bịch to tới trước mặt anh.

Làm người mà, quan trọng nhất là phải biết chia sẻ.

Tầm mắt Bùi Dĩ Hằng từ di động chuyển tới bịch kẹo trước mặt, bàn tay cô gái cầm bịch kẹo, sau khi lên xe cô đã cởi ra áo lông, thế nên lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn mảnh khảnh, gân cốt mặt trong hơi nhô lên.

Rốt cuộc tầm mắt anh dừng tại miệng bịch kẹo QQ, bên trong là những viên kẹo màu tím trong suốt, tròn trĩnh đáng yêu.

Nhan Hàm tưởng rằng anh ngại ngùng, cô sáp lại gần, nhỏ giọng nói: “Ngồi xe vốn đã buồn chán rồi, ăn chút đồ ăn vặt đi.”

Bùi Dĩ Hằng ngửi được chút mùi sữa thoang thoảng, nhưng lại quanh quẩn ở chóp mũi, thật lâu không tan đi.

Trên mặt anh hiện lên chút ý cười, anh cúi đầu, vươn tay bốc lên một viên kẹo từ trong bịch.

Nhan Hàm vô thức thoáng nhìn di động của anh, thấy anh đang chơi cờ, cô chớp mắt, theo bản năng à một tiếng, rất nhẹ, nhưng cô vẫn che miệng, sợ quấy rầy những người khác trong xe.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, rất tự giác ngồi gần phía bên cô.

Giữa vị trí hai người ngồi vốn có một lối đi nho nhỏ, là để người ta có thể đi tới hàng ghế cuối cùng.

Lúc này hai người ngồi rất gần, giọng Nhan Hàm khê khàng nói: “Bây giờ tôi là bậc sơ cấp nghiệp dư rồi đấy.”

Bùi Dĩ Hằng rõ ràng đã biết kết quả, nhưng nghe từ chính miệng cô anh đã không giấu được sự hài lòng nho nhỏ, nụ cười vẫn tiếp tục giương lên.

Anh giơ tay khê xoa đầu Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Giải quá.”

Người ngồi đằng sau vốn đang ăn quà vặt đã dừng lại từ sớm, ngay cả Nghê Cảnh Hề nhắm mắt nghỉ ngơi cũng bị người bên cạnh kéo quần áo mở mắt ra.

Ba người trở mắt nhìn hai người đằng trước, càng dựa càng gần, cuối cùng Bùi Dĩ Hằng còn sờ đầu Nhan Hàm.

Trần Thần kích động nắm hai nắm tay, che miệng mình, bằng không cô sợ mình sẽ hô lên tiếng.

Lúc này Trần Thần mở một nhóm chat, đương nhiên khẳng định Nhan Hàm không ở đây.

Trần Thần: [a a a a a, đây là tình tiết thần tiên gì hả, ngọt quá.]

Ngải Nhã Nhã: [tớ cũng muốn được xoa đầu, hu hu hu.]

Trần Thần: [rất muốn chụp lại, nhưng tớ không có can đảm đó.]

Trần Thần: [hai người họ đang yêu đương hả? Là đang yêu đương phải không, cầu lương này tớ cam tâm tình nguyện ăn ngay.]

Ngải Nhã Nhã: [theo tớ thấy, thầy Bùi khẳng định thích Nhan Hàm của chúng ta.]

Hai người này chẳng quan tâm người còn lại trong nhóm chat vẫn chưa nói chuyện, dù sao cũng phải tám.

Cho đến khi Ngải Nhã Nhã nói: [thầy Bùi coi như là người nổi tiếng, nếu chuyện yêu đương của cậu ấy và Nhan Hàm lan truyền ra, Nhan Nhan của chúng ta có thể trở thành kẻ thù chung không?]

Ặc, vấn đề này thật khiến người ta tỉnh ngộ.

Thế là Ngải Nhã Nhã và Trần Thần lại bắt đầu thảo luận, rốt cuộc là tình yêu công khai quang minh chính đại tốt, hay là tình yêu bí mật kín đáo mới tốt đây.

Cho đến khi Trần Thần nói: [@Nghê đại nhân, cậu thấy sao?]

Nghê Cảnh Hề luôn im lặng khi nhìn thấy @ thẳng, cô trầm lặng hồi lâu, sau đó bắt đầu cầm lên di động một cách chậm rãi.

Nghê Cảnh Hề: [không biết, bởi vì tớ sẽ không yêu đương với nam thần của quần chúng.]

Nhan Hàm chẳng hề biết trên đường đi các cô bạn đã thảo luận về tương lai của mình một lượt. Dù sao khi tới sơn trang tại núi Nam Lâm, cô vừa xuống xe liền thở phào một hơi.

Sau khi tất cả mọi người xuống xe thì bắt đầu lấy hành lý của mình.

Lúc Nhan Hàm vừa cầm lấy va ly, chuẩn bị tự đẩy đi, kết quả tay kéo va ly bị người bên cạnh với tay sang ấn xuống, Bùi Dĩ Hằng trực tiếp xách lên va ly của cô, thấp giọng nói: “Để tôi xách cho.”

Lúc này trong sơn trang có nhân viên phục vụ còn có tài xế cũng sang đây giúp đỡ.

Các cô đi vào chuẩn bị làm thủ tục nhận phòng, kết quả khi ở đại sảnh liền trông thấy có hai người nằm trên sofa mềm mại chuẩn bị cho khách, bởi vì vóc dáng quá cao, hai người họ nằm co lại, trông đôi chân đặc biệt dài, cũng rất chiếm chỗ.

Bùi Dĩ Hằng sững sốt, anh dừng bước chân rồi nhìn sang bọn họ.

Nhan Hàm tự nhiên cũng thấy, cô chớp mắt, ban đầu không phản ứng, cho đến khi hai người kia đứng lên.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu vốn mang tính cách thích cười thích ồn ào, lúc này trông thấy Bùi Dĩ Hằng, hai người kẻ vai sát cánh, trên khuôn mặt là nụ cười đặc biệt rạng rỡ.

Nhất là Trình Tân Nam khi nhìn thấy Nhan Hàm, tuy rằng đáy lòng cậu ta đã lặng lẽ từ bỏ nàng tiên nhỏ, nhưng nhìn thấy cô, cậu ta cũng vui lắm.

“Hai người...” Nhan Hàm đương nhiên biết hai người họ, thường xuyên ở cùng Bùi Dĩ Hằng mà.

Trình Tân Nam tỏ vẻ kinh ngạc, hơi giật mình nói: “Mọi người cũng tới đây chơi hả? Trùng hợp quá, bọn tôi cũng đến chơi.”

“Bọn em đi làm thủ tục nhận phòng trước đi.” Bùi Dĩ Hằng rất điềm tĩnh nói.

Nhan Hàm gật đầu, cùng ba cô bạn đến bàn tiếp tân.

Bùi Dĩ Hằng nhìn hai cậu bạn, gật đầu: “Trùng hợp thật.”

Hai người họ đã từng nghe Bùi Dĩ Hằng nói vậy ở đâu nhỉ, lúc này đáy lòng căng thẳng, liếc nhìn nhau, rốt cuộc Cao Nghiêu đẩy Trình Tân Nam ra.

Đáy lòng Trình Tân Nam mắng cậu bạn không ngừng, cơ mà vẫn gật đầu nói: “Đúng vậy, bọn tôi nhàn rồi buồn chán, nghe người ta nói chỗ này chơi rất vui.”

Thực ra người giới thiệu đâu ra, là Trình Tân Nam phát hiện, Bùi Dĩ Hằng từ chối lời mời chơi game cuối tuần của bọn họ, còn muốn đi ra ngoài, nhưng lại không mang theo hai người họ.

Cậu ta cảm thấy rất kỳ lạ, dù sao hai người họ cùng với A Hằng như hình với bóng vậy, vượt quá tình cảm, rốt cuộc là cái gì kéo đi điện hạ của họ chứ.

Thế nên từ lúc Bùi Dĩ Hằng ra ngoài, hai người họ lái xe đi theo.

Kết quả ngay tại cổng trường, thấy anh hội hợp với Nhan Hàm, lại đi thẳng tới núi Nam Lâm. Sở dĩ bọn họ ngồi ở sofa trước, chính là ban nãy vượt qua ở đường núi bên kia, đến trước mấy phút.

Bùi Dĩ Hằng nhú mày, bất đắc dĩ nói: “Các cậu không gì làm nhàm chán à?”

Nhàm chán chứ. Nhưng giờ chẳng phải đã tới rồi à.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu mang ánh mắt trông mong nhìn Bùi Dĩ Hằng, sợ anh đuổi mình đi.

Ai ngờ lúc này Nhan Hàm trở về, cô cầm hai tấm thẻ phòng trong tay, cười nói: “Ông chủ ở đây quen biết với một người bạn của tôi, tôi thuận tiện lấy phòng cho hai cậu luôn rồi, cơ mà hai người phải cầm giấy chứng minh đi qua đó đăng ký.”

Đáy lòng Trình Tân Nam gào một tiếng, nhìn xem, nhìn xem, đây quả nhiên là nàng tiên nhỏ mà cậu ta từng ngưỡng mộ.

Thế là Bùi Dĩ Hằng không nói gì cả.

Nhóm người đi tới phòng, đều ở cùng tầng lầu, vậy nên mọi người xách va ly tự vào phòng mình. Chưa đến một lúc, Nhan Hàm chợt nghe được tiếng hô to gọi nhỏ của Trần Thần và Ngải Nhã Nhã ở sát vách.

Đối diện ban công phòng các cô là một hồ nước nhỏ, lúc này một trận gió mạnh thổi qua, tạo nên từng lớp gợn sóng trên mặt hồ.

Cách bố trí gian phòng đặc biệt cổ xưa, nhất là bức màn hai lớp tại ban công, bên ngoài là một lớp màu tối, nhưng giờ phút này chỉ lộ ra một lớp voan mỏng bên trong, vừa mở ra cửa ban công, tấm lụa mỏng bay bổng theo cơn gió.

Một cảnh tượng khác biệt.

“Bên kia còn có hồ cá koi, lát nữa tớ phải đi cầu nguyện.” Trần Thần kích động chỉ vào một hồ nước nổi liền hòn non bộ cách đó không xa.

Mọi người vốn rất mệt, kết quả không nghĩ tới sau khi tới đây rồi, ngược lại chẳng muốn nghỉ ngơi, chỉ muốn đi dạo xung quanh.

Giờ đã là buổi chiều, đáng lẽ hôm nay thời tiết không tính là đẹp, lúc này hoàng hôn càng dày đặc, bầu trời tựa như thấp hơn trước đó rất nhiều.

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã đều muốn đến đình nghỉ mát nổi tiếng kia, mấy người còn lại đương nhiên không có ý kiến gì.

Thế là bọn họ cùng nhau đi qua.

Sau khi cái đình này nổi tiếng, sơn trang bèn trang trí lại, khi các cô đến gần, nghe được một hồi chuông du dương véo von, đợi khi nhìn kỹ, là một chuỗi chuông bạc nằm cách đều trên mái hiên kéo dài ra ngoài, lúc này gió thổi qua, chuông bạc kêu leng keng.

Sơn trang vốn đi theo con đường thượng phẩm xa hoa, trước đó tìm Nhan Hàm hợp tác, cũng là nhìn trúng sự khác biệt của cô cùng với những người nổi tiếng trên mạng khác, không moi tiền, sức ảnh hưởng lại lớn.

Nhan Hàm nhìn bãi cỏ bên hồ cách đó không xa, Bùi Dĩ Hằng đứng bên cạnh cô, thấy cô thần thờ nhìn qua, anh thấp giọng hỏi: “Suy nghĩ gì đó?”

“Buổi tối ăn gì nhỉ.”

Nhan Hàm thốt ra.

Nói xong, cô quay đầu nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, quả nhiên trên mặt anh mang theo biểu cảm muốn cười nhưng không cười.

Cô cũng tự cảm thấy vậy, hình như thật sự rất sát phong cảnh. Nhưng nhìn thấy bãi cỏ kia, còn có phong cảnh cổ xưa xung quanh, cô nhận không được nói: “Nếu không ăn gà ăn mỳ nhé, trước kia tôi từng hứa làm gà ăn mỳ chính tông một lần cho cậu.”

Bùi Dĩ Hằng không ngờ cô còn nhớ tới điều này, nhìn dáng vẻ nóng lòng muốn thử của cô, anh cũng không nhận được gạt đầu ngay.

Thế là Nhan Hàm liên hệ với quản lý khách sạn, hỏi chỗ bọn họ có nơi dành cho khách nướng đồ ăn không. Kết quả thật là có chỗ, hơn nữa Nhan Hàm nhìn thoáng qua bên kia, khỏi phải nói rất thích hợp làm gà ăn mỳ.

Nhưng khi chuẩn bị nguyên liệu, cô sợ làm hỏng chiêu bài của mình, nên nói trước: “Tôi cũng là lần đầu tiên làm gà ăn mỳ chính tông đó, nếu thất bại đừng trách tôi đấy.”

Ai ngờ một đám người còn hưng phấn hơn cô, lắc đầu nói không đâu.

Thế là cuối cùng làm xong, bọn họ mỗi người một cái ghế nhỏ, ngồi ngay ngắn đằng kia, nhìn Nhan Hàm bận rộn. Nhà hàng còn chuẩn bị một đồng lửa than trúc cho bọn họ, khỏi nói rất có bầu không khí rồi.

Đám người vừa sắp được ăn đồ nướng, thậm chí còn mang theo thùng bia.

Màn đêm dần buông xuống, kèm thêm không khí trở nên lạnh lẽo, nhưng không ngờ tinh thần mọi người đều phấn khởi. Nhan Hàm vẫn đang chuẩn bị gà ăn mỳ, những người còn lại đang nướng thứ khác.

Trần Thần trực tiếp khui ra một lon bia, phịch một tiếng, bọt nước bắn ra.

Đợi uống xong một ngụm, thật là lạnh thấu tim.

Vốn là một ban đêm yên lặng, tại khoảnh khắc này đặc biệt ồn ào náo nhiệt.

Cuối cùng sau khi món gà ăn mỳ của Nhan Hàm ra lò, ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm một khối than đất trước mặt, Nhan Hàm cầm cái kim nhỏ vốn dùng để thêm than, phịch một tiếng nện xuống đất.

Khối than đất bị vỡ, cô bắt đầu đẩy ra từng chút một, đất sét ở tầng ngoài cùng.

Gà ăn mảy lộ ra bên trong lớp bọc lá sen, mùi hương đường như bắt đầu tỏa ra trong không khí.

Thế là Nhan Hàm lấy ra một cái kẹp sạch khác, gấp gà ăn mảy vào trong đĩa trên bàn, tất cả mọi người kích động không thôi, cho đến khi từng lớp ngoài đẩy ra, lộ ra nguyên con gà nằm tận cùng bên trong.

“Mẹ nó, thơm quá đi.” Trình Tân Nam không nhịn được gào lên một tiếng.

Ngải Nhã Nhã hô lên: “Tớ muốn ăn, tớ muốn ăn.”

Thế là cả đám bắt đầu chia ra con gà này, may mà Nhan Hàm tay mắt lanh lẹ, trước khi bọn họ cắt ra chia xong, cô giành lấy một cái đùi gà, cô dùng giấy thiếc bọc lại phần xương dưới cùng, rồi đưa cho Bùi Dĩ Hằng.

Mặt mày cô gái tươi tắn, lộ ra vẻ đắc ý không nói nên lời: “Cậu mau ăn đi.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô một cái, nhẹ giọng nói: “Làm lâu như vậy, em ném thử trước đi.”

Nhan Hàm lập tức nghiêm mặt nói: “Cái này cậu không hiểu rồi, cảm giác thành tựu lớn nhất của người nấu ăn, là thấy người khác đợi đồ ăn mình làm, lộ ra cảm giác thỏa mãn.”

Cô nghiêm trang nói.

Bùi Dĩ Hằng cười cầm lấy đùi gà từ cô, ăn một miếng, thật sự rất ngon, hơn nữa nướng rất mềm.

Thế là anh giữ dáng vẻ tươi cười, ăn hết một cái đùi gà.

Dù sao đều là những người thuộc tuổi tác thích chơi thích ồn ào, chưa tới một lúc, bọn họ đã uống hết nửa thùng bia.

Cũng không biết do ai đề nghị, nói ăn không như vậy rất nhàm chán, bằng không chơi trò chơi đi.

Ngay sau đó bắt đầu chơi trò chơi, Nhan Hàm ngược lại không gia nhập, bởi vì cô bận rộn nướng đồ ăn.

Đến khi trời tối, bên này đặc biệt mở đèn cho bọn họ, dưới ánh sáng mờ nhạt, bọn họ ngồi thành vòng tròn.

Nhan Hàm đi lấy nguyên liệu trở về, trông thấy Bùi Dĩ Hằng hình như chơi thua rồi.

Trần Thần đối diện đặc biệt lớn tiếng hỏi: “Được rồi bây giờ là thời gian trừng phạt, tôi muốn hỏi lời thật.”

Bùi Dĩ Hằng thần nhiên gật đầu, mọi người lập tức xôn xao, bảo Trần Thần phải tận dụng thời cơ, hỏi vấn đề bạo dạn chút.

“Được, vậy tôi hỏi đây.” Trần Thần vốn có chút ý mượn rượu lấy can đảm, kết quả cô vừa nhìn thấy con người đen láy hồ hững của Bùi Dĩ Hằng, sợ hãi lại quay về, “Xin hỏi cậu ghét gì nhất?”

“Mẹ nó.”

“Ê, gì vậy hả.”

“Nhàm chán.”

Mọi người thất vọng không thôi.

Bùi Dĩ Hằng gần như không suy nghĩ, thốt lên ngay: “Thua.”

Câu trả lời này thật đúng là không hổ là lời nói của người đứng đầu thế giới, quả thực rất đáng tin tưởng.

Khi mọi người ở đây chuẩn bị câu hỏi tiếp theo, Nhan Hàm đứng đằng sau nướng đồ ăn, cô giơ lên nguyên liệu nấu nướng trong tay, chỉ về phía Bùi Dĩ Hằng hỏi: “Vậy cậu thích gì nhất?”

Hỏi xong, ngay cả bản thân cô cũng giật mình.

Bùi Dĩ Hằng ở đối diện ngược mắt lên, nhìn sang đây, anh không lập tức trả lời.

Trình Tân Nam mau chóng nói: “Nói thật chỉ có thể hỏi một câu, lần sau chúng ta thắng rồi hỏi lại.”

Nhưng âm cuối của cậu ta vừa thốt ra, chàng trai ngồi im lặng ngồi trên ghế nhìn chằm chằm Nhan Hàm, con người tựa mực tàu đậm đặc lúc này phát ra ánh sáng rạng rỡ, anh rút cuộc cất tiếng: “Em.”

Lời tác giả:

Thử hỏi ai biết tán tỉnh nhất thiên hạ, ngoại trừ thái tử thì còn có ai!

Được rồi, trái tim thiếu nữ của tôi muốn nổ tung rồi.

40. Chương 40

Dưới màn đêm tối mịt, ngọn đèn màu vàng ấm áp chiếu sáng một mảnh đất, giờ phút này ngoại trừ tiếng nổ khê khàng của đồ ăn nướng trên vỉ thỉnh thoảng kêu đôm đốp, thì chỉ còn sự im lặng hơi quá mức.

Rõ ràng chỉ một từ, nhưng Bùi Dĩ Hằng khiến cho mọi người im lặng.

Nói thật, quả nhiên là sự chấn động.

Việc yêu thích thời niên thiếu tựa như rượu mạnh cất giấu trong hẻm sâu, giấu cũng không giấu được. Huống chi, Bùi Dĩ Hằng chẳng hề do dự nói ra miệng.

Anh không muốn chơi trò em đoán tôi đoán, trực tiếp khiến người ta kinh ngạc, sự thẳng thắn làm người khác hâm mộ.

Trình Tân Nam đứng lên trước, giơ lên ngón cái về phía Bùi Dĩ Hằng, A Hằng bọn họ ấy, từ trước đến giờ chẳng phải người phàm.

Lời ngạo mạn này chẳng còn gì để nói cả.

“Tôi đi hút thuốc.” Trình Tân Nam ném ra những lời này rồi xoay người bỏ đi.

Cao Nghiêu mau chóng đứng dậy, đuổi theo cậu ta: “Chờ tôi đã, đi cùng nhau luôn.”

Sau đó ba nữ sinh còn lại cũng tìm lý do bỏ đi, tất cả mọi người đều rất phối hợp để lại chỗ riêng cho hai người họ. Ngược lại Nhan Hàm lúng túng một lát, sau đó lấy nguyên liệu đặt trên vỉ nướng.

Cô còn nghiêm túc bắt đầu nướng đồ ăn, nhưng khi cầm lấy bàn chải chuẩn bị quét lên một lớp dầu, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng ở đối diện.

Cô khê cần môi: “Cậu...”

Rõ ràng đáy lòng có rất nhiều câu muốn nói, nhưng giờ phút này ngược lại chẳng biết nói câu nào.

Bùi Dĩ Hằng chậm rãi đứng dậy, anh đi tới trước mặt cô, giọng rất thấp: “Nhan Hàm.”

Tiếng gọi này rất trịnh trọng.

“Tôi đã suy nghĩ rất lâu, từ hôm em nói xin lỗi với tôi, tôi đã luôn suy nghĩ.” Bùi Dĩ Hằng đứng ở đối diện, cô gái ở đằng sau vỉ nướng đang nắm chặt cái bàn chải nhỏ trong lòng bàn tay.

“Em từ chối tôi cũng không phải bởi vì ghét tôi, mà là vì em sợ hãi, đúng không?”

Nhan Hàm chớp mắt, nhưng đáy mắt cay xè chẳng thể nào ngăn lại được.

Phải, cô chưa bao giờ ghét anh.

Nếu ghét thì làm sao mỗi ngày sẽ biến đổi món ăn đa dạng nấu nướng cho anh chứ. Nếu ghét thì làm sao bằng lòng cùng anh học cờ, còn khi nói ra những lời từ chối lại khóc dữ như thế.

Cô sợ hãi.

Sợ mình giống như mẹ, sau khi nhận được tình yêu đẹp đẽ như vậy lại mất đi, thế nên dứt khoát cho rằng không cần là được rồi.

“Vậy nên tôi vẫn muốn cố gắng.” Trong giọng nói trầm lắng của chàng trai, che đậy chút khấn trương, chỉ là chút ít thôi, anh lại lập tức nói, “Em đừng căng thẳng, cũng đừng lo lắng, bởi vì tôi không cần em mau chóng đưa ra quyết định, chúng ta vẫn giống như trước, thoải mái ở cùng nhau.”

Nhan Hàm rút cuộc ngừng đầu, chậm rãi nhìn về phía anh, cô khẽ cắn môi, nhỏ giọng hỏi: “Thế nếu câu trả lời của tôi vẫn không đổi thì sao?”

Bùi Dĩ Hằng chẳng hề bất ngờ về vấn đề này, anh thấp giọng khẽ cười, dưới màn đêm u ám, tiếng cười anh ấm áp như vậy, như là xoa dịu cơn rét lạnh trong bóng đêm này.

Anh nói: “Vậy chứng minh tôi còn chưa đủ cố gắng.”

Nhan Hàm rút cuộc không nhịn được cười ra tiếng.

Thật ra ban nãy từ khi nhìn thấy ánh mắt anh, sau khi nghe được câu trả lời trịnh trọng mà nghiêm túc của anh, đáy lòng Nhan Hàm dường như không thể bình tĩnh được nữa.

Trái tim bị cô ép xoa dịu trước đó, giờ phút này lại đập thành thịch thật mạnh.

Ban đêm yên lặng, hai má cô được đồng lửa và ngọn đèn chiếu rọi, loáng thoáng ửng đỏ, tựa như có thể nhỏ máu bất cứ lúc nào.

“Để tôi giúp em.” Bùi Dĩ Hằng chậm rãi đi tới.

Hai người rất ăn ý chuyên tâm nướng đồ ăn, chưa đến một lúc, mùi hương tỏa ra xung quanh.

Đợi qua một lúc, Nhan Hàm đặt đồ ăn lên đĩa, ngừng đầu nhìn một vòng: “Nếu không chúng ta đi gọi bọn họ trở về đi.”

Ai ngờ vừa dứt lời, cô chợt nghe được một tiếng hô cách đó không xa.

Sau đó là tiếng kêu la liên tục.

Nhan Hàm chớp mắt: “Có sỏi sao?”

Bùi Dĩ Hằng nghe xong thì mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Không thì đi xem thử?”

Cô đương nhiên biết không phải sỏi, cơ mà nghe tiếng kêu la này lại giống mấy con sâu rượu uống say. Vì thế cô cùng Bùi Dĩ Hằng đến cạnh cái hồ nhỏ, đèn trong sơn trang không tính là rất sáng, giờ phút này bọn họ thấy bóng người di chuyển bên hồ, không thấy rõ lắm ai là ai.

Cho đến khi một tiếng la hét dùng hết sức thốt ra: “Anh Tri Lễ.”

Nhan Hàm: “...”

Cô có thể xác định âm thanh này khẳng định là Trần Thần.

Cô bạn vừa hô xong, bên hồ lại truyền đến tiếng thét chói tai, tiếng reo hò còn có tiếng gây loạn.

“Anh Tri Lễ, anh ở nước Anh phải thủ thân như ngọc, nhất định phải chờ em, chờ em đó.”

Nhan Hàm lắng nghe bật cười, cô dám khẳng định Trần Thần uống say rồi, bằng không cô sao có can đảm hô hoán trước mặt mọi người như vậy. Thế là cô chuẩn bị đi qua, bắt con sâu rượu này trở về ngủ.

Ai ngờ cô vừa muốn đi, cổ tay đột nhiên bị người bên cạnh túm lấy.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, bên trong con ngươi đen láy hiện ra cảm xúc phức tạp, anh thấp giọng nói: “Là Bùi Tri Lễ sao?”

“Cậu cũng quen anh ấy hả?” Nhan Hàm hơi kinh ngạc, sau đó có chút tỉnh ngộ nói, “Hai người cùng một họ, chẳng lẽ là họ hàng thật ư?”

Bùi Dĩ Hằng như là hít sâu một hơi, khựng một chút rồi hỏi: “Bùi Tri Lễ, anh ấy là người như thế nào?”

Nhan Hàm hơi sửng sốt, xem tình hình này, cô cho rằng anh quen biết Bùi Tri Lễ. Nhưng hỏi câu này, giống như hai người họ chẳng quen biết.

Lúc này người ở bên hồ vẫn còn hò hét.

May mà nơi này cách nơi ngủ lại rất xa, không đến mức quấy nhiễu người khác.

Nhan Hàm suy nghĩ chút, tìm lời nói: “Là một người rất sáng chói, chính là loại khi nhà trường mở họp tại sân thể dục, mặc dù anh ấy ngồi dưới sân khấu, cũng là người thu hút sự chú ý người khác nhất.”

Những lời này chẳng phải khoa trương.

Bởi vì Bùi Tri Lễ chính là người như vậy, chói sáng, rạng rỡ, là nam thần trong cảm nhận của các nữ sinh đại học.

Bùi Dĩ Hằng xoay qua nhìn người bên hồ, nơi đó vẫn còn xôn xao ồn ào. Nhưng anh đột nhiên cười một tiếng, là nụ cười đặc biệt rõ tiếng.

Đợi khi anh nhìn lại Nhan Hàm lần nữa, trong mắt anh lóe lên tia sáng khác biệt.

“Hóa ra anh ấy lợi hại như vậy.”

Nhan Hàm tưởng rằng anh bị kích động, ngẫm lại cũng phải, dù sao đều là đàn ông mà, khẳng định sẽ có tâm lý so sánh.

Vì thế cô mau chóng nói: “Cậu cũng rất lợi hại mà, cậu chính là người đứng đầu thế giới, đoạt nhiều giải quán quân như vậy.”

Lúc này người bên hồ ngày càng ồn ào hơn, Nhan Hàm sợ người nào đó kích động nhảy xuống hồ, cô mau chóng đi qua.

Bấy giờ mấy người kia thoát nhìn say không ít, Nhan Hàm hơi ngớ ra, rõ ràng bọn họ tách ra mới nửa tiếng, mấy người này sao lại vậy?

Cô vừa đi tới, Trần Thần loạng choạng nhào tới, vùi trong lòng cô ê a.

Vì thế Nhan Hàm mau chóng tìm kiếm, ở đây còn có ai tỉnh táo hơn.

Không nghĩ tới Ngải Nhã Nhã còn say hơn Trần Thần, cô bạn đã ngồi dưới đất, nằm sấp trên đùi Nghê Cảnh Hề.

Nghê Cảnh Hề nhìn cô một cái, bất đắc dĩ nói: “Bọn họ uống rượu trắng trong quán bar nhỏ tại sơn trang, sau đó cứ vậy.”

Nhan Hàm đỡ Trần Thần, dù sao đã say thành vậy, vẫn nên tìm cách trở về trước.

“Chúng ta về phòng nhé.” Nhan Hàm thấp giọng nói.

Trần Thần nắm cánh tay cô, dúi trong lòng cô hồi lâu, lắc đầu nói: “Tớ không muốn, tớ không muốn. Tớ nhớ anh Tri Lễ của tớ.”

Nhan Hàm cắn răng, cô nàng nhát gan này, chỉ khi uống say mới dám nói vậy.

Bấy giờ Trần Thần mang theo giọng nghẹn ngào nói: “Nhan Nhan, cậu nói đi anh Tri Lễ có lẽ nào bị tiểu yêu tinh nước Anh mê hoặc không? Anh ấy có thể cả đời không về nước không?”

Vấn đề này, Nhan Hàm thật chẳng có cách trả lời cô bạn.

Cô vươn tay xoa lưng Trần Thần, trấn an nói: “Được, ngoan nào, cậu về ngủ trước đi, ngày mai tớ giúp cậu hỏi nhé.”

“Không được, cậu hỏi bây giờ đi.” Hiển nhiên người trong lòng đã chờ không kịp, đầu cô lại dúi vào lòng Nhan Hàm hai cái, hô lên, “Bây giờ cậu giúp tớ hỏi đi.”

Nhan Hàm cười lạnh một tiếng, thật muốn cho cô nàng biết tay.

Nhưng người trong lòng đột nhiên ngẩng đầu lên, quả thật hai mắt ngấn lệ nhìn cô, ầm ỨC nói: “Nhan Nhan, tớ thật sự thích anh Tri Lễ của chúng ta.”

Hu hu, tiếng khóc liên tục, cùng với gió lạnh bên hồ, xen lẫn trong bóng đêm tại đây, tỏ ra đặc biệt thê lương.

Nhan Hàm vốn đã chuẩn bị ép cô bạn trở về, lúc này lại hơi mềm lòng.

“Nhan Nhan, Nghe đại nhân, Nhã Nhã.” Trần Thần nức nở gọi các cô, “Các cậu giúp tớ hỏi chút đi, chỉ một chút thôi.”

Nhan Hàm thở dài một hơi, sau đó cô thấy Nghe Cảnh Hề lấy ra di động, cô kinh ngạc nói: “Nghe đại nhân, cậu làm gì đó?”

“Tìm xem thử người nào quen Bùi Tri Lễ, có WeChat của anh ấy không, hoặc là cách liên lạc tại Anh bây giờ.” Nghe Cảnh Hề thật không chịu nổi Trần Thần như vậy, trên đầu gối cô còn có một người đang nằm lên, chỉ có thể chỉ vào Trần Thần nói, “Mặc kệ kết quả là tốt hay xấu, dù sao cũng phải để cậu ấy như ý một lần.”

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Cậu ấy say rồi.”

“Nhưng tối thiểu cậu ấy say cũng biết mình thích ai.”

Nhan Hàm ngó ra, cứ đứng vậy tại chỗ, gió lạnh phả vào trên mặt cô, giờ phút này Nhan Hàm dường như hết sức tỉnh táo.

Đột nhiên cô cũng chuẩn bị tìm kiếm bạn học, xem thử người nào có cách thức liên lạc của Bùi Tri Lễ. Đột nhiên từ bên cạnh duỗi sang một bàn tay cầm di động, Nhan Hàm giương mắt nhìn màn hình đang yêu cầu trò chuyện bằng giọng nói, bên tai cô vang lên tiếng của Bùi Dĩ Hằng: “Em có gì muốn hỏi thì có thể hỏi thẳng.”

Vài giây sau, giọng nói được người ta kết nối.

Hiển nhiên người bên kia cũng rất kinh ngạc, anh thử hô một tiếng: “A Hằng.”

Vẫn là âm thanh êm dịu mát lạnh như vậy, khiến người ta nhớ tới người đàn ông đang đứng tại hội trường phía trước, mặc một bộ trang phục chính thức, cử chỉ đều tao nhã ung dung.

Đó là nam thần đại học khiến cho tất cả nữ sinh đều muốn thét to.

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Trần Thần, cậu có gì muốn hỏi Bùi Tri Lễ không? Bây giờ có thể hỏi rồi.”

Trần Thần ngẩng đầu, kết quả đôi chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống. Nhan Hàm mau chóng dìu cô bạn, Trần Thần nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy Bùi Tri Lễ, cô uất ức than thở: “Nhưng anh ấy lại không nghe được mà.”

“Anh ấy nghe được.” Nhan Hàm nói khẳng định.

Trần Thần được cô đỡ dành, suy nghĩ, cô âm ức nói: “Bây giờ anh ấy có bạn gái không?”

Người bên kia hẳn là nghe được toàn bộ đối thoại của hai cô, nhưng anh vẫn không nói gì.

Vẫn là Bùi Dĩ Hằng hắng giọng, thấp giọng nói: “Cô ấy hỏi anh, có bạn gái chưa?”

Lúc này Bùi Tri Lễ đang ở trong phòng ký túc của mình tại Luân Đôn, anh vốn đang ngồi trên ghế viết luận văn, nhưng không ngờ nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng mở cuộc gọi thoại.

Từ sau lần đó âm ỉ một trận, bọn họ không ai liên lạc với đối phương.

Khi thấy hai chữ A Hằng trên màn hình, đáy lòng anh vui vẻ.

Ai ngờ vừa kết nối, ngược lại anh nghe được cuộc đối thoại khiến anh chẳng biết nên khóc hay cười.

Nhưng lúc này, anh chợt nghe trong điện thoại truyền đến âm thanh của một cô gái, âm ức nói: “Nhan Nhan, cậu xem anh ấy không nghe được.”

Cô bắt đầu ghen ngào, hình như bởi vì không nghe được câu trả lời của anh, đặc biệt không vui.

Bùi Tri Lễ từ bé đã là nam thần trường học, nói thật, con gái thích anh nhiều lắm, ngược lại là anh chẳng hề có bất cứ hứng thú đối với những cô gái này. Quả thật không có, còn không bằng quan hệ giữa anh và Bùi Dĩ Hằng, khiến anh càng lo lắng hơn.

Nhưng nghe được giọng nói uất ức như vậy, anh sờ mũi, thấp giọng nói: “Không có.”

Nhan Hàm nghe rõ lời đáp trong di động, thế nên cô lập tức xoa nhẹ khuôn mặt Trần Thần, cười tủm tỉm nói: “Anh ấy nói không có.”

Ánh mắt Trần Thần lập tức tỏa sáng, đôi mắt sáng rực nhìn Nhan Hàm nói tiếp: “Vậy cậu lại hỏi anh ấy, nữ sinh nước Anh đẹp hay là tớ đẹp?”

Vấn đề này...

Bùi Tri Lễ cầm di động, bên tai là câu truy hỏi của cô gái cứ lặp lại: “Nhan Nhan, cậu hỏi đi, cậu hỏi đi.”

Nhan Hàm hít sâu một hơi, lời nói không biết xấu hổ như vậy, cô không hỏi ra được.

Vì thế cô ôm lấy khuôn mặt Trần Thần, đặc biệt nghiêm túc nói: “Anh ấy nói cậu đẹp hơn.”

Bùi Tri Lễ: “...”

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười, làm trò trước mặt chính chủ, dám ăn nói lung tung như vậy, là chuyện mà cô biết làm.

Hai má Trần Thần nóng lên, cô vươn tay muốn che mặt mình, nhưng Nhan Hàm đang ôm lấy mặt cô, thế là cô uốn éo cơ thể, dùng giọng điệu đặc biệt hờn dỗi nói: “Tớ thấy anh Tri Lễ cũng đẹp trai nhất.”

Một tiếng anh Tri Lễ này, kêu vừa mềm vừa nũng nịu.

Rõ ràng Bùi Tri Lễ cách di động, nhưng giọng nói tựa như tiến vào trong lỗ tai anh, mang theo sự ngọt ngào nói không nên lời.

Cuối cùng, anh cúi đầu nhoẻn miệng cười.

Rất cuộc một cô nàng dở hơi như vậy từ đâu ra đây.

“Anh Tri Lễ của cậu nói, anh ấy thích con gái ngoan ngoãn đi ngủ, bây giờ cậu trở về ngủ được không.” Nhan Hàm như là tìm được cách đối phó với con sâu rọu này.

Đầu Trần Thần gật gật giống như gà con mổ thóc.

Nhan Hàm dụ cô: “Bây giờ cậu nói tạm biệt với anh Tri Lễ của cậu đi.”

Trần Thần nói: “Ngủ ngon, anh Tri Lễ.”

Đô đô đô, cô gái vừa nói xong, cuộc gọi của Bùi Tri Lễ đã bị cắt đứt.

Bùi Tri Lễ đặt di động tới trước mặt, nhìn bản ghi chép cuộc gọi ban nãy, hồi lâu sau anh vẫn ngồi trên ghế, chẳng hề động đậy.

Tới khi anh nhẹ nhàng lắc đầu, nhớ tới câu ngủ ngon ban nãy, còn có anh Tri Lễ của cô. Anh lại khẽ khàng bật cười lần nữa.

Nhan Hàm đưa người về phòng, dọc đường đi Trần Thần bắt đầu lẩm bẩm, chốc chốc nói tới chuyện mình lần đầu nhìn thấy Bùi Tri Lễ.

Đến khi đang nói hăng say, cô đột nhiên đứng lại.

Nhan Hàm lại sợ cô muốn phát điên, lập tức nắm lấy cổ tay cô, ai ngờ Trần Thần dùng hết sức nắm ngược lại Nhan Hàm, nhẹ giọng nói: “Nhan Nhan, cậu cũng đừng nên giống tớ, tớ rất nhút nhát sợ hãi. Tớ luôn không dám nói với anh ấy rằng mình thích anh ấy, sau đó trở mặt nhìn anh Tri Lễ của tớ đi nước Anh.”

“Cơ mà không sao, tớ sẽ cố gắng xin vào Cambridge.”

“Anh Tri Lễ, anh hãy chờ em.”

Nhan Hàm nhìn Trần Thần giơ cao hai tay rồi tạo thành nắm tay trước ngực, cô bạn làm ra tư thế cổ lên, hô lên: “Nhan Nhan, chúng ta đều cổ lên, đừng để mất đi rồi mới hối hận.”

Rõ ràng nghe ra chính là một cô gái nhút nhát sau khi say mới thốt ra lời thổ lộ chân thật mà thôi.

Nhưng giờ phút này Nhan Hàm đứng tại chỗ, hồi lâu không nhúc nhích.

Bởi vì sợ mất đi nên dứt khoát không tiếp nhận.

Nhưng ép buộc từ chối thì thật sự sẽ vui vẻ, sẽ hạnh phúc sao?

Không đâu, đáy lòng cô đã cho cô đáp án.

Đợi Nhan Hàm thả lại Trần Thần trong phòng, chưa đến một lúc cô bạn đã ngủ thiếp đi, cô đứng dậy rời khỏi phòng.

Trên hành lang Bùi Dĩ Hằng đang tựa vào mép tường, lúc cô đi ra anh thấp giọng nói: “Có cần làm chút gì đó giải rượu cho cô ấy không?”

“Tôi đi hỏi thử.”

Khi quản lý khách sạn bằng lòng giúp bọn họ làm canh giải rượu, lúc này Nhan Hàm mới yên tâm.

Dưới màn đêm, tiếng gió bắt đầu gào thét, đêm nay thật sự giằng vò không ít. Nhưng giờ đây Nhan Hàm chưa muốn quay về phòng mình, cô quay đầu nói với Bùi Dĩ Hằng: “Đi ra ngoài một lúc nhé?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn thẳng cô, con người đen tựa mực tàu đậm đặc, dưới vầng sáng mờ nhạt che kín một lớp ẩm áp nhàn nhạt, lộ ra cảm giác sưởi ấm.

Thế là hai người đi loanh quanh, lại đi tới sườn núi nhỏ bên hồ ban này.

“Vừa rồi thật sự cảm ơn cậu.” Nhan Hàm suy nghĩ, thực ra có rất nhiều lời muốn hỏi, ví dụ như quan hệ của anh và Bùi Tri Lễ. Nhưng lúc này cô lại chẳng muốn hỏi gì.

Cho đến khi bọn họ đồng thời đứng lại, Nhan Hàm mang tâm tư trong đáy lòng, tiếng gió tựa như nhịp trống, từng chút một gõ vào trái tim cô.

Nhịp tim ngày càng dồn dập, còn kèm theo một dòng dưng khí không biết từ đâu sinh ra.

Cô đột nhiên xoay người, nhào về phía Bùi Dĩ Hằng, nếu lời nói không thể thốt ra, vậy hành động đi.

Nhưng khi cô dùng tư thế nhanh như chớp muốn ôm lấy người trước mặt, anh dường như bị cô va trúng một chút, sau đó toàn thân mất cân bằng.

Đương nhiên bởi vì Nhan Hàm bổ nhào về phía anh, khiến anh mất đi cân bằng.

Vì thế một tiếng trầm đục vang lên, là bờ lưng ngã trên bãi cỏ.

Bọn họ lại đứng trên sườn núi, lần này hai người lăn xuống. Trong hỗn loạn, cô chỉ cảm thấy mình được ôm rất chặt, còn có một bàn tay bảo vệ gáy cô.

Cho đến khi hai người rốt cuộc dừng lại, Nhan Hàm nhắm chặt mắt.

Cô, bây giờ có thể tìm một khe hở chui vào không?

Nhưng anh chàng dưới người cô đột nhiên cất tiếng, âm thanh hơi khàn: “Nhan Nhan, anh có thể tiếp tục chuyện ban nãy em muốn làm không?”

Nhan Hàm sửng sốt.

Sau đó, cô liền cảm thấy cánh môi mình bị hôn lên.

Lời tác giả:

Trong dự đoán của nàng tiên nhỏ, hẳn là thế này, sau khi cô nhào tới thì nhón chân lên, hôn lấy thái tử.

Nhưng mà...

41. Chương 41

Màn đêm tối tăm, chỉ có ngọn đèn lu mờ phát sáng từ xa, gió lạnh gào thét xung quanh. Nhưng còn hơn tiếng gió, càng khiến người ta không thể xao nhãng chính là nhịp tim loạn xạ không theo quy tắc của cô.

Mạnh mẽ, cấp tốc.

Thành thịch, tiếng này vội vàng qua tiếng khác.

Khi cánh môi cô có một xúc cảm xa lạ, nhịp tim Nhan Hàm lỡ nhịp tại khoảnh khắc này.

Bàn tay Bùi Dĩ Hằng nhẹ nhàng phủ trên gương mặt cô, sức lực dịu dàng nhưng không cho từ chối, bờ môi anh đã đặt trên cánh môi Nhan Hàm.

Bờ môi người đàn ông đúng là mềm mại ngoài dự liệu.

Nhan Hàm không cảm thấy sợ, có lẽ quá khẩn trương, hơi nâng cổ lên. Nhưng cô vừa mới nhúc nhích, một cánh tay vòng qua thắt lưng, hơi dùng sức đặt cả người cô ở dưới thân.

Hai người lăn vài vòng trên bãi cỏ, lần này thật cũng không kém.

Nhưng trong sự hoảng loạn ban này, giờ đây thời gian tựa như kéo dài vô hạn, giác quan xúc giác đồng thời được phóng đại.

Xung quanh mọi thứ đều là mùi hương thuộc về anh, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng của anh phả hơi ấm trên khuôn mặt cô, bờ môi mềm mại của anh, còn có...

Khi Nhan Hàm cảm thấy cánh môi bị cạy mở, mặc dù giờ phút này cô không nhìn thấy gò má mình, nhưng cô biết khẳng định đồ bừa rồi.

Như là có gì đó trong phút chốc nổ tung trong đầu.

Bên tai là gió đêm gào thét, mà cô được Bùi Dĩ Hằng ôm chặt trong lòng.

Rắn chắc ấm áp như vậy.

Lúc hai người rối cuộc thở hổn hển buông ra đối diện nhau, Nhan Hàm bị kéo vào trong lòng, cô vùi trên hõm vai anh, không biết qua bao lâu, đột nhiên nhón miệng thấp giọng cười.

Bùi Dĩ Hằng vươn tay sờ cổ cô, ngón tay anh hơi lạnh, lạnh đến mức Nhan Hàm theo bản năng rụt cổ lại.

Anh kề sát bên tai cô, âm thanh tựa như có thể hòa tan mọi thứ: “Cười gì đó?”

Nhan Hàm hơi ngẩng đầu, mặc dù xung quanh tối đen, nhưng con ngươi cô mơ hồ tỏa sáng trong bóng đêm: “Em tuyệt đối không nghĩ tới nụ hôn đầu tiên của mình rơi vào tình huống thế này.” Cô dừng một chút, “Có chút ngoài ý muốn.”

Cô vốn muốn ôm lấy Bùi Dĩ Hằng, nhón chân lên hôn anh.

Ai ngờ ngược lại mang hai người đều ngã xuống, hơi buồn cười, nhưng lại cảm thấy rất thần kỳ, giống như là chỉ cần ở bên anh, cho dù là chuyện ngượng ngùng thế nào cuối cùng cũng trở nên ngọt ngào.

“Anh cũng vậy.” Bùi Dĩ Hằng vươn tay càng ôm cô chặt hơn, kề sát lỗ tai cô, giọng nói cực kỳ dịu dàng, “Một trải nghiệm nụ hôn đầu mới lạ.”

Nhan Hàm ôm anh, đột nhiên hạ giọng nói: “Em có phải rất không có tiền đồ không?”

“Bởi vì sợ hãi nên dứt khoát từ chối.” Cô khê khàng cọ trên áo khoác anh, cười nhẹ nói, “Em luôn nói Trần Thần nhút nhát, nhìn thấy Bùi Tri Lễ ngay cả nói chuyện cậu ấy cũng không dám. Thực ra em cũng vậy, em rõ ràng thích anh, lại còn bướng bỉnh giả vờ không quan tâm từ chối.”

“Không sao, không sao.” Bùi Dĩ Hằng nghe cô tự kiểm điểm tại đây, đáy lòng anh tan chảy.

Anh đương nhiên biết nỗi lo và sợ hãi của cô, sau khi trải qua thời thơ ấu như vậy cô làm sao không sợ hãi chứ.

“Em có biết ưu điểm lớn nhất trong tính cách của anh là gì không?” Bùi Dĩ Hằng cất tiếng.

Nhan Hàm ngẩng đầu, im lặng nhìn anh.

Vấn đề này hiển nhiên cần Bùi Dĩ Hằng tự mình đáp lại.

Anh nói: “Là kiên trì. Anh đã thích cờ vây từ rất nhỏ, cho dù đến giờ vẫn cảm thấy cờ vây là chuyện thú vị nhất trên thế giới này. Năm mười chín tuổi của người khác có lẽ tràn ngập tính không xác định, nhưng anh thì không.”

“Thích em, cũng giống như anh thích cờ vây vậy.”

*

Khi Nhan Hàm trở lại phòng, Nghe Cảnh Hề đang từ trong toilet đi ra, mái tóc cô ướt sũng, trong tay cầm một chiếc khăn, thoạt nhìn mới vừa tắm xong.

Phút chốc nhìn thấy cô bạn, Nhan Hàm đột nhiên nhớ ra sát vách còn hai người đã uống say.

“Nguy rồi, canh giải rượu của Trần Thần.” Cô nói.

Nghê Cảnh Hề dùng khăn lau tóc, gọi lại cô bạn muốn xoay người: “Tớ đã cho cậu ấy uống rồi.”

“Xin lỗi, tớ ra ngoài một chuyến.” Nhan Hàm hơi ngượng ngừng nói.

Nghê Cảnh Hề ngược lại rất thản nhiên: “Chăm sóc cậu ấy cũng không phải chuyện của một mình cậu, nhiều lắm thì ngày mai sau khi cậu ấy tỉnh dậy sẽ làm trâu làm ngựa cho chúng ta.”

Nghê Cảnh Hề nghiêng đầu nhìn cô một cái, nhắc nhở: “Cậu không đi tắm à?”

Nhan Hàm cúi đầu nhìn thoáng qua quần áo của mình, áo len áo khoác đều dính bùn đất, quần cũng vậy, trông rất nhếch nhác. Trên đường trở về ban nãy cô cũng không để ý.

Cô chớp mắt, giải thích: “Vừa rồi không cẩn thận bị ngã.”

Nghê Cảnh Hề gật đầu: “Vây chắc là ngã rất nghiêm trọng rồi, cậu không sao chứ?”

“Không sao, không sao.” Nhan Hàm đáp lại một câu nhạt nhẽo, mau chóng mở ra va ly của mình, lấy ra đồ dùng rửa mặt và quần áo để thay, rồi chuồn vào toilet.

Chờ khi cô gội đầu xong, tìm máy sấy đi ra, nhìn thoáng qua bên ngoài, Nghe Cảnh Hề còn nằm trên giường, vẫn chưa ngủ.

Cô hỏi: “Nghê đại nhân, tớ sấy tóc nhé.”

“Ừ, cậu sấy đi.” Nghe Cảnh Hề ngẩng đầu nói.

Vì thế Nhan Hàm yên tâm bắt đầu sấy tóc, mái tóc dài đen nhánh của cô tựa như vải satin, mềm mại trơn bóng, bình thường bản thân cô cũng rất để ý chăm sóc.

Chờ khi cô sấy xong, rót nước muốn lên giường ngủ, sau đó cầm di động đặt trên tủ đầu giường nạp pin.

Cô bấm mở màn hình, thấy có một tin nhắn thoại.

Nhan Hàm lén lút nhìn thoáng qua bên cạnh, Nghe Cảnh Hề vừa tắt đèn đầu giường phía bên mình, cô nằm trên giường. Thế là Nhan Hàm cũng tắt đèn bên mình, xóc lên tấm chăn, toàn thân chui vào trong.

Cô điều chỉnh âm lượng tới thấp nhất, thấp đến chỉ còn một ô âm lượng.

Nhan Hàm bấm mở tin nhắn Bùi Dĩ Hằng gửi tới, giọng anh từ bên kia truyền đến: “Anh vừa mới tắm xong.”

Cả người cô đập trong tấm chăn, di động kề bên tai, giọng anh rất thấp, lại mang theo từ tính, vô cớ có cảm giác trêu chọc.

Giống như một đoạn lông vũ gãi trong lòng.

Cảm giác này cũng thật kỳ diệu.

Cô bắt đầu chậm rãi đánh chữ, trả lời: [em cũng vừa tắm xong, tóc hơi dài.]

Thế nên tốn nhiều thời gian hơn, không phải cố ý lâu như vậy mới trả lời tin nhắn của anh.

Sau khi gửi đi, Nhan Hàm nhìn chăm chăm màn hình di động, chờ đợi đối phương trả lời. Nhưng cô nhìn chăm chăm hồi lâu, đối phương vẫn không có động tĩnh. Ngay khi cô tưởng rằng Bùi Dĩ Hằng ngủ rồi, di động kêu một tiếng.

Là loại âm thanh trả lời tin nhắn, rõ ràng tiếng rất nhỏ, nhưng cô vẫn giật mình.

Thế là cô hấp tấp luống cuống chỉnh di động sang chế độ im lặng.

Sợ làm ồn đến Nghe Cảnh Hề ở giường kế bên.

Loại cảm giác này giống như hồi cao trung sợ bị giáo viên phát hiện mình lén gửi tin nhắn với bạn trai. Tuy rằng cô cũng không rõ tại sao mình lại nảy sinh loại ý tưởng này.

Nhưng khi hai chữ bạn trai vừa lướt qua trong đầu, Nhan Hàm không nhận được cảm di động trở người trên giường.

Cảm giác này hơi bay bổng.

Bạn này bọn họ đã xác định mối quan hệ bạn trai bạn gái rồi sao? Chắc là vậy rồi.

Trong đầu Nhan Hàm đều rối loạn, có cảm giác tựa như giấc mộng nhưng không phải mộng.

Chẳng trách mọi người đều nói kết hôn và yêu đương không giống nhau, lúc kết hôn chính là có một quyển sổ nhỏ chính quy phân phát cho bạn. Tối thiểu vật thật tại tay, đáy lòng kiên định.

Lúc này cô tựa như giẫm lên đám mây bay, không có cảm giác chân thật nào.

Cô bèn mở ra tin nhắn thoại thứ hai của Bùi Dĩ Hằng, anh nói: “Bây giờ em chuẩn bị ngủ chưa?”

Nhan Hàm chớp mắt, nếu nói ngủ anh không phải sẽ nói ngủ ngon với mình à. Thế là cô rất để ý trả lời: [còn chưa, em là một con cú.]

Bởi vì hai dòng trả lời của cô đều là đánh chữ, đoán chừng Bùi Dĩ Hằng cũng nghĩ đến hôm nay còn có bạn cùng phòng, lần này cũng là tin nhắn trả lời.

Anh trả lời: [ngủ muộn quá không tốt đâu.]

Nhan Hàm nhìn chăm chăm những lời này hồi lâu, thực ra rất bình thường, nhưng đây là bạn trai cô đang quan tâm cô đó.

Rất ngọt ngào.

Nếu không lo ngại Nghe Cảnh Hề nằm bên cạnh, giờ phút này có lẽ Nhan Hàm đã lăn trên giường mấy vòng. Cơ mà vì vậy cô vẫn không nhận được trở người.

Đợi cô vui vẻ trở người xong, trả lời: [ừm, em biết rồi.]

Lần này bên kia trả lời rất nhanh, anh lại gửi sang: [ngủ ngon.]

Nhan Hàm phồng má, ngón tay đã đặt trên màn hình, cũng chuẩn bị gửi qua một câu ngủ ngon, nhưng không ngờ di động lại rung một cái.

Sau đó cô nhìn thấy trên màn hình xuất hiện hai chữ khác.

[bạn gái.]

A, Nhan Hàm cắn cánh môi, nhìn chăm chăm màn hình, rốt cuộc không nhận được bật cười một tiếng.

Cùng lúc với tiếng cười khê khàng của cô vang lên, kế bên thốt ra tiếng: “Cậu yêu đương rồi à.”

Toàn thân Nhan Hàm đều cứng đờ, sau đó cô chậm rãi vén lên một góc chăn, ánh mắt ngó sang đối diện. Trong phòng mặc dù hơi tối, nhưng cô vẫn thấy người ở giường kế bên, Nghe Cảnh Hề dùng khuỷu tay chống người, nằm nghiêng trên giường.

Cô hơi ngượng ngừng nói: “Tớ làm ồn tới cậu hả?”

“Không có.” Nghe Cảnh Hề dứt khoát ngồi dậy, vén mái tóc dài của mình, quay đầu nhìn cô, khê cười nói, “Là mùi chua trong không khí yêu đương làm ồn tới tớ.”

Nhan Hàm: “...”

Nghe Cảnh Hề dè nén ý cười rõ ràng trong âm thanh, nói: “Vậy nên cậu đang yêu đương với Bùi Dĩ Hằng chứ chẳng vĩ đại của chúng ta sao?”

Nhan Hàm đáp: “Cậu nói vậy tớ rất sợ.”

Nghe Cảnh Hề mỉm cười: “Đây có lẽ chính là vấn đề yêu đương cùng người đàn ông nổi tiếng.”

Nhan Hàm: “...”

Có đôi khi cô rất bội phục Nghe Cảnh Hề, so với các cô, cô bạn này thường thường là người bình tĩnh đến đáng sợ.

“Được rồi, không dọa cậu nữa.” Nghe Cảnh Hề nhẹ giọng nói, “Chúc mừng, Tiểu Nhan Nhan của chúng ta trở thành người đầu tiên thoát ế.”

Bờ môi Nhan Hàm vốn mím lại, rớt cuộc cong lên.

*

Sáng hôm sau Nhan Hàm bị một hồi chuông đánh thức. Ánh mắt cô còn híp lại, nhưng vươn tay lần mò đầu giường hồi lâu, âm thanh re re, làm ồn khiến cô hơi bức dọc.

Rốt cuộc cô chậm tới di động, cũng chưa nhìn màn hình mà trực tiếp nổi máy.

Cho đến khi âm thanh đối phương truyền đến, toàn thân cô tựa như bị một chậu nước đổ xuống.

Thoáng cái tỉnh táo.

Giọng nói êm ái của Bùi Dĩ Hằng xuyên qua sóng điện từ truyền sang lỗ tai cô, anh nói: “Bữa sáng tự phục vụ của sơn trang cũng không tệ lắm, em muốn cùng nhau ăn không?”

“Được.” Nhan Hàm chậm rãi dựa vào đầu giường ngồi dậy, cô dụi mắt, nhẹ giọng nói, “Em rời giường rửa mặt một chút.”

“Không vội, anh chờ em.”

Nhan Hàm hơi ngượng ngừng để anh đợi lâu, dù sao con gái mà, ra ngoài dù sao cũng ăn mặc kỹ chút, huống hồ hiện tại cô chính là người có bạn trai.

Thế nên cô mau chóng nói: “Anh đến nhà ăn trước đi, lát nữa em tới.”

Sau khi cúp máy, Nhan Hàm mau lẹ vọt vào toilet rửa mặt.

Chưa đến một lúc, cô nghe được tiếng bên ngoài mở cửa, Nghe Cảnh Hề mặc bộ đồ thể thao phong phanh đi đến, thấy cô bèn hỏi: “Dậy rồi ư?”

“Tớ muốn đi ăn bữa sáng, cậu đi không?” Nhan Hàm hỏi.

Nghe Cảnh Hề nhướn mày, khê cười: “Làm bóng đèn hả?”

Tuy rằng trêu đùa vậy, cơ mà Nghe Cảnh Hề vẫn cùng Nhan Hàm tới phòng tiệc buffet. Vừa rồi các cô vốn muốn đi gọi Trần Thần và Ngải Nhã Nhã, có điều nghĩ tới hai người này đêm qua uống nhiều vậy, nên không kêu.

Không nghĩ tới khi các cô tới nhà ăn, liếc mắt một cái là thấy Bùi Dĩ Hằng. Còn có hai người bạn luôn ở bên không rời.

Nghê Cảnh Hề sững sốt, cười nói: “Hai vị kia là đôi dao thị vệ của bạn trai cậu ư?”

Nhan Hàm nghiêm túc suy nghĩ, nói thật, rất nhiều lần khi cô gặp được Bùi Dĩ Hằng, hai người họ đều có mặt.

Đừng nói Trình Tân Nam còn rất nhiệt tình, nhìn thấy các cô thì lập tức vẫy tay chào các cô.

Bởi vì họ ngồi tại bàn ăn hình tròn, Nhan Hàm vừa đi qua, Bùi Dĩ Hằng kéo ra cái ghế bên trái anh, Nhan Hàm chớp mắt, vẫn đi qua ngồi xuống.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đều nhìn thoáng qua bọn họ, cơ mà mọi người không cảm thấy kỳ lạ, dù sao tới qua Bùi Dĩ Hằng đã thổ lộ trước mặt mọi người.

Nhan Hàm đứng dậy muốn đi lấy đồ ăn, Bùi Dĩ Hằng đứng lên theo: “Anh cũng đi.”

Thế là Nghê Cảnh Hề miễn cưỡng nói: “Vậy tớ không đi.”

Bữa sáng của sơn trang này quả thật không tệ, kiểu Trung kiểu Tây đều có. Nhan Hàm dùng khéo mắt liếc qua người bên cạnh, hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác Nike, bên trong là áo len màu đen, mái tóc đen hơi dài, đoán chừng buổi sáng mới tắm, tóc mái hơi che khuất ánh mắt.

Anh đang dùng cái kẹp lấy trứng chần, lúc quay đầu muốn hỏi Nhan Hàm thì thấy cô đang lén ngắm mình.

Anh theo bản năng hé miệng, vừa cười vừa thấp giọng hỏi: “Nhìn gì đó? Hừm.”

Nhan Hàm chớp mắt, lần này nhìn một cách quang minh chính đại, con ngươi đen lướt qua gương mặt anh một vòng, hé miệng cười nhẹ: “Nhìn bạn trai em, sao lại trông điển trai vậy chứ.”

Bùi Dĩ Hằng thoáng sững sốt, thấp giọng nói: “Nghịch ngợm.”

Chờ khi hai người cầm bữa sáng trở về, không ngờ Trần Thần và Ngải Nhã Nhã cũng đến đây. Trần Thần mang khuôn mặt lơ mơ, lập tức ngồi trên ghế, mở miệng ra câu đầu tiên là: “Tối qua tớ nằm mơ, mơ thấy tớ gọi điện thoại cho nam thần của tớ.”

Mọi người: “...”

Đợi cô nhìn rõ còn có người khác ngồi tại bàn, cô xấu hổ nở nụ cười.

Ngược lại Nhan Hàm cất tiếng: “Không phải nằm mơ.”

Sắc mặt Trần Thần cứng lại.

Sau đó là biểu cảm kinh hoàng hiện trên mặt cô, Nhan Hàm gật đầu: “Đúng, cậu thật sự nói điện thoại với anh Tri Lễ của cậu.”

“Không thể nào, không thể nào.” Đầu Trần Thần đơng đưa như trống bỏi, cô nhìn một vòng người ngồi tại bàn, vẫn chưa từ bỏ ý định nói, “Các cậu làm sao có được số điện thoại của nam thần của tớ? Khẳng định không có khả năng.”

Nghê Cảnh Hề hást cằm, chỉ Bùi Dĩ Hằng ở đối diện nói: “Cậu có thể cảm ơn thầy Bùi một tiếng.”

Trần Thần hoảng sợ nhìn sang Bùi Dĩ Hằng.

Rốt cuộc anh nhẹ giọng cất tiếng: “Bùi Tri Lễ là anh trai tôi.”

Lúc này đến phiên bốn cô gái giật mình.

Bùi Tri Lễ lại là anh trai của anh?

Trần Thần ngơ ngác, khi trên bàn ăn lặng như tờ, cô lại đột nhiên nở nụ cười nhạt nhẽo, sau khi ha ha hai tiếng thì nói: “Hóa ra là cậu em chồng à.”

.....

Nhan Hàm nhìn sang người đột nhiên che mặt ở đối diện, được rồi, có lẽ đời này Trần Thần cũng không muốn gặp người mang họ Bùi.

Lời tác giả:

Xin đừng nghịch ngợm, nghịch ngợm một chút thật sự sẽ muốn mạng người đấy, ví dụ như Nhan tiểu tiên nữ, ví dụ như bạn cùng phòng của Nhan tiểu tiên nữ.

42. Chương 42

Ăn xong bữa sáng, mọi người đều thỏa thích.

Nhan Hàm lần đầu tiên ăn sáng cùng bạn trai của mình, lúc anh gạt trứng chần vào trong đĩa cô, cô thấy quả trứng chần được chiên rất xinh đẹp, trái tim khẽ run.

Hiện tại, cô cũng là một người có thân phận rồi.

May mà sau khi ăn xong bữa sáng các cô cũng không quên chuyện nghiêm chỉnh của mình.

Sau khi trở về phòng, Nghê Cảnh Hề và Nhan Hàm kéo va ly ra, thiết bị quay phim đều do Nhan Hàm mượn bên công ty dùng.

Lúc tới đại sảnh, mọi người mau chóng xuất hiện.

Nhan Hàm nắm tay kéo, cúi đầu trả lời tin nhắn.

Ài ngờ cô vừa mới ngẩng đầu, trông thấy Bùi Dĩ Hằng xuất hiện tại đối diện, anh vẫn mặc chiếc áo khoác Nike lúc ăn bữa sáng, nhưng đã thay quần áo bên trong.

Đó là bộ quần áo kiểu Trung màu trắng, áo cổ tàu cài nút, còn dùng chỉ bạc thêu thành hoa văn đám mây cát tường.

Nhan Hàm theo bản năng nhắm mắt.

Thật là đẹp đến kinh động.

Trên người anh còn mang vẻ trầm tĩnh không thuộc về những người trẻ, không phải vẻ sâu lắng lớn tuổi, cũng không phải còn trẻ ra vẻ từng trải, là loại điềm tĩnh chân thật.

“Đây là quần áo Trần Thần đưa cho anh ư?”

Mấy người các cô phân công rõ ràng, Nghê Cảnh Hề và Ngải Nhã Nhã phụ trách toàn bộ kịch bản, tuy rằng chỉ có vài phút, nhưng các cô cũng muốn quay một bộ phim ngắn mạch lạc, mà không phải loại lờ mờ gì đó.

Nhan Hàm phụ trách quay phim, hướng hồ trước đó cô từng quay rất nhiều video ngắn từ lâu, mỗi đợt ra video đều chừng bốn phút. Tại phương diện quay phim này, cô hiểu biết nhiều nhất.

Về phần Trần Thần thì phụ trách trang phục và bối cảnh.

Các cô vốn đã cùng nhau quyết định xong phong cách, dù sao cũng là để tuyên truyền môn thể thao truyền thống cờ vây, theo cổ phong là được lợi thể nhất.

Lúc này bọn họ cùng đến cái đình nổi tiếng kia.

Trần Thần tới muộn nhất, bởi vì cô còn bưng bàn cờ qua.

Đợi khi cô đặt vật này tại chính giữa cái đình, Nhan Hàm rất kinh ngạc hỏi: “Cậu từ đâu lấy ra thế?”

“Mượn của sơn trang đó, bọn họ có phòng trà, đương nhiên có bàn cờ.” Trần Thần nói với vẻ dĩ nhiên.

Sau đó cô có phần đắc ý nói: “Đáng lẽ tớ muốn tự mang theo, cơ mà rất phiền toái, trước đó tớ có gọi điện thoại tới sơn trang, không nghĩ tới bọn họ nói có bàn cờ, có thể cho mượn.”

Nhan Hàm rất bội phục sự lanh lợi của cô bạn.

Tuy nhiên cô thấp giọng nói: “Quần áo cậu đưa cho anh ấy hơi phong phanh quá đi.”

Ban này Nhan Hàm lén sờ thử, quả thực mỏng manh gió dễ lùa vào nữa. Quần áo này mặc vào mùa hè thì mát mẻ, nhưng vào mùa đông gió lạnh xào xạc này thì thật là chịu khổ.

Cô đương nhiên muốn tìm người gây họa tính sổ.

Lúc này Trần Thần càng không tự hiểu che miệng cười: “Chính là loại quần áo này mới truyền tải cảm giác phóng khoáng, mặc ra khí chất thần tiên đó.”

Nhan Hàm cười lạnh nói: “Cậu đối xử với em chồng vậy à?”

Trần Thần trừng to mắt, há hốc miệng, hiển nhiên không còn lời nói.

Vừa rồi khi cô ăn cơm, thật sự không chịu đựng được mà đi trước. Đương nhiên mọi người có thể thông cảm đối với hành động trốn chạy của cô. Dù sao loại chuyện xác suất này, không ai cũng gặp được.

Em trai ruột của nam thần của mình, lại cùng ngồi trên bàn ăn với cô, sau đó tối qua còn nhìn thấy cô phát điên.

Trần Thần thấp giọng nói: “Nhan Nhan, tối qua tớ say lắm nhỉ?”

“Cậu dám gọi điện thoại cho Bùi Tri Lễ, cậu nói xem?” Nhan Hàm cười nhạt một tiếng.

Trần Thần che mặt, lại rên rĩ. Thở dài một tiếng, cô không nên uống rượu bia, không nên mà.

Nhưng cô lại hơi tò mò: “Là Bùi Tri Lễ thật ư?”

Nhan Hàm thấy đáng vẻ còn chưa hết hy vọng của cô bạn, cô tiếp tục mỉm cười: “Nếu không bây giờ tớ bảo anh ấy gọi cho Bùi Tri Lễ lần nữa, để cậu đích thân xác nhận, rốt cuộc là thật hay giả nhé?”

“Đừng, đừng, đừng.”

Trần Thần bỗng túm lấy cánh tay cô, trong giọng nói mang theo vẻ cầu xin, thực sự sợ Nhan Hàm làm thật.

Cũng may ngay sau đó mọi người chuẩn bị xong xuôi, bắt đầu quay phim.

Lúc quay chính thức, Bùi Dĩ Hằng phải cởi ra áo khoác mặc bên ngoài. Thế nên sau khi anh cởi ra, đang xoay người thì Trình Tân Nam ở bên cạnh vươn tay nói: “À Hằng, tôi cầm áo giúp cậu.”

Nhưng Bùi Dĩ Hằng nhìn lướt qua cậu ta, anh lập tức đi về phía Nhan Hàm ở bên cạnh đang điều chỉnh thử máy móc.

Nhan Hàm quay đầu nhìn anh, nói: “Sao thế?”

“Em lạnh không?”

Khi Bùi Dĩ Hằng hỏi câu này, nhân tiện sờ nhẹ lòng bàn tay cô, giống như lúc bố mẹ muốn xác định con mình có lạnh không, luôn sẽ sờ lòng bàn tay.

Anh sờ lòng bàn tay cô, ấm áp như vậy.

Nhan Hàm cúi đầu nhìn ngón tay anh, mặc dù đã nhìn một vạn lần, cô vẫn phát ra cảm khái tự đáy lòng.

Đẹp thật.

Bùi Dĩ Hằng có lẽ vốn không mang ý định, nhưng khi anh từ lòng bàn tay Nhan Hàm dần dần dời lên ngón tay cô, thong thả như vậy. Ngón tay anh dường như đang phác họa hình dáng tay cô, vuốt ve từng chút một.

Nhưng khi sờ đến nơi lòng bàn tay và ngón tay nối liền, anh cúi đầu nhìn thoáng qua.

Nhan Hàm sau đó mới nhìn theo qua, trông thấy lòng bàn tay cô hơi thô ráp, nhất thời giật mình.

Cô lập tức như điện giật rụt tay về.

Thực ra cô cũng không phải là một người sẽ tự ti, nhưng con gái ai không muốn bàn tay mình trắng mịn nõn nà chứ. Nhưng lòng bàn tay cô có mịn màng, có làn da trắng, còn có chút thô ráp.

Sờ trong lòng bàn tay không có cảm giác mềm mại trơn bóng.

Cô nhoẻn miệng cười, giọng nói khô khan, đặt hai tay sau lưng, như là cố ý cất giấu gì đó.

“Không sao.” Bùi Dĩ Hằng dứt khoát véo má cô, thấp giọng nói, “Bàn tay nấu ăn chính là vậy.”

Nhan Hàm có cảm giác máu dâng lên đỉnh đầu, chính là loại cảm giác anh hiểu sự tự ti của cô.

“Bỏ áo anh vào trong túi của em đi.” Bùi Dĩ Hằng vươn tay đưa áo tới tay cô.

Nhan Hàm nhìn thoáng qua xung quanh, mọi người hình như đều đang bận chuyện của mình, nhưng cô có cảm giác bí ẩn, giống như hai người họ đang giữ một bí mật không ai biết.

Nhưng khi cô vươn tay nhận áo, đặt áo khoác của anh trong cái túi nằm phía sau cô, mọi người dùng sắc mặt phức tạp nhìn hai người họ.

Trình Tân Nam giật mình há mồm, cuối cùng nói: “Điện hạ vứt bỏ tôi sao? Tôi muốn giữ áo cho cậu ấy, cậu ấy cũng không cần.”

Loại lên án đáng thương này, không nhận được sự đồng tình của Cao Nghiêu ở bên cạnh.

Cậu ta lấy ra một nhúm hạt dưa trong túi, nhét trong tay cậu bạn, nói: “Cậu mới phát hiện ư?”

Trình Tân Nam quay đầu lại, chưa từ bỏ ý định nói: “Cậu có ý gì?”

“Thì là cái ý cậu nghĩ đó.” Cao Nghiêu hồ hững đáp.

Thực ra trước đó bọn họ sở dĩ thấy được một màn Nhan Hàm giáo huấn người khác, quả thật không phải ngoài ý muốn, mà là hai người họ thấy Bùi Dĩ Hằng rất lạ, muốn giả vờ tình cờ gặp được Nhan Hàm, thuận tiện hỏi thăm chút đã xảy ra việc gì.

Không ngờ họ vừa tới thì thấy được một màn kia.

Huống hồ tối qua Bùi Dĩ Hằng nói câu kia trước mặt mọi người, mẹ nó ngẫu quá đi.

Cao Nghiêu cảm thấy, là một người phụ nữ không ai chịu được lời thổ lộ như vậy, trực tiếp không mở ám, thích thì nói thẳng ra.

Quả thật, người có lòng như điện hạ bọn họ thời nay, thực sự không nhiều lắm.

Lúc này Trình Tân Nam hậm hực cầm lên một hạt dưa, cười lạnh một tiếng: “Phụ nữ.”

Cao Nghiêu quay đầu nhìn cậu ta một cái: “Đó là người thường à? Đó là thái tử phi của chúng ta.”

Sắc mặt Trình Tân Nam hơi dịu xuống, nhưng vẫn còn chút ảm ức nói: “Tại sao tôi đột nhiên có cảm giác xót xa gả đi con gái thế?”

Cao Nghiêu ớn lạnh đưa mắt nhìn cậu bạn: “Thằng nhóc này thật sự điên rồi.”

Cũng may lần này quay phim thật sự bắt đầu, Nhan Hàm không ngờ Trần Thần vì xây dựng hiệu quả, lại còn mượn một cái quạt máy qua đây. Nghe nói nhân viên sơn trang lấy ra từ trong nhà kho, trước đó dùng tại nhà ăn nhân viên vào mùa hè.

Khi quạt máy thổi vào trong đình, tấm voan mỏng xung quanh cái đình bay nhẹ nhẹ, trong nháy mắt tạo ra cảm giác bay bổng.

Lần này Nhan Hàm quay chính, Nghệ Cảnh Hề phụ trách kịch bản, cô đã nói nội dung quay với Bùi Dĩ Hằng.

Thật ra rất đơn giản, chỉ là muốn quay hình ảnh anh đánh cờ trong đình.

Khi mọi người đứng ở phía ngoài, im lặng nhìn người trong đình, chàng trai ngồi trong đình, áo mỏng màu trắng, mang vẻ anh tuấn kiệt xuất thoả mái tựa gió xuân.

Ngược lại khuôn mặt anh quá chuyên tâm, trên người đặc biệt có loại khí chất trầm tĩnh, từ đuôi lông mày đến giữa ngón tay, đều lộ ra khắp nơi. Tuy rằng ống kính chỉ có thể quay được một bên mặt của anh, nhưng mà ánh mặt trời hôm nay vừa đẹp, lại có tấm voan mỏng che chắn, bởi vậy một nửa người anh đứng lúc được ánh mặt trời lồng vào, nửa khác thì ẩn trong cái bóng chiếc áo mỏng.

Khi ống kính từ từ chuyển động, ánh sáng bóng mờ không ngừng quay vòng, ánh nắng nhảy nhót ở ngọn tóc của anh, làm cho mái tóc ngắn màu đen của anh đượm lên cảm giác ấm áp mềm mại.

Giờ phút này anh đang cầm lên một quân cờ đen, chậm rãi đặt xuống bàn cờ. Sau đó là quân cờ trắng.

Anh yên lặng đánh cờ, dường như tiến vào thế giới thuộc về anh một cách nhanh chóng.

Chuyên tâm, trầm lặng, cùng với dáng vẻ trong mắt chỉ có cờ vây, cảnh tượng này khiến Nhan Hàm chớp mắt, nhìn ống kính đến hơi sững sốt.

Người thích cờ vây như vậy, thực sự muốn rời khỏi trường thi đấu thuộc về anh sao?

Nhan Hàm không biết ý nghĩ trong lòng anh, nhưng đáy lòng cô chỉ có tiếc nuối.

Rốt cuộc sau khi quay xong đoạn này, Nhan Hàm buông máy móc, lập tức đi lấy áo khoác của anh. Đợi khi cô đem áo khoác tới cái đình đưa cho anh, mới vừa sờ tay anh đã cảm thấy lạnh lẽo.

Nhan Hàm lập tức đau lòng nói: “Trần Thần nhân mạnh nói loại vải này lay động theo chiều gió xem mới đẹp.”

Lại khiến bạn trai cô lạnh lâu như vậy.

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười một cái, mặc vào áo khoác của mình.

Nhan Hàm nghe được lúc này anh còn cười, cô không nhịn được nói: “Còn cười nữa, tay anh lạnh thành gì này rồi?”

“Đau lòng ư?” Bùi Dĩ Hằng mặc áo khoác xong, hơi liếc mắt qua.

Ban nãy, Nhan Hàm đặc biệt dùng keo xịt định hình làm kiểu tóc cho anh, không bằng nhà tạo mẫu chuyên nghiệp, nhưng cũng không giống kiểu tóc gọn gàng bình thường của anh, mà là hơi hỗn độn, còn lộ ra vàng trán căng chắc, đáng vẻ hơi sắc bén.

Thế nên khi anh nhìn xéo qua, Nhan Hàm thật sự có cảm giác luồng điện chạy qua toàn thân.

Cô cúi đầu, nhưng vẫn còn đáng vẻ không chịu thua, thấp giọng nói: “Đau lòng bạn trai em, không được à.”

“Đương nhiên là được.” Giọng anh đột nhiên gần kề, cho đến khi Nhan Hàm rơi vào cái ôm ấm áp của anh, mới chợt phát hiện anh đã đi tới.

Bàn tay anh kề sát gáy cô, ôm cả người cô vào trong lòng.

Đỉnh đầu Nhan Hàm vang lên một tiếng cười trầm thấp, sau đó anh nói: “Nào, để bạn trai ôm một cái.”

Lời tác giả:

Thái tử: đột nhiên có bạn gái, mỗi giây đều muốn ôm cô ấy làm sao đây?

Đồng ca: cũng chỉ là muốn ôm một cái thôi ư? Lắc lư vui vẻ thì sao?

Được rồi, đây là tác giả cứ chớ gì hả, làm bản tâm hồn thuần khiết của thái tử tôi, ha ha ha ha ha.

43. Chương 43

Quay phim suốt cả ngày trời, sau khi quay xong tài liệu thực tế mong muốn thì mọi người mang theo thân xác mệt mỏi trở về phòng mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Tới khi đến đại sảnh, tài xế đã ngồi trên sofa đợi bọn họ.

Thế là mấy nam sinh đều bắt tay làm việc, khiêng hành lý của các cô lên xe. Nhưng tới lúc cuối cùng khi lên xe, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu tỏ vẻ bất đắc dĩ vẫy tay tạm biệt với nhóm người Bùi Dĩ Hằng.

Hai người họ tự mình lái xe tới, lúc này phải tự lái xe trở về.

Giờ đây người trong xe vẫy tay tạm biệt bọn họ, Trình Tân Nam nhìn qua chậm rãi đi tới thân xe của mình, đột nhiên thở dài một hơi, rồi quay đầu nhìn Cao Nghiêu hỏi: “Cậu nói xem chúng ta rốt cuộc tới đây để làm gì hả?”

“Chứng kiến lịch sử.” Âm thanh rất sâu lắng của Cao Nghiêu vang lên.

Lời này ngược lại chọc cười Trình Tân Nam, hai tay cậu ta giơ lên làm thành hình cái loa, hướng về phía chiếc xe còn chạy chưa xa hô lên: “A Hằng, chúc mừng cậu không còn là cậu độc thân nữa.”

Bên trong chiếc xe vốn đang chạy còn rất yên tĩnh, mọi người vừa lên xe liền bận chuyện của riêng mình.

Ai ngồi đằng sau đột nhiên vang lên một giọng gào thét như vậy.

Ngay cả tài xế lái xe đằng trước cũng rất kinh ngạc, hỏi: “Có cần dừng xe không?”

“Không cần.” Bùi Dĩ Hằng lập tức nói, anh vươn tay xoa nhẹ mi tâm, thấp giọng nói, “Cậu ta chỉ phát điên mà thôi.”

Cơ mà ba người ngồi phía sau, thật sự nhịn cười không được.

Buổi sáng sau khi quay xong, Nghê Cảnh Hề kéo hai người còn lại vẫn ngây thơ không biết đi trước, Trần Thần còn liên tục hỏi, có cần đợi Nhan Hàm không.

Trải qua một ngày như vậy, nếu không ai nhìn ra mờ ám giữa hai người họ, quả thật nên đi khám mắt.

Cũng may mọi người đều rất mệt, dọc đường đi chẳng ai nói gì.

Chưa đến một lúc Nhan Hàm bị chiếc xe lắc lư làm ngủ thiếp đi.

Bùi Dĩ Hằng vốn đang định nói chuyện với cô, quay đầu trông thấy cô gái làm tổ trên ghế, trên tay còn cầm di động, chắc là ngủ không thoải mái lắm. Thế là anh khẽ khàng nhồm dậy, nửa ngồi xồm bên cạnh ghế cô, vươn tay nhẹ nhàng bấm nút điều chỉnh ghế dựa.

Anh sợ đánh thức cô, điều chỉnh từng chút, ánh mắt luôn nhìn về mặt cô.

Lúc này ở đằng sau chỉ còn một người chưa ngủ, Nghê Cảnh Hề đang cúi đầu xem di động, cô ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền thấy cảnh này.

Cô im lặng nhìn chàng trai điềm tĩnh này, mỗi một động tác của anh đều lộ ra mấy phần dịu dàng chu đáo.

Tựa như đối xử với một vật phẩm quý giá hiếm thấy trên đời cần phải tỉ mỉ nâng niu.

Rất lâu về sau, có người hỏi Nghê Cảnh Hề, lần đầu tiên cô thấy được tình yêu chân chính là như thế nào, cô bỗng nhớ đến một buổi cuối tuần bình thường kia, có người ngồi xồm cạnh ghế ngồi, dịu dàng điều chỉnh ghế dựa cho bạn gái anh.

*

Tài xế chạy xe đến đại học A, đưa ba nữ sinh về ký túc xá trước.

Bùi Dĩ Hằng và Nhan Hàm vốn định giúp các cô xách va ly đi lên. Có điều Trần Thần mau chóng xua tay nói: “Tớ sợ thấy Bùi thật sự giúp bọn tớ cầm va ly, tớ đoán chừng ngày mai trong diễn đàn trường và tieba sẽ nổi loạn.”

Nhan Hàm bất đắc dĩ, cơ mà cũng hiểu được cô bạn nói đúng.

Thế là bọn họ lên xe lần nữa, tài xế đưa bọn họ về thẳng chung cư.

Lúc Nhan Hàm xuống xe, cô hỏi: “Tối nay anh không cần trở về sao?”

“Hôm nay muộn rồi, ngày mai hãy trở về.” Bùi Dĩ Hằng đã xách va ly của cô xuống.

Sau đó Nhan Hàm nói cảm ơn với tài xế, bảo người ta mau chóng về nhà nghỉ ngơi.

Sau khi hai người lên lầu, mới ra khỏi thang máy, Nhan Hàm nhìn hai cánh cửa ở cuối hành lang, cô chớp mắt, đột nhiên nói: “Anh đói bụng không?”

Tài xế vốn dừng lại tại trạm nghỉ ngơi trên đường cao tốc, nhưng lúc ấy Nhan Hàm đang ngủ say, chẳng hề có ý xuống xe.

Giờ về đến nhà, cô cảm thấy hơi đói bụng.

Dường như vì chứng thực lời cô nói không phải giả, chợt nghe được một tràng tiếng ùng ục.

Bùi Dĩ Hằng và Nhan Hàm gần như đồng thời cúi đầu nhìn sang bụng cô, thật sự đang kêu ùng ục.

“Anh cũng đói bụng.” Bùi Dĩ Hằng lập tức nói.

Vẫn chưa giảm bớt sự ngượng ngùng của Nhan Hàm, hàm răng trắng bóng của cô khẽ khàng cắn môi dưới, hơi mất mặt rồi.

Thế là hai người đều vào nhà Nhan Hàm.

Nhan Hàm bỏ va ly xuống, lập tức muốn đến phòng bếp, Bùi Dĩ Hằng đi theo qua, hỏi: “Có gì cần anh giúp đỡ không?”

“Anh giúp em chọn tối nay món ăn gì đi.” Nhan Hàm đứng bên cạnh tủ lạnh.

Vừa mở ra, bên trong tràn đầy nguyên liệu nấu ăn, trong tủ đông đặt một dây gọn gàng, trên đó còn dán nhãn.

Bùi Dĩ Hằng suy nghĩ, đáp: “Thịt bò.”

“Anh muốn ăn mì thịt bò không?” Nhan Hàm hơi hưng phấn hỏi, cô còn nói, “Còn có thịt bò bông tuyết xào, mấy hôm trước em mới mua thịt bò.”

Nói xong, cô đã vươn tay cột tạp dề trên người.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, nhớ tới hôm nay cô làm việc không ngừng, anh bèn nói: “Nếu em mệt chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài cũng được.”

“Không sao, em làm nhanh thôi, cơ mà hôm nay không kịp tự làm mì cho anh.”

Ông cụ nhà họ Nhan, hồi trước lúc mở quán ăn, làm mì cũng rất tuyệt, đặc biệt mì bò kho, một nhúm mì trắng trẻo nằm trong lớp dầu đỏ, không nói tới hương vị, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta nói rộng khẩu vị.

Món ăn sở trường của ông cụ cũng không ít, Nhan Hàm cũng đặc biệt học làm mì từ ông.

Nhưng ông cứ chê Nhan Hàm không đủ sức nhào nặn mì, ăn không dai.

Sau đó vào lúc sinh nhật của Nhan Hàm, ăn được bát mì trường thọ do chính bậc thầy làm, cô mới tâm phục khẩu phục.

Nhan Hàm lấy ra miếng thịt bò kho trong hộp giữ tươi, cô chỉ chỉ nói: “Đây là do ông nội chuẩn bị cho em.”

Thực ra rất nhiều thứ trong tủ lạnh này đều do ông cụ chuẩn bị cho cô.

Làm như sợ cô bị đói, mỗi tuần ông đều dặn dò dì giúp việc trong nhà đưa đồ ăn sang đây.

Nhan Hàm động tác nhanh nhẹn cắt thịt bò thành khối, đang đun nước trên bếp, dao làm bếp sáng bóng xắt từng cái nhịp nhàng trên tấm thớt.

Bùi Dĩ Hằng dựa trên khung cửa, im lặng nhìn bóng lưng của cô.

Đợi khi nồi nóng lên, đổ vào tương đậu cà vò, tiếp theo là các gia vị khác, khi xào lên cùng nhau, Nhan Hàm vươn tay bỏ thịt bò đã cắt từng khối vào trong, trong nháy mắt mùi hương ngập tràn cả phòng bếp.

Là loại hương vị bùng lên, tràn đầy chớp mũi.

Sau khi xào một lúc, Nhan Hàm đổ nước vào, đẩy nắp nồi hầm một chút.

Cô cũng không rảnh rồi, mà tiếp tục lấy ra thịt bò đã mua hồi trước nữa, cái này đã cắt sẵn rồi. Thế nên Nhan Hàm trực tiếp làm nóng chảo, đổ dầu ô-liu, qua một lúc rắc vào gừng tỏi tiêu đã chuẩn bị sẵn từ trước, bởi vì trong nhà không có nấm ăn cùng, cô dứt khoát thả vào chút ớt đỏ.

Sau khi xào nóng mới thêm vào thịt bò, đợi một chút một lần khói trắng bốc lên.

Mùi hương còn ngào ngạt hơn ban nãy, phả vào mặt tuôn trào, mà máy hút khói dầu trên đầu vẫn làm việc cần cù.

Trong nồi bên cạnh vẫn hầm nước thịt bò.

Nhan Hàm thông thả đổ xì dầu vào trong nồi, còn thêm rượu gia vị, dầu hào, đường, trở qua trở lại xào đều, rồi mau chóng đổ ra.

Tiếp theo, cô bắt đầu tiếp tục mì thịt bò ban nãy, bởi vì nước gần nấu xong.

Bùi Dĩ Hằng tự giác đi qua, đem thịt bò bông tuyết xào mới ra lò bung ra bàn. Nhưng khi tới cạnh bàn, đặt món ăn lên đó, anh cúi đầu nhìn thịt bò.

Nếu không thử một miếng?

Thế là anh quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng bếp, trực tiếp vươn tay bốc lên một miếng.

Đợi khi ăn xong, anh vừa nhớ lại dư vị này, vừa nghĩ ngợi, hình như từ trước tới giờ anh chưa từng dùng tay bốc lên thứ gì đó để ăn.

Có lẽ bởi vì bạn gái anh nấu ăn ngon quá.

Khi bung mì thịt bò lên bàn, Nhan Hàm nhìn một bàn thịt bò đáng thương, suy nghĩ một chút, cô lại đến tủ lạnh lấy vài món ăn phụ, lại bày một bàn có đồ có xanh.

“Lần này chỉ có thể ăn mì sợi làm sẵn, lần sau em tự làm mì cho anh.” Nhan Hàm an ủi nói.

Nhưng chưa tới một lúc, Nhan Hàm trông thấy đầy mắt và chớp mũi anh hơi ửng đỏ, ngay cả cánh môi cũng hơi đỏ lên, trở nên càng xinh đẹp.

Có chút giống như vừa hôn môi.

Cô nhìn bờ môi đỏ au của anh, rốt cuộc sau khi lấy lại tinh thần, cô chớp mắt, rồi lại chớp mắt.

“Cái đó, anh không phải không thể ăn cay chứ?”

Mì bò kho hình như hơi cay.

Chàng trai đối diện hơi nhú mày, sau một lúc lâu nhẹ giọng nói: “Nhưng mà ngon quá.”

Nhan Hàm nghe ra ý tứ của anh, mặc dù hơi cay nhưng ngon lắm. Cô cúi đầu hé miệng cười, quả nhiên niềm vui lớn nhất của việc nấu nướng, có lẽ là nhìn thấy người khác chẳng hề do dự thích món ăn ngon do bạn làm ra.

Thế là cô đứng dậy, thấp giọng nói: “Anh chờ chút nhé.”

Cô đi tới phòng bếp tìm một cái cốc, lấy ra cái bình chứa nước chanh mật ong trong tủ lạnh, sau khi múc ra một muỗng lớn thì đổ nước nóng vào.

Sau khi dùng thìa khuấy đều, cô mau chóng bung ra ngoài.

Cô đưa cốc cho Bùi Dĩ Hằng, nhẹ giọng nói: “Uống chút trà mật ong, chắc sẽ không còn cay như vậy.”

Bùi Dĩ Hằng cầm lấy, ngoan ngoãn uống một ngụm, hình như cảm thấy mùi vị rất ngon, lại uống thêm ngụm nữa.

Đợi khi anh uống xong, anh cúi đầu nhìn thoáng qua cái cốc, đó là một cái cốc sứ màu đỏ, rất đẹp.

“Anh cũng mua một cái cốc nữa.”

Nhan Hàm lắng nghe câu nói không đầu đuôi của anh, có chút không hiểu ý.

Cho đến khi anh thông thả nói: “Chúng ta có thể có một cặp cốc đôi tình nhân.”

Cốc đôi tình nhân...

Nhất là hai chữ sau, thoáng cái khiến Nhan Hàm nắm chặt chiếc đĩa trong tay mình, có loại cảm giác chẳng biết làm sao. Chính là cái loại, à, mình và người đối diện hiện tại là người yêu.

Người vốn đang bay bổng trên đám mây, lúc này rớt cuộc dưới đáy lòng mang cảm giác chân thật.

Từ giờ trở đi, cô thật sự có thể gọi anh là bạn trai.

*

Chẳng bao lâu bầu không khí lễ Giáng Sinh xung quanh ngày càng dày đặc, đặc biệt trong trường đại học, dường như tất cả mọi người rất mong chờ sự xuất hiện của lễ Giáng Sinh. Mà đối với nhóm Nhan Hàm, lễ Giáng Sinh có nghĩa là tác phẩm của bọn họ được đưa lên mạng.

Bởi vì các cô đã đăng ký dự thi, mà nội quy vòng loại cũng rất đơn giản.

50% là điểm giám khảo, còn 50% là lượng truyền phát, mà sau khi tiến vào chung kết, tỉ lệ lượng truyền phát sẽ chiếm tới 70%.

Dù sao điểm giám khảo, chỉ phản ánh quyết định của một phần nhỏ số người.

Mà điểm lượng truyền phát thì phản ánh sự lựa chọn của phần lớn số người.

Bởi vì điểm lượng truyền phát của từng tác phẩm có ảnh hưởng rất lớn đối với số phận của các tác phẩm. Với lại phía tổ chức đã trình trọng tuyên bố trong nội quy, một khi phát hiện thí sinh mua số liệu, sẽ lập tức hủy bỏ tư cách dự thi.

Bùi Dĩ Hằng còn giúp bọn họ ghi lại một đoạn tường thuật, là giới thiệu về ngọn nguồn của cờ vây.

Vậy nên trong thời gian quy định của ban tổ chức, các cô nộp lên đoạn phim ngắn này. Mãi đến khi nó được xuất hiện trên mạng.

Mới ra được mấy tiếng, phim ngắn của các cô nhiều lắm thành tích không tệ.

Nhưng vào buổi chiều, Nhan Hàm mới vừa lên lầu, liền nhận được điện thoại của Trần Thần.

“Mẹ nó, việc lớn không tốt, Nhan Nhan, cậu mau tới đi.”

Nhan Hàm vốn tưởng rằng cô bạn lên cơn như thường ngày, cô thông thả lên lầu, cho đến khi cô xuất hiện tại cửa, Trần Thần gấp gấp vẫy tay, nói: “Nhan Nhan, nhanh chút đi.”

Cô ngồi xuống, Trần Thần lập tức nhét di động vào trong tay cô.

Giờ phút này trên màn hình di động là một thiếu niên thanh tú mặc âu phục đeo kính mắt, cậu ta mỉm cười nhìn đối diện, rõ ràng là đang cười, nhưng trong mắt cậu ta tràn đầy vẻ ngạo mạn và ngang bướng.

Có loại tự cao tự đại lộ ra ngoài.

Ánh mắt cô nhìn đoạn video, trông thấy thiếu niên kia vươn tay đẩy kính mắt trên mũi, khẽ cười nói: “Đối với tôi cờ vây chính là tất cả. Tôi sẽ không bị bên ngoài ảnh hưởng.”

Người chủ trì đối diện hiển nhiên hơi sững sờ.

Cho đến khi cậu ta nói tiếp: “Tôi cảm thấy có một số kỳ thủ thật sự quá yếu đuối, chẳng qua là một chút mong đợi từ giới bên ngoài đã dọa anh ta chạy mất. Loại hành vi này thật sự rất nhu nhược.”

Nói xong, cậu ta lộ ra nụ cười vô hại, nói: “Đương nhiên, tôi chỉ đưa ra ví dụ thôi, cũng không nhằm vào ai.”

Lúc này người chủ trì nhanh chóng phản ứng lại, cười gật đầu, nói: “Thế thì xin hỏi mục tiêu kế tiếp của cậu là gì?”

“Mục tiêu à, thi đấu trong nước đương nhiên là toàn lực chuẩn bị cho giải Thiên Nguyên và giải Danh Nhân.”

Sau khi cậu ta nói xong, ánh mắt nhìn ống kính, giọng điệu đặc biệt kiên định nói: “Mà mục tiêu cuối cùng, đương nhiên là quán quân thế giới, còn có đứng đầu thế giới.”

“Cậu có lòng tin vượt qua Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng, trở thành người đứng đầu thế giới không?”

Trên mặt thiếu niên lại lộ ra nụ cười nhẹ, chẳng qua vẻ ngạo mạn trong ánh mắt cậu ta còn hùng hực hơn ban nãy, cậu ta nói: “Anh cảm thấy đó là một vấn đề sao?”

Hiển nhiên, cậu ta đã không để Bùi Dĩ Hằng trong mắt.

“Người này tên là Tiết Phỉ, là chuyên nghiệp thất đẳng, tớ thật sự tôn trọng tất cả tuyển thủ chuyên nghiệp, nhưng mà rất ghét người ngạo mạn, cậu ta dựa vào gì nói thầy Bùi chúng ta vậy chứ.”

“Còn nói gì trước đó nữa, có một số kỳ thủ rất yếu đuối, ai mà nghe không hiểu hả, cậu ta đang nói thầy Bùi.”

Nhan Hàm nhìn đoạn video, buổi phỏng vấn của vị Tiết Phỉ thất đẳng này vẫn còn tiếp tục. Nhưng cô đã thoát đoạn video, bấm mở weibo, quả nhiên, đoạn video của Tiết Phỉ rõ ràng chẳng khác sáo chút nào, thế nên đứng đầu hot search, trên đó nằm rõ ràng tên cậu ta cùng Bùi Dĩ Hằng.

“Quên đi, đừng xem nữa, lúc này ầm ĩ đến hỗn loạn rồi.”

Thực ra hai phía đơn giản đều có lý do, người ủng hộ Tiết Phỉ cho rằng, Bùi Dĩ Hằng là tuyển thủ rất mạnh trong nước hiện nay, anh có trách nhiệm cũng có nghĩa vụ tham gia thi đấu.

Đặc biệt là trận chung kết giải vô địch thế giới cúp Hàn Tâm năm nay, đây là một cuộc thi đoàn đội, do ba nước Trung Nhật Hàn tổ chức.

Mỗi năm một lần, đặc điểm lớn nhất của cuộc thi là thi đấu đoàn đội.

Ba quốc gia tự tổ chức một đội, năm tuyển thủ, thi đấu vẫn áp dụng quy định đấu loại.

Nhưng người nào thắng chung kết cuối cùng, là quán quân của đội đó.

Danh tướng Lý Xương Hạo của Hàn Quốc đã từng trải qua cục diện một đối năm, khi anh ta tham gia thi đấu, phía Trung Nhật còn lại năm tuyển thủ, mà Hàn Quốc chỉ còn lại một mình anh ta, thế nhưng anh ta dùng năm chiến thắng liên tiếp gây sốc, giúp đội Hàn Quốc giành lấy quán quân cuối cùng.

Mà trong cúp Hàn Tâm lần này, biểu hiện của các tuyển thủ Trung Quốc không tốt, chỉ còn lại hai người.

Khi tin tức tuyển thủ chuyên nghiệp thi đấu thất bại truyền ra, mọi người cũng không trách cứ người dự thi quá nhiều, ngược lại Bùi Dĩ Hằng bị đẩy lên đứng mũi chịu sào.

Đặc biệt hôm nay có người phát hiện, anh bản tính kín tiếng, lại xuất hiện trong một bộ phim ngắn của liên hoan phim sinh viên.

“Vậy nên Bùi Dĩ Hằng rốt cuộc đang đi học hay là đang chơi đùa? Nếu cậu ta có mặt tại đây, cúp Hàn Tâm không đến nỗi thảm hại như vậy.”

“Thân là người đứng đầu thế giới, Bùi cửu đẳng, ngài chơi ngoắt ngoéo à?”

“Nếu không phải nể mặt khuôn mặt điển trai của cậu ta, tôi thật sự muốn mắng cậu ta tỉnh lại, cậu là tuyển thủ chuyên nghiệp, tuyển thủ chuyên nghiệp đó.”

Bình luận đau lòng nhức óc như vậy ở đâu cũng có.

Nhan Hàm càng xem càng nhúu mày, Trần Thần có phần không nhìn được nữa, cô nói: “Đừng xem, hôm nay thật sự không gặp may, đúng lúc là ngày thi đấu, sau đó tuyển thủ Trung Quốc bị thua.”

“Chỉ coi như có một tin tốt là đoạn phim của chúng ta, lượng truyền phát đã phá một triệu.”

Dù sao Bùi Dĩ Hằng lên hot search, lại vì lời chỉ trích do đoạn phim ngắn này gây ra. Thế nên cho dù mang lòng tò mò cũng được, chuẩn bị để mắng cũng được, mọi người đều xem đoạn phim này.

Nhưng sau khi xem xong, người vốn chuẩn bị mắng trong lòng lại thấy là lạ.

Bởi vì đoạn phim ngắn chỉ đang tuyên truyền về cờ vây, quảng bá văn hóa truyền thống, hơn nữa loại phim ngắn này là tác phẩm của sinh viên, Bùi Dĩ Hằng cũng khẳng định không có khả năng quay phim vì tiền.

“Đáng lẽ hơi thất vọng về nam thần, nhưng xem đoạn phim ngắn này, tôi nghĩ anh ấy vẫn thích cờ vây, nhưng không biết nguyên nhân gì khiến anh ấy không muốn tiếp tục đánh cờ. Thật sự rất hy vọng gặp lại ngài, Bùi Dĩ Hằng cúi đầu.”

“Cố lên, Bùi Dĩ Hằng.”

“Mong chờ nhà vua của tôi trở về.”

Nhan Hàm nhìn bên dưới đoạn phim, lời nhắn lại của fan, có chút buồn bã lại hơi đau lòng.

Tất cả mọi người nhìn ra được, anh còn rất yêu thích cờ vây, môn thể thao yêu thích sâu sắc làm bạn với anh từ bé.

Nhưng chẳng ai biết được, tại sao anh vứt bỏ cờ vây.

“Cậu làm gì?” Trần Thần nhìn thấy Nhan Hàm cầm túi đứng dậy, chẳng bao lâu sẽ tới giờ lên lớp.

Nhan Hàm không quay đầu lại, nói: “Đi tìm bạn trai tớ.”

Nhan Hàm gửi tin nhắn cho anh, khi người đi tới vườn hoa dưới lầu, mới vừa đợi chưa bao lâu, quay người lại liền đụng vào người phía sau.

Cô sờ trán, ngẩng đầu nhìn chàng trai trước mặt, thấp giọng than thở: “Sao anh tới rồi cũng không gọi em hả?”

“Em nghĩ gì đó mà thần thờ như vậy.”

Anh cười nói.

Nhan Hàm nhìn gương mặt tuần tú của anh, nhớ tới ban nãy trên mạng tràn ngập lời nói thất vọng, khinh thường thậm chí còn có phỉ nhổ. Những lời nói kia tuy rằng chỉ do mấy nét dọc ngang tạo thành, nhưng trở nên sắc bén cũng sẽ trở thành lưỡi dao đâm người.

Tổn thương người ta như vậy.

Cô đứng cạnh giàn hoa, đột nhiên đáy lòng sinh ra ảm ức, không phải vì mình mà là vì anh. Thế là cô chẳng hề do dự vươn tay ôm lấy cổ anh.

“Bạn gái muốn dỗ dành anh.”

Lời tác giả:

Thái tử: tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nàng tiên nhỏ: vậy không muốn ôm sao?

Thái tử: không phải, còn muốn hôn nữa.

44. Chương 44

Bùi Dĩ Hằng bị cô nhẹ nhàng ôm lấy cổ, anh cảm giác được đầu cô gái tựa trên vai anh, hơi thở ấm áp phả vào cổ anh.

Anh mới vừa vươn tay ôm lấy cô thì di động trong túi vang lên.

Nhan Hàm thấy anh vẫn chưa lấy di động, cô đặc biệt buông anh ra, thấp giọng nói: “Anh nghe điện thoại đi.”

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười: “Anh còn muốn ôm em nhiều chút.”

“Chờ anh nghe máy xong rồi ôm tiếp.” Nhan Hàm chớp mắt, âm thanh đặc biệt nhẹ nhàng, mang theo vẻ chu đáo.

Đúng mà, cô chính là bạn gái hiểu chuyện.

Điện thoại nổi máy, nhưng trong nháy mắt sắc mặt Bùi Dĩ Hằng trở nên rất bối rối.

Anh cầm chặt di động, sắc mặt khó coi nói: “Giờ cháu qua ngay.”

“Sao vậy?” Sau khi anh ngắt máy, Nhan Hàm khẩn trương theo.

Sắc mặt Bùi Dĩ Hằng vẫn chưa thả lỏng, anh thấp giọng nói: “Mẹ anh vừa mới được đưa tới bệnh viện, bây giờ anh qua đó, không thể ở cùng em.”

Nhan Hàm nghe thế cũng sốt ruột, cô mau chóng xoa tay: “Anh đi nhanh, đi nhanh đi.”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu, sau khi anh xoay người, Nhan Hàm lại nghĩ ra hô lên một câu: “Có chuyện gì thì cứ gọi em lúc nào cũng được.”

Anh không quay đầu lại, nhưng giờ tay vẫy tay.

Nhan Hàm thở dài một hơi, trước đó anh có nói đã dọn về nhà, bởi vì mẹ anh ngã bệnh. Kết quả bây giờ lại nằm viện, Nhan Hàm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng anh dần rời xa, từ từ biến thành một điểm đen nhỏ trong đám người, cho đến khi không nhìn thấy nữa.

Bùi Dĩ Hằng trực tiếp gọi xe đến bệnh viện, gọi điện thoại báo với anh chính là đi giúp việc trong nhà, nói phu nhân không thoải mái, được đưa vào bệnh viện.

Bệnh viện luôn ồn ào nhốn nháo như vậy, dường như mỗi ngày luôn có vô số người đến người đi.

Khoa nội trú nằm ở phía sau, phải đi rất lâu, lúc trước Trình Di nằm viện chính là tầng 16 tại đây. Cả tầng lầu đều là phòng bệnh VIP, phòng bệnh độc lập, sáng sủa sạch sẽ.

Bùi Dĩ Hằng đi thẳng một đường tới cửa phòng bệnh, phát hiện cửa phòng vẫn chưa đóng kín, lộ ra một khe hở nho nhỏ.

Bên trong truyền tới một giọng nói êm tai: “Không có gì, con không mệt, bây giờ mẹ quan trọng nhất.”

Là giọng nói của Bùi Tri Lễ.

Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ, anh trai sắp về, anh biết được. Dù sao gần đây ở Anh đang có kỳ nghỉ Giáng Sinh, nhưng anh không ngờ Bùi Tri Lễ trở về sớm vậy.

“Lần này con về, đừng cãi cọ với A Hằng nữa.”

Giọng Trình Di hơi mệt mỏi, thực ra nửa năm qua, bà vẫn biết chuyện giữa hai đứa con trai, nhưng làm bố mẹ, mỗi lần khi nói đến vấn đề này, bọn họ đều lảng tránh.

Bà vốn tưởng rằng giữa những đứa con trai, mặc dù đánh nhau thì quay đầu cũng sẽ hòa thuận, không cần quá lo lắng.

Nhưng khi bà biết Bùi Dĩ Hằng không muốn đánh cờ nữa, muốn đi học, bà mới hiểu được sự việc không đơn giản như bà nghĩ.

Bùi Tri Lễ ngồi ở bên giường, mày anh nhíu lại.

Anh và Bùi Dĩ Hằng ngoại hình giống nhau mấy phần, mặt mũi đều khô ngoi sâu sắc, nhưng trên người Bùi Dĩ Hằng lộ ra khí chất lạnh lùng chừng chặc, mà Bùi Tri Lễ thì cởi mở hòa đồng hơn.

“Bây giờ không phải lúc nói tới chuyện này.” Bùi Tri Lễ thấp giọng nói.

Anh vươn tay muốn dịch tấm chăn giúp Trình Di, nhưng bà đột nhiên cầm tay anh, nói: “Tri Lễ, rốt cuộc con sao vậy, mẹ thấy con không giống Tri Lễ mà mẹ biết.”

Trong giọng nói dịu dàng của Trình Di lộ ra mấy phần ảm ức.

Sau cuộc giải phẫu kia, bà lập tức cảm thấy đứa con mình dường như cách bà rất xa.

A Hằng chẳng hiểu sao lại muốn học đại học, Tri Lễ sau khi tốt nghiệp đại học A thì sang Anh học thêm, mỗi lần gọi điện nhắc tới A Hằng, anh luôn né tránh.

Bùi Tri Lễ hơi ngơ ngác, đợi khi anh chậm rãi ngẩng đầu lên, anh nhìn Trình Di, nhẹ giọng nói: “Thế mẹ cho rằng, Bùi Tri Lễ mẹ biết là như thế nào?”

Câu hỏi này khiến Trình Di sửng sốt.

Tri Lễ là như thế nào, đương nhiên hiểu chuyện có lẽ độ, lại bảo vệ em trai.

Trình Di muốn nói, Tri Lễ trong ấn tượng của bà vẫn là vậy, là một đứa con không để bố mẹ lo lắng.

Bùi Tri Lễ hơi xoay đầu qua, nhìn ra ngoài cửa sổ, anh nhẹ giọng nói: “Năm nay sống ở Anh, con thật sự rất thoải mái.”

Lời này vừa thốt ra, mọi người ngoài cửa trong cửa đều ngó ra.

Cả người Bùi Dĩ Hằng tựa như pho tượng hóa đá, lặng im đứng tại cửa.

Đáy mắt Trình Di dần ngấn lệ, bà thấp giọng nói: “Giữa con và A Hằng, thế nào cũng phải như vậy sao? Hai đứa cãi nhau thì cũng cãi nhau rồi, muốn tranh chấp cho đến chết không qua lại nữa ư?”

Bùi Tri Lễ hơi nhú mày, giọng nói rất khế: “Không phải.”

“Bởi vì A Hằng là quán quân thế giới, là thiên tài trong mắt mọi người, con cảm thấy nó mang đến áp lực cho con sao?”

Bùi Dĩ Hằng nắm chặt lòng bàn tay, giọng nói của Bùi Tri Lễ dường như sắp vang lên trong phòng, anh đột ngột xoay người, chẳng hề quay đầu bỏ đi ngay.

Mà sau khi anh rời khỏi, Bùi Tri Lễ trầm lặng trong phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vào đông hình như luôn hiu quạnh như vậy, trong phòng bệnh ánh đèn sáng choang, bên ngoài cửa sổ trên vách tường rất cao là màn trời u ám mờ mịt, tựa như áp chế tư tưởng con người.

Có cảm giác không thở nổi.

“Liên quan gì đến chuyện A Hằng chứ.”

“Nó chẳng qua là một đứa ngốc chỉ biết đánh cờ thôi.”

*

Khi Nhan Hàm tan học về nhà, đúng lúc gặp phải trời mưa.

Cơn mưa trong mùa đông lạnh đến thấu xương. Nhan Hàm không mang ô, vẫn là Trần Thần cho cô mượn ô của mình. Thế là Nhan Hàm cầm ô đi về nhà.

Lúc về đến nhà, cánh cửa đối diện đóng chặt.

Nhan Hàm đương nhiên cho rằng anh không ở nhà.

Nhưng đợi đến bảy giờ hơn, Bùi Dĩ Hằng vẫn không gọi điện đến, thế là cô thử gọi qua, lại là âm nhắc nhở di động tắt máy.

Hết pin rồi?

Nhan Hàm nghĩ rằng bây giờ anh khẳng định bận rộn, không để ý nạp pin, vậy đợi thêm lát nữa.

Thế là cô nấu chút gì cho mình ăn, rồi cùng họp với nhóm Khuru Qua. Bận rộn xong thì đã mười giờ, Bùi Dĩ Hằng vẫn không gọi điện qua đây. Nhan Hàm nghĩ nghĩ, lại gọi cho anh một cú nữa.

Thế mà vẫn tắt máy.

Nhan Hàm cầm di động, càng nghĩ càng thấy không đúng. Lòng dạ cô hơi rối bời, thế là nhịn không được đứng lên.

Nhưng cô không biết mẹ anh nằm tại bệnh viện nào, không có cách trực tiếp đi tìm. Nếu không hỏi Trình Tân Nam và Cao Nghiêu thử xem? Nhưng lúc này Nhan Hàm mới nhớ ra, cô không có cách liên lạc với hai người này.

Cô nghĩ ngợi đi ra mở cửa nhà mình, chuẩn bị tới cửa đối diện.

Lỡ như Bùi Dĩ Hằng là một người rất truyền thống, anh thích viết lại cách liên lạc với bạn bè mình trên tờ giấy nhớ, rồi dán lên tủ lạnh thì sao.

Nhưng khi Nhan Hàm bấm mật mã khóa của nhà anh, tiếng “tạch” nhỏ vang lên, cô vừa đẩy cửa ra liền cảm thấy bất thường.

Bởi vì tại cửa rất ngột ngạt, là cảm giác sặc sụa bởi khói thuốc.

Phản ứng đầu tiên của cô là chói rói, nhưng sau đó phát hiện mùi này là mùi thuốc lá. Hơn nữa lúc này ánh sáng trên hành lang chiếu tới, cô loáng thoáng nhìn thấy làn khói lượn lờ đầy rẫy trong phòng khách, có cảm giác như mình đang ở ngôi chùa nào đó.

Cô không bật đèn mà đi tới trước mấy bước.

Cho đến khi cô thấy một điểm đỏ ở bên trong tấm màn đen, chợt sáng chợt tối.

Có một người ngồi trên tấm thảm, không thấy rõ bộ dạng, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ, nhưng Nhan Hàm vẫn kết luận, là Bùi Dĩ Hằng.

Cô không nghĩ tới anh không ở bệnh viện, lại bởi vì anh ở nhà.

Giờ phút này ánh mắt cô dần thích ứng với bóng tối trong phòng, có thể nhìn thấy giữa ngón tay anh kẹp theo một điếu thuốc, rất quen thuộc hút một hơi.

Nhan Hàm hít sâu một hơi: “Sao anh lại ở nhà?”

Lúc này Bùi Dĩ Hằng nhấc lên mí mắt, hình như mới nhìn thấy cô, đợi sau khi suy tư một lúc, anh dập tàn thuốc trong cái gạt tàn trên bàn, thấp giọng nói: “Anh xin lỗi.”

Nhan Hàm vừa muốn bấm cái nút trên vách tường, đột nhiên giọng anh cực khê khàng thốt lên: “Đừng bật đèn.”

Giọng anh khàn khàn trầm thấp, cũng không biết đã hút bao nhiêu điếu thuốc. Nhưng mùi thuốc lá cả phòng, hẳn là không ít.

“Em đi rót cốc nước cho anh.” May mà kết cấu hai căn hộ giống nhau, Nhan Hàm thỉnh thoảng buổi tối cũng sẽ thức dậy uống nước.

Thế nên cô mau chóng tìm được phòng bếp, còn lấy ra một chai nước khoáng trong tủ lạnh.

Cô vốn đang nghĩ mùa đông uống nước lạnh có thể không tốt lắm không. Nhưng nghĩ lại, bây giờ đoán chừng anh cũng cần kích thích một chút.

Thế là cô cầm lại chai nước, quả nhiên, Bùi Dĩ Hằng vịn nắp ra uống ngụm đầu tiên, hơi sặc một chút.

“Anh uống chậm chút, nước lạnh lắm.” Nhan Hàm tiện thể ngồi xuống bên cạnh anh, hai người đều ngồi trên thảm, dựa vào sofa phía sau.

Người bên cạnh ừ một tiếng, chậm rãi uống nước.

Sau một hồi, anh thấp giọng nói: “Trên người anh có phải rất khó ngủ không?”

“Cũng bình thường.” Giọng Nhan Hàm rất thoải mái, cô nói, “Dù sao cùng một mùi với phòng khách, không phân biệt được ai khó ngủ hơn ai.”

.....

Anh thấp giọng khẽ cười một chút.

Xung quanh tuy rằng vẫn là một mảnh tối om, nhưng bầu không khí không nặng nề ngột ngạt như ban nãy.

Nhan Hàm thoải mái cất tiếng: “Bệnh tình của mẹ anh sao rồi?”

Thực ra cô đã đoán được, mẹ anh chắc là không có chuyện gì. Bằng không anh khẳng định ở lại bệnh viện, mà không phải ở đây hút thuốc.

Quả nhiên, Bùi Dĩ Hằng nói: “Không có gì trở ngại, chỉ là lượng đường trong máu hơi thấp, buổi chiều suýt nữa ngất xỉu, thế nên dì giúp việc và tài xế trong nhà lập tức đưa bà đến bệnh viện.”

“Vậy là tốt rồi.” Nhan Hàm nói xong, cô cúi đầu khảy khảy ngón tay mình.

Cô khảy tới khảy lui, lúc sắp khảy ra miếng da đầu ngón tay, cô hỏi thẳng: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Anh trai anh đã trở về.” Bùi Dĩ Hằng nhìn chằm chằm vách tường đối diện, tại đó có một bức tranh, từ khi anh bắt đầu dọn vào, nó vẫn treo ở đó.

Bùi Tri Lễ đã trở lại?

Một câu không phải rất tốt sao sắp thốt ra đầu lưỡi của Nhan Hàm, trước khi mở miệng đã bị cô chặn lại.

Tối hôm đó anh gọi điện thoại cho Bùi Tri Lễ, cô tưởng rằng tình cảm anh em bọn họ tốt lắm.

Bùi Dĩ Hằng nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô không lên tiếng, anh vươn tay véo vành tai cô, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, quan hệ giữa anh và anh trai tốt lắm.”

Nhan Hàm thở phào nhẹ nhõm.

“Có điều đó là chuyện hồi trước.” Bùi Dĩ Hằng khẽ cười.

Giọng anh không giống như mang thù hận sâu xa, lời này đối với anh tựa như có thể chấp nhận, không tính là gì.

Nhưng Nhan Hàm mau chóng từ mấy chữ đó hiểu được, anh không vui là bởi vì Bùi Tri Lễ.

Trong giọng nói Nhan Hàm lộ ra vẻ thận trọng: “Hai anh cãi nhau ư?”

“Cũng không phải cãi nhau, anh không phải là người biết cãi cợt, anh trai anh cũng vậy.” Bùi Dĩ Hằng hơi khựng lại, hình như suy nghĩ nên dùng cách nào để hình dung lần đó.

Nhan Hàm chẳng biết nên hỏi sao, ngược lại là Bùi Dĩ Hằng ngẩn ra một lúc rồi mới lên tiếng.

“Hồi nhỏ anh ở cùng ông nội trong đại viện, ông luôn chơi cờ với người trong đại viện, anh thì ở bên cạnh. Không giống như những đứa trẻ khác, anh rất say mê cờ vây. Bởi vì anh luôn đi theo bên người ông nội nhìn ông đánh cờ, thế nên ông thỉnh thoảng sẽ dạy anh. Nhưng ông vẫn cho rằng, anh sẽ như đứa trẻ khác, sau khi thích thú cờ vây một khoảng thời gian thì sẽ ném ra sau đầu.”

“Mãi đến khi anh lúc nào cũng vây quanh ông, ông nội rút cuộc cảm thấy nên dạy anh chút gì đó.”

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười, kể tiếp: “Anh bước trên con đường cờ vây như vậy đấy.”

“Hồi ông nội còn sống, ông luôn bảo lính gác lái xe đưa anh đến nơi đánh cờ vây. Sau đó anh bắt đầu lộ ra một vài thiên phú về cờ vây, người xung quanh đều tán thưởng tặng anh danh hiệu thần đồng.”

“Khi ấy trong mấy đứa nhỏ trong nhà, anh luôn là đứa trẻ nhận được nhiều sự chú ý nhất. Cho dù là tết nhất cũng được, hoặc là ngày lễ, khi mọi người tụ họp một chỗ, anh là đứa trẻ duy nhất ngồi bên cạnh ông nội.”

Nhan Hàm chậm rãi lắng nghe, trước mắt dường như xuất hiện đứa trẻ thiên tài im lặng lại có thiên phú kia.

Cô từng tìm kiếm mọi chuyện về anh, sáu tuổi học cờ, mười một tuổi nhận định cấp bậc, trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp trẻ nhất trong nước, hơn nữa vào năm mười sáu tuổi, lần đầu đạt giải quán quân cuộc thi toàn quốc.

Mà vào năm mười bảy tuổi, anh đánh bại danh tướng của ba nước Trung Nhật Hàn, lần đầu tiên giành được quán quân thế giới.

“Sau đó năm chín tuổi anh bá sư, trở thành nội đệ tử của sư phụ, anh dọn đến nhà sư phụ học cờ. Nhưng hồi ấy anh còn quá nhỏ, vừa bắt đầu luôn không thích ứng, thế nên mỗi ngày mẹ đều đến thăm anh. Sau khi anh tan học, sẽ luôn thấy bà đứng ở cửa nhà sư phụ đợi anh, nếu thỉnh thoảng được cho phép, bà sẽ đưa anh đến tiệm Burger gần nhà sư phụ, để thả lỏng một chút.”

Nhan Hàm chẳng biết tại sao, cứ cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Cho đến khi Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô: “Vậy nên đây là thời thơ ấu của anh trai anh, mỗi ngày anh ấy nhìn thấy ông nội mang anh theo rời khỏi nhà. Anh ấy ngóng trông chờ anh và ông trở về. Sau đó khi anh ấy học tiểu học, mỗi ngày tan học về nhà anh ấy vĩnh viễn chỉ có đi giúp việc, bởi vì mẹ đang ở nhà sư phụ chờ anh.”

Nhan Hàm há mồm miệng, đột nhiên trong đầu nhớ tới Bùi Tri Lễ, người đàn ông luôn trông cõi mở ôn hòa kia.

“Sau đó anh trở thành kỳ thủ chuyên nghiệp, vẫn là trẻ nhất, hoàn toàn không thể một mình tham gia thi đấu khắp nơi. Thế là mẹ từ bỏ công việc, chuyên tâm đi cùng anh. Anh trai thì bắt đầu cuộc sống nội trú của mình.”

“Nếu có em trai như vậy, có phải phiền toái lắm không. Bởi vì anh trai anh quá hiểu chuyện, anh ấy vĩnh viễn không oán trách, bố anh bận rộn công việc thường xuyên không ở nhà, người mẹ muốn dựa vào lại luôn ở cạnh đứa em trai còn nhỏ.”

“Anh ấy luôn là người anh trai rất tốt, ôn hòa khoan dung, vĩnh viễn nhường anh.”

Bùi Dĩ Hằng nhắm mắt, bàn tay khẽ sát huyết thái dương: “Nhưng từ trước đến giờ anh không nhận ra.”

“Những việc anh trai anh vứt bỏ vì anh, anh chưa bao giờ nhận ra.”

“Anh ấy bị ép buộc sống dưới hào quang của thiếu niên thiên tài Bùi Dĩ Hằng, anh ấy cần phải luôn nỗ lực, bởi vì em trai quá chói sáng, nếu anh trai ruột thịt quá tầm thường, có phải sẽ càng đáng thương hơn không.”

“A Hằng.” Khi Nhan Hàm gọi tên anh, cô bất giác rơi nước mắt.

“Càng nực cười chính là hồi mẹ anh bệnh nặng một trận, lúc phẫu thuật anh còn đang thi đấu, thậm chí vẫn còn tham gia tiệc mừng công. Cho đến khi anh thi đấu xong, vui vẻ trở về mới biết được bà đang nằm viện. Anh trai anh vì chăm sóc mẹ đã bỏ thi mấy môn, khi đó anh ấy đang chuẩn bị xin đăng ký trường đại học nước ngoài.”

Khi anh vui vẻ cầm cúp trở về, trong lúc vào cửa đựng phải Bùi Tri Lễ rất mệt mỏi đã trông chừng tại bệnh viện mấy hôm rồi, có lẽ chính là khoảnh khắc đó, Bùi Tri Lễ không muốn nhận nhin nữa.

Anh vung tay gạt cái cúp mà Bùi Dĩ Hằng định đưa qua xuống đất.

Mặt mày anh lộ ra vẻ phiền chán và mệt mỏi cực độ, anh nói với Bùi Dĩ Hằng, đủ rồi, thật sự đủ rồi.

Anh nói, bởi vì cờ vây anh phải liên tục sống dưới cái bóng của đứa em trai. Dù là lúc nào, chỉ cần nhắc tới hai đứa con trai của nhà họ Bùi, vĩnh viễn là A Hằng, còn anh chỉ là anh trai của A Hằng.

Mặc dù anh luôn học hành xuất sắc, thậm chí lúc thi đại học còn thi đậu trường đại học A, chuyện đó thì sao chứ.

Khi em trai của Bùi Tri Lễ mới mười lăm thì đã lấy được quán quân toàn quốc, mười bảy tuổi giành lấy quán quân thế giới.

Không chỉ có bố mẹ, ông nội cũng vậy, anh đã sùng bái ông nội từ bé, là một vị tướng quân chân chính. Nhưng trong mắt ông cụ, A Hằng đều quan trọng hơn bất cứ ai.

Bởi vì A Hằng còn nhỏ, chăm sóc A Hằng đã trở thành chuyện dĩ nhiên.

Nhưng ai có thể nghĩ đến Tri Lễ cũng từng là một đứa trẻ, là tuổi tác cần bố mẹ thương yêu.

Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ, nhìn anh trai mình gần như muốn trút giận nói ra hết, có lẽ những lời này đã giấu trong đáy lòng anh rất lâu rồi. Thế nên khi nói ra miệng mới có thể thoải mái như vậy.

Nhan Hàm rút cuộc không nhịn được, cô chậm rãi nhổm dậy, quỳ gối bên cạnh anh.

Vươn tay ôm lấy anh.

“Bi kịch lớn nhất của Bùi Tri Lễ, có phải có một đứa em trai gọi là Bùi Dĩ Hằng không?”

Lời tác giả:

Khi viết chương này, tôi đã suy nghĩ từ trước rồi, A Hằng là Tri Lễ là một đôi anh em thế nào. Quá phức tạp, nhưng cho dù là A Hằng hay Tri Lễ, đều không quá dễ dàng.

Đối với A Hằng, cậu ấy như anh trai mình đã nói vậy, là một đứa ngốc chỉ biết đánh cờ, tâm tư của cậu chỉ vây quanh cờ vậy. Nhưng Tri Lễ thì sao, cậu ấy cũng ưu tú thông minh, nhưng Bùi Tri Lễ vốn cũng có thể chói sáng lại luôn sống dưới cái bóng của A Hằng. Cho đến khi lên đại học, mọi người không biết thân phận anh trai của Bùi Dĩ Hằng, Tri Lễ trở thành nam thần đại học được mọi người chú ý.

Haiz, tôi muốn nói nhiều lắm, nhưng rất phức tạp. Tôi chỉ muốn nói, A Hằng và Tri Lễ đều tốt lắm.

Tôi không buông tay ai cả!!!!!!

45. Chương 45

Toàn thân Nhan Hàm run rẩy, đáy lòng cô có cảm giác nói không nên lời, rốt cuộc là ở trong tâm trạng tuyệt vọng thế nào, Bùi Dĩ Hằng mới có thể nói ra như vậy.

Anh hoàn toàn phủ nhận giá trị làm em trai của mình, anh vạch ra nhận định mọi thứ đều là lỗi của anh ở đáy lòng.

Nhưng thật sự là anh sai ư?

Anh trông chừng chặc điềm tỉnh hơn bạn cùng lứa, nhưng loại chừng chặc điềm tỉnh này, thậm chí toàn bộ thiên phú của anh, anh đều chuyên tâm dành cho cờ vậy.

Anh không cố ý.

Nhan Hàm ôm chặt lấy anh, thấp giọng nói: “Không phải, tuyệt đối không phải.”

Người trong lòng cô dường như cảm giác được toàn thân cô đang run rẩy, anh vươn tay ôm lấy cô, bàn tay anh khê khàng vuốt ve bờ lưng cô, từng chút từng chút một, giọng nói dịu dàng cất lên: “Em đừng sợ, đừng sợ.”

Nhan Hàm cố gắng kiềm chế bản thân, cô nói: “A Hằng, tuy rằng em không biết trong lòng đàn anh Bùi rốt cuộc suy nghĩ thế nào, nhưng trong chuyện này, anh không làm sai gì hết, anh cũng là người vô tội.”

Nhan Hàm hít sâu một hơi, giọng nói càng kiên định hơn: “Khi ấy anh cũng còn nhỏ, nếu đàn anh Bùi không nói ra lời trong lòng với anh, anh làm sao hiểu được chứ.”

“Dù sao, anh là một tên gốc ngay cả bếp gas cũng không biết bật lên thế nào.”

Nói xong câu này, hai người không hẹn cùng nhoẻn miệng cười.

Không khí nặng nề dường như sắp đông đặc, cuối cùng tan ra một chút.

Bùi Dĩ Hằng hơi buông cô ra, hai người cách nhau một khoảng, Nhan Hàm không thấy được sắc mặt anh, chỉ có đôi mắt anh đặc biệt chói sáng trong bóng đêm.

Anh xoa nhẹ huyệt thái dương, anh thường xuyên nhức đầu, có lẽ như lời bác sĩ dùng não quá độ là thật.

Sau khi day xong, anh dễ chịu một chút rồi mới chậm rãi cất tiếng: “Thực ra mãi đến khi anh trai anh bùng phát, anh mới hiểu được ý nghĩ trong lòng anh ấy, nhưng càng như vậy, anh mới phát hiện mình thực sự đã lơ là người bên cạnh. Nhiều năm như vậy, anh chưa từng đo tới cảm tưởng của anh ấy, cho đến khi anh ấy bùng phát, anh mới nhận ra giữa bọn anh lại có vấn đề lớn như vậy.”

“Vậy nên anh không nhận được hỏi bản thân mình, cờ vây là tất cả của anh sao?”

“Bởi vì cờ vây, anh xem nhẹ cảm nhận của người bên cạnh. Nếu anh quan tâm tới anh trai, anh ấy có phải sẽ không trải qua vất vả nhiều năm như vậy chẳng? Cờ vây trở thành mọi thứ trong cuộc sống của anh, nhưng đây có phải là cuộc sống mà anh thật sự mong muốn không?”

Không phải nói lòng tin sụp đổ, mà là vào khoảnh khắc Bùi Tri Lễ bùng phát, Bùi Dĩ Hằng bắt đầu suy ngẫm về bản thân.

Cờ vây khiến anh cảm thấy vui vẻ, nhưng lại mang đến vất vả cho anh trai anh. Anh thậm chí suy nghĩ, nếu anh không học cờ, không cần đến sống tại nhà sư phụ, mẹ hẳn là có thể ở nhà cùng anh và anh trai. Nếu anh không trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp, mẹ không cần trông nom anh mà phải bôn ba khắp nơi, anh trai cũng không đến nỗi còn nhỏ đã rời nhà đi học nội trú.

Thậm chí là, nếu anh không phải quán quân thế giới, anh trai sẽ không sống dưới cái bóng của anh.

Những ý nghĩ này tựa như dây leo, một khi nảy sinh trong đầu óc, chúng nhan chóng sinh trưởng, cho đến khi kéo anh trở thành một người cực đoan.

Nhan Hàm rất cuộc hiểu được, tại sao anh lại từ bỏ thân phận tuyển thủ chuyên nghiệp, trở thành một chàng sinh viên bình thường, có lẽ anh muốn nhận thức cuộc sống của người bình thường.

Nhưng Nhan Hàm thật sự đau lòng, bởi vì mọi chuyện quả thật không phải là lỗi của anh.

Cô nhỏ giọng nói: “Nhưng người bình thường cũng sẽ phạm sai lầm mà, huống hồ những chuyện này cũng không phải bởi vì anh. A Hằng, anh đừng gách vác mọi thứ trên người mình.”

“Có lẽ đàn anh Bùi thật sự hy vọng bố mẹ các anh có thể thấy được sự nỗ lực của anh ấy, sự xuất sắc của anh ấy. Còn có sự trả giá của anh ấy, không thể chỉ vì anh ấy là anh trai, mà đem sự săn sóc của anh ấy đối với anh coi như là chuyện theo lý phải làm.”

Nhan Hàm nhìn anh, nghiêm túc nói: “Sau đó chắc là hai anh chưa từng nói chuyện đàng hoàng với nhau phải không, em cảm thấy hai người cần phải nói chuyện.”

Đối với chuyện giữa hai người họ, đừng nói bọn họ cứ luôn trốn tránh, ngay cả bố mẹ cũng cho rằng bọn họ là anh em, sớm muộn cũng sẽ ổn thôi.

Bọn họ đều muốn để thời gian mài phẳng mọi thứ.

Nhưng có một số khe rãnh, chỉ dựa vào thời gian cũng vô dụng.

Dù sao nó đã lớn lên, trải qua lâu lắm rồi, thời gian cũng sẽ không làm nó biến mất, nếu không chủ động cởi bỏ khúc mắc, ngược lại sẽ càng ngày càng sâu.

“Nhan Nhan.” Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô, khựng một chút, rồi vươn tay vuốt má cô, “Cảm ơn em.”

“Giữa chúng ta cảm ơn gì chứ.” Nhan Hàm trở nên hơi ngượng ngùng.

Cô nghĩ ngợi, rồi nhẹ giọng nói: “Em hy vọng anh cân nhắc lại chuyện cờ vây, dù sao đó cũng là thứ anh thích lâu như vậy. Đương nhiên, em không phải vì lời người khác mà nói thế, em cảm thấy anh nên ở tại trường đấu cờ vây, bởi vì đó là nơi anh tỏa sáng.”

Là loại tỏa sáng chói lóa, không ai có thể bỏ qua được.

“Hôm nay bởi vì thấy được những lời bình luận trên mạng phê bình anh, nên em mới muốn dỗ dành anh phải không?” Bùi Dĩ Hằng thông minh bao nhiêu, thoáng cái đoán được ngay.

Nói thật, khi anh đi xuống gặp Nhan Hàm thì còn chưa biết rõ là chuyện gì, sau đó lại đến bệnh viện.

Nhưng tình hình thi đấu của cúp Hàn Tâm năm nay, thực ra anh biết hết. Đội thi đấu của Trung Quốc trước mắt chỉ còn lại Tiết Phỉ cùng một vị tuyển thủ bất đẳng.

Nói thật, cuộc thi càng về sau quả thật sẽ rất khó.

Bùi Dĩ Hằng vươn tay véo má cô, làn da Nhan Hàm rất tốt, mịn màng lại trơn mềm, anh luôn không nhịn được muốn véo một cái.

Anh thấp giọng nói: “Em không cần để ý tới những lời phê bình trên mạng, đây cũng là hậu quả mà tuyển thủ chuyên nghiệp phải chấp nhận. Anh đã quen rồi.”

Nhan Hàm thở một hơi thật dài.

“Em làm nữa còn lại của tuyển thủ chuyên nghiệp, cũng nên học cho quen đi.” Giọng chàng trai hàm chứa chút dí dỏm.

Nhan Hàm hé miệng mỉm cười, khiến tâm tình thoải mái không ít. Thế là cô vỗ vai anh: “Tối giờ anh vẫn chưa ăn cơm phải không, anh đi tắm trước đi, em nấu cơm cho anh.”

Vì thế cô đứng dậy, bấm nút ngọn đèn trên vách tường.

Khoảnh khắc ngọn đèn sáng lên, ánh mắt cô khép hờ, dường như có phần không thích ứng với ánh đèn sáng trưng như vậy.

Kết quả lúc cô nhắm mắt, đột nhiên cảm thấy cần cổ hơi ngứa, đợi khi mở mắt ra, Bùi Dĩ Hằng vùi đầu cọ lên cổ cô.

“Em đợi anh tắm xong, được không?”

Nhan Hàm cắn chặt cánh môi, câu nói “anh là con nít à?” làm thế nào cũng không thốt ra được, bởi vì Bùi Dĩ Hằng thế này khiến cô căn bản chẳng thể nói ra lời từ chối.

Thế là anh mang theo người đầy mùi thuốc lá đi tắm rửa, lúc này Nhan Hàm mới nhìn qua gạt tàn nằm trên bàn trà.

Rất nhiều tàn thuốc.

Cô đổ tàn thuốc vào thùng rác trong phòng bếp, lại mở ra một cửa sổ cho thoáng khí, khỏi nói mùi thuốc lá trong phòng rất nồng nặc.

Sau khi Bùi Dĩ Hằng tắm xong, thay quần áo đi ra, Nhan Hàm nhìn thấy chàng trai đầy khoan khoái, tâm tình của cô vui vẻ theo.

Nếu muốn ăn cơm, đương nhiên phải tới nhà Nhan Hàm.

Kết quả hai người vừa đóng cửa nhà Bùi Dĩ Hằng, đi được hai bước, chuẩn bị đến nhà Nhan Hàm.

Không nghĩ tới vào lúc này thang máy vang lên tiếng ding.

Có người dừng lại ở tầng này.

Bởi vì tầng này chỉ có hai căn hộ của bọn họ, thế là hai người không hẹn cùng nhau nhìn qua.

Cả hai trông thấy có hai người từ trong thang máy đi tới, một nam một nữ, cô gái tóc ngắn vóc dáng rất cao gầy, mặc áo khoác trắng đen đan xen nhau, bên hông buộc thắt lưng, quả nhiên lộ ra vòng eo thon nhỏ.

Bùi Dĩ Hằng sững sốt, không nghĩ tới Giản Cận Huyền lại đến.

Về phần người đàn ông tóc ngắn mặc áo khoác màu cà phê nhạt, lúc này trên khuôn mặt ôn hòa của anh đượm chút hờn giận. Nhan Hàm cũng lộ ra biểu cảm giật mình, bởi vì cô không nhận được điện thoại nói rằng Nhan Chi Nhuận sẽ đến hôm nay.

Về phần Giản Cận Huyền và Nhan Chi Nhuận thấy hai người họ ở hành lang, cả hai đều giật mình cũng không ít hơn bọn họ.

Giản Cận Huyền liếc nhìn Nhan Chi Nhuận một cái, tay kéo cầm trong tay, cô hơi cất cao giọng nói: “A Hằng, qua đây giúp em kéo va ly đi.”

Giờ phút này Nhan Chi Nhuận nhìn thoáng qua Bùi Dĩ Hằng, sắc mặt không còn hờn giận như trước, ngược lại nhìn về Giản Cận Huyền.

Rốt cuộc anh phát ra tiếng cười nhẹ.

Giản Cận Huyền phát cáu, cô tức giận nói: “Anh cười cái gì?”

Nhan Chi Nhuận thản nhiên nhìn cô, thấp giọng nói: “Trông thấy tiểu bảo bối của tôi, vui mừng thôi.”

Thế là anh ngẩng đầu lần nữa nhìn sang Nhan Hàm, vẫy tay cười: “Bảo bối, anh tới rồi.”

Toàn thân Nhan Hàm đều cứng lại, có cảm giác khó chịu từ đáy lòng dâng lên, là loại cảm giác sến súa khó chịu. Cô thề, Nhan Chi Nhuận từ trước tới giờ chưa từng dùng loại giọng điệu này gọi cô.

Thấy hai người kia chẳng hề động đậy, Giản Cận Huyền đi thẳng tới, khoát lấy cánh tay Bùi Dĩ Hằng: “A Hằng, em đói bụng, chúng ta về nhà ăn cơm đi.”

Bùi Dĩ Hằng không nhúc nhích, Giản Cận Huyền gần như nghiêng răng kề sát lỗ tai anh thấp giọng nói: “Còn, không, mở, cửa.”

Bùi Dĩ Hằng bất đắc dĩ, anh nhìn thoáng qua Nhan Hàm, sau khi cô khẽ gật đầu, anh bấm mật mã, mở cửa lần nữa rồi đóng lại.

Về phần Nhan Chi Nhuận bên này cũng vậy, anh đi tới nhẹ nhàng đặt cánh tay trên vai Nhan Hàm, cầm hết về phía khóa mật mã: “Được rồi, bấm mật mã đi.”

Vì thế bốn người tự quay về chỗ mình.

Giản Cận Huyền vừa vào cửa, ném va ly tại cạnh cửa, cô cởi giày ra, cũng chẳng hỏi dép lê, trực tiếp đến mép sofa, co người ngồi xuống. Cô mặt không biểu cảm nhìn Bùi Dĩ Hằng nói: “Chị đói bụng.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn sắc mặt cô, vẫn hỏi: “Sao chị lại qua đây?”

“Còn không phải vì vị đại sư huynh của cậu cứ lải nhải hoài sao, sợ cậu bị dân mạng mắng đến nổi sau này không bao giờ đánh cờ nữa, bảo chị mau chóng qua đây xem thử. Hơn nữa, anh ấy còn nói, chuyện cúp Hàn Tâm là vấn đề kỳ thủ tại trận đấu, chẳng liên quan tới cậu.”

Giản Cận Huyền nói xong, còn bổ sung: “Đâu chỉ vậy, lát nữa chị còn phải tới phi trường.”

Anh là nội đệ tử nhỏ nhất của sư phụ, sư phụ anh cả đời chỉ thu nhận ba đệ tử, đại sư huynh Tống Minh Hà cửu đẳng, sư tỷ Giản Cận Huyền bát đẳng, còn có anh.

Hồi đại sư huynh còn trẻ, cũng từng đoạt được giải quán quân thế giới.

Chỉ tiếc hiện giờ tuổi càng lớn, dần dần rời khỏi hàng ngũ kỳ thủ chuyên nghiệp.

Thế nên anh rất quan tâm đến Bùi Dĩ Hằng, lúc biết được Bùi Dĩ Hằng dự định học đại học, anh tận tình thuyết phục khuyên bảo.

Giản Cận Huyền nhìn anh: “Cậu không sao chứ?”

“Chị quen người bạn này?” Bùi Dĩ Hằng hỏi.

Giản Cận Huyền vừa hát cảm, hơi cao ngạo nói: “Cô gái kia gọi là Nhan Hàm phải không, là đàn chị của cậu ấy. Hai người ngay cả họ cũng giống nhau, anh ta còn muốn gặt chị, tưởng chị sẽ hiểu lắm quan hệ của bọn họ, ngu ngốc.”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Rốt cuộc anh cất tiếng: “Vậy chị cảm thấy anh ta sẽ hiểu lắm quan hệ của chúng ta sao?”

Giản Cận Huyền: “...”

Được rồi, ban nãy cô biểu diễn làm ra vẻ, đoán chừng cũng uống phí.

Giản Cận Huyền nói: “Chị đói bụng, thật sự đói bụng.”

“Gọi đồ ăn bên ngoài cho chị nhé?” Bùi Dĩ Hằng định sau khi cô ăn xong thì sẽ đi, vì thế hỏi vậy.

Giản Cận Huyền không muốn, cô nói: “Chị không muốn ăn đồ bên ngoài.”

“Tôi nấu mì ăn liền chị muốn ăn không?” Bùi Dĩ Hằng chỉ biết nấu một thứ.

Giản Cận Huyền bĩu môi, vẫn gặt đầu: “Vậy nấu mì đi.”

Nhưng khi Bùi Dĩ Hằng xoay người, anh nhìn qua Giản Cận Huyền, hỏi: “Người ban nãy, chính là cái người hồi trước bảo chị ôm tôi khóc sao?”

“Gì hả.” Giản Cận Huyền suýt nữa nhảy dựng lên, cô phủ nhận nói, “Chuyện hồi nào thế, sao chị không biết nhỉ.”

Bùi Dĩ Hằng lại nhìn cô một cái, trong con ngươi lộ ra nụ cười khê khàng, anh lại vươn tay vỗ ngực mình một cái: “Chính là cái người kia, chị đã khóc nói, A Hằng tìm chị đau quá...”

Giản Cận Huyền làm sao không nhớ ra, có lẽ đó là lần duy nhất cô khóc thê thảm đến vậy.

Ngay cả khi thua trận đấu, cô cũng không khóc như thế.

Nhưng lúc này Bùi Dĩ Hằng lại không nể mặt mà nhắc tới, hướng hồ còn là chuyện hồi trung học, cô thẹn quá hóa giận nói: “Không phải, không phải, chị đã quên sạch rồi.”

Bùi Dĩ Hằng xoay người đến phòng bếp, thực ra ban nãy nghịch ngợm chút như thế, đã là chuyện hiếm thấy của anh rồi.

Về phần trong căn hộ của Nhan Hàm, cô đứng tại phòng bếp, quay đầu liếc nhìn người đằng sau: “Anh, anh biết chị kia hả?”

“Biết.” Sắc mặt của Nhan Chi Nhuận vẫn không coi là rất tốt.

Nhan Hàm cũng đang tự nấu mì cho Nhan Chi Nhuận, dù sao sắp xong rồi. Cơ mà cô không phải nấu mì ăn liền, mà là mì thịt sợi.

Cô nghĩ ngợi, rồi nói: “Thế em mời chị kia sang ăn cơm, anh không ngại chứ?”

“Tại sao em muốn mời cô ấy?”

Nhan Hàm nghĩ nghĩ, kể lại chuyện lần trước Giản Cận Huyền giúp cô tại nhà hàng. Nhan Chi Nhuận không nghĩ tới chuyện xem mắt của Nhan Hàm lại có liên quan tới Giản Cận Huyền.

Người phụ nữ này...

Đáy lòng anh thở dài một hơi, quả nhiên vẫn giống như trước, thích bênh vực kẻ yếu.

“Hai người từng yêu đương à?” Nhan Hàm đầy hứng thú hỏi.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Nhan Chi Nhuận thất thố như vậy ở trước mặt một người phụ nữ.

Nhan Chi Nhuận day mi tâm, không ngờ lòng hiếu kỳ của Nhan Hàm lại nhiều thế. Anh nhìn thoáng qua bếp gas đối diện, giọng rất thấp nói: “Nấu mì của em đi.”

“Anh trông chừng giúp em đi, em đi mời người ta trước.” Nhan Chi Nhuận còn chưa đồng ý, Nhan Hàm đã cười nói.

Thế là cô sang nhà bên cạnh bấm chuông cửa, lần này là Giản Cận Huyền mở cửa, cô hơi bất ngờ nhìn thấy Nhan Hàm, hỏi: “Em tìm A Hằng hả?”

“Em nấu mì ở nhà, chị có muốn qua ăn không?”

Giản Cận Huyền không nghĩ tới Nhan Hàm sang đây mời cô, cô lập tức cười nói: “Sao chị lại không biết ngưỡng chứ, A Hằng đã nấu cho chị rồi.”

“Hình như không bật gas lên được.” Đột nhiên Bùi Dĩ Hằng từ phòng bếp đi ra.

Thế là Giản Cận Huyền và Nhan Hàm đều đi tới phòng bếp, Nhan Hàm thử giúp bật lên, ai ngờ vẫn không được.

Vẫn là Giản Cận Huyền nghi ngờ nói: “A Hằng, cậu không quên trả phí gas chứ?”

Bùi Dĩ Hằng nghĩ lại, trầm ngâm nói: “Gas phải trả mỗi tháng sao?”

Anh tưởng một năm đóng một lần.

Nhan Hàm không nhịn được bật cười, Giản Cận Huyền trừng mắt nhìn anh, quả thực không biết nói gì cho phải. Vẫn là Nhan Hàm lên tiếng: “Nếu chị thấy không tiện, đợi em nấu xong rồi thì bưng qua đây cho chị nhé.”

“Không cần, có gì không tiện chứ, con người chị rất thẳng thắn vô tư.” Giản Cận Huyền như là cố ý làm sáng tỏ bản thân.

Cô sẽ không bởi vì Nhan Chi Nhuận mà có gì không tiện, bởi vì đối với cô, anh chỉ là người xa lạ mà thôi.

Thế là hai người đi theo Nhan Hàm về nhà cô.

Nhan Chi Nhuận và Bùi Dĩ Hằng là lần đầu gặp mặt, Nhan Hàm lập tức giới thiệu: “Đây là anh trai em, Nhan Chi Nhuận.”

Sau đó cô nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, âm thanh chẳng hề do dự: “Anh, đây là bạn trai em, Bùi Dĩ Hằng.”

Tuy rằng đã đại khái đoán được quan hệ giữa Nhan Hàm và Bùi Dĩ Hằng, nhưng khi nghe được Nhan Chi Nhuận vẫn khẽ nhưn đôi lông mày rậm. Sau đó anh tao nhã vươn tay ra, giọng rất ôn hòa nói: “Chào cậu, tôi là Nhan Chi Nhuận.”

Lúc hai người đàn ông bắt tay, Nhan Chi Nhuận đột nhiên thấp giọng nói: “Tôi hy vọng hai đứa có thể ở cùng hòa hợp, đương nhiên tôi tin cậu Bùi nhân phẩm của cậu nhất định rất tốt, sẽ không giống như một số người, nảy sinh hành vi bội tình bạc nghĩa.”

Một câu dài không tính là mỉa mai, Bùi Dĩ Hằng ngược lại chẳng có cảm giác gì.

Giản Cận Huyền bên cạnh trái lại cảm thấy người này nói cạnh nói khóe đây mà.

Thế là cô chẳng khách khí hỏi: “Anh nói ai hả?”

Nhan Chi Nhuận vốn chờ cô hỏi câu này, giờ phút này anh mỉm cười, nhìn về phía cô, không chút do dự nói: “Đáng lẽ tôi cũng không muốn nói ra quá rõ ràng, muốn để lại thể diện cho hai bên. Nếu đã vậy, thế thì tôi sẽ nói thẳng.”

“Tôi quả thật nói tới cô Giản đấy.”

“Chính là cô, bội tình bạc nghĩa với tôi.”

Lời tác giả:

Sư tử: gặp lại bạn trai trước làm sao đây?

Anh trai: à, bạn gái trước ở trước mặt tôi giả vờ có niềm vui mới, nhưng cô ấy tưởng rằng tôi không biết “niềm vui mới” này thực tế chỉ là sự dẽ của cô ấy thôi.

46. Chương 46

Câu cuối cùng nói năng mạnh mẽ, nhưng dường như xen lẫn mấy phần hờn giận không cam chịu.

Lúc này đáy lòng Nhan Hàm mới hiểu được, tại sao Nhan Minh Chân sắp đặt nhiều cô gái con nhà quyền quý như vậy, đều vẫn không đả động tới ý chí sắt đá của Nhan Chi Nhuận.

Hồi trước bởi vì anh không thể hiện chút hứng thú nào đối với phụ nữ.

Thế nên Nhan Minh Chân hết sức hoang mang, lại bắt đầu đề phòng nghiêm ngặt đàn ông bên cạnh anh.

Hiện tại Nhan Hàm cảm thấy, cô của mình có thể yên tâm rồi.

Ít nhất anh trai cô vẫn từng có gút mắt với một cô gái.

Nhan Hàm tò mò nhìn Giản Cận Huyền, lại quay đầu quan sát anh mình, sắc mặt hiều kỳ từ lâu đã không thể che giấu được nữa.

Ngược lại Nhan Chi Nhuận liếc xéo cô một cái: “Không phải em muốn nấu mì à? Còn không mau đi.”

“Ồ.” Đáy lòng Nhan Hàm nhin cười, gần như đi một bước thì quay đầu lại ba lần.

Cũng may Bùi Dĩ Hằng đi theo cô đến phòng bếp, giờ phút này hai người đứng trong phòng khách hiển nhiên vẫn đang giằng co, đặc biệt là Giản Cận Huyền, hận không thể nâng cằm cao hơn đỉnh đầu Nhan Chi Nhuận.

Nhan Hàm nhỏ giọng hỏi han: “Sự tỷ anh cùng anh trai em thế mà là quan hệ người yêu trước à?”

“Em không biết ư?” Bùi Dĩ Hằng khẽ cười hỏi ngược lại.

Nhan Hàm sững sốt, nhìn sang anh: “Anh cũng biết?”

Dù sao lắng nghe giọng điệu của anh, quả thật trông như là biết nội tình.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Hồi trước anh từng thấy dáng vẻ thất tình của chị ấy, nhưng không biết người kia là anh trai em.”

“Chị ấy khóc với anh hả?” Nhan Hàm hạ giọng nói.

Nếu là vậy, xem ra hai người họ chia tay không tính là thoải mái.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Không phải đặc biệt khóc lóc kể lể với anh, chỉ là hồi ấy bọn anh đều sống tại nhà sư phụ, anh tình cờ thấy được.”

Anh và Giản Cận Huyền đều là nội đệ tử của Giang Bất Phàm cửu đẳng, Giang Bất Phàm cửu đẳng là người đầu tiên trong nước đoạt giải quán quân thế giới, hồi đó làng cờ Nhật Hàn hưng thịnh, Trung Quốc bởi vì điều kiện kinh tế không tốt, người học cờ vốn đã ít, mà người chuyên tâm vào cờ vậy lại ít hơn.

Cho đến khi Giang Bất Phàm đứng ra thi đấu giành lấy quán quân thế giới đầu tiên, lúc này mới khiến người trong nước chú ý tới môn thể thao đánh cờ cổ xưa này lần nữa.

Giản Cận Huyền cũng sống tại nhà Giang Bất Phàm từ nhỏ đến khi trưởng thành.

Có điều bởi vì mẹ cô là chị em ruột của vợ Giang Bất Phàm, bố mẹ cô công việc bề bộn, chỉ có thể gửi nuôi cô tại nhà họ Giang. Giang Bất Phàm quen biết rất nhiều kỳ thủ chuyên nghiệp, mỗi ngày luôn có người đến nhà đánh cờ, khi đó Giản Cận Huyền xem như mưa dầm thấm đất, thế là bắt đầu học cờ.

Thực ra lúc trước khi Giang Bất Phàm thu nhận Bùi Dĩ Hằng, điều này gây ra không ít tranh luận tại làng cờ trong nước.

Ở làng cờ trong nước, báı sư là chuyện thông thường, nhưng trở thành nội đệ tử lại rất hiếm thấy. Huống hồ gia thế của Bùi Dĩ Hằng không tính là bí mật gì, ông nội anh là nhân vật lớn thế nào, bố mẹ anh là ai, thực ra mọi người đều biết sơ qua.

Bởi vậy khi Bùi Dĩ Hằng vừa mới báı sư, còn có người từng nói, Giang Bất Phàm khẳng định thu một khoản tiền báı sư rất lớn từ nhà họ Bùi.

Có lẽ Giang Bất Phàm chỉ vì nịnh bợ ông cụ nhà họ Bùi.

Dù sao đều là phỏng đoán.

Nhan Hàm không nghĩ tới, còn có chuyện như vậy.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Sư phụ đã thu nhận ba người, nhưng thầy chưa bao giờ lấy một phân tiền nào từ trên người đệ tử. Ngay cả vào dịp lễ tết, mẹ anh muốn tặng chút quà, thầy cũng không nhận.”

Tính tình Giang Bất Phàm phóng khoáng hướng ngoại, không ngại mà nói thẳng với Trình Di, ông nói thẳng thừng, bên ngoài vốn đã nói ông nhận tiền mới thu nhận Bùi Dĩ Hằng, nếu ông thật sự nhận thứ gì đó từ nhà họ Bùi, vậy không phải bị buộc tội rồi à.

Trình Di hết cách, đành bảo Bùi Khắc Minh mang rượu tới cửa uống cùng Giang Bất Phàm.

Vị sư phụ này, ngoại trừ cờ vây thì thích uống rượu.

Nhan Hàm càng nghe càng thấy hưng phấn, cô hơi kích động nói: “A Hằng, anh có cảm thấy sư phụ anh giống như phong lưu nhã sĩ thời cổ đại không?”

Trong đầu Bùi Dĩ Hằng hiện lên dáng vẻ ông cụ mập mạp.

Sau đó anh nhìn Nhan Hàm trước mặt, rõ ràng cô đã tự suy diễn.

Nhưng Nhan Hàm vẫn hăng hái nghĩ ngợi, nói: “Lúc trước em giúp Ngải Nhã Nhã nhận lớp kèm cặp, cậu ấy tặng rượu địa phương cho em. Ông nội cậu ấy ủ rượu ngon lắm, em cũng liền thử ủ một chút. Như vậy, còn có thể mời thầy anh ném thử đấy.”

Nhan Hàm quả thật nghĩ ngợi miên man, cảm giác phong lưu nhã sĩ thời Ngụy Tấn, mặc trường bào tựa thần tiên phóng khoáng, quả thực không thể nào tan đi được.

“Em đó.” Bùi Dĩ Hằng thật sự không đành lòng đâm thủng ảo tưởng của cô lúc này.

Quên đi, cô vui, mặc cô nghĩ ngợi cái gì.

Nhan Hàm vui vẻ bắt đầu nấu mì, chưa đến một lúc, còn xắt một đĩa thịt bò luộc lớn cho bọn họ.

Bởi vì đang ở nhà Nhan Hàm, thế nên dù là Giản Cận Huyền hay Nhan Chi Nhuận, coi như đã hết sức khắt chế. Cho đến khi hai người ngồi xuống trước bàn, Giản Cận Huyền chọn chỗ ngồi cách xa Nhan Chi Nhuận nhất.

Lúc Nhan Hàm bưng đĩa thịt bò luộc ra, cô nghĩ nghĩ, vẫn đặt ở chính giữa.

Chẳng qua cách gần Nhan Chi Nhuận một chút, cánh tay anh lại dài, chiếc đũa dễ dàng gấp lấy. Giản Cận Huyền cười lạnh một tiếng, chẳng phải một đĩa thịt bò thôi à, cô, không, ăn.

Nhưng khi cô gấp mì lên ăn từ từ, Nhan Chi Nhuận gấp một miếng thịt bò, còn nhúng vào đĩa gia vị bên cạnh, trong nháy mắt miếng thịt bò được nhuộm một lớp màu đỏ lóng lánh.

Đĩa nước chấm gia vị này là do Nhan Hàm pha chế, dầu ớt là mấy hôm trước Khu Quạ tặng cho.

Cô quay video sẽ không đặc biệt quảng cáo, nhưng Khu Quạ sẽ đặt một số thứ trên bàn, đương nhiên sẽ có fan hỏi tới.

Dầu ớt này, Nhan Hàm đã ném thử quả thật ăn ngon lắm.

Giản Cận Huyền vốn là người thích ăn cay, mì thịt sợi Nhan Hàm nấu quả thật ăn rất ngon, nhưng nếu cô cũng có thể ăn thêm thịt bò thì tốt rồi.

Đáy lòng cô lại mắng chửi Nhan Chi Nhuận một câu.

“Nếu không em xắt thêm một đĩa thịt bò cho chị Giản nhé.” Nhan Hàm thấy cô thỉnh thoảng lặng lẽ ngẩng đầu, dáng vẻ nhìn đĩa thịt bò kia, thế là cô mau chóng nói.

Giản Cận Huyền biết làm ra vẻ, lúc này nghiêm mặt nói: “Không cần, không cần, chị thấy mì ăn cũng rất ngon rồi.”

“Không có gì, dù sao trong nhà em có rất nhiều thịt bò luộc.” Nhan Hàm lập tức tỏ vẻ không phiền toái.

Không ngờ, Nhan Chi Nhuận ngẩng đầu, lạnh lùng thốt ra một tiếng: “Chiều cô ấy quá rồi.”

Căn phòng tĩnh lặng, Giản Cận Huyền ngẩng đầu, hung hăng nhìn anh chằm chằm. Nhan Hàm mau chóng nháy mắt với Bùi Dĩ Hằng, rồi quay đầu nói với Nhan Chi Nhuận: “Anh à, người ta là con gái mà.”

Lúc Giản Cận Huyền tức giận, đặc biệt dễ dàng tức giận đến đỏ mặt. Lúc này sắc mặt cô càng ngày càng đỏ, Nhan Chi Nhuận nhìn thoáng qua, đáy lòng thở dài một hơi.

Mẹ nó anh lại phát thần kinh gì đây.

“Bưng đĩa này cho cô ấy đi, xắt thêm một đĩa nữa lãng phí bao nhiêu.” Nhan Chi Nhuận nói.

.....

Nhan Hàm gần như có thể nghe được trong bầu không khí tĩnh lặng có một đàn quạ đen kêu quang quác bay qua đỉnh đầu cô. Anh à, anh chính là một người đàn ông vừa ra tay liền mua lấy một lâu đài mười mấy triệu, có thể xin anh đừng keo kiệt với một đĩa thịt bò không.

Nhưng vì ở trước mặt Giản Cận Huyền, cô giúp anh mình giữ lấy hình tượng người anh vĩ đại.

Nhan Hàm rất nghe lời, mau chóng bưng đĩa thịt bò tới trước mặt Giản Cận Huyền.

Giản Cận Huyền hít sâu một hơi, cảm giác như là muốn cao ngạo từ chối, Nhan Hàm lập tức nói: “Chị Giản, anh em nhận thua rồi.”

Nhan Chi Nhuận: “...”

Tính nết của Giản Cận Huyền, ba chữ không chịu thua quả thật xuyên suốt. Cô vốn chẳng cần đĩa thịt bò đã bị anh ném thử, nhưng nghĩ đến anh quả thật chịu thua rồi, thế là cô hơi gật đầu, mỉm cười nhận lấy đĩa thịt bò này.

Trận tu la này, Nhan Hàm thật chẳng muốn dính vào.

Thế là cô kiểm soát vào phòng bếp, khi Bùi Dĩ Hằng đi theo qua, anh trông thấy cô vỗ nhẹ lồng ngực mình, thấp giọng cảm khái: “Hóa ra mình còn có tài đối phó với phụ nữ như vậy.”

Bùi Dĩ Hằng sững sốt, một lát sau, lông mày và đuôi mắt anh khẽ nhướn lên.

“Vậy khi nào thì em cũng có tài đối phó với anh hả?”

Nhan Hàm mang về mặt lơ ngơ quay đầu, một lát sau hai má chột ửng đỏ.

*

Hôm sau, Bùi Dĩ Hằng đi học như thường, chỉ là anh cứ nhìn chằm chằm di động, cũng không biết đang chờ mong cái gì.

Có lẽ, như lời Nhan Hàm đã nói, anh đừng mãi chờ anh trai.

Lần này, anh phải đi tìm Bùi Tri Lễ.

Thế là sau khi tan học, anh về thẳng nhà, lúc vừa về tới, chú Trương tài xế nhìn thấy anh còn rất kinh ngạc, luôn miệng hỏi sao không gọi mình đi đón chứ.

“Anh cháu có ở nhà không?” Bùi Dĩ Hằng hỏi.

Chú Trương thấp giọng nói: “Đang ở nhà, đêm qua cậu ấy ở bệnh viện cho đến khi y tá người ta đuổi đi mới về. Cả ngày nay cũng chưa ra ngoài.”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu, nói tiếng cảm ơn, đi thẳng lên lầu.

Phòng của hai người họ đều ở lầu ba, khi anh chậm rãi bước tới cửa phòng Bùi Tri Lễ, anh cup mắt nhìn nắm tay trên cánh cửa, mấy lần muốn giơ tay, nhưng đẩy lòng lại do dự.

Bùi Dĩ Hằng cũng không phải loại người khéo léo tâm sự với người khác.

Ngược lại, từ bé anh đã hơi trầm lặng ít nói, sau đó lại học cờ vây thì càng như thế hơn. Mặc kệ là thua cũng được, thắng cũng được, anh thoát nhìn không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Thế nên Giang Bất Phàm từng nói, anh là kỳ thủ trời sinh, lòng dạ lớn lao.

Thực ra anh không phải không có cảm giác, khi đang thi đấu rơi vào thế yếu, anh cũng sẽ khẩn trương, sẽ lo bị thua. Mà lúc thua thật, đáy lòng anh sẽ buồn bã, sẽ đau lòng.

Nhưng anh không giỏi biểu đạt cảm xúc của mình, hình như từng ấy năm rồi, anh chỉ có một lần biểu đạt cảm xúc của mình như bình thường, chính là đối với Nhan Hàm.

Tâm tình thích cô, anh muốn để cô biết rõ ràng.

Mà không phải giống như hồi trước, cứ giấu mọi chuyện trong đáy lòng.

Tựa như ngày đó ở bên hồ anh nói với Nhan Hàm, giờ anh phải đem ý nghĩ trong lòng cũng nói cho Bùi Tri Lễ biết.

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng cầm nắm cửa, chọt đẩy cửa ra.

Ai ngờ, lần này suýt nữa đụng trúng Bùi Tri Lễ ở bên trong, đúng lúc đi tới cạnh cửa.

Hai người bốn mắt đối diện nhau, con người đen có mấy phần tương tự, nhìn lẫn nhau, đúng là có cảm giác á khẩu không biết nói gì.

“A Hằng, em về rồi à.” Bùi Tri Lễ nhìn anh, trên khuôn mặt dường như có mấy phần thoải mái.

Bùi Dĩ Hằng nhìn áo khoác trên người anh trai, thấp giọng hỏi: “Anh muốn ra ngoài sao?”

“Phải.” Bùi Tri Lễ hít sâu một hơi, nói, “Anh vốn đang định gọi điện cho em.”

Bùi Dĩ Hằng không ngờ anh trai sẽ nói như vậy, anh hơi kinh ngạc.

Bùi Tri Lễ thấp giọng nói: “Chúng ta nói chuyện đi, A Hằng.”

Bùi Dĩ Hằng hơi ngớ ra, nhưng sau đó anh gật đầu: “Em cũng muốn như vậy.”

*

“Đây là nơi ông nội thường mang em đến chơi cờ sao?” Bùi Tri Lễ ngồi trên ghế dài, nhìn xung quanh, hai người đều mặc áo len màu đen giống nhau, ngồi sóng vai.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, bóng tối luôn đến nhanh vào mùa đông.

Có lẽ bởi vì buổi tối, các xe hàng rong nhỏ lần lượt xuất hiện, bán loại trang sức có thể đội trên đầu phát sáng, còn có sạp hàng bán đồ chơi mà các bạn nhỏ thích nhất, quả thật là thiên đường của các bạn nhỏ.

Bùi Dĩ Hằng gật đầu, suy nghĩ: “Cơ mà hồi trước không có nhiều sạp bán đồ chơi như vậy.”

“Em có biết hồi ấy anh chờ mong cái gì không?” Bùi Tri Lễ như là đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó thú vị, anh quay đầu nhìn em trai.

Bùi Dĩ Hằng sửng sốt, anh thật sự không biết.

Bùi Tri Lễ đương nhiên không trông cậy em trai đáp được, anh nói: “Hồi ấy anh thích nhìn thấy em cùng ông nội ra ngoài nhất, tuy rằng anh rất hâm mộ. Có điều anh chờ mong hai người trở về nhất, bởi vì lần nào em cũng mang về đồ ăn ngon cho anh.”

Lần này Bùi Dĩ Hằng thật sự hơi giật mình.

Nhưng Bùi Tri Lễ hiển nhiên còn nhớ rõ: “Mang về nhiều nhất là KFC, thực ra mẹ không thích chúng ta ăn những thứ đó nhất. Cơ mà bởi vì là ông nội mua cho, mẹ cũng không thể nhiều lời. Còn có khoai nướng, ông nội luôn nói rằng hồi ấy khi ông ăn khoai nướng, vỏ khoai đều là một lớp than đen như mực. Mỗi lần anh đều cho rằng khoai nướng em mang về cho anh là không chính tông.”

Nói tới đây, bản thân anh nhoẻn miệng cười, Bùi Dĩ Hằng cũng cười theo.

Đợi sau khi cười xong, bầu không khí tựa như đông đặc.

Cho đến khi Bùi Tri Lễ thấp giọng nói: “A Hằng, anh xin lỗi.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn anh, không nhịn được nói: “Những lời này không nên từ anh, mà nên từ em.”

“Em có lỗi gì chứ?” Bùi Tri Lễ đầy hứng thú nhìn em trai.

Bùi Tri Lễ cười tự giễu: “Vì quá xuất sắc khiến anh sống dưới cái bóng của em à?”

Lần này, sự trầm lặng càng kéo dài hơn.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng cất tiếng: “Là em quan tâm anh chưa đủ.”

Bùi Tri Lễ đột nhiên vươn tay đặt trên đầu em trai, xoa mạnh mấy cái, trông anh rất vui vẻ: “Anh thật sự muốn làm chuyện này lâu rồi.”

“Kiểm tra cái đầu của Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng, xem thử cái đầu của thiên tài, mẹ nó rốt cuộc trông như thế nào?”

Lời tác giả:

Tri Lễ chưa từng nói như vậy với A Hằng, dù sao đều là đàn ông, sĩ diện mà.

Sao em trai có thể xuất chúng như vậy chứ!

47. Chương 47

Sự tình nghịch thành linh xảy ra, làm cho bầu không khí lạnh như băng xung quanh dường như trở nên ấm áp thoải mái.

Bùi Tri Lễ nhìn em trai, khẽ cười một tiếng, lần này giọng điệu anh rất nghiêm túc: “A Hằng, anh thật sự từng ghen tị với em.”

Bùi Dĩ Hằng lắc đầu: “Em cũng thật sự không biết.”

Trong bầu không khí đầu tiên là vẻ trầm lặng gượng gạo phút chốc, sau đó Bùi Tri Lễ cười to ra tiếng.

“Từ bé em đã là thiên tài, sáu tuổi học cờ, chưa đến hai năm đã có thể đánh cờ với tuyển thủ chuyên nghiệp, tất cả mọi người đều nói em là thần đồng cờ vây, về phần anh, bắt đầu từ nhỏ đã quen với một cách xưng hô, đó chính là anh trai của thần đồng cờ vây.”

Bùi Tri Lễ xoay người, mở ra túi nhựa nằm bên chân, lấy ra hai lon bia bên trong, anh khui ra một lon trước, đưa cho Bùi Dĩ Hằng ở bên cạnh.

Tiếp theo anh lại khui một lon cho mình.

Mặt hồ công viên yên ả, cách đó không xa đủ loại âm thanh xen lẫn nhau trở thành âm thanh động lòng nhất trong thế giới bình thường này, ồn ào náo động, sôi nổi lại chứa đầy bầu không khí nhân gian.

Vào mùa đông, mặc dù bia không ướp lạnh, uống xong một ngụm vẫn lạnh thấu tim.

Là loại lạnh lẽo toàn thân run lên.

Anh uống một ngụm, quay đầu nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, cười nói: “Nói mới nhớ, chúng ta còn chưa cùng nhau uống bia rượu.”

Ngón tay Bùi Dĩ Hằng hơi khựng lại, lon bia vốn sắp nằm bên môi anh dừng ở không trung. Anh quay đầu nhìn sang Bùi Tri Lễ, mày nhíu lại, đợi sau khi nghĩ ngợi một lúc, mới phát hiện lời Bùi Tri Lễ nói là thật.

Thực ra anh không thích uống rượu bia, dù sao còn có mức ảnh hưởng nhất định đối với thần kinh não bộ.

Rất nhiều vận động viên chuyên nghiệp đều có thói quen từ chối cồn.

Bùi Dĩ Hằng cũng không ngoại lệ.

Lúc này anh xoay cổ tay, cầm lon bia nhẹ nhàng chạm vào lon bia của Bùi Tri Lễ: “Anh, cụng ly.”

Bùi Dĩ Hằng nói xong, ngửa đầu uống bia, áo len hơi rộng cổ, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, bởi vì ngửa đầu đường cần cổ kéo căng thành một đường thẳng. Bia uống vào, hầu kết hơi trượt lên trượt xuống, dưới sự bao phủ của ánh trắng nửa trong suốt có sự thu hút mông lung lại khiến người ta mê say.

Anh uống hết nửa lon bia một hơi.

Đợi sau khi uống xong, Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn anh trai, nói: “Nhưng anh luôn đứng nhất trường, hồi thi trung học anh vẫn đứng nhất toàn thành phố.”

Bùi Tri Lễ vỗ vai anh trai, cười nói: “Được rồi, em không cần cố gắng an ủi anh. Thực ra lúc trước anh hạn chế quá mức, nói thế nào nhỉ, thực ra mỗi người đều có sở trường và sở đoản của chính mình. Như em, không thích giao tiếp với người khác, chỉ trầm mê trong cờ vây.”

“Khi anh đang hưởng thụ cuộc sống bình thường lại vui vẻ, em đã bước lên trường đấu chuyên nghiệp từ sớm. Lúc anh ở Anh, anh nghĩ rằng, nếu người có thiên phú cờ vây kia là anh, anh có thể giống như em làm tốt như vậy được không?”

Ai cũng nói khi sự chuyên tâm của một người đạt tới một trình độ nhất định, thì sẽ lấy được thành tựu nhất định.

Mà khi người này còn có thiên phú, lại chỉ một lòng chuyên tâm về một việc, nhất định sẽ giành được thành tựu lớn lao.

Em trai anh, là người hiểu cờ vây nhất trên thế giới này.

“Tại sao anh không nói với em?” Đột nhiên, có một âm thanh hơi mỗi một vang lên.

Bùi Tri Lễ hơi sững sốt, anh quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng ngồi bên cạnh, lúc này em trai cũng đang nhìn anh.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Anh cũng biết, em không hiểu.”

Bùi Dĩ Hằng lại ngửa đầu uống một ngụm bia, lúc này động tác của anh hơi hung hãn, giống như đang trút ra gì đó. Cho đến khi anh lại cất tiếng: “Anh, không cần nhường em nữa, nếu có điều không vui anh có thể nói với em.”

Bùi Dĩ Hằng dừng một lúc, rồi lại nghiêm túc lên tiếng: “Nếu không muốn nói, anh cũng có thể đánh một trận với em.”

Chủ động yêu cầu đánh nhau như vậy, Bùi Tri Lễ nghe được lần đầu tiên.

Anh vừa cười vừa lắc đầu, lại vào lúc anh đang uống bia, thế là bị sặc.

Bùi Dĩ Hằng liếc nhìn anh trai: “Anh uống rượu được không?”

Đối với đàn ông, khiêu khích tửu lượng của anh ta, giống như là khiêu khích bản lĩnh trên giường khiến người ta không thể chịu được. Bùi Tri Lễ nhìn thoáng qua em trai, chẳng hề khách khí nói: “Hồi anh trai em học đại học, trong phòng ký túc có một người anh em Đông Bắc. Trong bốn năm đó anh đã sớm luyện ra tửu lượng rồi.”

So với nữ sinh trong phòng ký túc, hoạt động nhàn nhã như đi dạo phố, ăn cơm, xem phim.

Nam sinh trong phòng ký túc thì ăn thịt nướng, uống rượu bia và ngồi ở quán cà phê internet cả đêm.

Đừng nhìn Bùi Tri Lễ là nam thần đại học, dáng vẻ sinh viên ngoan ngoãn, anh cũng từng trải qua chuyện ngồi tại quán cà phê internet suốt ba đêm liền. Thế nên khi Bùi Dĩ Hằng lắng nghe anh trai miêu tả, anh quả thật không thể tin được.

Bùi Tri Lễ vươn tay bóp trán, thấp giọng nói: “Cuối cùng anh thật sự không chịu nổi mùi trên người mình, nên quay về ký túc xá tắm rửa.”

Lần đó là mấy người trong phòng ký túc đánh cược, nói ai có thể ở quán cà phê internet lâu nhất.

Mà người rời khỏi trước tiên, phải phụ trách bữa cơm trong một tuần cho ba người còn lại trong phòng ký túc.

Đừng hỏi vì sao bọn họ lại đánh cược nhằm chán như vậy, giữa nam sinh có đôi khi trở nên ngây thơ, đừng nói ba tuổi ngay cả một tuổi cũng không bằng.

“Mãi đến khi năm tư tốt nghiệp, bọn họ mới nói thật với anh, tại sao lần đó muốn đánh cược nhằm chán như vậy.”

Bùi Tri Lễ hơi tựa vào lưng ghế dài, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, đêm nay rất nhiều sao, từng ngôi sao treo đầy tại phía chân trời, tựa như từng viên kim cương phát ra tia sáng lóng lánh trên tấm vải nhung đen.

Bùi Dĩ Hằng cũng rất hiếu kỳ: “Tại sao?”

Bùi Tri Lễ cúi đầu cười một tiếng: “Bởi vì tiền sinh hoạt của ba người kia sắp dùng hết rồi, nhưng họ chẳng có mặt mũi đòi tiền trong nhà, thế là kết cấu gài bẫy anh một tuần.”

Bạn cùng phòng biết con người anh thích sạch sẽ nhất, trong quán cà phê internet luôn có người hút thuốc, ở một buổi tối trên người sẽ có mùi.

Càng đừng nói tới ba ngày.

Thực ra Bùi Tri Lễ có thể kiên trì ba ngày đã vượt qua dự liệu của ba người kia.

Tới khi tốt nghiệp, ba người cảm thấy rất ngượng ngùng, thế là mỗi người lấy ra hai ngàn đồng, muốn xin lỗi Bùi Tri Lễ, đi ăn món đất tiền, kết quả khui mấy chai rượu, cả bốn người nằm uống.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng mới phát hiện, tới giờ anh vẫn chưa biết chuyện Bùi Tri Lễ hồi đại học, nhưng hôm nay nghe được lần đầu tiên, anh có cảm giác quen thuộc lại xa lạ.

Trước đó anh sở dĩ lựa chọn đại học A, quả thật là muốn đi theo bước chân của Bùi Tri Lễ.

Hai người vừa uống vừa nói chuyện, càng uống càng nhiều, đúng là cảm giác càng nói càng thoải mái. Cho đến khi đám người tại công viên dần tản đi, nhiệt độ xung quanh tuy rằng ngày càng thấp, nhưng bọn họ uống không ít bia, Bùi Dĩ Hằng khui ra hai lon cuối cùng.

Bùi Tri Lễ vươn tay nhận một lon, lúc đang chuẩn bị uống, anh đột nhiên nói: “A Hằng, trở về đi.”

Bùi Dĩ Hằng nắm chặt lon bia trong tay.

Bùi Tri Lễ nghiêm túc nhìn em trai nói: “Em đã nhìn thấy thế giới người bình thường nhiều rồi, bây giờ hãy trở về thế giới của em đi, trở lại thế giới thuộc về cơ vậy. A Hằng, em nên trở về vị trí của mình.”

Vị trí gì?

“Vị trí đứng đầu thế giới thuộc về em.”

*

Nhan Hàm vừa mới tắm xong, đang chuẩn bị lên giường ngủ thì nghe được tiếng chuông cửa dồn dập.

Cô vội vã đi qua, lập tức mở cửa ra.

Cô vốn tưởng là Bùi Dĩ Hằng, nhưng khi mở ra quả thật là Bùi Dĩ Hằng đứng bên ngoài, nhưng rõ ràng là một Bùi Dĩ Hằng đã say, hơn nữa bên cạnh còn mang theo một người đàn ông cũng cao lớn.

Người đàn ông mỉm cười, lại hết sức tao nhã vẫy tay với cô: “Chào em.”

Nhan Hàm không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Bùi Tri Lễ ở cửa nhà mình.

Thế nên bây giờ cô phải làm sao đây, khách khí mời hai anh em đã say khướt này quay về căn nhà đối diện của bọn họ. Hay là cô nên lập tức gọi điện thoại cho Trần Thần, báo với cô bạn, hiện tại Bùi Tri Lễ đang ở cửa nhà cô.

Khi Nhan Hàm vẫn còn đang suy nghĩ về hai loại khả năng, Bùi Dĩ Hằng coi như đứng vững đột nhiên xoay người, kề sát cô, khoảng cách quá gần, Nhan Hàm vừa định lùi ra sau một bước thì hai tay anh đã nâng lên khuôn mặt cô.

Sau đó, anh lùi ra một chút khoảng cách.

Ngay khi đáy lòng Nhan Hàm thấp thỏm, anh mỉm cười với cô.

Là nụ cười tươi đủ để gọi là ngọt ngào, khiến người ta nhìn vào sẽ cảm thấy như là rơi vào hũ mật ong.

Đáy lòng Nhan Hàm tựa như có một chú nai con nhảy nhót loạn xạ, lúc thì chạm chỗ này, lúc khác húc chỗ kia.

Nhịp tim cô chẳng thể đập bình thường.

Đợi khi má cô hơi ửng đỏ, Bùi Dĩ Hằng thâm tình nhìn cô, hô lên: “Nhan Nhan.”

“Em đây.” Nhan Hàm cũng dịu dàng thâm tình nhìn anh.

Có lẽ, sự dịu dàng liều chết này chính là cảm xúc trong mắt anh lúc này. Cô hít sâu một hơi, đáy lòng hơi cảm động, hóa ra anh uống say rồi cũng muốn đưa anh trai mình tới gặp cô.

Anh muốn giới thiệu cô với người nhà của anh.

Bùi Dĩ Hằng như vậy, luôn có thể khiến cô cảm động.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Đây là anh trai anh.”

Nhan Hàm sửng sốt, nhịp tim vốn đập dồn dập đột nhiên ngừng lại.

Sau đó cô hiểu rõ, nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng dùng giọng điệu tự hào xen lẫn vui vẻ cất tiếng: “Đây là anh trai anh, Bùi Tri Lễ.”

Lời tác giả:

Nàng tiên nhỏ: online hỏi, tưởng rằng bạn trai nửa đêm đến gõ cửa là vì dẫn anh trai anh ấy tới gặp tôi, tôi đã thể hiện ra vẻ cảm động, nhưng anh ấy chỉ là đến khoe khoang anh trai mình, tôi nên làm sao đây?

Dân mạng 1: đánh chết.

Dân mạng 2: trực tiếp đánh chết.

48. Chương 48

Tại cửa là hai cậu nhóc to xác nồng nặc mùi bia, e rằng cả hai còn chưa biết, lúc này cô gái đứng trong cánh cửa mang đáy lòng sụp đổ như thế nào. Nhan Hàm mặt không thay đổi nhìn hai người họ.

Ai ngờ Bùi Dĩ Hằng lại nghiêng người về phía trước, anh vươn tay véo hai má cô.

“Nhan Nhan, đây là anh trai anh đó.” Ánh mắt anh ươn ướt, hơi đỏ, lại lộ ra vẻ nghiêm túc bướng bỉnh.

Nhan Hàm bắt đắ dĩ nhìn anh, cô nổi giận với một anh chàng ngốc uống say làm gì chứ.

Nhưng khi ý nghĩ vừa lóe qua trong đầu Nhan Hàm, Bùi Dĩ Hằng lại đổi véo thành hai tay nâng lên khuôn mặt cô, vẫn không ngừng xoa nắn, giọng trầm thấp hỏi: “Nhan Nhan, em nhìn thấy anh trai anh cũng không vui sao?”

Nhan Hàm: “...”

“Cười một cái nào.” Anh lại nghiêm túc xoa nắn hai má Nhan Hàm.

Rốt cuộc Nhan Hàm không muốn nhẫn nại nữa, cô cũng vươn tay nâng lên khuôn mặt Bùi Dĩ Hằng, thấp giọng nói: “Anh ngoan ngoãn một chút cho em.”

Chàng trai vẫn còn ở trong tâm trạng hưng phấn cuối cùng điềm tĩnh nhìn cô.

Nhan Hàm thở dài một hơi, sau này cô phải trông chừng anh kỹ càng, không được uống rượu bia nữa.

Xảy ra chuyện lớn đó.

Thế nên cô trở tay nắm lấy lòng bàn tay anh, trực tiếp kéo người đến trước cửa phòng đối diện, bấm khóa mật mã, thấp giọng nói: “Anh, bây giờ về nhà ngủ đi.”

Sau đó cô quay đầu nhìn Bùi Tri Lễ hơi tựa vào vách tường cạnh cửa nhà cô, cô thấp giọng thở dài: “Đàn anh, anh sẽ không cần em chăm nom chứ.”

Tuy rằng mùi bia trên người Bùi Tri Lễ cũng nồng nặc, cơ mà nhiều đó cũng không thật sự đến nỗi khiến anh bất tỉnh nhân sự.

Sau khi hai anh em uống hết số bia mua lúc đầu, Bùi Tri Lễ định đưa Bùi Dĩ Hằng về nhà, kết quả Bùi Dĩ Hằng đột nhiên nghiêm túc nói với anh: “Anh, em có bạn gái rồi.”

Bùi Tri Lễ hơi ngó ra.

Nhưng anh nhớ tới lần trước Bùi Dĩ Hằng đột ngột gọi điện cho anh, đầu dây bên kia hình như là một nhóm người ra ngoài chơi. Khi đó thấy lòng anh có chút vui mừng, cuối cùng em trai cũng có bạn cùng lứa, có thể đi ra ngoài chơi.

“Anh muốn gặp cô ấy không?” Hai má Bùi Dĩ Hằng ửng đỏ, con ngươi đen óng ánh, biết rõ là bởi vì uống say, nhưng dường như cũng là vì nhắc tới cô gái mà anh thích.

Bùi Tri Lễ cười: “Được thôi, tìm thời gian chúng ta cùng ăn bữa cơm.”

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng sáng rực nhìn anh trai chăm chăm, giọng điệu như đinh đóng cột: “Không cần tìm thời gian, bây giờ đi ngay.”

Khoảnh khắc nhìn thấy Nhan Hàm, Bùi Tri Lễ cũng không kinh ngạc bao nhiêu.

Anh có cảm giác cô gái trước mắt nên cùng một đôi với A Hằng.

Đặc biệt là điệu bộ của cô khi dỗ dành Bùi Dĩ Hằng, khiến Bùi Tri Lễ đột nhiên cảm thấy, hóa ra yêu đương cũng không tệ lắm.

Khi Nhan Hàm dìu Bùi Dĩ Hằng trở về, Bùi Tri Lễ đứng ở đối diện, anh vẫy tay: “Anh vẫn nên về nhà thôi.”

“Chỗ anh ấy còn có phòng trống ạ.” Nhan Hàm mau chóng nói.

Bùi Tri Lễ cười nói: “Anh biết.”

“Hồi trước anh sống ở đây.” Bùi Tri Lễ suy nghĩ rồi nói.

Nhan Hàm hơi ngơ ngác.

Bùi Tri Lễ cười nói: “Thế nên duyên phận rất kỳ diệu, hồi anh sống ở đây chưa bao giờ biết có một cô gái sống ở nhà đối diện. Nhưng khi A Hằng dọn tới thì hai đứa gặp nhau.”

“Hôm nay anh rất vui được gặp em.” Bùi Tri Lễ cười cười, rồi xoay người rời đi.

Nhan Hàm nhìn người bên cạnh, lại nhìn thấy cánh tay của người kia vẫy trong không trung khi rời khỏi, cô nghĩ bọn họ hẳn là hòa thuận rồi.

Sau đó Nhan Hàm nhận mệnh kéo Bùi Dĩ Hằng tới trên giường, may mà lần này anh không nói muốn cởi đồ.

Cô đi vào toilet, vắt khô khăn ướt, lau khuôn mặt anh.

Ngay khi cô vừa lau mặt cho anh xong, Bùi Dĩ Hằng đột nhiên mở mắt, con ngươi đen nhìn cô chằm chằm.

Nhan Hàm nhỏ nhẹ nói: “Anh ngủ một giấc thật ngon nhé...”

Nhưng lời này vừa nói xong, anh vươn tay, lòng bàn tay dính sát ót cô, cánh tay khê khàng co lại, dịu dàng kéo người tới trước mặt mình.

Ánh sáng chiếu xuống, con ngươi anh tựa như một viên mực tàu, càng trở nên sâu sắc hơn.

Trong lúc đột ngột tiếp cận, cô nhắm hai mắt lại.

Cánh môi cô khê khàng bị ngậm lấy, sau đó đầu lưỡi anh theo khoe môi, từng chút một phác họa đường nét bờ môi cô, là loại sức lực chất chứa sự dịu dàng lưu luyến, gần như khiến cô chìm đắm trong đó.

Dần dần anh không đủ thỏa mãn lướt qua như vậy.

Đợi khi đầu lưỡi khê khàng cạy mở cánh môi cô, tựa như thành lĩnh nổi lên một dòng lực lượng, thổi tan tất cả ý nghĩ trong đầu cô. Chỉ có hơi thở của anh, hơi thở anh vẫn vít xung quanh cô, rõ ràng lại riêng biệt như vậy.

Chiếc khăn trong tay Nhan Hàm rơi xuống sàn nhà, một âm thanh trầm đục vang lên.

Bàn tay cô vòng qua cổ anh, mà Bùi Dĩ Hằng thì ôm chặt lấy cô, tựa như muốn nhào nặn cô trong lòng.

Hô hấp của anh dần dần dồn dập, khi cánh môi anh dờ xuống cắn cầm cô, toàn thân Nhan Hàm cứng đờ trong nháy mắt.

Nhan Hàm cũng chẳng phải cô gái không biết gì cả, đương nhiên sẽ không cho rằng bạn trai bạn gái ở chung chỉ hôn nhau nắm tay.

Mà khi nụ hôn của Bùi Dĩ Hằng dừng tại cổ cô, Nhan Hàm hơi run rẩy.

Ngay lúc Nhan Hàm rối rắm lần nữa, đột nhiên đầu anh nặng nề cọ vào hõm vai cô, thấp giọng than thở: “Nhan Nhan, anh thích em.”

Nhan Hàm hơi giật mình, đợi khi cô cúi đầu lắng nghe kỹ càng, lại nghe được tiếng hít thở đều đặn.

Cô khê khàng đẩy người ra, Bùi Dĩ Hằng im lặng nhắm mắt lại.

Người này thế mà ngủ thiếp đi rồi.

Uống công cô đã bắt đầu chuẩn bị tâm lý.

*

Ngày hôm sau khi Nhan Hàm vào nhà Bùi Dĩ Hằng, phát hiện anh đã đi rồi. Chờ thêm nửa tiếng, cô mới phát hiện anh đã gửi tin nhắn cho mình, nói là phải rời khỏi mấy ngày, có một việc rất quan trọng.

Trước đó chưa gửi tin nhắn cho cô, là vì sợ còn sớm quá, cô vẫn chưa thức dậy.

Nhan Hàm suy nghĩ, rất thận trọng gửi trả lời anh: [anh đừng tùy tiện uống bia rượu nữa.]

Bùi Dĩ Hằng vốn ngồi tại hàng ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, di động trong túi rung lên, anh mở mắt, lấy ra di động, không nghĩ tới nhìn thấy tin nhắn này.

Anh nghiêm túc nhìn một lát, rồi cuộc trả lời: [biết rồi, phu nhân.]

Khi Nhan Hàm đang ăn cháo thì nhận được tin nhắn này. Cô vốn dậy sớm, nấu cháo xong chuẩn bị gọi Bùi Dĩ Hằng qua ăn cùng. Ai ngờ anh đã rời khỏi.

Cô vừa mở ra di động, nhảy vào tầm mắt chính là hai chữ cuối cùng.

Đúng là không kịp phòng bị, đột ngột bị sặc.

Phu nhân, hai chữ này vừa lặn trên đầu lưỡi cô, đã có cảm giác ngọt ngào nói không nên lời.

Bởi vậy lúc Nhan Hàm đến trường, tâm tình của cô rất tốt. Chẳng qua các cô vừa tan học thì đã bị giáo viên gọi vào văn phòng hành chính.

Trần Thần hơi lo lắng nói: “Dạo này chúng ta không mắc lỗi chứ?”

Ngải Nhã Nhã đang tán dóc, hưng phấn nói: “Không có gì, đừng lo lắng, là chuyện tốt đó.”

Bởi vì Ngải Nhã Nhã có người quen làm trợ lý tại văn phòng hành chính, cô biết tin trước, hóa ra lượng truyền phát đoạn phim ngắn của họ đã vượt qua một ngàn vạn.

Là bên tổ chức muốn sắp xếp một buổi phỏng vấn các cô.

“Tổ đột nhiên cảm thấy chúng ta rất có mặt mũi.” Trần Thần kích động nói.

Khi nói chuyện cô hơi hưng phấn, giọng đương nhiên nâng cao một chút. Ai ngờ khiến cho một nữ sinh ở đằng trước ngoảnh đầu lại, hung hăng trừng mắt liếc cô một cái. Trần Thần đương nhiên chú ý tới động tác nhỏ của đối phương.

Cơ mà cô cũng không thêm để ý.

Nữ sinh này là cùng một nhóm với Lam Tư Gia, cơ mà lượng truyền phát của bọn họ chỉ xếp trên phần giữa trong các tác phẩm mà thôi, có thể tiến vào trận chung kết cuối cùng hay không, còn chưa biết đâu.

Nữ sinh kia quay đầu thăm thì với Lam Tư Gia: “Bọn họ đặc ý gì hả, chẳng phải là dựa vào Bùi Dĩ Hằng à. Huống hồ còn là vì Bùi Dĩ Hằng bị chê trách, đoạn phim của bọn họ mới nổi như vậy.”

Vào lúc cuộc thi cúp Hàn Tâm tiến hành cho đến hôm qua, đội Trung Quốc vốn chỉ còn lại một mình Tiết Phi.

Tiết Phi hiện giờ cũng gặp phải tình huống của Lý Xương Hạo năm đó, hai phía Hàn Nhật còn lại năm người, chỉ có mình anh ta chinh chiến.

Không ngờ trận đấu ngày hôm qua, Tiết Phi lại đáng tiếc thua cho Lý Tuấn Trị cửu đẳng của Hàn Quốc.

Đến bây giờ, đội Trung Quốc tại cúp Hàn Tâm đều bị loại.

Thế là đề tài tranh luận về Bùi Dĩ Hằng lại khơi ra. Tất cả mọi người suy nghĩ, nếu anh không tùy hứng đi học đại học, vậy thì với thực lực của anh, đội Trung Quốc tuyệt đối không thể thất bại tại đây.

Dù sao năm ngoái đội Trung Quốc dưới sự dẫn đầu của Bùi Dĩ Hằng, đã giành được quán quân.

Kỳ tích không xuất hiện, mọi người không trách cứ tuyển thủ, ngược lại đi oán trách người không tham gia thi đấu.

Lam Tư Gia cúi đầu nhìn trang chủ trên di động, dẫn đầu với khoảng cách rất xa đương nhiên là đoạn phim ngắn “Cờ vây – thế giới đen trắng”. Lượng truyền phát của nó gần như là tổng số của các tác phẩm khác.

Lam Tư Gia là người luôn có tâm cao khí ngạo, cô ta nắm chặt di động.

Cô ta tuyệt đối sẽ không nhận thua, Nhan Hàm chẳng qua chỉ mượn tiếng tăm của Bùi Dĩ Hằng, nên mới đánh bại cô ta mà thôi.

Ha, Lam Tư Gia cười lạnh ra tiếng.

Ai ngờ người bên cạnh quay đầu nói với nhóm bọn họ: “Các cậu có nghe không, bọn họ khẳng định chiến thắng cuộc thi lần này rồi, ngay cả ban tổ chức cũng muốn mời bọn họ làm phỏng vấn. Thành tích vốn đã tốt rồi, còn tuyên truyền như vậy nữa, chúng ta còn chơi thế nào.”

Lam Tư Gia mặt không thay đổi nhìn bảng đen phía trước.

Chơi thế nào, đương nhiên chơi cho đã.

Vào buổi chiều, Lam Tư Gia từ chối những việc khác, gọi xe tới một trung tâm thương mại nằm ở trung tâm thành phố, xung quanh đều là tòa cao ốc. Chưa đến một lúc, cô ta ngồi trong quán cà phê chờ được người mình muốn đợi.

“Tư Gia, chuyện em nói trong điện thoại là thật sao?” Người tới ngồi xuống liền vội vàng hỏi han.

Lam Tư Gia nhìn người trước mặt, cười khanh khách nói: “Chị Mạnh Khả, hồi trước em làm thực tập tại chỗ chị, sao có thể lừa chị chứ.”

Lúc trước mẹ của Lam Tư Gia nhờ người đang làm việc trong giới truyền thông tìm một công việc thực tập cho cô ta, Mạnh Khả này chính là người phụ trách dẫn dắt cô ta. Tuy nhiên bọn họ không phụ trách giới truyền thông báo chí, mà là truyền thông internet.

Mạnh Khả này năng lực làm việc không tệ, có điều nhân phẩm thật sự không dám khen tặng.

Bởi vì cô ta là người có sở trường gây ra đề tài tranh luận trên mạng, đối với cô ta, chân tướng sự thật cũng không quan trọng bằng mảnh khọt trên mạng.

Trong mấy năm gần đây, bài viết như vậy càng ngày càng nhiều, thế là Mạnh Khả càng bành trướng hơn, động một tí là muốn làm ra tin tức lớn.

“Ý em là, sở dĩ Bùi Dĩ Hằng lựa chọn tiến vào đại học, là bởi vì bạn gái của cậu ta là sinh viên của đại học A bọn em, cậu ta vì ở cùng bạn gái mới vứt bỏ sự nghiệp của mình.” Ngón tay Mạnh Khả bay lượn trên bàn phím, xem ra bài viết gây sốc cho cả nước sắp sửa ra lò.

Lam Tư Gia nhìn máy tính của Mạnh Khả, thản nhiên nói: “Chị Mạnh Khả, bài viết này của chị sẽ không nhắc tới em chứ?”

“Đương nhiên, nhân phẩm của chị em cứ yên tâm.” Mạnh Khả chẳng hề do dự an ủi nói.

Đợi sau khi Lam Tư Gia nói xong, Mạnh Khả không nhịn được cười nói: “Đúng lúc tuyển thủ Trung Quốc dự thi cúp Hàn Tâm trong mấy ngày nay đều bị loại, mấy hôm trước không phải Bùi Dĩ Hằng còn bị mắng lên hot search à.”

“Chị đăng lên bài viết này, chị tin cậu ta nhất định có thể lại lên hot search nữa.”

Mạnh Khả thuận tay uống một ngụm cà phê, hơi tiếc hận nói: “Hồi trước, chị quả thật muốn phỏng vấn Bùi Dĩ Hằng một lần, cơ mà bên viện cớ vậy rất ghét loại truyền thông trên mạng như bọn chị. Bây giờ bọn họ nên biết, lẽ lỗi cũ đã vô dụng rồi.”

Trong lòng Lam Tư Gia vốn mang cảm giác sảng khoái của việc trả thù, nhưng nghe được Mạnh Khả nói một tràng như vậy, đáy lòng cô ta đột nhiên sinh ra cảm giác khó chịu.

Loại người như Mạnh Khả, vì nhiệt độ tin tức mà không từ thủ đoạn.

Lam Tư Gia im lặng uống một ngụm cà phê, lại nghe Mạnh Khả cúi đầu nhìn thoáng qua di động, cô ta hơi tiếc nói: “Một anh chàng đẹp trai như vậy, bởi vì chị mà chịu mất, nói thật chị không nỡ cho lắm.”

Nhưng nói là nói vậy, khi nói xong Mạnh Khả đã tươi cười.

*

Khi Bùi Dĩ Hằng thức dậy, sư mẫu Dư Hiểu vừa lúc từ ngoài cửa tiến vào, bà nhìn Bùi Dĩ Hằng, cười nói: “Sư phụ của em đang uống trà bên kia đấy, em cũng sang đó cùng thầy đi, lát nữa cô gọi hai người ăn sáng.”

Hôm qua chú Trương lái xe đưa anh tới đây, quê nhà của Giang Bất Phàm.

Anh vén màn cửa, mới vừa đi đến bên ngoài, nhìn thấy cả mảnh sân lồng trong sương mù, mà chỗ cửa sân cách xa như vậy đều thấy hơi mơ hồ.

Bùi Dĩ Hằng biết Giang Bất Phàm thích uống trà trong phòng kính ở một bên khác.

Thế là anh đi qua, mới vừa đẩy cửa ra, trông thấy một người thân hình tròn trịa đang ngồi trên ghế mây, vươn tay rót trà vào tách.

“Em dậy sớm quá.” Giang Bất Phàm cười ha hả nói.

Bùi Dĩ Hằng đi qua, cung kính gọi một tiếng: “Sư phụ.”

“Ngồi ngồi ngồi.” Giang Bất Phàm chỉ chiếc ghế mây đối diện, trên khuôn mặt vẫn là dáng vẻ vui tươi hơn hở như trước.

Con người ông trời sinh lạc quan, mặc dù hồi trẻ đánh cờ thất bại, nhưng rời khỏi bàn cờ rồi, ông có thể để chuyện này ra sau đầu.

Hồi xưa vợ ông Dư Hiểu là người đẹp kỳ thủ nổi tiếng trong nước.

Đừng nói đến không ít kỳ thủ trong nước yêu thích bà, ngay cả hai nước Nhật Hàn đều biết, tại Trung Quốc có một người đẹp kỳ thủ.

Giang Bất Phàm hồi trẻ tuy rằng không tròn trịa như bây giờ, cơ mà cũng là người có hình thể to lớn. Thế nên chẳng ai ngờ đến Dư Hiểu chọn trúng ông.

Bùi Dĩ Hằng im lặng ngồi xuống, hai tay bưng lên tách trà, nhấp một ngụm nhỏ.

Giang Bất Phàm vui vẻ hỏi: “Thế nào?”

“Trà ngon.” Bùi Dĩ Hằng điềm đạm nói.

Giang Bất Phàm cười càng thoải mái hơn: “Mười đồng một cân trà, em cũng có thể uống ngon được ư?”

“Là trà do chính tay thầy pha, em uống cảm thấy ngon.”

Sắc mặt Bùi Dĩ Hằng thản nhiên, ngay cả giọng điệu cũng mang vẻ dĩ nhiên, tựa như loại trà này rất ngon đối với anh.

Lúc này Giang Bất Phàm rất vui vẻ, ông quan sát Bùi Dĩ Hằng, thấp giọng nói: “Thầy thấy em sang đây vào lúc này, là có gì muốn nói với thầy phải không?”

Vào đông Giang Bất Phàm sẽ mệt mỏi, vậy nên ông đưa Dư Hiểu trở về quê nhà sống một khoảng thời gian.

Bùi Dĩ Hằng sang đây, ông đương nhiên biết là có việc.

Về phần chuyện gì, Giang Bất Phàm cũng có thể đoán được chút ít. Thực ra trong ba người đệ tử của ông, chỉ có một mình Bùi Dĩ Hằng, theo ông thấy có thiên phú mà ngay cả bản thân ông cũng không bằng.

Hướng hồ Bùi Dĩ Hằng còn chuyên tâm như vậy, bạn nói xem một đứa nhỏ sống trong thế hệ phồn hoa này, có thể không thích tivi, không thích chơi máy tính, chỉ thỉnh thoảng chơi mấy chơi game cầm tay, sau đó vẫn chuyên tâm với cờ vậy.

Bạn nói xem, đáng sợ bao nhiêu, đáng sợ lắm.

Ngay cả Giang Bất Phàm cũng từng nói với Dư Hiểu, Bùi Dĩ Hằng tâm chí kiên định, đúng là cả đời ông hiếm thấy.

Kết quả khi Bùi Dĩ Hằng nói mình muốn đi học đại học, Giang Bất Phàm tưởng rằng mình đã nghe nhầm.

Giờ phút này Bùi Dĩ Hằng nhìn Giang Bất Phàm, âm thanh rất kiên định nói: “Sư phụ, em đến là muốn nói với thầy, em định trở về thi đấu lần nữa.”

“Thằng nhóc em...” Giang Bất Phàm gật gù, “Đại học vui không?”

Bùi Dĩ Hằng không ngờ ông sẽ hỏi câu này, nếu nói vui, hình như quả thật rất thú vị.

“Quan trọng nhất là có nhiều cô gái xinh đẹp hay không?” Giang Bất Phàm uống trà trong tách, ánh mắt híp thành một đường.

Lần này Bùi Dĩ Hằng ngược lại lập tức lắc đầu ngay: “Em không biết.”

Giang Bất Phàm cũng đoán được anh sẽ nói thế này, thế là ông cười uống thêm ngụm nữa.

Ai ngờ nước trà vừa mới tiến vào miệng, Bùi Dĩ Hằng ở đối diện nói: “Nhưng bạn gái của em rất đẹp, lần sau em đưa cô ấy đến gặp thầy.”

Khụ khụ khụ, tiếng ho khan kịch liệt liên tục, cặp mắt híp lại của Giang Bất Phàm lúc này trùng to khiến người ta thấy rõ.

Đứa đồ đệ ngốc của ông thế mà còn tìm được bạn gái.

Bùi Dĩ Hằng ở lại nhà họ Giang thêm một ngày nữa rồi mới trở về.

Nhưng ngay cả bản thân anh cũng không để ý, bởi vì anh đã tắt di động, thế nên bên ngoài xảy ra chuyện gì anh cũng chẳng biết.

Hôm nay Trình Di vừa từ bệnh viện trở về thì Lam Tư Gia tới nhà. Cô ta không nghĩ tới lại gặp được Bùi Tri Lễ trong nhà, lúc này sắc mặt cô ta ửng đỏ, khẽ cười chào hỏi: “Anh Tri Lễ, anh về rồi à.”

“Chào em, Tư Gia.” Bùi Tri Lễ thản nhiên gật đầu.

Lam Tư Gia nhìn Bùi Tri Lễ, đáy lòng hơi tiếc hận, thực ra Bùi Tri Lễ cũng tốt, dù sao hồi ở đại học A, không biết có bao nhiêu nữ sinh thầm mến anh đâu. Chẳng qua Lam Tư Gia thích Bùi Dĩ Hằng càng xuất sắc hơn, trong mắt cô ta, Bùi Tri Lễ xuất sắc thì xuất sắc, nhưng vĩnh viễn cũng không đạt tới độ cao của Bùi Dĩ Hằng.

Về phần Bùi Tri Lễ, anh hoàn toàn không biết tâm tư của cô ta.

Đối với anh, Lam Tư Gia chính là con gái của người bạn của mẹ anh, chỉ thể thôi.

“Hôm qua mẹ cháu vừa tới bệnh viện, sao lại phiền cháu lại đến hôm nay chứ.” Trình Di thấy cô ta, thái độ ôn hòa nói.

Thực ra hôm qua Lam Tư Gia có thể cùng tới với mẹ mình, có điều cô ta còn chờ một thứ, thế nên đã muộn một ngày. Nhưng lúc này cô ta nói: “Hôm qua cháu cũng muốn đi cùng với mẹ, cơ mà trong trường xảy ra chút chuyện.”

“Việc học quan trọng.” Trình Di gật đầu.

Lam Tư Gia nhìn hai má Trình Di, hết sức hồng hào, nhìn thấy cũng không phải loại sức khỏe yếu ớt.

Thế là cô ta nghĩ cách trò chuyện với Trình Di, cho đến khi tán gẫu được một lúc, trên khuôn mặt cô ta mang theo biểu cảm muốn nói lại thôi, ấp a ấp úng nói: “Thưa dì, thực ra có chuyện cháu không biết có nên nói với dì không.”

Trình Di cười nói: “Cháu có gì thì cứ nói, có gì không thể nói với dì chứ.”

“Nhưng sức khỏe của dì còn chưa khỏi hẳn, cháu sợ dì nghe xong sẽ kích động.” Lam Tư Gia thở dài một hơi nặng nề, khỏi phải nói còn rất giống chuyện quan trọng.

Trình Di thấy điệu bộ của cô ta, đương nhiên bà càng muốn biết, thế là bà khích lệ Lam Tư Gia: “Không sao, dì vốn không có bệnh gì cả, chỉ là mọi người lo lắng quá nhiều thôi.”

Lam Tư Gia rốt cuộc gật đầu, làm như hạ quyết tâm.

Cô nói: “Hôm nay có một bài viết, cháu không biết dì đã thấy chưa, nhưng trên mạng thật sự lan truyền xôn xao.”

“Bài viết gì?” Trình Di tỏ vẻ nghi hoặc, bà thật sự chưa từng thấy.

Lam Tư Gia thở một hơi thật dài, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Là về A Hằng, có một phóng viên truy đến cùng chuyện A Hằng đến trường, sau đó viết ra một bài báo, lúc này rất nhiều người trách mắng trên mạng.”

Trình Di nghe vậy liền sốt ruột, mau chóng nói: “Là bài viết nào, cháu đưa dì xem.”

Lam Tư Gia thấy mình ám chỉ lâu như vậy, đáy lòng sớm đắc ý, nhưng trên khuôn mặt vẫn giữ biểu cảm băn khoăn lo lắng. Cô ta lấy ra di động từ trong túi, trực tiếp bấm mở weibo, quả nhiên giống như lời Mạnh Khả nói, cái tên Bùi Dĩ Hằng quả thực lên hot search.

Mà dòng weibo của Mạnh Khả là weibo đứng đầu trong hot search này.

Bấm một cái là thấy ngay.

Trình Di nhìn thấy bài viết này, bà gần như đọc nhanh như gió, mau chóng xem bài viết một lần.

Lam Tư Gia cẩn thận quan sát biểu cảm của bà, thấy khoe miệng bà càng mím càng chặt, trông rất tức giận. Từ trước đến giờ Lam Tư Gia chỉ thấy dáng vẻ dịu dàng ôn hòa của Trình Di, nhưng hiếm khi thấy bà như vậy.

Thế là đáy lòng cô ta lại nắm chắc thêm mấy phần, cố ý nói: “Cháu thấy với tính cách của A Hằng, mặc dù cậu ấy thật sự yêu đương, chắc là cũng không đến nỗi vì bạn gái mà bỏ bê sự nghiệp của mình.”

“Bài viết này khẳng định nói lung tung thôi. Cháu thấy A Hằng chỉ muốn trau dồi bản thân, nên mới đi học đại học.”

Thực ra sở dĩ Lam Tư Gia dám nói vậy, là bởi vì mấy lần trước, cô ta thử hỏi Trình Di, tại sao Bùi Dĩ Hằng quyết định đi học, nhưng Trình Di không nhắc đến, nhưng trong lòng bà không đồng ý với sự lựa chọn này của anh.

Thế nên Lam Tư Gia liền cả gan suy đoán, có lẽ anh thật sự quen biết Nhan Hàm trước, nên mới quyết định đến đại học A.

Bằng không anh làm sao ở trong thời gian ngắn tại đây, đối tốt với Nhan Hàm như vậy.

Lam Tư Gia không khỏi nhớ tới, hiện tại không ít người đều thích theo đuổi ngôi sao, ngay cả trong giới vận động viên cũng có nhiều loại người theo đuổi. Đặc biệt còn có loại không biết xấu hổ, thậm chí còn đuổi theo tới khách sạn.

Nói không chừng, Nhan Hàm chính là người như thế.

Lam Tư Gia mang lòng ác ý suy đoán.

“Nhưng nếu là thật...” Lam Tư Gia lại thở dài một hơi, giọng rất khê khàng nói, “Cháu thấy vấn đề của nữ sinh này rất lớn...”

“Đủ rồi.” Trình Di đột nhiên ngắt đầu, đặt lại di động vào trong lòng bàn tay cô ta.

Bà rất nghiêm túc nói: “Bài viết này hoàn toàn là lời vô căn cứ.”

Bùi Dĩ Hằng bởi vì nguyên nhân gì đến đại học A, thực ra Trình Di rõ ràng hơn bất cứ ai. Bài viết này căn bản là chấp vớ từ đủ loại bàn luận vớ vẩn, một chữ bà cũng không tin.

Thế nhưng Lam Tư Gia lại đặc biệt chạy đến trước mặt bà nói những lời này.

Tính tình Trình Di ôn hòa, nhưng bà không phải đồ ngốc. Lam Tư Gia muốn dẫn dắt bà hoài nghi thứ gì, trước khi cô ta nói xong những lời cuối cùng thì bà cũng đã nghĩ tới rồi.

Bà vốn không muốn suy nghĩ quá đáng về đứa nhỏ mà mình nhìn thấy trưởng thành từ nhỏ đến lớn.

Nhưng câu nói cuối cùng của Lam Tư Gia, thật sự khiến bà thất vọng, hết sức thất vọng.

Trình Di nhìn Lam Tư Gia, âm thanh không còn êm ái ôn hòa như trước, mà là kiên định lại nghiêm túc.

Bà nói: “Tư Gia, chuyện của A Hằng chỉ có bản thân nó có thể quyết định, nó muốn làm chuyện gì, nó thích cô gái như thế nào, dĩ sẽ tôn trọng toàn bộ quyết định của nó.”

“Bởi vì con trai dì luôn sẽ đưa ra sự lựa chọn thích hợp với nó nhất.”

Lam Tư Gia không dám nhìn mắt Trình Di, cô ta thấp giọng ngập ngừng: “Thưa dì, cháu biết rồi.”

Lần này, Lam Tư Gia không ở lâu, gần như nóng lòng tạm biệt.

Trình Di đương nhiên không giữ cô ta lại.

Nhưng khi đến dưới lầu, Lam Tư Gia không ngờ Bùi Dĩ Hằng đang ngồi trên sofa. Mà Bùi Tri Lễ thì ngồi bên cạnh, lúc nhìn thấy cô ta đi xuống, anh đứng dậy hơi gật đầu với cô ta, lập tức đi vào phòng bếp.

Lam Tư Gia vội vàng chào hỏi, rồi chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng Bùi Di Hằng vẫn ở phía sau gọi cô ta lại, toàn thân cô ta đang phát run, bởi vì rất mất mặt.

Loại cảm giác giở trò tâm cơ bị vạch trần tại chỗ hết sức bẽ mặt.

“Tôi không muốn nói những lời dư thừa nữa.”

“Xin cô sau này đừng đến nhà tôi nữa, bởi vì tôi không chào đón người bôi nhọ bạn gái của tôi.”

—

Lời tác giả:

Ok, không cần thái tử ra tay, mẫu hậu đại nhân đã nhìn thấu rồi.

49. Chương 49

Bùi Tri Lễ từ phòng bếp đi tới, anh cầm một trái táo tươi mới, đặt bên miệng cắn một ngụm, phát ra tiếng răng rắc giòn vang.

Khi Bùi Di Hằng nhìn về phía anh, anh khẽ cười dịu dàng nói: “Anh chưa nghe gì cả.”

Giấu đầu lòi đuôi.

Có điều Bùi Di Hằng cũng không để ý, nói thẳng: “Em đi lên gặp mẹ trước.”

Ban nãy anh vừa trở về liền lên lầu đi tới phòng của Trình Di, chẳng ngờ cửa phòng không khép chặt, thế nên anh vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Lam Tư Gia và Trình Di.

Nhưng lời nói của Trình Di khiến anh không lập tức đi vào.

Lần này anh lên lầu thì Trình Di đang gọi điện thoại.

“Em biết rồi, trong nhà còn rất nhiều người mà, hơn nữa A Lễ cũng ở nhà cùng với em, anh có gì phải lo lắng chứ.” Trình Di bắt đầu đi nói.

Bà nằm viện hai hôm, Bùi Khắc Minh vốn muốn ở nhà cùng bà.

Thế nhưng Trình Di biết công ty của chồng gần đây đang ở trong thời điểm bận rộn, hơn nữa ông còn phải bay đi khắp nơi, đương nhiên bà không để ông ở nhà.

Giờ thì Bùi Khắc Minh một ngày muốn gọi mấy cú điện thoại.

Trước đó khi bà nằm viện phẫu thuật, Bùi Khắc Minh thật sự ở bệnh viện cùng bà nửa tháng trời.

Khi Trình Di nghe được tiếng mở cửa, ánh mắt vừa hướng về phía này, bà lập tức vui mừng nói: “A Hằng cũng về nhà rồi.”

“Bảo hai đứa nhóc ở cùng em.” Bùi Khắc Minh hừ một tiếng, ông lại hỏi, “Nó và Tri Lễ hiện giờ chắc là không có gì nhỉ.”

“Nếu không anh tự mình hỏi đi.” Trình Di cố ý nói.

Bùi Khắc Minh thở dài một hơi, như là hạ quyết tâm nói: “Ban đầu anh muốn cho hai đứa thời gian, để bọn nhỏ tự suy nghĩ kỹ càng, nếu lần này hai đứa vẫn vậy, anh phải nói chuyện tử tế với bọn nó.”

Làm một người cha, Bùi Khắc Minh tự cảm thấy rất tiến bộ.

Giữa hai đứa con trai có mâu thuẫn, ông không lập tức can dự vào, càng không dùng đến uy nghiêm gì đó của người cha ép hai đứa con hòa thuận. Ông muốn cho hai đứa con một chút thời gian, nhìn thấy rõ ràng vấn đề, có thể đối mặt lẫn nhau.

Trình Di cười nói: “Được, em biết rồi.”

Trình Di cúp máy, ngay sau đó gọi Bùi Dĩ Hằng ngồi ở bên giường, bà theo thói quen vươn tay sờ má anh, nhẹ giọng nói: “A Hằng, ở chỗ sư phụ có vui không?”

Đối với Bùi Dĩ Hằng, Trình Di luôn mang thái độ anh còn là đứa nhỏ vẫn chưa trưởng thành.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Con đã nói chuyện với anh.”

Trình Di sững sốt.

Bùi Dĩ Hằng dừng một chút rồi nhẹ giọng nói tiếp: “Sau này mẹ quan tâm anh nhiều hơn đi, không cần lo lắng cho con.”

Ánh mắt Trình Di khẽ động, bà hơi cúi đầu, dường như có chút khó chịu.

Qua hồi lâu, bà thấp giọng nói: “A Hằng, có phải mẹ quá sai rồi không?”

“Cứ nghĩ rằng anh con nghe lời, đương nhiên ít quan tâm nó một chút, chờ đến lúc phát hiện ra sai lầm này, mẹ dường như rất ngại ngùng thừa nhận sai lầm của mình. Dù sao cũng là người làm mẹ, sao mẹ có thể không làm tròn bổn phận như vậy chứ.”

Trình Di hơi cười khổ nói.

Có lẽ tất cả mọi người đối với chuyện cách cư xử của bố mẹ đều là chậm rãi mà nói, nên thế nào thì thế đấy.

Nhưng cuộc sống thảnh thơi giống như một con ngựa hoang thoát cương, trong lúc vô tình kéo quỹ đạo cuộc sống sang phương hướng hoàn toàn khác biệt.

Lúc Trình Di vừa mới làm mẹ, bà cũng từng muốn làm một người mẹ không thiên vị.

Nhưng tính cách hai đứa con trai khác biệt, dần dần, bà bắt đầu quan tâm đứa nhỏ thoát nhìn cần chăm sóc nhiều hơn.

Trình Di nhẹ giọng nói: “Anh con từ bé đã khác với con, hồi nhỏ nó đã có một cái miệng nói ngọt. Con thì sao, lại là một đứa bé hủ nút, bởi vậy mẹ đặc biệt lo âu về con, thậm chí còn từng đưa con đến bệnh viện kiểm tra, xem thử có khuynh hướng tự kỷ hay không.”

Bùi Dĩ Hằng hơi giật mình, dường như hoàn toàn không ngờ tới.

“Cũng may con rất thông minh, sau đó lại học cờ vây.” Trình Di khẽ cười, “Nhưng mà trở thành tuyển thủ cờ vây cũng không đơn giản, anh con giống con, nó thông minh như vậy, học hành cũng giỏi, dường như thoát nhìn sau này làm cái gì cũng dễ cả. Con đó, chỉ là một đứa trẻ biết đánh cờ mà thôi.”

Giờ phút này ngay cả Bùi Dĩ Hằng cũng bất đắc dĩ nở nụ cười thành tiếng: “Thế nên mẹ nghĩ rằng con vụng về, mới quan tâm con như vậy sao?”

Nói xong lời nói anh có chút hậm hực.

Ai ngờ Trình Di gật đầu: “Cũng không chỉ vậy. Con xem anh con xuất sắc biết bao, tự mình thi đậu đại học A, hiện giờ lại du học tại Cambridge. Nó vốn thông minh hơn một chút.”

“Lời nói thế này, mẹ có phải nên khen trước mặt con không, mới trông có thành ý hơn chứ.”

Đột nhiên tại cửa truyền đến một âm thanh.

Bùi Tri Lễ đứng ở cửa, anh nhìn hai người trong phòng, trên khuôn mặt tuần tú treo lên một nụ cười, mang theo chút bất đắc dĩ.

Trình Di nhìn anh, thật sự có chút ngưng ngung.

Nhưng bà đã hạ quyết tâm, nhìn sang con trai nói: “A Lễ, có phải tới giờ mẹ vẫn chưa nói xin lỗi với con không?”

Người đàn ông đứng dựa khung cửa vốn mang điệu bộ phóng khoáng thản nhiên, giờ đây cơ thể anh chợt cứng đờ, rõ ràng là một người đàn ông, thần kinh không nên mỏng manh nhạy cảm như vậy.

Nhưng khi Trình Di cất tiếng, chớp mũi anh đã bắt đầu cay xè.

“A Lễ, mẹ xin lỗi. Mẹ cũng là người bình thường, cũng sẽ có chỗ làm không tốt, bỏ mặc con. Nhưng mẹ cam đoan, sau này nhất định sẽ không bỏ bê A Lễ của mẹ nữa.”

Tuy rằng cha mẹ là người lớn, nhưng bọn họ cũng là người bình thường, sẽ có chỗ làm không tốt.

Nhưng dù sao đối với đứa con mà nói, cha mẹ là người mà họ để ý nhất.

Bùi Tri Lễ hơi quay đầu qua, đợi một hồi lâu sau, anh rút cuộc đi tới, khom lưng ôm lấy Trình Di.

“Mẹ.”

Đây là người nhà mà, luôn sẽ có xung đột, nhưng vẫn yêu thương đối phương. Nếu không để ý thì sẽ không cảm thấy mình bị bỏ mặc, nếu như không mong đợi thì đáy lòng sẽ không cảm thấy khó chịu.

Nhưng mà chúng ta vẫn yêu thương đối phương.

*

“Cuối tuần này thế mà là lễ Giáng Sinh rồi, nhanh thật.” Trần Thần liếc mắt nhìn di động của mình, đột nhiên nói.

Nhan Hàm đang nhàm chán lướt di động, trước đó Bùi Dĩ Hằng gửi tin nhắn cho cô, nói với cô, mình ở nhà sư phụ, tín hiệu trong núi đặc biệt không tốt. Quả nhiên thật đúng là vậy.

Nghê Cảnh Hề liếc mắt nhìn cô: “Cậu cũng muốn trải qua lễ Giáng Sinh?”

Ngải Nhã Nhã ở một bên phì cười một tiếng: “Cậu còn không biết cậu ấy à. Khăng định là lại muốn tới nhìn anh Tri Lễ của cậu ấy, lễ Giáng Sinh bên Anh được cho nghỉ ba tuần. Nói không chừng Bùi Tri Lễ sẽ trở về đấy.”

Cơ thể Nhan Hàm đột nhiên cứng đờ, bởi vì mấy hôm nay tín hiệu di động của Bùi Dĩ Hằng không tốt, hai người họ giống như Thất Tiên Nữ và Đồng Vinh, không có cầu Hỉ Thước, chỉ có thể cách hai chiếc di động nhớ nhưng lẫn nhau.

Thế nên cô hoàn toàn quên mất chuyện Bùi Tri Lễ đã về nước.

Ngải Nhã Nhã còn đặc biệt quay đầu nói: “Nhan Nhan, dù gì cậu cũng là em dâu của đàn anh Tri Lễ chúng ta, cậu không thể hỏi thăm chút tin tức nội bộ cho bọn tớ, xem thử đàn anh Bùi về nước chưa?”

Sắc mặt Nhan Hàm hơi cứng lại, cô hít sâu một hơi, chậm rãi quay đầu nói: “Trần Thần, tớ cho cậu biết một việc, cậu nhất định đừng đánh chết tớ.”

“Cậu nói là chuyện gì trước đi.”

Trần Thần đưa ra dáng vẻ dễ nói chuyện.

Nhan Hàm nói: “Mấy hôm trước Bùi Tri Lễ và A Hằng đã tới nhà tớ một chuyến.”

.....

Bầu không khí rõ ràng ngưng đọng trong chốc lát.

Lúc Trần Thần muốn giơ tay, Ngải Nhã Nhã lập tức túm lấy cánh tay cô bạn, thấp giọng nói: “Được rồi, được rồi, không phải đã nói không đánh chết à. Giáo sư còn ở đằng trước đó.”

“Anh Tri Lễ của tớ.” Trần Thần hạ giọng, ai oán nức nở.

Nhan Hàm ho nhẹ một tiếng: “Lúc đó muộn quá, tớ vốn muốn gọi điện cho cậu, thật đó.”

“Nhưng cậu vẫn không gọi điện cho tớ.” Trần Thần chẳng hề khách khí lật tẩy cô bạn.

Ai ngờ Nghê Cảnh Hề ngồi bên cạnh cười nhẹ một tiếng: “Cậu ấy gọi điện, cậu dám đi hả?”

Trần Thần lập tức âm ỉ nhìn cô, hu hu hu, Nghê đại nhân, tại sao lần nào cậu cũng nói trúng tim đen như vậy chứ.

Được rồi, cô không dám, cô sợ.

Nhan Hàm cũng rất buồn bực, cô hỏi: “Cậu rốt cuộc có thích Bùi Tri Lễ hay không, hay chỉ cảm thấy anh ấy đẹp trai mà thôi.”

Trần Thần ai oán nhìn Nhan Hàm: “Cậu nói đi, tớ nhất định sẽ đi Anh quốc.”

“Sau đó cậu vẫn muốn như bây giờ, thấy Bùi Tri Lễ liền trốn tránh? Lặng lẽ nhìn anh ấy, cho đến khi anh ấy yêu đương, có bạn gái, cậu lại hối hận mà nhớ lại quá khứ.”

Nhan Hàm nói xong, khuôn mặt Trần Thần xụ xuống.

Bởi vì lời nói Nhan Hàm quá chân thật, chân thật đến nỗi cô gần như cảm thấy, đây là chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Thế là Nhan Hàm vỗ bàn nói: “Lễ Giáng Sinh không phải cuối tuần sao, nếu không chúng ta tìm một căn biệt thự mở tiệc, tớ hỏi A Hằng một chút, bảo anh ấy mời đàn anh Bùi.”

“Ý này hay đó.” Ngải Nhã Nhã đồng ý nói.

Trần Thần mở to hai mắt, suy tàn giấy dựa nói: “Nhưng tớ không có tiền thuê biệt thự.”

“Không cần cậu chi tiền, anh tớ có một căn, bình thường anh ấy không tới. Lần này tớ mượn một chút.” Nhan Hàm liếc xéo cô bạn, cố ý nói, “Bạn bè đã làm thế này, giờ xem cậu có dám hay không thôi.”

Nghê Cảnh Hề thấy Trần Thần còn đang do dự, cô thần nhiên lắc đầu: “Cậu ấy không dám rồi. Không sao, dù gì với tuổi tác của Bùi Tri Lễ, chuyện tìm bạn gái lúc nào cũng được.”

Nội tâm Trần Thần vốn đang giấy dựa, giờ phút này lại nghe nói tới chủ đề bạn gái Bùi Tri Lễ lần nữa.

Nếu anh thật sự tìm bạn gái...

“Tớ đi.” Trần Thần vỗ bàn, tỏ vẻ khí khái ào ạt.

Mà vào lúc cô ngẩng đầu ưỡn ngực, giáo sư đứng tại bục giảng nâng kính mắt của mình, mỉm cười nhìn nữ sinh đột nhiên ngồi thẳng lưng ở hàng ghế sau, giáo sư hơi an ủi nói: “Được, tôi thấy vị nữ sinh này rất muốn trả lời câu hỏi này, vậy thì mời bạn.”

Tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Trần Thần.

Trần Thần: vì sao lần nào người bị thương cũng là cô.

Lúc Nhan Hàm xuống lầu, di động đột nhiên vang lên, thế là cô đi chậm lại mấy bước với ba cô bạn đằng trước, bắt máy.

“Em tan học rồi à?” Đầu dây bên kia là âm thanh êm tai dịu dàng, lộ ra mấy phần ý cười.

Mặt mày Nhan Hàm lập tức tươi tắn nói: “Anh có tin hiệu rồi hả?”

“Ừm.” Bùi Dĩ Hằng đáp.

Nhan Hàm thật sự vui mừng, nhảy nhót đi xuống lầu, ra khỏi tòa lầu dạy học, tất cả tâm trí của cô đều bị thu hút bởi âm thanh trong di động.

“Vậy khi nào anh về?” Giọng cô êm ái nũng nịu hỏi.

Người đang yêu đương, dường như có một loại bản năng không cần học cũng biết, chính là vào lúc nói chuyện với bạn trai mình, âm thanh tự động nhẹ đi mấy phần, ban đầu êm ái lúc này biến thành hết sức hờn dỗi.

Bùi Dĩ Hằng nhìn qua, thấy ngay cô gái ở đằng trước, anh thấp giọng nói: “Em nhìn ra phía sau đi.”

Đáy lòng Nhan Hàm nhảy dựng, đột ngột quay ra đằng sau.

Cô thất vọng nhìn xung quanh, nhưng không có anh mà.

Bùi Dĩ Hằng thấy cô giống như chú sóc con, nhìn trái phải xung quanh, lại chẳng nhìn tới phương hướng của anh, trong tiếng khê cười còn kèm theo thở dài bất đắc dĩ.

Thế là anh chậm rãi đi qua.

Rốt cuộc khi anh đến gần, Nhan Hàm nhìn thấy anh.

Ai ngờ lúc anh đứng lại trước mặt cô, cô gái ầm ức nói: “Anh đứng bên trái phía sau mà.”

“Anh biết, không phải em không thấy anh, là anh không nói rõ ràng.” Bùi Dĩ Hằng nhìn cô với vẻ nuông chiều, thế mà chấp nhận lời nói của cô.

Nhan Hàm gật đầu, rất tự hào nói: “Thị lực của em tốt lắm, 2.0 đó.”

Cô vừa nói xong, Bùi Dĩ Hằng vươn tay khê khàng mơn trớn mí mắt cô một chút, ngón tay anh ầm áp, sau đó anh khê cười nói: “Thảo nào đôi mắt đẹp như vậy.”

Nhan Hàm hoàn toàn sửng sốt.

Đợi khi cô lấy lại tinh thần, toàn thân hận không thể che lại hai gò má đã nóng hổi.

Cái người này, sao lại nói năng thu hút đến vậy.

*

Đối với đề nghị mở tiệc mừng lễ Giáng Sinh của Nhan Hàm, Bùi Dĩ Hằng đương nhiên sẽ không từ chối. Cô còn nói, không thì gọi luôn cả Trình Tân Nam và Cao Nghiêu, dù sao càng nhiều người thì chơi càng vui.

Tự nhiên đến cuối cùng nói như vậy là định rồi.

Về chuyện mượn biệt thự, Nhan Hàm chỉ cần nói một câu.

Ngược lại vào lúc cô quay xong video mỹ thực số đặc biệt lễ Noel, cô nhìn cây thông thật lớn bên cạnh kia liền nói với Khưu Qua: “Nếu không anh cho em mượn cái cây này đi.”

Khưu Qua hoài nghi nhìn cô: “Em cần làm gì?”

Lúc biết được cô muốn mở buổi tiệc, Khưu Qua vô cùng đau đớn nói: “Em cũng biết vật dùng đúng chỗ quá đi.”

“Đúng đó, dù sao các anh cũng chỉ đặt trong phòng chứa đồ, hay là cho em mượn đi.”

Thế là Nhan Hàm mời người đưa thẳng cây thông này tới biệt thự của Nhan Chi Nhuận. Phòng khách trong biệt thự rất lớn, lại còn trang hoàng kiểu Âu, còn có một lò sưởi trong tường hết sức tráng lệ.

Khi cây thông được đặt bên cạnh lò sưởi, quả thật rất hợp.

Cuối tuần mới là lễ Giáng Sinh, thứ bảy là đêm bình an.

Cơ mà mấy người các cô không có việc gì, lúc sáng sớm ngày thứ bảy đã cùng nhau đến biệt thự.

Trần Thần còn đặc biệt mua trên mạng rất nhiều đồ trang hoàng lễ Giáng Sinh, thế là mấy cô nữ sinh lập tức trang trí phòng khách cho có bầu không khí của lễ Giáng Sinh.

Trên cửa sổ sát đất dán chữ cái Giáng Sinh vui vẻ bằng tiếng Anh thật lớn.

Còn có những chiếc chuông nhỏ treo khắp nơi, khiến người ta lập tức nhớ tới bài hát Giáng Sinh nghe rất nhiều mà quen tai.

Kết quả tới buổi trưa, mọi người vừa ăn uống xong, Trần Thần bắt đầu lo sợ.

Cô như rơi vào khủng hoảng: “Tớ không được rồi, tớ thật sự nhìn thấy anh ấy là không nói được câu nào.”

“Trời, lại phát tác nữa rồi.” Ngải Nhã Nhã bất đắc dĩ che mặt.

Nhan Hàm thấy Trần Thần mang điệu bộ thế này, biết cô bạn thật sự không khoa trương. Trước đây các cô cũng từng cổ vũ Trần Thần hãy thổ lộ với Bùi Tri Lễ, dù không bày tỏ, quen biết tiếp xúc trước, cuối cùng rồi rút ngắn khoảng cách.

Nhưng cô nàng này quả thật quá thành thật, cô thực sự không dám, rất nhút nhát.

Nhan Hàm từng nhìn thấy, lúc Trần Thần trông thấy Bùi Tri Lễ, hai má sẽ nhuộm đỏ trong nháy mắt.

Vì thế Nhan Hàm hít sâu một hơi, nói: “Nếu không cậu đeo mặt nạ đi.”

Cô vốn đang tức giận buột miệng.

Ai ngờ Trần Thần nghe xong, thế mà lập tức gật đầu: “Được đó, được đó, tớ thấy mặt nạ tốt đó.”

Ba người còn lại: “...”

Trần Thần tỏ vẻ đặc biệt đáng thương nhìn các cô bạn: “Tớ thực sự rất sợ, vừa nhìn thấy khuôn mặt ánh mắt của anh ấy, tớ hoàn toàn quên mất mình muốn nói gì.”

“Ai sẽ thích một cô ngốc ngay cả nói cũng không biết nói chứ.”

Được, Nhan Hàm mẹ nó quá mềm lòng.

Cô đứng dậy, nói thẳng: “Đi, tớ đưa cậu đi mua mặt nạ.”

Hai người bên cạnh đều bị cô làm hết hồn, Nghe Cảnh Hề nhú mày nói: “Cậu cảm thấy biện pháp này có tác dụng sao?”

Nhan Hàm bất đắc dĩ nói: “Bây giờ chỉ có thể liều một phen* thôi, cho dù cuối cùng cậu ấy và Bùi Tri Lễ không yêu nhau, dù sao cũng phải để cậu ấy nói mấy câu với người ta.”

(*) câu gốc là “tử mã đương hoạt mã y”.

Cô chìa hai tay ra, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Bằng không khi cậu ấy già rồi hỏi tưởng lại, cậu ấy thế mà chưa từng nói câu nào với mối tình đầu của mình.”

Ngải Nhã Nhã gật đầu: “Tớ đi nữa, lý do này Nhan Nhan thuyết phục tớ rồi. Đi, bây giờ chúng ta đi ngay.”

Nghe Cảnh Hề cũng đồng ý nói: “Tớ cũng bị thuyết phục rồi.”

Thế là con “ngựa chết” Trần Thần bị các cô bạn kéo lên xe. Lần này Nhan Hàm lái xe qua đây, cũng là anh họ cho mượn, một cô gái bé nhỏ chạy chiếc SUV cỡ lớn, quả thật có khí phách tung hoành thiên hạ.

Chờ đến khi bọn họ tới một cửa tiệm cosplay, không nghĩ tới ngoại trừ Nhan Hàm thì các cô bạn đều là lần đầu tiên đến.

Rơi vào tầm mắt Ngải Nhã Nhã trước tiên chính là trang phục thủy thủ mặt trắng, cô chỉ vào hưng phấn hô to: “Trang phục thủy thủ mặt trắng, bộ này tuyệt đối ‘sát trai’.”

Nhân viên cửa tiệm ở bên cạnh nở nụ cười, nói khẳng định: “Người đẹp này rất biết hàng, đây là bộ bán chạy nhất đây.”

Nhan Hàm liếc mắt một cái, ai ngờ Ngải Nhã Nhã lại hô lên: “Nhan Nhan, nếu không cậu chọn bộ này đi.”

“Coi như là quà Giáng Sinh tặng cho thầy Bùi.”

Đề nghị này lại được mọi người nhất trí đồng ý.

Nhan Hàm lập tức nói: “Nên chọn quà cho Trần Thần trước đi.”

Cũng may chuyện này quả thật là việc nghiêm chỉnh, thế là mọi người bắt đầu chọn lựa. Ai ngờ chọn tới chọn lui, cũng không chọn được bộ nào hài lòng. Cho đến khi Trần Thần tự nhìn thấy thứ gì đó đặt bên trong, cô ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Các cậu thấy thích hợp không?”

Nhan Hàm đi qua, liếc mắt một cái nhìn thấy chiếc đầm dài trễ vai màu vàng, công chúa Belle?

Cô hơi kinh ngạc nói: “Công chúa Belle không có mặt nạ che mặt thì phải.”

Ngải Nhã Nhã bên cạnh nhìn cô, rót cuộc thấp giọng nói: “Cậu ấy muốn con dã thú kia kia.”

Trần Thần vui vẻ gật đầu: “Đúng rồi, tớ thấy bộ này hợp đó.”

Bộ đồ dã thú này giống như loại trang phục con rối, lông lá toàn thân, một cái đầu to trông rất dày. Bộ quần áo như vậy mặc trên người, quả thật chẳng nhận ra là nam hay nữ.

Mọi người nhìn sang Trần Thần, cô đã bắt đầu nhờ nhân viên lấy xuống cái đầu dã thú.

Chờ khi cô đội nó lên đầu, Nhan Hàm bật mắt lại, vì sao cô lại đưa ra đề nghị này.

Lúc Trần Thần hài lòng ôm lấy cái đầu kia, lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn các cô bạn, âm thanh nhỏ nhẹ cất lên: “Nếu chỉ có mình tớ ăn mặc thế này, có lẽ nào quá ngốc không?”

“Không đâu.” Nhan Hàm chẳng hề do dự nói.

Cô lại nhìn sang Nghê Cảnh Hề, nhưng Nghê đại nhân luôn công chính liêm minh lộ ra một nụ cười lạnh với cô: “Không đâu.”

“Tớ xin các cậu đấy. Có lẽ đây là cơ hội cuối cùng tiếp cận anh Tri Lễ.”

Nhan Hàm điềm tĩnh nói: “Không phải là lần cuối cùng, tại hôn lễ của tớ, cậu còn có thể nhìn thấy anh ấy.”

Cô hết sức thản nhiên thốt ra câu đó, ban đầu còn rất thoải mái, cho đến khi mọi người quay đầu nhìn cô.

Ngải Nhã Nhã gào lên một tiếng, cô nhìn Nhan Hàm, kích động nói: “Các cậu đã nói tới chuyện cưới hỏi rồi hả?”

Nhan Hàm muốn nói không có, thực ra cô và Bùi Dĩ Hằng mới ở bên nhau một khoảng thời gian ngắn thôi. Nhưng khi cô nói ra lời này, đương nhiên như vậy, thật giống như cô và Bùi Dĩ Hằng sẽ kết hôn.

Có lẽ, đây là cảm giác mà anh cho cô.

Nước chảy thành sông như vậy.

Cũng không biết là ai thỏa hiệp trước, hay là không biết cái câu thời đại học luôn làm ra mấy chuyện điên rồ của ai, khiến các cô cam tâm tình nguyện bắt đầu chọn trang phục.

Trần Thần lập tức chỉ vào bộ váy công chúa Belle bên cạnh đã thú: “Nhan Nhan, cậu mặc bộ này đi, làn da cậu trắng trẻo xinh đẹp như vậy, màu sắc tôn lên nước da của cậu.”

Nhan Hàm chưa kịp thốt ra lời từ chối thì nhân viên đã lấy bộ váy xuống.

Cô ngại thay đồ trong này quá phiền toái, cô nhìn số đo, cuối cùng vẫn mua.

Thế là bốn người mang quần áo chứa trong cốp xe trở về biệt thự lần nữa.

Đợi đến khi năm giờ chiều, Bùi Dĩ Hằng gọi điện cho Nhan Hàm, nói bọn họ đang trên đường tới. Trần Thần nghe thế liền gào một tiếng, sau đó bỏ chạy về phòng mình, đi mặc trang bị chiến đấu của cô.

Về phần Nhan Hàm cũng bị Ngải Nhã Nhã đuổi về phòng.

May mà trong cả biệt thự đều có thiết bị sưởi ấm, các cô vào phòng đều chỉ mặc chiếc áo len mỏng, cũng không cảm thấy lạnh.

Giờ phút này Nhan Hàm mặc bộ váy trên người, tuy rằng là quần áo tạm mua về từ cửa tiệm cosplay, nhưng không ngờ lại vừa người.

Nhan Hàm vươn tay túm lên mái tóc dài của mình, búi trên đỉnh đầu, mái tóc cô đã dày, giờ phút này búi lên lại trông càng dày hơn. Cửa tiệm này ngay cả trang sức phối hợp cũng tặng cho, Nhan Hàm dùng dây cột tóc màu vàng quấn một vòng trên búi tóc của mình.

Dây cột tóc hơi dài, hơi phát phơ nằm ở phía sau.

Cuối cùng, cô cầm lấy sợi dây choker màu vàng trên bàn, dây choker này hơi thô, nhưng cần cổ Nhan Hàm thon dài lại mảnh khảnh, phối sợi dây đeo với cần cổ như vậy càng tăng thêm khí chất.

Chờ cô mặc xong, hình như nghe được dưới lầu có tiếng nói, chắc là đám nam sinh tới rồi.

Nhan Hàm có loại xung động muốn thay về quần áo của mình, cô thề, đề nghị này là ý tưởng ngu xuẩn nhất trong tất cả đề nghị cô từng đưa ra.

Nhưng âm thanh dưới lầu càng ngày càng ồn ào.

Mấy nam sinh quả thật tới rồi, chỉ là bọn họ không ngờ tới, vừa mở cửa ra, lại trông thấy một quái thú mặc đồ con rối, chính là cái loại đặc biệt nổi bật, nhìn thấy cô đứng ở sau cùng, giống như muốn che giấu bản thân, nhưng mọi người vẫn liếc một cái là thấy ngay.

Nghê Cảnh Hề mặc âu phục màu trắng, là giả trang của siêu đạo chích Kid, có cảm giác khí khái hào hùng lại xinh đẹp.

Ngải Nhã Nhã cũng mặc bộ trang phục của một nhân vật hoạt hình Nhật, cơ mà rất thông thường, không quá bất ngờ.

Thế nên mấy nam sinh đều nhìn về phía Trần Thần, đặc biệt Trình Tân Nam biết người của ký túc xá các cô, cậu ta nói ngay: “Đây là Trần Thần hay là Nhan Hàm?”

“Nhan Nhan ở trên lầu.” Trong cái đầu dã thú phát ra một âm thanh ong ong.

Cao Nghiêu cảm thấy rất thú vị, cậu ta cười nói: “Các cô làm gì thế?”

“Cảm thấy chỉ trải qua lễ Giáng Sinh không thì nhàm chán quá, bọn tôi bổ thêm mục hóa trang vào buổi tiệc.” Ngải Nhã Nhã lập tức nói.

Bùi Tri Lễ ở một bên thì lại đầy hứng thú nhìn con dã thú lớn kia.

Ngược lại Bùi Dĩ Hằng đang định gọi điện cho Nhan Hàm, nhưng anh vừa mới cúi đầu, chợt nghe được tiếng gào kinh hãi.

Đợi khi anh ngẩng đầu, trông thấy một cô gái mặc chiếc đầm màu vàng, vịn tay vịn cầu thang màu trắng bên người, chậm rãi bước xuống lầu.

Cô mặc bộ lễ phục trẻ vai màu vàng, mà chiều dài của làn váy vừa đến mắt cá chân của cô. Màu vàng tươi sáng tôn lên nước da cô càng trắng trẻo sáng trong, dưới đèn treo thủy tinh toàn thân cô tựa như đang phát sáng.

Nhan Hàm nhìn mình trong gương, bờ vai mảnh mai thon gầy, cộng thêm xương quai xanh đều hết sức nổi bật.

Nhưng bộ ngực hơi gồ lên, đường cong cơ thể vừa đúng.

Trong phòng khách kiểu Âu lộng lẫy lại cổ xưa, dưới đèn treo thủy tinh lóng lánh, cô gái thật sự giống như một cô công chúa, từ từ xuất hiện.

Trong phòng khách to như vậy vang lên tiếng hô kinh ngạc.

Bùi Dĩ Hằng chậm rãi đi qua, lúc này trên người anh tuy rằng chỉ mặc áo khoác ngoài màu đen, đuôi tóc dính chút hơi nước, tựa như người về trong đêm gió tuyết đón tiếp công chúa nhỏ của mình.

Nhan Hàm nhìn anh, có chút ngượng ngùng chớp mắt.

Cho đến khi anh nhếch lông mày khẽ cười, trái tim cô đi theo độ cong của khóe miệng gương lên, dường như cũng nhảy rất cao.

Anh vươn tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cánh môi anh dường như kề sát cánh môi cô.

“Đêm nay em rất đẹp, nàng tiên nhỏ của anh.”

Lời tác giả:

Tri Lễ: còn nói không bắt công, tại sao A Hằng có một nàng tiên nhỏ đang đợi nó, mà tôi chỉ có thể có một dã thú.

Tôi xin lỗi, anh Tri Lễ, là bạn gái tương lai của anh gốc quá thôi.

50. Chương 50

Những chiếc đèn nhỏ treo trên cây thông Noel to lớn trong phòng khách đều phát sáng, lò sưởi âm tường bên cạnh cũng đang cháy, cả phòng khách trông cực kỳ sáng ngời lại ấm áp. Đặc biệt là bên ngoài hoàng hôn trầm lắng, thỉnh thoảng khi có cơn gió thổi qua, càng khiến người ta nhớ nhung sự ấm áp trong phòng.

Lúc Bùi Dĩ Hằng buông cô ra, anh bất ngờ cởi ra áo khoác của mình choàng lên người cô. Áo khoác màu đen quá rộng lớn, thoáng cái bao phủ cô trong chiếc áo, toàn thân trông có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn.

Hai trông mắt anh đượm ý cười nhìn cô: “Nhưng anh cảm thấy việc giữ ấm quan trọng hơn.”

Lúc này cả căn phòng đều có thiết bị sưởi ấm, ấm cúng tựa mùa xuân, anh còn bảo cô giữ ấm...

Đối với loại hành vi ngang nhiên ngược cẩu như vậy, mọi người vẫn lên án mạnh mẽ, quả thực là quá đáng. Những người khác còn chưa mở miệng thì Ngải Nhã Nhã đã hô lên: “Tôi nói này, phiền hai người suy nghĩ một chút tới tâm tình của cẩu độc thân.”

“Mấy người ở đây hẳn là không phải chỉ có tôi độc thân đâu nhỉ.” Ngải Nhã Nhã nhìn mọi người xung quanh hỏi.

Trình Tân Nam lập tức nói: “Tôi và Cao Nghiêu nữa này.”

Khuỷu tay Ngải Nhã Nhã khẽ huých Nghê Cảnh Hề, cố ý hỏi: “Nghê đại nhân, cậu cũng thế phải không?”

Nghê Cảnh Hề thấy cô bạn ra sức nháy mắt với mình, lại nhìn sang Bùi Tri Lễ ở đối diện, cô thấp giọng nói: “Ừm, tớ cũng vậy.”

“Đàn anh Bùi, anh thì sao?” Ngải Nhã Nhã thuận theo tình huống hỏi.

Bùi Tri Lễ khẽ cười nói: “Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng anh cũng vậy.”

“Wow, chẳng lẽ ngoại trừ hai người họ, tất cả những người còn lại thế mà đều là độc thân ư?” Ban đầu Ngải Nhã Nhã muốn giúp Trần Thần tìm hiểu tình hình của Bùi Tri Lễ, không ngờ lại phát hiện ra một sự thật đau thương như vậy.

Ai ngờ Trình Tân Nam đột nhiên cất tiếng: “Đàn chị, bọn tôi mới năm nhất, giáo viên và mọi người không cho yêu đương, chúng tôi cũng hết cách.”

Ba người kia đều là đàn chị “lão làng” năm ba, trong lòng không khỏi bị đâm một nhát dao, tuy rằng chẳng muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, nếu tới năm ba còn chưa yêu đương, hình như tỷ lệ yêu đương khi còn đi học quả thật không lớn.

Thế nên rất nhiều người đều nói, tình cảm nảy mầm vào năm ba năm tư đại học, là tình yêu tà dương, tình yêu xế bóng.

“Vậy thì thật là hổ thẹn rồi, đàn chị tôi đây chưa dựng nên tấm gương tốt cho các cậu.” Lúc Ngải Nhã Nhã nói câu này, chính là nghiêng răng nghiêng lợi.

Trình Tân Nam bèn lập tức nói sang chuyện khác, hỏi: “Đúng rồi, sao các người đột nhiên nhớ tới chơi trò hóa trang thế?”

Nhan Hàm nghĩ ngợi, rất nghiêm túc nói: “Nhìn như vậy có phải đặc biệt thú vị hay không?”

Bùi Dĩ Hằng cúi đầu nhìn cô một cái, ai ngờ cái liếc mắt này đúng lúc nhìn tới phía dưới áo khoác màu đen, bộ ngực hơi gồ lên của cô. Bởi vì cô mặc váy trễ vai, cổ áo đúng lúc nằm ôm ngực, trắng trẻo lại mịn màng, còn có một đường rãnh rất rõ ràng.

Anh theo bản năng quay đầu đi.

Thế nhưng hình ảnh này lại kéo dài chẳng tan biến trong đầu óc.

Đợi khi những người khác nói chuyện, anh nghiêng người che khuất cả người cô, càng kéo áo khoác lại, thấp giọng nói: “Phải mặc quần áo đầy đủ, đừng để lạnh.”

“Em không lạnh.” Nhan Hàm nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của anh kéo căng, cô cố ý nói.

Biết rõ đáy lòng anh nghĩ gì, cô chỉ muốn chọc anh chút thôi.

Ai ngờ người ta lại mặt không đỏ tim không đập nhanh, nói rất đương nhiên: “Anh cảm thấy em lạnh.”

Nhan Hàm kinh ngạc mở to hai mắt, đôi mắt to tròn trong suốt lóe ý cười.

Thế nên trên đời này còn có một loại lạnh, gọi là bạn trai bạn cảm thấy bạn lạnh ư?

“Bữa tối chúng ta ăn gì?” Trình Tân Nam hỏi.

Cao Nghiêu ở bên cạnh che mặt, tỏ vẻ mắt không thấy: “Sao cậu giống như đồ ăn hàng thế, lúc này mới vừa ngồi xuống thôi.”

Ai ngờ lời này nói xong, điện thoại cạnh cửa vang lên.

Nhan Hàm lập tức đi qua, bắt máy, sau khi nói xong hai câu cô ngắt máy.

“Bữa tối của chúng ta tới rồi.”

Năm phút sau, mọi người trợn mắt há mồm nhìn mấy chàng trai cơ thể cường tráng mặc đồng phục thống nhất, mang từng khay đồ ăn sang đây.

Mà thứ sau cùng do hai người khiêng vào là cái gì đó có hình dáng thuyền gỗ.

Phía dưới trải một lớp đá vụn thật dày, mà bên trên là đủ loại sashimi, tôm chì, tôm mẫu đơn, nhím biển, cá hồi, sò Hokkigai, mà thứ còn lại trải ở đầu thuyền là miếng cá trong suốt mỏng như cánh ve.

Trên thuyền thật sự chứa quá nhiều sashimi, phải hai người hợp sức khiêng vào.

Về phần những món ăn khác đều đã được chế biến sẵn, bọn họ trực tiếp ăn được ngay. Mọi người hơi chết lặng nhìn một màn này, bao gồm cả Nhan Hàm.

Ban đầu cô mượn biệt thự của Nhan Chi Nhuận, định chính mình sẽ nấu nướng. Nhưng Nhan Chi Nhuận biết cô cùng bạn bè tới chơi, thế là anh bảo cô cứ chơi cho thoải mái, bữa tối để anh phụ trách.

Nhan Hàm vui vẻ, ngọt ngào nói tiếng cảm ơn anh.

Ngải Nhã Nhã ở bên cạnh hỏi: “Nhan Nhan, đây là đều do cậu đặt hả?”

“Là anh tớ đặt giúp, biệt thự này cũng là của anh ấy.” Nhan Hàm nói sự thật.

Ngải Nhã Nhã chớp mắt, kinh ngạc nói: “Khi nào cậu có anh trai lợi hại như vậy thế.”

Sau đó cô bạn nịnh nọt hỏi: “Cậu có chị dâu chưa?”

Nghe tới câu hỏi này, trong giây lát Nhan Hàm nghĩ đến ngày đó khi Nhan Chi Nhuận đối mặt Giản Cận Huyền, cái dáng vẻ chai mặt kia.

Sau khi bàn ăn được dọn xong xuôi, mọi người đi qua ngồi xuống. Bởi vì là bàn ăn dài, thế nên tám người vừa vặn đủ chỗ ngồi. Nhưng khi những người khác ngồi xuống trước, vẫn không ai nói gì, lại đặc biệt cách xa dã thú, một mình đứng một bên.

Không biết là mọi người cố ý hay là trùng hợp, đúng lúc bên cạnh Bùi Tri Lễ còn một chỗ trống.

Bùi Tri Lễ ngẩng đầu nhìn Trần Thần, cười hỏi: “Em đội cái này chắc là không thể ăn uống, nếu không em lấy ra đi?”

Đáy lòng Nhan Hàm thở dài một hơi, nếu cô bạn có thể lấy ra thì người này không phải Trần Thần.

Vì thế dưới ánh mắt của mọi người, Trần Thần mạnh mẽ ngồi trên ghế. Bởi vì quần áo của cô rất dài rộng, ngồi xuống như vậy, tự nhiên dồn nén không gian bên cạnh.

Bởi vì cô ngồi ở cuối bàn, bên kia không có ai, đương nhiên chỉ có thể chen chúc với Bùi Tri Lễ.

Nhan Hàm nhìn thấy trang phục dã thú của Trần Thần phủ lên cánh tay Bùi Tri Lễ.

Đương nhiên bản thân Trần Thần không cảm nhận được, thế là Nhan Hàm nhanh tay lẹ mắt chụp một tấm ảnh. Bùi Dĩ Hằng đứng lúc ngồi bên cạnh cô, nhìn thấy động tác của cô.

Thế là Nhan Hàm cho anh xem một cái.

Bùi Dĩ Hằng xem hơi không hiểu, thần nhiên hỏi: “Cái này có gì đẹp mà chụp?”

“Anh không hiểu cái này đâu.” Nhan Hàm khẽ nâng cằm, nhỏ giọng lại đặc ý nói, “Ngay cả nói chuyện Trần Thần cũng không dám nói với anh trai anh, nếu để cậu ấy biết, cậu ấy chạm phải cánh tay của anh Tri Lễ của cậu ấy, cậu ấy vui mừng đến điên mất.”

Nói xong cô nhoẻn miệng cười, toàn thân tựa như tiểu hồ ly mới vừa ăn vụng, đôi mắt phát ra ánh sáng.

Ai ngờ cô vừa nói xong, khuỷu tay Bùi Dĩ Hằng huých cô một cái.

Nhan Hàm vốn đang cúi đầu gửi wechat, cô đăng lên tấm ảnh này vào trong nhóm, thế nên khi khuỷu tay Bùi Dĩ Hằng chạm vào cô, cô còn tưởng rằng chỗ ngồi của mình gần quá, chen chúc tới chỗ anh.

Cô bèn nhích sang bên cạnh nhường chỗ.

Ai ngờ cô vừa động đậy, khuỷu tay Bùi Dĩ Hằng ngăn cô lại.

Lần này Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn anh, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

“Anh chạm vào em như vậy, em có vui không?” Giọng anh rất điềm đạm nói.

Dưới ánh sáng lóng lánh của đèn treo thủy tinh, ngũ quan của cô gái xinh đẹp dịu dàng được chiếu rọi tỉ mỉ như vậy, thế nên vẻ kinh ngạc chợt hiện lên đáy mắt cô đã thu vào hết trong mắt chàng trai.

Nhan Hàm chớp mắt, dường như không ngờ anh sẽ hỏi vấn đề này.

Rốt cuộc cô phì cười một tiếng, thật sự không nhịn được như phải hỏi nói: “Anh hâm mộ à?”

Mới vừa hỏi xong cô liền gật đầu, nghiêm túc nhìn anh đỡ dành: “Em vui lắm.”

Nói xong, khuỷu tay cô khẽ huých vào khuỷu tay anh.

Có lẽ đây là thích nhỉ, rõ ràng là một chuyện ngây ngô như vậy, nhưng hai người đều làm dĩ nhiên đến thế.

Bởi vì sự tiếp đãi hào phóng của Nhan Chi Nhuận, mọi người ăn uống thỏa thích.

Hơn nữa còn mang tới một chai rượu sâm banh cùng mấy chai rượu, khi nhìn thấy chai rượu Nhan Hàm cắn chặt răng. Cô chơi cùng bạn bè, theo lý thuyết Nhan Chi Nhuận làm anh trai, không phải nên đặc biệt quan tâm à, thế mà còn tặng rượu.

Vậy nên lúc Trình Tân Nam đề nghị khai sâm banh, Nhan Hàm lập tức nói: “Chỗ này không có đồ khai rượu.”

Ai ngờ Ngải Nhã Nhã chỉ cái hộp bên cạnh, cười nói: “Hồi nãy anh trai kia đi có nói, trong cái hộp này còn có đồ khai rượu, thế các cậu muốn không?”

Nhan Hàm: “...” Có cần chuẩn bị toàn diện như vậy không.

Thế là Trình Tân Nam đi qua cầm lấy đồ khai rượu, Cao Nghiêu đứng dậy lắc mạnh thân chai, sau đó đồ khai rượu trực tiếp mở ra nắp chai, chất lỏng màu vàng nhanh chóng biến thành bọt màu trắng bắn tung tóe.

Bởi vì miệng chai nhắm ngay bàn ăn, giờ phút này những người còn ngồi lại đều bị bắn trúng.

Khi Nhan Hàm đang muốn né tránh, Bùi Dĩ Hằng đã vươn tay kéo cô vào lòng, xung quanh là tiếng thét chói tai, còn có vòng tay ấm áp của anh.

Bởi vì ăn no rồi, thế nên mọi người dứt khoát dời chỗ, tới bên cạnh lò sưởi phòng khách.

Tại phòng khách trải một tấm thảm dày, đệm dựa trên sofa bị ném xuống, không muốn ngồi trên sofa mà ngồi trên đệm dựa.

Lần này đồ đạc đưa tới đầy đủ, tám cái ly thủy tinh đã được đặt trên bàn trà.

Trên ly thủy tinh trong suốt khắc hoa văn phức tạp, kết hợp hoa văn trên chai rượu sâm banh, mang phong cách thời trung cổ phục cổ lại trắng lẹ.

Nhan Hàm kéo lại Bùi Dĩ Hằng, thấp giọng nói: “Anh đừng uống rượu đó.”

“Anh biết.” Bùi Dĩ Hằng nhìn dáng vẻ dè dặt nhìn cô, anh hạ giọng nở nụ cười.

Chờ thêm một lúc, mọi người chê buồn chán, có người đề nghị xem phim, có người đề nghị chơi game. Thế là Nhan Hàm chỉ trên lầu nói: “Lầu hai có phòng đặc biệt dùng xem phim, các cậu muốn đi không?”

Thế là đoàn người tự cầm ly rượu của mình, dứt khoát lên lầu hai tiếp tục tăng nữa.

Ngay lúc Nhan Hàm muốn đi vào, Bùi Dĩ Hằng kéo lấy cổ tay cô, túm người sang đây.

Thế là hai người không cùng đoàn người đi xem phim, mà tới ban công lầu hai. Đây là một ban công kính hình cung, lúc trước Nhan Chi Nhuận đặc biệt tu sửa lại.

Bên trong đặt ghế sofa dài hình cung, hoàn toàn có thể nằm xuống.

Nhan Hàm kéo xuống áo khoác trên người, cất tiếng hỏi: “Anh không phải là có chuyện nói với em chứ?”

Bùi Dĩ Hằng ngược lại nở nụ cười: “Anh không thể chỉ muốn ở bên bạn gái anh thôi ư?”

“Đương nhiên là có thể.”

Vì thế Nhan Hàm kéo Bùi Dĩ Hằng ngồi xuống, chưa đến một lúc cô đột nhiên nằm ngửa trên sofa, trên đầu vẫn là song cửa kính, bởi vậy nhìn rõ cả bầu trời tối đen.

Màn đêm tối tăm, ngôi sao lấp lánh tựa kim cương, từng viên một khảm ở phía trên.

“Nhan Nhan.” Bùi Dĩ Hằng bên cạnh vươn tay sờ lỗ tai cô, thấp giọng hô lên.

Nhan Hàm nghe anh gọi mình, đáy lòng giống như biết trước, có lẽ từ lúc anh đột nhiên rời khỏi mấy hôm trước, cô đã biết rồi.

Trong âm thanh của cô mang theo vẻ ảm ức dày đặc, cô nhỏ giọng nói: “Anh không phải nói chỉ muốn một mình ở bên em thôi sao? Thế giờ không muốn nói gì à.”

Bùi Dĩ Hằng hơi ngó ra, nhưng anh im lặng.

Chưa đến một lúc, anh đã nằm xuống sofa, hai người sánh vai cùng nhau nhìn lên ánh sao trên trời.

“Anh có thể phân biệt chòm sao không?” Không biết qua bao lâu, Nhan Hàm đột nhiên cất tiếng hỏi.

Bùi Dĩ Hằng quả thật không có nghiên cứu gì đối với chòm sao, anh bèn nói thẳng: “Không thể.”

Nhan Hàm lập tức dùng giọng điệu rất vui vẻ nói: “Em cũng không thể, hóa ra không phải chỉ có mình em ngốc như vậy.”

Bùi Dĩ Hằng bị cô ép buộc phân loại là ngốc nghếch, anh há hốc mồm, cuối cùng vẫn không nói gì.

Được rồi, cô vui là được rồi.

Rốt cuộc xung quanh lại rơi vào sự tĩnh lặng, đêm nay những ánh sao trên trời dường như luôn chói lóa như vậy.

Cho đến khi Bùi Dĩ Hằng lại cất tiếng nói: “Nhan Nhan.”

Nhan Hàm đột nhiên ngồi dậy, Bùi Dĩ Hằng tưởng cô muốn ngăn cản mình, khi anh đang định dừng lại đề tài này, Nhan Hàm cúi đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: “Giờ anh nói đi.”

Bùi Dĩ Hằng xuyên qua ánh trăng sáng tỏ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của cô gái, sắc mặt cô rất nghiêm túc.

Anh khẽ cười, dứt khoát ngồi dậy theo, vươn tay đặt lên bả vai cô, thấp giọng nói: “Nhan Nhan, anh chỉ là muốn nói với em...”

“Anh có phải quyết định muốn trở về thi đấu không?” Giọng Nhan Hàm khẽ khàng cất lên.

Sau khi ngỡ ngác trong phút chốc, đuôi lông mày đuôi mắt ngay cả khóe miệng của Bùi Dĩ Hằng dần dần cong lên. Trên đời này dường như không có cô gái nào khác thích anh hiểu anh hơn, càng khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Đối với Bùi Dĩ Hằng, cờ vây trước sau vẫn là thứ anh không thể dứt bỏ.

Con người anh chưa bao giờ có ảo tưởng gì, chỉ là thỉnh thoảng nhìn thấy Giang Bất Phàm, thấy người này tóc đã bạc trắng vẫn còn đánh cờ, anh cũng từng nghĩ tới, có lẽ anh cũng như vậy, luôn đánh cờ, đánh cho tới khi bảy mươi tám mươi tuổi.

Anh nhẹ nhàng gật đầu.

Nhan Hàm lập tức nói: “Tốt quá.”

Sau khi im lặng một giây, Nhan Hàm có lẽ hiểu được hai chữ ít quá, vì thế cô mau chóng nói: “Từ khi biết anh là Bùi Dĩ Hằng, em cảm thấy anh nên trở về. Thực ra đi học lúc nào cũng được cả, nhưng sự nghiệp kỳ thủ của anh quan trọng như vậy. Anh có thể trở về, thật sự tốt lắm, cực kỳ tốt.”

Cô hết sức nhấn mạnh ba chữ cuối, nụ cười trên mặt đặc biệt xán lạn, dường như cô thật sự rất vui vẻ, đặc biệt đặc biệt vui vẻ.

Thế nhưng Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, Nhan Hàm còn kiên trì vài giây, đột nhiên cô tới gần, vùi cả khuôn mặt trong lòng anh.

“Nhan Nhan.” Mí mắt Bùi Dĩ Hằng sụp xuống, nhìn mái tóc đen nhánh tựa vào lòng mình.

Anh vươn tay nâng lên người từ trong lòng mình, vừa mới nâng lên mới phát hiện không thích hợp.

Cô gái vừa rồi còn tươi cười rạng rỡ, lúc này sắc mặt hoàn toàn suy sụp, khóe miệng rớt cuống không giữ được độ cong nữa, cánh môi mím chặt. Cô sụp mắt, không thấy được cảm xúc trong mắt cô, chỉ có thể cảm giác được lông mi cô khẽ run.

Cho đến khi cơ thể cô run rẩy rất khê khàng.

Bùi Dĩ Hằng đỡ người, bởi vì anh không nghĩ tới Nhan Hàm có phản ứng này.

Thật lâu sau, anh thấp giọng nói: “Em, không đồng ý sao?”

Anh vừa dứt lời, Nhan Hàm lập tức lắc đầu như trống bỏi, cho đến khi ngay cả anh cũng cảm thấy cô muốn choáng váng thì cô mới dừng lại.

Nhan Hàm ngẩng đầu, mới vừa chạm vào tầm mắt anh, đáy lòng vô cớ dâng lên cảm giác khó chịu.

Cô hít mũi, vốn muốn nén nước mắt trở về, nhưng ai ngờ dường như cổ ý đối nghịch với cô, vừa mới chớp mắt, nước mắt liền tuôn rơi.

Từng giọt từng giọt một, hoàn toàn không có ý dừng lại.

Bùi Dĩ Hằng không phải lần đầu tiên thấy cô khóc, nhưng đáy lòng anh vẫn rất đau lòng. Anh vươn tay lau đi nước mắt của cô, thấp giọng hỏi: “Anh trở về tham gia thi đấu, em không vui sao?”

Bởi vì anh quả thật không nghĩ tới, Nhan Hàm có thái độ như vậy.

Nhan Hàm rớt cuống mang theo tiếng nức nở nói: “Em xin lỗi, có phải em rất vô dụng không?”

Bùi Dĩ Hằng thở dài một hơi dưới đáy lòng, trái tim sắp bị tan chảy bởi vì cô khóc.

“Em không phải phản đối anh trở về, thật đó, anh quyết định trở về, thực ra em buồn hơn ai hết. Em chỉ là nghĩ đến sau này tan học không thể ở bên anh, ăn cơm với anh mỗi ngày, em hơi buồn.”

Hồi trước, chỉ cần cô muốn, cô luôn có thể ở trường hoặc ở nhà là nhìn thấy anh.

Anh luôn sẽ ở nơi chỉ cần cô ngẩng đầu là thấy ngay.

Nhưng sau này không giống thế nữa, anh sẽ trở thành Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng xa lạ kia, trở thành thiên tài cờ vây mà mọi người mong đợi, trở thành quán quân thế giới. Anh sẽ đến nơi tham gia thi đấu, có lẽ ngay cả một lần một tháng cô cũng không thể nhìn thấy anh.

Cô biết, làm bạn gái của anh, nên phải thích ứng với những điều này.

Mặc dù chỉ là vợ chồng đi làm bình thường, còn có lúc phải đi công tác. Nhưng so với cuộc sống trường học, cô đột nhiên phải chấp nhận sự thay đổi này, thật sự rất khó.

Nhưng Nhan Hàm lau má mình thật mạnh, thấp giọng nói: “Em không khó chịu, thật đó.”

“Nhiều lắm cũng chỉ hơi buồn thôi.” Nhan Hàm vươn ngón tay ra, lấy đầu ngón tay so sánh, dường như muốn cho Bùi Dĩ Hằng tin tưởng, cô thật sự chỉ có một chút thôi.

Tuy nhiên Bùi Dĩ Hằng không nói gì, anh chỉ im lặng nhìn cô.

Rốt cuộc Nhan Hàm mang theo âm mũi dày đặc, cộng thêm giọng yếu ớt nức nở nói: “Bùi Dĩ Hằng, anh đừng dành em đi.”

Anh đừng dành em, em sẽ không buồn nữa.

Cuối cùng Bùi Dĩ Hằng không thể kiềm chế, anh cúi đầu hôn lên trán cô, sau đó là nước mắt dính trên mí mắt, tiếp theo là chóp mũi, rồi đến cánh môi.

Anh đừng dành, anh sẽ dùng thời gian cả đời để dành cô.

*

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người vẫn đang say giấc.

Cho đến khi Bùi Dĩ Hằng nghe được hình như ở dưới lầu có người đang gọi mình, anh mơ màng mở mắt ra. Sau đó nghe kỹ lại, hình như thật sự đang có người gọi anh.

Thế là anh mặc áo khoác vào, đi tới ban công.

Phòng anh là nơi duy nhất có ban công ở lầu hai, tối qua Nhan Hàm lên nói với anh, đây là ưu đãi dành cho bạn trai.

Khi anh đứng trên ban công liền trông thấy dưới lầu có một cô gái mặc áo lông màu đỏ thẫm, mặc quần bò còn mang đôi ủng màu trắng. Trên đầu cô còn đội mũ len, cục bông thật lớn trên đầu kia không ngừng lắc lư qua lại theo động tác vẫy tay của cô.

“A Hằng.” Nhan Hàm vui vẻ vẫy tay về phía anh.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng mới phát hiện, đêm qua thế mà có tuyết rơi, qua một đêm khắp mặt đất đều được một lớp tuyết trắng quăn quanh.

Anh cúi đầu nhìn Nhan Hàm vui vẻ trên đất tuyết, anh phát hiện trong vườn hoa có thêm một thứ.

Bên cạnh Nhan Hàm là một người tuyết cao gần bằng cô, trên đầu đội mũ ông già Noel màu đỏ, ánh mắt đen tuyền, hai nhánh cây cắm trên thân thể.

Mà vườn hoa vốn là một mảnh đất tuyết trắng, lại được dấu chân tạo ra mấy chữ thật to.

“A Hằng, cố lên.”

Bùi Dĩ Hằng thấy được bốn chữ này rất rõ ràng.

Lúc này giọng Nhan Hàm gọi Bùi Dĩ Hằng cũng đánh thức người cùng lầu sát vách, mọi người mở cửa sổ ra, trông thấy cô gái màu đỏ tựa như nàng tiên, hai tay đặt hai bên má, anh đứng hô to.

“A Hằng, anh nhất định phải giành lấy giải quán quân.”

Tại mấy song cửa sổ vang lên tiếng cười vui vẻ.

Sau đó mọi người lại nghe được âm thanh trong trẻo kia hô lên: “Sau đó đến cưới em.”

Những lời này trong nháy mắt nhen nhóm dòng máu trong cơ thể Bùi Dĩ Hằng.

Lời tác giả:

Thái tử: bây giờ tôi muốn cưới rồi.

Nàng tiên nhỏ: hay là giành giải quán quân đi, em muốn làm vợ hiền đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-den-trang-sac-mau-cua-anh>